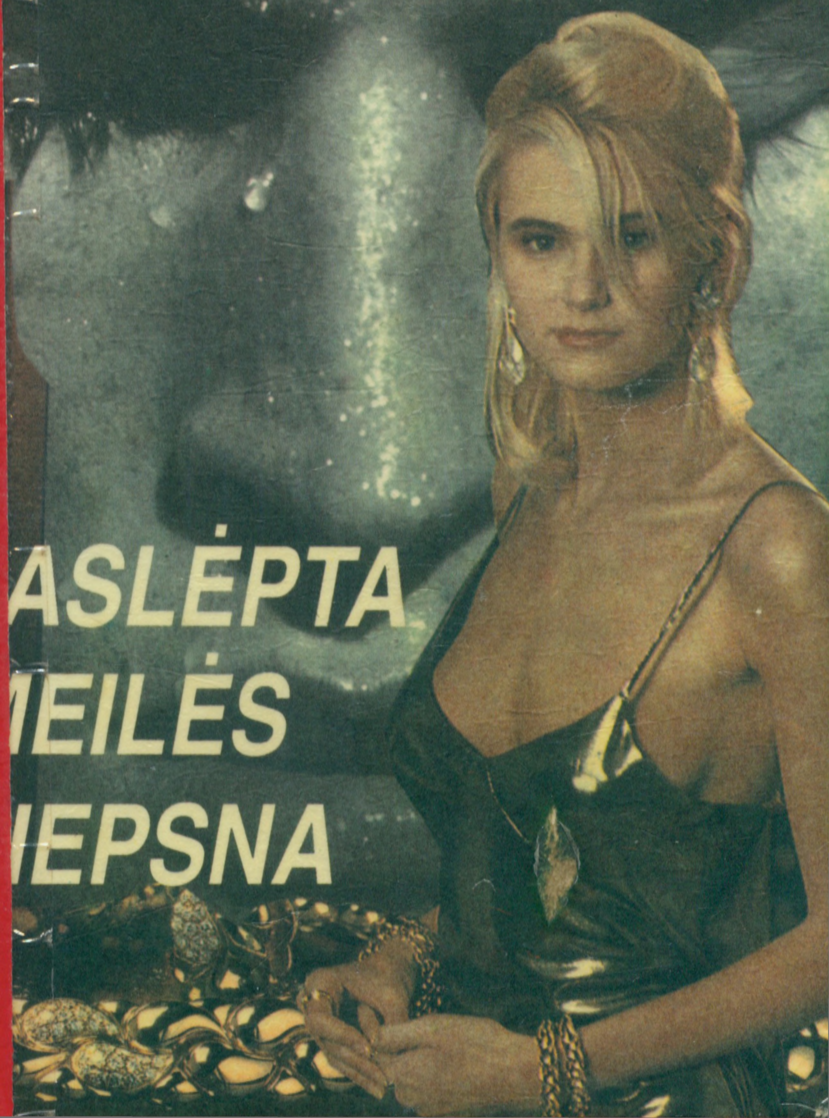
ANDRA BRAUN

ASLĖPTA MEILĖS IEPSNA

SANDRA BRAUN

PASLĖPTA MEILĖS LIEPSNA

Romanas

Vertė Antanas Stebeikis

Vilnius Rosma

UDK 820(73)-3
Br 291

Brown, Sandra
Paslėpta meilės liepsna: romanas / Sandra Braun; Vertė Antanas Stebeikis.— Vilnius: Rosma, 1997.— 344 p.
ISBN 9986-00-168-4

Pastoriaus ir jo žmonos išauklėta laikytis griežčiausių elgesio normų našlaitė Lorena Holbruk ir garsus plevėsa bei lėbautojas Džeredas Loketas susitinka labai netikėtomis aplinkybėmis.

Ar jie įstengs suprasti, kad tas susitikimas nėra atsitiktinis, kad jie skirti vienas kitam? Ar jie sugebės nepaleisti iš savo rankų laimės, kuri retai kam nusišypso?

UDK 820(73)-3

ISBN 9986-00-168-4

1 SKYRIUS

Ostine iš traukinio išlipusi jauna mergina pajuto, kad ją lieste palietė, jai tarsi tvokstelėjo rugsėjo saulės šiluma. Merginos dramblio kaulo spalvos skruostai šiek tiek išraudo, o kelios neklusnios juodų kaip varnos plunksna plaukų sruogos išlindo iš po skrybėlaitės. Vėduodamasi nosine, ji atidžiai žiūrėjo į minią: stengėsi pamatyti aukštą žilą vyrą su pažįstama ruda kaubojiška skrybėle.

Sutikti iš Fort Verto vidurdienyje atvykstančio traukinio į stotį buvo susirinkusi gana didelė minia. Tėvai glėbesčiavo grįžusius savo sūnus, išlydintieji mojavo išvykstantiesiems tuo traukiniu. Prašymai kuo greičiau parašyti ir saugoti save, skambantys anglų ir ispanų kalbomis, pynėsi su garvežio leidžiamų baltų garų šnypštimu ir ausį rėžiančiais švilpesiais, atliekančiais šito nedarnaus orkestro mušamųjų instrumentų vaidmenį. Nešikai savo ilgais plokščiais vežimėliais nuostabiai greitai vežiojo bagažą, vikriai aplenkdami pagyvenusias ledi, verslininkus ir vaikus.

Meksikietės su plačiais raiškių spalvų sijonais vaikščiojo po platformą siūlydamos savo gamybos saldainių, gėlių ir teksasiškų suvenyrų.

Vakerai *, prisišliejęs prie stoties pastato sienos, mosikavo kilpavirvėmis, tingiai suko cigaretes ir šnairavo į traukinį, į kurį visai nenorėjo lipti, nes begalines platy-

* Vaquero (isp.) — kaubojus, piemuo.— *Čia ir toliau vertėjo pastabos ir aiškinimai.*

bes ir šviesiai mėlyną Teksaso dangų vertino labiau už siaurus traukinio vagonus.

Daugelis iš tų vakerų pastebėjo jauną merginą, viltingai žiūrinčią į kiekvieną atvažiuojančią karietą. Jos pilkose akyse, kurios prieš kelias minutes žvaliai blizgėjo, dabar matėsi nerimas, nes minia perone pradėjo retėti. Mergina, gundančiai čiužėdama suknelės klostėmis, nuėjo iki perono galo ir grįžo atgal. Žengiant kiekvieną žingsnį, jos puošnūs bateliai su aukštais kulnais kaukšėjo į glotnias perono lentas.

Vakerai vienas po kito patraukė prie traukinio, kuris ruošėsi važiuoti atgal, į Fort Vertą. Dauguma jų nepajėgė atsisakyti malonumo ilgai ir ilgesingai pasižiūrėti į aiškiai susirūpinusią, bet ir dideliame karštyje labai žvalią merginą.

Džerkštelėjo į bėgius traukinio ratai, garvežys išmetė garų geizerį, sušvilpė ir lėtai, colis po colio, pajudėjo iš stoties, vis didindamas greitį, kol pagaliau dingo iš akių.

Peronas ištuštėjo. Prekiautojos meksikietės kuri kuo sumanydamos pridengė savo prekes krepšiuose, nešikai nustūmė vežimėlius į stoties pastato šešėlį.

Mergina su tamsiai mėlyna saržine suknele, balta angliška palaidinuke ir bronzinės spalvos skrybėlaite stovėjo prie savo nedidelio bagažo ir atrodė pasimetusi, vieniša.

Edas Treversas skubiai ištipeno iš stoties pastato. Atsidūręs perone ir pamatęs merginą, jis pasitempė liemenę ant savo apvalaus pilvo ir nuskubėjo prie jos.

— Mis Holbruk?— mandagiai pasiteiravo jis.— Mis Lorena Holbruk?

Išgirdusi savo vardą, mergina nusišypsojo, jos išsigandusios akys vėl sublizgėjo, o gražios lūpos prasivėrė parodydamos baltus dantukus.

— Taip,— atsakė ji,— aš esu Lorena Holbruk. Tai Benas... misteris Loketas jus atsiuntė pas mane?

Edas Treversas padrąsinančia šypsena paslėpė savo nuostabą.

— Ne, mis Holbruk, ne visai taip.— Aš — Edas Treversas — stoties viršininkas. Apgailestauju, kad jus priverčiau laukti, bet telegrafas... ta mašina...— Jis užsikirto iš apmaudo, kad pateko į tokią keblią padėtį.— Atleiskite,

kad priverčiau jus tiek ilgai laukti tokiame karštyje. Eime, aš jums viską paaiškinsiu.

Jis davė ženklą pavėsyje besiilsiančiam nešikui. Šis nenoriai atsistojo paimti ir nunešti Lorenos bagažo.

Misteris Treversas nusivožė nuo galvos katiliuką ir juo parodė eiti į perno galą. Tačiau Lorena vis dar dvejojo.

— Bet misteris Loketas man sakė...

— Misteris Loketas atvažiavo jūsų, mis Holbruk, bet sunegalavo ir paprašė manęs...

— Benas susirgo? — išbalusi paklausė Lorena, iš susirūpinimo suspausdama stoties viršininko ranką.

Jos reakcija nustebino Edą Treversą. Kodėl ji visą laiką mini Beną Loketą? Ką gali turėti bendra tokia mergina su šituo senu sukriošėliu? Ji graži. Be jokių kalbų. Žinoma, Benas visada mokėjo pasirinkti moteris. Visi Teksase žinojo, kokia buvo Beno santuoka su Olivija, bet ir tai turint galvoje, ši mergina vis dėlto jį glumino. Iš kur ji atsirado? Ko jai prireikė važiuoti į Teksasą susitikti su Benu Loketu? Jai apie dvidešimt, o Benui jau per šešiasdešimt metų. Galbūt giminaitė. Į prostitutę ji visai nepanaši. Be to, kam Benui čia įkurdinti savo meilužę? Jis...

— Prašom pasakyti, misteri Treversai.— Susijaudinusi Lorena laukė atsakymo, o tas malonus, geras vyras įdėmiai tyrinėjo ją, nenoromis keldamas nerimą.

Nejaugi ji sunkiai keliavo iš savo namų Šiaurės Karolinoje vien tik dėl to, kad įsitikintų, jog Benas jos nepasitinka. Tai labai nemalonu. Žinoma, Benas buvo ją įspėjęs: jeigu jam nepavyks ištrūkti iš Koronado, tai ką nors atsiųs jos pasitikti.

— Misteris Loketas serga?

— Benas? — santūriai perklausė Treversas. Po to atsikrenkštęs atsakė: — Ne, ne Benas. Aš taip supratau, kad jis atsiuntė Džeredą jūsų pasitikti, o šis kaip tik ir sunegalavo.

Treversas vedė ją peronu, draugiškai ir padrąsinamai prilaikydamas už alkūnės.

— Džeredą? — paklausė Lorena.

Dieve mano! Ji net nežino Džeredo! Tokiu atveju labai skaudu suvokti, kad tai žaviai merginai teks su juo

susipažinti. Ir visa tai per Beną. Ką gi jis šį kartą sumanė? Benas mėgsta žaidimus ir siurprizus, kurie yra labai nemalonūs turintiems reikalų su juo. Tačiau nejaugi liūdnai pagarsėjęs Beno humoro jausmas yra toks beribis, kad jis savo auka pasirinko mis Holbruk, tokią nekaltą būtybę? Per kelias minutes, praleistas su ja, Edas Treversas įsitikino, kad Lorena Holbruk — patikli ir naivi, net per daug naivi, nors trečiaisiais dvidešimtojo amžiaus metais šios savybės kėlė nuostabą.

— Džeredas — Beno sūnus, mis Holbruk,— kantriai paaiškino jis.— Argi Benas jums nesakė apie jį?

Lorena nuoširdžiai nusikvatojo.

— Taip, jis man pasakojo, kad turi sūnų. Nors neprisimenu, ar sakė jo vardą.

Merginos šypsena užgeso, jos veide pasirodė susirūpinimas.

— Jis serga?

— Tam tikra prasme,— kimiai atsakė Treversas, stipriau suspausdamas merginos ranką, nes jie pradėjo lipti žemyn perono laiptais. Už kelių jardų nuo perono Lorena pamatė ilgą vežimą. Žali jo šonų dažai buvo nublukę ir apsilupę, ratai — aplipę purvu. Du pakinkyti arkliai pešiojo žolę po didžiuliu pekanu *.

Vienas grakštus palomino žirgas ** buvo pririštas prie vežimo. Jis išdidžiai purtė šviesius karčius tarsi protestuodamas prieš pažeminimą, kad buvo pririštas prie tokios skurdžios transporto priemonės.

— Mis Holbruk, tikriausiai Benas jūsų pasitikti atsiuntė jaunąjį Džeredą. Praėjusią naktį jis atvyko iš Koronado. Šį rytą pajutęs, kad negalės atlikti duotos užduoties, jis paprašė manęs palydėti jus iki namų. Bijau, kad ta kelionė nebus labai patogi. Atsiprašau, kad tas vežimas — geriausias, kurį galėjau surasti per tokį trumpą laiką.

— Aš įsitikinusi, kad man bus patogu.

---

* Pekanas — Šiaurės Amerikos pietryčiuose savaime augantis medis, kurio vaisiai (riešutai) valgomi.

** Palomino žirgas — medaus spalvos su baltais karčiais ir balta uodega žirgas.

Ji nusišypsojo. Nuo merginos šypsenos ir jos malonaus balso Edui Treversui pradėjo suktis galva. Jis mintyse išvadino save senu kvailiu ir nuskubėjo prie vežimo.

Stoties viršininkas padėjo Lorenai užsiropšti ant išklerusios sėdynės. Nešikas nepagarbiai numetė jos bagažą ant vežimo dugno ir Lorena staiga išgirdo prislopintą dejonę.

Pamačius vežimo užpakalyje ant dugno tįsantį ilgą vyrą, jai iš nuostabos užėmė kvapą.

— Misteri Treversai! — šūktelėjo ji.— Jis rimtai serga?

— Ne,— atsakė šis,— tik šiek tiek netekęs jėgų. Pasitaisys, nors, galimas dalykas, greitai to pasigailės.

Paskutinius žodžius jis pasakė taip greitai, kad Lorena nesuprato jų prasmės.

Ji kiek galėdama patogiau įsitaisė ant gremėzdiškos sėdynės. Ruda apmušalo oda buvo sutrūkinėjusi ir vietomis suplyšusi, iš plyšių kyšojo kieti vatos gumulai. Surūdijusios spyruoklės sudejavo nuo lengvo merginos kūno. Ji stengėsi žiūrėti tik į priekį, į kelią.

— Mis Holbruk, man reikia minutei grįžti į stotį ir pasikalbėti su savo padėjėju. Jeigu jūs būsite man atlaidi, tai tuojau keliausime nieko nedelsdami.

Edas Treversas vėl nusikėlė skrybėlę ir patraukė į stoties pastatą. Nešikas nusekė paskui jį.

Lorena atsikvėpė. Žinoma, visai ne tokio sutikimo ji tikėjosi, bet, šiaip ar taip, viskas buvo neįprasta. Ji nusišypsojo, pajutusi džiaugsmą dėl to, kad atsidūrė Teksase ir kad jos kelionė artėja į pabaigą.

Nejaugi praėjo tik trys savaitės nuo jos susitikimo su Benu? Atrodo, kad praėjo šimtas metų. Tiek daug visko įvyko nuo to laiko, kai jis aplankė jos globėjus ir netikėtai pakvietė atvykti į Teksasą.

Jie sėdėjo pastoriaus namų svetainėje. Lorena pilstė arbatą — tai buvo viena jos pareigų, kai garbusis Abelis Prateris ir jo žmona Sibilė vaišindavo svečius. Svečių gi tos pagyvenusios sutuoktinių poros namuose, į kuriuos su džiaugsmu buvo priimama Lorena, kai prieš aštuonerius metus numirė jos tėvas dvasininkas, būdavo dažnai. Ji mylėjo Praterius, nors ir suvokė, kad jie buvo gana

riboti žmonės, nesidomintys tuo, kas vyko už jų veiklos ir interesų ribų. Dauguma jų svečių buvo dvasininkai arba parapijiečiai.

Tačiau tą nepaprastą dieną buvo ypatingas svečias. Paskutinius trejus karo metus Benas Loketas tarnavo konfederatų * kariuomenėje kartu su jaunu kapelionu Prateriu. Jų požiūris į gyvenimą buvo visiškai skirtingas, bet šie vyrai mėgavosi draugyste ir jautė malonumą ginčytis, nes abu laikėsi savo nuomonės ir karo, ir religijos klausimais.

Po karo Benas Loketas paliko gimtąją Virdžiniją ir pasirinko neištirtas Teksaso platumas. Jis buvo vienas iš tų ambicingų ir užsispyrusių jaunuolių, kurie nebijojo sukurti didžiules imperijas neaprėpiamose Teksaso lygumose. Praėjus keturiasdešimčiai metų po karo tarp Šiaurės ir Pietų, Benas Loketas tapo turtingu gyvulių augintoju ir įtakingu žmogumi.

Impozantiškas teksasietis suintrigavo Loreną. Iš aukštos, liesos figūros buvo sunku nustatyti vyro amžių, jį rodė tik vešlūs baltutėliai plaukai, sušukuoti atgal nuo aukštos, plačios kaktos, sudarydami viršum jos tarsi kuodą. Iš po žilų, tankiai sužėlusių antakių linksmai blykčiojo mėlynos akys, tarsi pasaulis būtų nuolat juokinęs ir linksminęs tą vyrą. Tačiau Lorena pastebėjo, kad kartais Beno žvilgsnis pasidarydavo skvarbus ir šaltas, ypač kai jis supykdavo arba jausdavo panieką.

Teksasietis užkalbino Loreną ir jo balsas merginai pasirodė žemas ir sodrus.

— Sakykite, mis Holbruk, ką jūs manote apie Teksasą? Kaip ir daugelis teksasiečių, aš manau, kad kiekvienas turėtų būti juo sužavėtas.

Vyras įdėmiai žiūrėjo į ją iš po tankiai sužėlusių antakių, bet jo žvilgsnis buvo draugiškas.

— Aš... aš mažai ką žinau apie jį, misteri Loketai,— sąžiningai atsakė ji.— Aš skaičiau apie Alamą ir žinau, kad valstija kadaise buvo respublika. Visa kita — tai tik įspūdžiai iš pigių knygelių, kurias teko matyti knygyne,

* 1861—1865 metų Pilietiniame kare konfederatais vadinosi pietinių valstijų šalininkai.

viršelių. Juose dažniausiai pavaizduoti traukinių apiplėšimai, galvijų vogimai ir užeigos. Nežinau, kiek visa tai parodo Teksaso gyvenimą.

Benas atlošė galvą su kupeta baltutėlių plaukų ir griausmingai nuskivatojo. Nuo jo juoko sutarškėjo porcelianinės figūrėlės, puošiančios visus dailės niekučiais perkrautos Sibilės Prater svetainės kampelius.

— Na, žinoma, būna ir traukinių apiplėšimų, o dėl užeigų, tai atsiprašau, Abeli, aš ir pats buvau kai kuriose iš jų. Galvijų vagis man tekdavo persekioti net iki Meksikos.— Jis patylėjo.— Galbūt jūsų matyti paveikslėliai, mis Holbruk, iš dalies ir tikroviški.

Minutę Benas atidžiai tyrinėjo Loreną ir netikėtai tarė, tarsi metė iššūkį:

— Kodėl jums nenuvykti su manim į Teksasą ir neįsitikinti pačiai?

Pasigirdo nuogąstingi šūksniai.

— Benai, tu, žinoma, juokauji! Aš ir pamiršau, kad tu labai mėgsti gundyti,— nusijuokė Abelis.

— Leisti mano Lorenai vykti į Teksasą, kur gyvena indėnai?! — sušuko Sibilė. Jos iškilią krūtinę dengiantis žabo sudrebėjo iš pasipiktinimo.

— Koks paikas siūlymas!— pritarė Viljamas.

Viljamas. Taip, Viljamas Keleris irgi ten buvo.

Jį prisiminus net ir tokiame tvankiame karštyje Loreną nukratė šaltis. Ji pasistengė iš savo atminties išvyti viską, kas buvo susiję su Viljamu. Lorena neleis mintims apie jį sugadinti susitikimo su Benu Loketu.

Vėl pasigirdo dejonė, šį kartą ją lydėjo bjaurūs keiksmai ir tai nutraukė Lorenos apmąstymus. Ji droviai atsigręžė į dejuojantįjį. Iš pradžių jos dėmesį patraukė puošnus balnas su dailiomis sidabrinėmis detalėmis, gražiai žvilgančiomis ant juodos odos. Lorenos kelioniniai krepšiai gulėjo ant vežimo dugno, prie vyro kojų.

Skubiai apžvelgusi išsikėtojusį vyrą, Lorena pagalvojo, kad jis turėtų būti labai aukštas. Iš pirmo žvilgsnio jis pasirodė grakštus ir gražaus sudėjimo. Lorena pradėjo detaliau apžiūrinėti nuo batų vis smalsiau ir smalsiau, nepajėgdama atitraukti akių nuo gulinčio vyro.

Juodi minkštos, gerai išdirbtos odos batai buvo iki kelių. Juodos kelnės buvo įkištos į batus. Loreną išpylė raudonis pamačius, kad jos, labai glaudžiai aptempusios ilgas raumeningas kojas ir klubus, atrodė tarsi antra oda.

Lorenai užėmė kvapą, kai jos žvilgsnį tarsi magnetas pritraukė pūpsnis tarp klubų. Siauros kelnės ne tik nepaslėpė, bet, atvirkščiai, paryškino vyro kūno detales. Lorenai, išaugusiai atskirai nuo vyriškos lyties asmenų ir visiškai nežinančiai, kaip jie atrodo atidžiai apžiūrėjus, šis reginys buvo nepadorus. Kaip galima taip skandalingai ir aplaidžiai rodyti savo kūną, piktinosi ji.

Pirštinaitėmis apmautos Lorenos rankos suprakaitavo. Ji sunkiai nukreipė žvilgsnį nuo šakumos tarp klubų aukščiau, prie krūtinės. Jaučio odos spalvos marškiniai buvo nerūpestingai sukišti į kelnes, kurias per juosmenį laikė diržas. Jie neuždengė plačios krūtinės, kuri kilnojosi lygaus kvėpavimo ritmu; mat buvo užsegtos tik dvi apatinės sagos. Krūtinė tolygiai siaurėjo plokščio pilvo link ir buvo apaugusi švelniais kaštoniniais plaukais, auksu spindinčiais pro pekano medžių šakas prasiskverbiančiuose saulės spinduliuose.

Anksčiau Lorena nebuvo mačiusi vyro be marškinių. Tik vieną kartą kažkoks garbiojo Praterio parapijietis susirgo stipria karštlige ir ji atsitiktinai matė jo nuogą liemenį, kai viena iš ištekėjusių moterų, slaugančių ligonį, jį maudė. Ligonis buvo apkūnus, rausva oda ir lygia, beplauke krūtine. Ne, jis buvo nė kiek nepanašus į šitą vyrą.

Lorena nuslopino gerklę užspaudusį spazmą ir pridėjo ranką prie pilvo, kuriame kažkas pradėjo judėti.

Džeredas Loketas vėl sudejavo ir Lorena sulaikė kvėpavimą baimindamasi, kad jis nubus ir pastebės, jog ji begėdiškai įžūliai apžiūrinėja. Tačiau vyras tik giliai atsiduso, jo pilvas dar labiau įkrito ir susidarė gili įduba. Ranka pakilo ir nusileido ant krūtinės. Plaštaka buvo didelė ir įdegusi, pirštai — ilgi ir stiprūs. Ant jos viršaus augo tokie pat saulės paauksuoti plaukai, kaip ir ant krūtinės.

Galingas kaip kolona kaklas rėmėsi į pečius, tvirtus pečius. Lorena pakėlė akis į vyro veidą ir buvo karčiai nuvilta. Jis buvo uždengtas juoda skrybėle su žemu viršumi ir plačiais kraštais. Beno sūnus sužadino jos smal-

sumą ir Lorena panoro pamatyti jo veidą, vainikuojantį tą ilgą, grakštų kūną.

Edas Treversas užklupo Loreną nelauktai ir ji vos nepašoko iš netikėtumo, kai jis kapotai pasakė:

— Na, manau, kad mes galime judėti.

Mergina taip susikaupusi apžiūrinėjo Džeredą Loketą, kad net nepastebėjo, kaip grįžo stoties viršininkas.

— Jūs nepaprastai malonus, misteri Treversai.— Lorena net pati nustebo, kad taip lygiai ir kasdieniškai nuskambėjo jos balsas. Nemalonus jausmas iš pilvo pasikėlė į krūtinę ir pasiekė gerklę. Tie artėjančios isterijos požymiai buvo neįprasti visada ramiai ir nesutrikdomai Lorenai Holbruk.

— Neverta apie tai nė kalbėti,— skubiai patikino Treversas.

Jis pliaukštelėjo liežuviu, ragindamas purvu aptaškytus arklius pajudėti iš vietos, ir vežimas įsiliejo į transporto srautą, užpildžiusį Teksaso sostinės gatves. Jie, stengdamiesi kuo greičiau išvykti iš miesto, lengvai aplenkdavo vežimus, karietas ir raitelius. Gatvėse nesimatė nė vieno automobilio, kuriuos Lorena matė per savo neseną išvyką į Rolį.

Vingiuotas kelias leido jai pamatyti Kapitolijaus pastatą iš visų pusių.

— Manau, kad jūs visiškai teisėtai didžiuojatės savo Kapitolijaus pastatu. Aš apie jį esu skaičiusi. Jis — labai įspūdingas.

Treversas nusišypsojo.

— Raudonas granitas iš akmens skaldyklos netoli Loketo rančos.

— „Kipointo",— tarstelėjo Lorena.

Ji prisiminė, kaip didžiuodamasis Benas pasakojo apie savo rančą. Jis švytėte švytėjo, kai Lorena pabrėžė tinkamą Loketo pavardės ir rančos pavadinimo „Kipointas" pirmųjų skiemenų derinį *.

— Nuostabu, bet labai ne daug kas tai pastebi,— tarė jis plačiai šypsodamasis; nuo tokios šypsenos gilios raukšlės aplinkui jo burną virto beveik duobutėmis.

---

* Lock (angl.) — spyna, key (angl.) — raktas.

Tai prisiminusi Lorena irgi šyptelėjo ir Treversas dėbtelėjo į ją. Vadinasi, ji žino apie „Kipointą". Ar ji žino, kas ten gyvena?

— Ar jūs, mis Holbruk, anksčiau buvote Teksase?

— Ne, nebuvau. Todėl aš su tokiu džiaugsmu ir priėmiau Beno kvietimą atvykti ir šiek tiek pagyventi jo šeimoje.

Treversas taip stipriai timptelėjo vadeles, kad vežimas pakrypo į šoną. Ji ketina pagyventi pas juos? Koronade? Ar „Kipointe"? Nė viena iš tų vietų jai netiko, tai buvo neįmanoma. Aišku kaip dieną, kad ši mergina — tikra nekaltybė. Kas atsitiko Benui Loketui? Ar jis nepakvaišo?

Jie jau išvyko iš miesto ir dabar važiavo į vakarus. Kai Lorena ištraukė segtukus, laikančius skrybėlę, Treversas leido sau tarstelėti:

— Aš jos nenusiimčiau, mis Holbruk. Pas mus labai karšta saulė ir jūsų graži noselė nusilups.

Lorena pritarė jam ir vėl užsidėjo skrybėlę, bet nusivilko švarkelį. Lengvas vėjelis, kuris sustiprėjo dėl vežimo judėjimo, šiek tiek atvėsino jos drėgną odą.

Kai Lorena vėl atsisėdo į savo vietą, Treversas grįžo prie apmąstymų. Laukinis jautis, gulintis ten, ant vežimo dugno, buvo pakankamas pagrindas abejoti, ar galima padoriai moteriai gyventi po vienu stogu su ta šeima.

Džeredas Loketas visoje valstijoje buvo visiems ant liežuvio dėl savo palaido gyvenimo ir girtuokliavimo. Jaunystėje jis buvo laikomas jaunu lėbautoju, bet vėliau, kai Džeredui sukako trisdešimt metų, jo išsišokimai jau kėlė visų panieką. Kada pagaliau Džeredas ateis į protą ir pradės elgtis padoriai? Nepanašu, kad greitai, nusprendė paniuręs Treversas.

Tik prieš mėnesį Džeredas sukėlė didelį sąmyšį Rozenburgo stotyje? Su savo pasileidusiais bičiuliais jis atėjo į Harvio restoraną ir ten praleido visą dieną gerdami bei lošdami. Jie iš karto buvo pastebėti, nes elgėsi kaip laukinių šunų gauja. Džeredas pradėjo kibti prie vienos iš pačių gražiausių Harvio merginų su nepadoriais siūlymais. Santa Fė geležinkelio restoranų padavėjos garsėja padorumu. Vyras vienai iš tų merginų galėjo pasiūlyti tik vie-

ną dalyką: vesti ir apsigyventi vynuogėmis apaugusiame namelyje.

Kai mergina griežtai atmetė jo siūlymus, Džeredas ėmė labai agresyviai elgtis. Valdytojui teko jį išmesti laukan, bet jau po to, kai Džeredas buvo sukėlęs muštynes, sulaužęs krūvą baldų ir sudaužęs kalną indų; beje, jis grūmėsi kaip iš pragaro paspukęs velnias ir apkūlė net kelis lankytojus. Vos šešetas vyrų jį apramino.

Taigi, atsiduso Treversas, galimas dalykas, kad ta jauna mergina nieko nežino apie Džeredo Loketo išdaigas. Be jokios abejonės, jos mirtinai ją išgąsdintų.

— Ar rugsėjo mėnesį čia visada taip karšta? — paklausė Lorena, mėgindama įtraukti į pokalbį stoties viršininką. Jau daug metų dalyvaudama visuose Praterių priėmimuose, ji puikiai mokėjo vadovauti nereikšmingam pokalbiui. Misteris Treversas buvo jai labai geras, bet iš jo surauktos kaktos, susirūpinusio veido ir žvilgsnių, kuriuos retkarčiais atkreipdavo, Lorena matė, kad jis yra kažko susirūpinęs. Argi ji taip labai skiriasi nuo Teksaso moterų.

— Taip,— atsakė stoties viršininkas, stengdamasis šypsena padrąsinti ją,— dažniausiai pirmieji atvykėliai iš šiaurės čia pasirodo spalio pabaigoje. Dažnas rugsėjis čia būna karštesnis už birželį ir netgi už liepą. O kaip?— Treversas užsikirto nebaigęs sakinio, bet Lorena suprato, ko jis norėjo paklausti.

— Šiaurės Karolinoje? Aš gyvenau, gyvenu Kleitone. Tai mažas miestelis netoli Rolio. Ten... ne, rugsėjo mėnesį ten nebūna taip karšta.

— Tai jūs ten susipažinote su Benu?— smalsiai paklausė jis. Į jos patvirtinantį linktelėjimą Treversas atsakė nauju klausimu.— Ką gi Benas veikė Kleitone?

Lorena papasakojo apie savo globėjo ir rančos savininko draugystę.

— Daug metų jie susirašinėjo, bet pastaruosius dešimtį metų ar apie tiek laiškai ateidavo nereguliariai. Ir štai keliaudamas namo iš Niujorko, kur buvo nuvykęs su reikalais, Benas nusprendė aplankyti seną draugą.

— Kiek laiko jūs gyvenate su savo globėju?

Gal jis per daug smalsus? Jis nenorėjo jos įžeisti ir nė vienas protingai galvojantis žmogus nerizikuotų erzinti

Beno Loketo. Tačiau Lorena jam atsakė nuoširdžiai ir nesidrovėdama.

— Mano tėvas irgi buvo dvasininkas. Abelis Prateris buvo jo viršininkas. Man buvo dvylika metų, kai mirė tėvas. Prateriai man suteikė pastogę ir priėmė į savo šeimą.

— O jūsų motina?— tyliai paklausė Treversas.

— Man buvo treji metai, kai ji mirė gimdydama. Kūdikis, berniukas, gimė negyvas.

Merginos balsas pasidarė dar tylesnis ir švelnesnis. Treversas pastebėjo, kad Lorena palietė laikrodį-segę, prisegtą prie palaidinukės kaip tik toje vietoje, kur buvo iškilusios dvi grakščios mergiškos krūtinės kalvelės.

Ta maža segė — vienintelis daiktas, primenantis motiną. Ji ir vestuvinis tėvų portretas. Lorena bandė prisiminti su ta portrete pavaizduota gražia miniatiūrine moterimi praleistas dienas, bet nieko neprisiminė.

Lorena dažnai galvojo, kas slepiasi už tų drovių akių, žiūrinčių į ją iš portreto, koks žmogus buvo jos motina. Sunkių išgyvenimų ir motinos glamonių ilgesio minutėmis ji pirštų galiukais paliesdavo laikrodį, tarsi tas paprastas gestas galėtų priartinti prie motinos, pakeistų bendravimą su ja. Tai tapo įpročiu, kurio prasmės Lorena nesuvokė.

Mirus jaunai žmonai, Džeraldas Holbrukas visiškai atsidavė darbui. Laisvomis nuo pamaldų ir pasiruošimo pamokslams valandomis jis skaitydavo religines knygas ir apmąstydavo teologines doktrinas. Tai, kad rūpinimasis jauna dukterimi gulė ant ekonomės pečių, buvo kaina, kurią reikėjo mokėti už atsidavimą Kristui. Lorena žinojo, kad tėvas ją savotiškai myli, ir nesikrimto dėl per menko dėmesio, bet negalėjo to nejausti. Ji būtų buvusi laiminga jausdama daugiau tėvo meilės, bet suprato, kad tėvas, kaip ir Dievas, gyvena kitame pasaulyje.

Lorena buvo paklusni, rami, neįkyri ir tyliai sėdėjo šalia tėvo, kai jis dirbo bibliotekoje. Ji anksti išmoko skaityti ir knygų personažai tapo jos žaidimų draugais, jiems mergaitė patikėdavo savo paslaptis. Bendraklasiai neturėjo didelio noro įtraukti į savo žaidimus bei išdaigas „dva-

sininko dukters". Vienatvė išmokė mergaitę susigalvoti kuo pasilinksminti.

Mirus Džeraldui Holbrukui, Lorena jo beveik neliūdėjo. Ji persikėlė pas Praterius ir neprieštaraudama pakluso jų gyvenimo būdui. Prateriai buvo geri žmonės ir bevaikiai, todėl su džiaugsmu priėmė į savo namus paauglę mergaitę. Sutuoktiniai nieko negailėjo Lorenai ir net pasamdė muzikos mokytoją. Mergaitė buvo gabi muzikai ir fortepijoną pamėgo taip karštai, kaip ir knygas.

Kiekvienas, kas tik ateidavo į pilnus neskoningų dailės niekučių Praterių namus, iš karto sužinodavo, jog jie labai didžiuojasi Lorena. Ji visada pateisino globėjų pasitikėjimą ir nė karto jų neapvylė.

Tol, kol pasirodė Viljamas. Kaip neteisinga, kad dėl jo pasikeitė Praterių požiūris į Loreną! Jos niekuo nebuvo galima apkaltinti!

— Mis Holbruk? — Edas Treversas jau trečią kartą pakartojo šį klausimą. Pagaliau jam pavyko atkreipti merginos dėmesį.

— Atleiskite, misteri Treversai. Ką jūs pasakėte?

Nuleisti skrybėlaitės kraštai negalėjo paslėpti jos išraudusių skruostų. Lorena buvo aiškiai sumišusi dėl to, kad per daug nugrimzdo į savo apmąstymus.

— Aš klausiau jūsų, ar nenorite gerti,— tarė Treversas, ištraukdamas iš po sėdynės gertuvę, į kurią buvo pripylęs vandens prieš išvažiuodamas.

— Taip, ačiū jums.— Lorena ištiesė ranką prie gertuvės.

Anksčiau ji niekada nebuvo gėrusi iš gertuvės; kai palenkė ją ir atsigėrė, kaip ir dera ledi, mažą gurkšnį, pasijuto esanti pionierė — Vakarų užkariautoja.

Tuo momentu vežimo ratas pateko į gilią provėžą. Nuo stuktelėjimo dalis vandens išsiliejo ant palaidinukės. Lorena nusišluostė smakrą, nuo kurio lašėjo vanduo ir džiūgaujamai nusikvatojo. Jos juokas staiga nutrūko, kai iš užpakalinės vežimo dalies pasigirdo vaitojimas, perėjęs į labai piktą keiksmą:

— Šunsnuki!

2 SKYRIUS

Lorena taip staigiai pasuko galvą, kad net kaklas suskaudėjo. Džeredas pakėlė ranką ir dar labiau užsmaukė ant veido skrybėlę. Jis perkėlė savo kūną į kitą, patogesnę padėtį; jo raumenys iš pradžių įsitempė, paskui atsipalaidavo. Lėti vyro judesiai buvo ir atstumiantys, ir jaudinantys.

Lorena pažvelgė į labai išraudusį Edą Treversą.

— Atleiskite, mis Holbruk. Nekreipkite nė mažiausio dėmesio į jo žodžius. Jis...

Ji nutraukė stoties viršininką.

— Kas jam?

Lorena nusigando, kad Beno sūnus rimtai susirgęs.

— Jis... jis tikriausiai... vakar vakare per daug paėmė.

Pastebėjęs, kad mergina jo gerai nesuprato, Treversas nenoriai paaiškino, kas atsitiko. Laikas ir jai kai ką sužinoti apie Džeredą.

— Jis per daug išgėrė. Argi nematote,— tarė jis jaudindamasis,— ir...

— Išgėrė?— nepatikliai paklausė ji.— Tai jam pagirios?

Lorena nukreipė tikro siaubo kupiną žvilgsnį į ant vežimo dugno išsikėtojusį vyrą. Jai dar niekada neteko matyti tokio girto vyro. Pastoriaus namuose daugių daugiausia išgeriamo alkoholio buvo didelė stiklinė šerio * arba vyno Padėkos dieną ir per Kalėdas.

Džeredą tikriausiai vėl suėmė miegas. Iš po juodos skrybėlės buvo girdėti negarsus knarkimas.

— Prašom nepykti ir nesikrimsti, mis Holbruk. Tai atsitinka gana dažnai. Dar gerai, kad jo nesugavo šerifas ir nenusiuntė išsimiegoti į kalėjimą. Laimė, jis šį rytą pasiekė mane, paprašė sutikti jūsų traukinį ir jus abu parvežti į Koronadą. Džeredas užmigo maždaug prieš valandą iki jūsų atvykimo.

---

* Šeris — vyšnių brendis.

— Benas man sakė: jeigu negalės į Ostiną atvykti pats, tai ką nors atsiųs. Manau, kad Džeredas neapsidžiaugė gavęs tokį įpareigojimą,— tarstelėjo Lorena.

— Apsidžiaugė ar neapsidžiaugė, bet jis puikiai žinojo, kad geriau padaryti tai, ką liepė tėvelis. Nors jie ir labai skirtingi, Džeredas Loketas gerbia savo tėvą.

Lorena atsiduso, priekaištingai per petį žvilgtelėjusi į gulintį vyrą.

— Sunku patikėti, kad Džeredas Loketas ką nors deramai gerbia.

Edas Treversas prisplopintu balsu numykė, stengdamasis pasukti vežimą taip, kad vėl neįvažiuotų į gilias provėžas.

— Tikriausiai jūs teisi, mis Holbruk.

Jis vėl susimąstė ir pokalbis nutrūko. Lorena ėmė dairytis aplinkui, į juos supantį peizažą.

Benas jai pasakojo, kad gyvena kalvotame krašte, ir dabar ji pati tuo įsitikino. Aplinkui matėsi kalvos, apaugusios jau pirmomis rudens dienomis parudavusia žole. Dešinėje akmenuota žeme kiparisų pavėsyje linksmai sruveno upė. Po žemais kedrais ganėsi galvijai.

Saulei vis labiau linkstant į vakarus, darėsi karščiau. Lorena jautė, kad kaklu rieda prakaito srovelės. Ji labai norėjo nusiimti skrybėlę ir vėduotis, ištraukti segtukus iš savo vešlių, sunkių plaukų ir leisti lengvam vėjeliui juos kedenti.

Lorenos plaukai buvo tikras vargas visoms Džeraldo Holbruko ekonomėms; jos plaudavo ir šukuodavo nuolatos tyliai murmėdamos. Misis Dorotėja Haris, griežto būdo našlė, tarnavusi ekonome nuo to laiko, kai Lorenai sukako septyneri metai, iki pat tėvo mirties, sakė, kad Lorenos plaukų užtektų šešioms mergaitėms. Kiekvieną rytą ji šiurkščiai šukuodavo ir taip kietai supindavo juos, kad mergaitei net ašaros ištrykšdavo iš akių. Tėvas retai dovanodavo dukrai komplimentus, bet kartais sakydavo, kad vešlius juodus plaukus ji paveldėjo iš motinos. Tuo Lorena slapta didžiavosi.

Žinoma, dabar ji negalėjo išleisti savo plaukų. Nebuvo galima nė pagalvoti atvykti į Loketų namus be skrybėlės, juo labiau palaidais plaukais.

Lorena liūdnai pasižiūrėjo į dulkėtą sijoną ir su širdgėla pagalvojo, kad atvyks į rančą purvina. Ką apie ją pamanys Benas? Tikriausiai jam bus gėda dėl tokios viešnios ir jis pasigailės ją pakvietęs. Lorena labai norėjo padaryti gerą įspūdį Beno šeimai.

Ji pamėgino nusipurtyti nuo sijono dulkes, bet jos vėl nusėdo atgal. Paklusdama tam, kas neišvengiama, mergina atsiduso ir pasidėjo rankas ant kelių.

— Darosi labai sausa ir dulkina,— netikėtai tarė Treversas.— Benui tikriausiai prireikė daug pastangų, kad įkalbėtų jus palikti žalias Šiaurės Karolinos kalvas ir keliauti tokį ilgą kelią.

Jo smalsumas sužinoti, kokią vietą Loketų šeimoje užims Lorena Holbruk, dar nebuvo patenkintas.

Lorena nusikvatojo.

— Jis sugundė mane pasakojimais apie Teksasą. Ir aš visai nenusivylusi. Čia nuostabu.

— Kiek laiko jūs čia praleisite?— nesusilaikė nepaklausęs Treversas.

Ji skubiai nusigręžė ir sugniaužė kumščius.

— Aš... aš gerai nežinau.— Lorenai pavyko suvaldyti netikėtą jaudulį.— Viskas priklausys nuo misis Loket. Matote, aš turiu tapti jos sekretore.

Edas Treversas vos nenuvirto nuo sėdynės. Olivijai Loket prireikė sekretorės? Ką dar sumanė senis Benas?

Prieš pateikdamas kitą klausimą, Treversas nuslopino gerklę užspaudusį spazmą, todėl jo balsas buvo kažkoks gergždžiantis:

— Ką gi jūs jai darysite?

— Aš daug metų savo globėjams padėdavau rengti priėmimus. Benas nusprendė, kad aš galėčiau išvaduoti misis Loket nuo kai kurių pareigų. Pavyzdžiui, aš galėčiau tvarkyti jos korespondenciją. Ar ilgai čia būsiu, priklausys nuo to, kaip mes sutarsime ir ar aš iš viso jai patiksiu,— atsakė Lorena.

Pasakodama Treversui apie savo ateities planus, ji ir pati bandė įsivaizduoti, kaip visa tai bus.

Vargšė mergaitė, pagalvojo Treversas. Jeigu viskas priklausys tik nuo Olivijos Loket simpatijų jaunoms ir gražioms merginoms, tai ši nekaltoji mis Holbruk išvyks kur

akys mato pirmuoju traukiniu iš Ostino. Olivija galėtų mirtinai sušaldyti bet kurį vyrą tik vienu rūsčiu ir šaltu žalių kreolės akių žvilgsniu. Ką jau besakyti apie šią vargšę būtybę?

Lorena intuityviai pajuto Treverso neryžtingumą ir sugluminimą. Kai Benas jai siūlė tą tarnybą, Lorena jautė tą patį. Jo siūlymas buvo toks netikėtas, kad ji pasirodė tam visai nepasiruošusi.

Jie papietavo: valgė perkepintą ėrieną ir suvytusias daržoves; beje, toks maistas buvo įprastas Praterių namuose. Lorena visada jautėsi nepatogiai dėl valgių, kuriuos Sibilė Prater pateikdavo savo svečiams, kokybės. Ji buvo dėkinga Benui Loketui, kad šis suvalgė savo porciją, nors labai laisvai atsisakė nuo antros.

Po pietų ji, paklusdama primygtiniam savo globėjų prašymui, svečiams skambino fortepijonu. Solinis koncertas buvo sutiktas labai palankiai, bet Loreną glumino nesaikingi Praterių pagyrimai.

Sibilė, kurios tuklus kūnas buvo paskendęs rožiniuose rauktinukuose, sėdėjo šalia vyro ant akį rėžiančios spalvos sofos. Gaila, kad prastas Sibilės skonis, labai ryškus iš jos aprangos, buvo matyti ir namo apstatyme. Jos gyvenimo devizas buvo: „Kuo daugiau, tuo geriau". Kambariai atrodė tamsūs ir niūrūs dėl brokato ir aksomo pertekliaus. Tą įspūdį dar labiau sustiprino šakotos žvakidės ir tamsaus stiklo vazos.

Pastoriaus žmona pamaiviškai nusišypsojo, kai Abelis pradėjo girti jos rožes, gavusias gėlių parodos prizą. Nemažai jų nuostabai, Lorenos dvasiniam palengvėjimui ir Viljamo Kelerio nuliūdimui, Benas paprašė Lorenos parodyti sodą, kuriame auga tos nepaprastos rožės.

Vakaras buvo šiltas ir tylus, cikados jiems giedojo serenadas. Lorena nuvedė Beną į nedidelį rožyną ir pasodino ant žemo suolo.

— O jūs, misteri Loketai, Teksase irgi auginate rožes?

— Žinoma, auginame. Koronade aš turiu sodininką meksikietį, kuris išaugina kur kas didesnes ir aromatingesnes rožes negu Sibilės prizinės. Manau, kad didžiausią reikšmę turi arklių mėšlas.

Stojo tyla. Lorena nežinojo, ką pasakyti. Po to abu kartu nusikvatojo. Mintyse Lorena subarė save, kad pataikauja jo nekuklumui, bet kažkodėl tuo momentu jai pasirodė, jog tai neturi reikšmės.

— Ačiū, kad mane ištempėte į sodą,— tarė ji.— Dažniausiai Abelis su Sibile įsigudrina padaryti taip, kad aš likčiau viena su Viljamu.

— O jūs nenorite su juo pasilikti dviese?

Lorena patraukė pečiais.

— Ne, nenoriu.

Viljamas buvo rimtas, trisdešimtmetis mažos bažnyčios Kleitono pakraštyje pamokslininkas. Lorena jautė, kad po Viljamo pamaldumo kauke slepiasi garbės troškimas ir suktumas. Jis visą laiką stengėsi padaryti gerą įspūdį, demonstruodamas savo tvirtą moralę ir neblėstančią meilę žmonijai.

Lorenos siaubui, Prateriai Viljamą laikė puikiu kandidatu į vyrus. Ne mažiau kaip tris kartus per dieną jie kalbėjo merginai apie Viljamo gerąsias savybes ir ji buvo priversta išklausyti tuos pagyrimus, kaip kartais tenka tam tikromis valandomis gerti karčius vaistus.

Lorena gana miglotai įsivaizdavo ištekėjusios moters pareigas ir santuokinį gyvenimą, bet vien tik mintis, kad ištekėjusiai reikės gyventi su Viljamu viename kambaryje, jai kėlė siaubą ir ji norėjo verčiau likti senmerge, negu visą gyvenimą būti su Viljamu Keleriu. Dažniausiai Lorena žmones vertino atlaidžiai, bet Viljamas buvo nepatrauklios išvaizdos, nuobodus vyras, fanatikas ir tamsybininkas. Jis viskuo erzino ją: kalbėdamas žiūrėjo į pašnekovo krūtinę, o ne į akis, buvo aukštas ir pakumpęs, ploni, lygūs šviesūs plaukai nuolat krito ant beveik bespalvių akių su tokiomis pat bespalvėmis blakstienomis. Pati ryškiausia, bet visai nepuošianti, Viljamo veido detalė buvo nosis. Lorenai dažnai kildavo mintis, kad Viljamas labai panašus į Ikebodą Kreiną, pagrindinį Vašingtono Irvingo apysakos „Legenda apie sapnų įklonį" veikėją.

Benas Loketas vėl pamėgino atkreipti merginos dėmesį lengvai kostelėdamas. Jis nenorėjo aptarinėti Viljamo personos ir ketindamas pakeisti pakalbio temą paklausė:

— Ką jūs veikiate, mis Holbruk?

Lorena nustebusi pasižiūrėjo į Beną. Jis paaiškino savo klausimą:

— Ką jūs čia veikiate? Kas jus čia sulaiko? Jūs laiminga?

Lorena jam atvirai atsakė:

— Prateriai — mieli žmonės, jie pasielgė labai kilniai priimdami mane į savo namus po tėvo mirties. Giminių aš neturiu. Tėvas gaudavo nedidelę rentą, bet jie atsisakė ją naudoti mano išlaikymo išlaidoms padengti. Aš manau, kad ateityje galėsiu uždarbiauti muzikos arba gramatikos pamokomis ir gyventi savarankiškai, bet Prateriai kategoriškai atmetė mano ketinimą dirbti ne jų namuose.

— Tai jūs linksminate jų svečius? Tik tiek?

Benas švelniai nusišypsojo merginai ir ji neįsižeidė dėl jo pasakytų žodžių.

— Nelabai perpektyvus darbas, taip? — tarė ji liūdnai.— Be to, aš užsiimu labdara, padedu ligoniams ir invalidams, prižiūriu vaikus, kai šeimoje nėra kam jais pasirūpinti. Aš vargonuoju per sekmadienio pamaldas ir mokau sekmadieninėje mokykloje.— Net jai pačiai šie darbai atrodė menki.

— Ar jūs niekada negalvojate sukurti savo šeimą, ištekėti?

Benas ją užhipnotizavo aštriu savo mėlynų akių žvilgsniu.

— Aš... tiesą sakant, ne,— atsakė mergina, droviai šypsodamasi ir nukreipdama akis į šalį.

— Kai man reikia priimti kokį nors sprendimą ir sutvarkyti savo gyvenimą, aš kelias dienas jodinėju, varinėdamas atsilikusius galvijus. Man patinka vienatvė, kai aš bendrauju tik su savo žirgu ir motina gamta.

— Varinėjate atsilikusius galvijus?— netikėtai susidomėjusi paklausė Lorena.

— Taip, mes jojame palei ganyklas tikrindami, ar yra visi galvijai, ar nėra kritusių. Yra daug norinčių pavogti Loketo karves, o kartais koks nors drąsuolis pabando pagirdyti savo bandą, nieko neužmokėdamas. Loketo žemės labai traukia tokius žmones.

Lorena giliai atsiduso.

— O, tai skamba... nuostabiai. Tai kažkas nepaprasta, pirmapradiška, jaudinama. Aš net nežinau, kaip apibūdinti savo jausmus.

— Jūs jau apibūdinote,— pasakė Benas apžiūrinėdamas savo stiprias rankas, paskui paklausė:— Kodėl jums neatvykti su manimi į Teksasą?

Dabar jis kalbėjo visiškai rimtai, ne taip, kaip dieną svetainėje, kai pasiūlė jai pačiai įsitikinti, ar tikroviški knygelių viršeliai.

— Jūs mane erzinate, misteri Loketai,— tarė ji pusiau klausiama intonacija.

— Visai ne, mis Holbruk. Kaip senas kaubojus, aš nemėgstu veltui gaišti laiko ir iš karto čiumpu jautį už ragų.

— Bet ką man, dėl Dievo meilės, veikti Teksase?

Lorena suprato, kad negali ryžtis tokiam nuotykiui, bet nenorėjo atsisakyti šios idėjos.

— Mano žmona aktyviai dalyvauja visuomeniniame Koronado gyvenime. Tame mieste mes gyvename. Maždaug pusė dienos kelio iki Ostino. Aš tiek dažnai važinėju į „Kipointą" arba kur nors su reikalais, kad ji ne visada gali sulaukti mano pagalbos. Manau, kad jūsų talentas jai labai padėtų. Jūs turite didžiulę visokių visuomenės renginių organizavimo patirtį. Jūs esate muzikali, puikiai skambinate fortepijonu, apsiskaičiusi,— visa tai labai svarbu. Be to, jūs galėtumėte imtis tvarkyti jos susirašinėjimą, atlikti visokius smulkius pavedimus. Kaip jūs tai vertinate?

Lorena neatsakė ir Benas vis atkakliau dėstė savo mintis:

— Žinoma, mes jums mokėsime atlyginimą, duosime atskirą kambarį. Mano sūnus dar nevedęs ir namuose gausu laisvų kambarių, kuriuos, mes viliamės, kad kada nors užims anūkai.

Benas ilgam nutilo. Lorena pažvelgė į jį ir pamatė, kad svečias neatitraukia akių nuo rožių krūmų, bet, aišku, jų nemato.

Pajutęs merginos žvilgsnį jis krėstelėjo galvą, tarsi norėdamas atsikratyti pašalinių minčių, ir tęsė:

— Aš padarysiu viską, kad jūs jaustumėtės esanti šeimos narė. Patikėkite, jūs jokiu būdu neatsidursite tarnaitės vietoje.

Jis žavingai nusišypsojo.

— Bet kodėl jūs taip ryžtingai kviečiate mane? Manau, kad misis Loket susirado sekretorę, jeigu jai reikalinga.

Jis nerūpestingai patraukė pečiais, atmesdamas jos prielaidą.

— Žinoma, ji galėtų tai padaryti, bet manau, kad tokia mintis jai nešovė į galvą. Aš turiu savo priežasčių, kad pakviesčiau jus, ir užtikrinu, jog jos yra nepeiktinos.

Benas nusišypsojo iš viršaus žiūrėdamas į merginą ir jo mėlynose akyse po vešliais žilais antakiais sublizgėjo linksmi žiburėliai.

— Misteri Loketai, aš vertinu jūsų palankumą ir dėkoju už kvietimą,— rimtai pasakė Lorena,— bet mano vieta yra čia. Mano tėvas nepritartų mano išvykimui.

— Jūsų tėvas miręs, o jūs esate gyva, bet jeigu iš čia neištrūksite, tai visam laikui sugadinsite savo gyvenimą.

Lorena nusigando, kai Benas staiga atsistojo vos sulaikydamas pyktį, nuėjo kelis žingsnius į šalį ir nusigręžė nuo jos. Šiek tiek laiko pastovėjęs, jis sugrįžo ir atsisėdo šalia merginos. Iš Beno akių tryško švelnumas, o balsas skambėjo labai maloniai.

— Lorena,— ji pastebėjo, kad Benas pirmą kartą pavadino vardu,— aš žinau, kad jus mokė paklusti nepateikiant klausimų. Jūs esate labai pareiginga, tai verta susižavėjimo. Tačiau man atrodo, kad pastebėjau jūsų nerimą, troškimą gyventi ir poreikį nutrūkti nuo saito. Jūs galėtumėte atvykti paviešėti ir, jeigu nieko neišeis, jeigu nepatiks Teksasas arba Loketų namai, aš pasirūpinsiu, kad jus deramu būdu išsiųstų atgal. Ir niekas nesijaus įžeistas.

Žinoma, ji padarė kvailystę iš karto nepriėmusi Beno siūlymo. Lorena tik nuleido galvą ir tyliai pasakė:

— Misteri Loketai, aš esu pritrenkta jūsų siūlymo ir su džiaugsmu jį priimčiau, bet negaliu niekur išvykti. Matote, man iš mažens įskiepijo pareigos ir atsakomybės jausmus. Galbūt aš visą laiką praleisiu su Prateriais. Aš jiems

reikalinga. Jie manimi pasitiki. Jeigu aš išvyksiu, jiems bus didžiulis smūgis.

— O kas atsitiks jums, kai jie numirs? Jeigu jūsų neparduos Viljamui ar kam nors kitam, panašiam į jį, kaip jūs gyvensite?

— Aš esu įsitikinusi, kad būsiu kaip nors aprūpinta.

Benas sunkiai atsiduso. Lorena negalėjo žiūrėti į jį, tokį sugniuždytą, ir vos neapsigalvojo. Atrodė, kad jis išeikvojo visą savo energiją. Beno veidas sudribo, išduodamas senyvą amžių, įdubusiose mėlynose akyse sustingo tylus maldavimas.

— Jeigu kas nors pasikeis ir jūs būsite pasirengusi priimti kitokį sprendimą, nedelsdama atsiųskite man telegramą. Aš tai sakau visai rimtai. Mano kvietimas tebegalioja.

— Dėkoju jums, misteri Loketai,— atsakė Lorena. Jai reikėjo, kad Benas suprastų, todėl pridūrė:— Aš nenoriu būti panaši į juos.— Ir iš karto merginą apėmė siaubas nuo jos pačios žodžių.

— Ne, aš ne tai norėjau pasakyti.

— Aš žinau, ką jūs norėjote pasakyti, mis Holbruk. Jūs esate geras žmogus ir negalėjote pasakyti nieko blogo, bet jums ankšta pas Praterius, jums norisi kitokio gyvenimo, tiesa?

— Taip, jūs mane teisingai supratote.

— Atsiminkite, jeigu kada nors apsigalvosite. . .— vėl pakartojo Benas, kai jie jau grįžo atgal, į namą.

* * *

Saulė negailestingai kepino. Lorena jautėsi išvargusi. Jos nugaros ir pečių raumenys skaudėjo dėl to, kad visą laiką stengėsi sėdėti tiesiai ant nepatogios odinės sėdynės. Ją kankino troškulys, nors nuolat gėrė vandenį iš gertuvės, drabužiai kiaurai pridulkėjo, veidas irgi buvo dulkėtas. Lorena jau buvo netekusi vilties pasiekti kelionės tikslą, kai Edas Treversas galvos linktelėjimu parodė į priekį ir pasakė:

— Koronadas.

Vežimas užkopė ant kalvos viršūnės ir priešais Lorenos akis atsivėrė mažo miestelio, kuriame gyveno Benas,

kai nebuvo išvykęs į savo rančą, panorama. Arkliai, leisdamiesi nuo kalvos žemyn, lėkė greičiau ir Lorena entuziastingai paklausė:

— Kiek žmonių čia gyvena?

— Hm, apie tris tūkstančius,— atsakė Treversas.

— Ar mes toli nuo rančos? Nuo „Kipointo"?

— Apie tris valandas kelio į vakarus.

Lorena paslėpė savo nusivylimą, įdėmiai dairėsi į šalis, važiuodama pagrindine Koronado gatve. Ji sumetė, kad žmonės pažino prie vežimo užpakalio pririštą žirgą. Prisidengę delnais burnas, kad pritildytų savo žodžius, Koronado gyventojai dalijosi įspūdžiais ir spėliojimais. Lorena ryžtingai ignoravo vyrą, gulintį vežime už jos nugaros, ir tuos komentarus, kuriuos pavyko nugirsti.

Dabar vienintelis jos tikslas buvo pamatyti Beną ir susipažinti su misis Loket. Bandydama išanalizuoti savo jausmus tam vyrui, kuris per tokį trumpą laiką padarė milžinišką poveikį jos gyvenimui, Lorena priėjo prie išvados, kad ieško jame to, ko nesuskubo duoti anksti miręs tėvas. Tiesą sakant, ji ir negalėjo to tikėtis. Benas buvo visiškai nepanašus į Džeraldą Holbruką. Vienas buvo linksmas, kitas — rūstus ir užsidaręs, tvirta stambi Beno figūra iš esmės skyrėsi nuo smulkaus jos tėvo kūno sudėjimo, teksasietis pavergė nuoširdumu, o Džeraldas Holbrukas buvo santūrus net su savo dukterimi. Žemas, krūtininis Beno balsas ir puikiai išlavėjęs humoro jausmas traukė Loreną ir ji duso iš susijaudinimo pagalvojusi, kad greitai jį pamatys.

Treversas pasuko arklius į plačią, ūksmingą gatvę, kuri nuo miestelio centro tęsėsi į pietus. Pro medžius Lorena pamatė didelį namą anksčiau, negu misteris Treversas pasuko arklius į siaurą gatvelę, statmeną į plačiąją gatvę.

Nesvarbu, kas suprojektavo tą namą, bet galėjo didžiuotis savo kūriniu. Viktorijos stiliaus namas nebuvo perkrautas architektūrinių puošmenų. Daili, bet tvirta tvora juosė terasą iš trijų pusių. Frontono kampuose stovėjo apskriti bokšteliai su svogūno pavidalo kupolais. Aukštus langus, po tris iš abiejų įėjimo pusių, puošė raudonos plytinės spalvos langinės, gražiai kontrastuojančios su kreminės spalvos namu. Tokios pat spalvos kaip langinės pa-

radinių durų šonuose stovėjo po vazą su sodria raudona spalva žydinčia palergonija. Nors buvo rudens pradžia, išilgai terasos nusitęsiantys nuostabūs gėlynai džiugino akis gėlių — gvaizdūnių, petunijų ir rožių — gausumu. Priešais namą gyvatvore aptvertos pievelės žolė dar buvo žalia ir puikiai nupjauta.

— Oi, kaip gražu,— pagarbiai sušnibždėjo Lorena neatitraukdama akių nuo namo. Kelias akimirkas ji sėdėjo mėgaudamasi tuo, kad pagaliau pasiekė tikslą — atsidūrė prie Beno namų.

Treversas sunkiai išsirito iš vežimo — maudė visą kūną — ir ėmė kraustytis. Jis ištraukė kelioninius Lorenos lagaminus ir pastatė prie takelio, vedančio į prieangį. Paskui vėl grįžo prie vežimo ir nelabai varžydamasis ėmė purtyti Džeredą Loketą.

— Na, Džeredai, nubusk, tu namie.

Lorena neklausė nepatenkinto murmėjimo, sklindančio iš po juodos skrybėlės. Džiugią jos laukimo būseną nutraukė Edas Treversas, apėjęs aplinkui vežimą, kad pasiūlytų savo pagalbą. Lorena pasitaisė skrybėlaitę, kiek tik galėjo pasitaisyti be veidrodžio, nusipurtė dulkes nuo savo mėlyno sijono ir jau ketino vilktis švarkelį, kai iš sudrebėjusio vežimo buvo galima suprasti, kad Džeredas Loketas bando iš jo išlipti.

Lorena atsigręžė. Jis stovėjo prisišliejęs prie vežimo ir iš visų jėgų stengėsi pakelti ant krūtinės krintančią galvą.

Suleidęs visus penkis pirštus į plaukus, Džeredas mėgino juos sušukuoti atgal, bet neklusnios sruogos vėl krito ant kaktos ir dengė jam akis. Pagaliau jis plaukus paliko ramybėje ir, atsirėmęs rankomis į kelius, susilenkė beveik pusiau. Džeredo kūną tampė traukuliai ir Lorena su siaubu laukė, kad jis tuoj tuoj ims vemti, bet taip neatsitiko. Džeredas lėtai išsitiesė, pasisuko ir tik tada pamatė jauną merginą, kuri kaip užburta nuo jo nenuleido akių.

Vyro veidas buvo šešėlyje ir Lorena neįstengė jo gerai įžiūrėti. Ji pamanė, jog Džeredo akys veikiausiai yra tamsios, bet tikrai neįstengė nustatyti, nes jis visą laiką markstėsi, mėgindamas sukoncentruoti žvilgsnį.

Bandydamas ironiškai nusišypsoti, Džeredas truputį kilstelėjo geidulingos burnos kamputį, paskui ištiesino pečius ir žengė tris netvirtus žingsnius į priekį. Dabar jis buvo per ištiestą ranką nuo Lorenos. Ji buvo taip priblokšta to, kas vyksta, kad net nebandė pasitraukti į šalį. Džeredas pridėjo ranką prie kairiosios krūtinės pusės ir sunkiai ištarė:

— Jūsų paklusnus tarnas, mis... Ho... Ho... Holbruk.

Jo ilgas kūnas vėl susilenkė pusiau, matyt, norėta pagarbiai nusilenkti. Daugiau Džeredas nebepajėgė nieko padaryti. Iš inercijos jis pasidavė į priekį ir, Lorenos siaubui, ėmė kristi ant jos. Norėdamas išlaikyti pusiausvyrą, vyras abiem rankomis apglėbė Lorenos liemenį ir jo galva pajėgiškai nukrito ant jos krūtinės. Lorena nevalingai atsiduso ir nuraudo nuo pažeminimo, o tuo tarpu jis, atrodo, surado ramų prieglobstį ir nurimo. Vyro galva patogiai įsitaisė ant merginos krūtinės ir jis patenkintas atsikvėpė, dar stipriau apglėbdamas liekną merginos liemenį.

Per ploną palaidinukės audinį Lorena jautė šiltą vyro iškvepiamą orą. Tuo momentu, kai Džeredo nosis atsirėmė į įdubimą tarp krūtų, Lorenai pasirodė, jog ji alpsta. Tačiau tuo pat metu mergina pajuto trumpą, bet stiprų norą prispausti vyro galvą prie savo krūtinės.

Netikėtai pasirodęs misteris Treversas griebė Džeredą už pečių ir atitraukė jį nuo Lorenos.

— Loketai! Dieve mano, nagi tu gyvulys!

Džeredas nekreipė jokio dėmesio į jo žodžius. Kvailai tebesišypsodamas jis vėl prisišliejo prie vežimo.

Iš namo išbėgo meksikietis ir puolė padėti Džeredui, o pro atsidariusias paradines duris į terasą išėjo moteris.

Lorenai sukosi galva. Viskas vyko taip greitai, kad ji nespėjo susigaudyti. Jai norėjosi pamatyti Beną, atsiremti į jį, pajusti jo patikimumą ir paramą, kad nors iš dalies atgautų dvasinę pusiausvyrą. Lorena skubiai pasitempė švarkelį ir atsigręžė į moterį, stovinčią terasoje ir žiūrinčią į ją iš viršaus.

Lorena droviai nusišypsojo ir nuėjo takeliu prie terasos prieangio. Prie apatinės pakopos ji stabtelėjo ir pakė-

lusi galvą pasižiūrėjo į moterį. Instinktas jai pakuždėjo, kad toliau nedera eiti.

Ant viršutinės pakopos stovinti moteris jai priminė sargybinį, saugantį įėjimą į draudžiamą zoną.

— Misis Loket, aš atvežiau. . .

— Dėkoju jums, misteri Treversai,— staiga nutraukė jį Olivija Loket.— Jūs galite susirasti nakvynę? Žinoma, mes kompensuosime jums už sugaištą laiką ir triūsą.

Edui Treversui buvo duota suprasti, kad jis nebepageidautinas. Stoties viršininkas tai suprato. Jis tylėdamas linktelėjo, taip pareikšdamas sutikimą, bet tebestovėjo šalia Lorenos.

— Jūs — mis Holbruk,— trumpai konstatavo Olivija.

Lorena irgi atsakė trumpai:

— Taip, Lorena Holbruk.

Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad misis Loket buvo šiek tiek aukštesnė už Loreną. Jos tamsiuose plaukuose blizgėjo kelios žilos sruogos, suteikdamos moteriai savito patrauklumo. Misis Loket stovėjo taip tiesiai, jog jos grakšti figūra atrodė sustingusi ir tarsi nulieta. Dėl karingos laikysenos moteris atrodė dar aukštesnė, negu buvo iš tikrųjų. Lygaus žalsvai tabakinio misis Loket veido fone akių spalvos nebuvo įmanoma įžiūrėti, nes jis buvo šešėlyje, bet Lorena fiziškai jautė nustėrusio skvarbaus žvilgsnio šaltį.

Misis Loket buvo su žalia kažkokio nesiglamžančio audinio suknele, labai atitinkančia jos charakterį. Suknelė buvo be jokios raukšlelės, prilipusio siūlelio ir dėmelės — tos moters išorė atrodė nepriekaištingai.

Lorena, įsivaizdavusi kaip atrodanti su dulkinu sijonu ir sutaršyta šukuosena, jautėsi nejaukiai, nors misis Loket veide nebuvo matyti nei pritarimo, nei pasmerkimo.

— Aš — Olivija Loket. Tikiuosi, kad jūsų kelionė buvo be nuotykių.— Ji nelaukdama atsakymo kapotai tęsė toliau:— Manau, kad jūs čia veltui atvykote. Nežinau, ką galvojo mano vyras jus pakviesdamas.

Lorena apmirė nuo Olivijos Loket grubumo ir griežto tono. Kur Benas? Aišku, kad misis Loket laukė jos. Tai kodėl ji taip netikėtai priešiška?

Lorena mikčiodama pralemeno:

— Aš... aš tikiu: jeigu mes visi kartu susėsime ir pasikalbėsime, Benas paaiškins...

— Pepe, ar Džeredas gerai jaučiasi?— netikėtai ją nutraukė Olivija.

— Si *, senjora Loket,— skubiai atsakė meksikietis, prilaikydamas jaunuolį, visu kūno svoriu atsirėmusį į jį ir, matyt, vėl esantį be sąmonės.

— Tikriausiai jis vakar vakare prisigėrė,— tarė Olivija.

Lorena pastebėjo, kad misis Loket lūpose šmėkštelėjo šypsena, bet taip trumpai, jog mergina ją palaikė savo vaizduotės padariniu. Iš tikrųjų, argi galima sutikti motiną, kuriai būtų malonu matyti sūnų tokioje padėtyje.

Tebeignoruodama Loreną, Olivija vėl kreipėsi į Pepę:

— Nuvesk Džeredą į arklidę ir ten jį atgaivink.— Po to, nežiūrėdama į viešnią, pridūrė:— Mis Holbruk, aš ką nors atsiųsiu paimti jūsų daiktų.

Lorena suprato, kad kitokio kvietimo į namą nebus. Kurgi Benas, gal „Kipointe?" Kodėl jis pametė ją?

Kilstelėjusi sijono kraštą, kad neužmintų, ji palipo laiptais prie Olivijos. Šeimininkė šaltai žiūrėjo į ją ir Lorenai suspaudė širdį nelaimės nuojauta. Tačiau ji rado jėgų pasakyti:

— Aš esu tikra: jeigu jūs pakviestumėte misterį Loketą...

— Tai neįmanoma, mis Holbruk. Mano vyras šiandieną anksti rytą mirė.

3 SKYRIUS

Lorena apmirė. Gal Olivija Loket išprotėjo? Ji negailestingai žiūrėjo į Loreną ir jos aristokratiškas veidas nerodė jokių jausmų.

— To negali būti,— vos girdimai išlemeno Lorena.

— Deja, tai tiesa, mis Holbruk. Pastaruoju metu jis blogai jautėsi. Grįžęs iš Niujorko, man sakė, kad ten konsultavosi su kardiologu.

---

* **Si (isp.) — taip.**

Ji nutilo ir pasukusi galvą pažvelgė į Pepę su Džer du, užeinančius už namo kampo.

— Praėjusią naktį Benas susiginčijo su Džeredu. Š išvažiavo, o Benui įvyko širdies priepuolis. Šį rytą j. mirė.

Lorenos akys apsipylė ašaromis.

— Man labai gaila,— tarė ji.

Ką gi dabar daryti?

— Aš nieko nežinojau apie jo ligą. Jūs, misis Lokel turėtumėte manimi patikėti.

Olivija įdėmiai pasižiūrėjo į viešnią ir pasakė tokiı pat griežtu tonu, kokiu kalbėjo su Pepe:

— Mes tai galime apsvarstyti kitą kartą. Dabar įsikur kite savo kambaryje ir kuo patogiau ten įsitaisykitė Jums patarnaus Elena. Aš turiu jūsų paprašyti kelias die nas ten praleisti kuo daugiau laiko. Kitaip man bus sunku paaiškinti jūsų buvimą čia tokiu sunkiu metu. Jūs suprantate?

Lorena tylėdama linktelėjo ir akimis surado Edą Treversą, kuris tebestovėjo prie geležinės tvoros, prispaudęs prie krūtinės skrybėlę. Jo praverta burna ir suapvalėjusios akys rodė, kaip jį sukrėtė žinia apie Beno Loketo mirtį.

— Ačiū jums už pagalbą, misteri Treversai. Jūs labai geras,— šūktelėjo stoties viršininkui Lorena.

— Visada pasiruošęs jūsų paslaugoms, mis Holbruk. Jeigu aš galiu ką nors jums padėti, jums reikia tik paprašyti.

Tai sakydamas jis išraiškingai pakėlė rankas.

— Ačiū jums,— pakartojo Lorena.

— Misis Loket, jums leidus aš pasakysiu žmonėms apie Be... misterio Loketo mirtį.

— Laidotuvės poryt, antrą valandą. Jūsų pagalba visada neįkainojama, misteri Treversai. Kaip ir jūsų kuklumas.

Edas Treversas linktelėjo, užsidėjo skrybėlę ir nuėjo prie vežimo.

Lorena paskui Oliviją nuėjo į namą.

Trumpai susipažinusi su Beno namu, ji buvo sužavėta. Per visą namą pirmame aukšte tęsėsi platus koridorius

su kambariais abiejose pusėse. Priešais paradines duris stovintys laiptai vedė į viršutinę aikštelę, nuo kurios koridoriai ėjo trimis kryptimis.

Lorena ir Olivija užlipo laiptais, pasuko į dešinę ir perėjo ilgą, gerai apšviestą vestibiulį, iš kurio durys tikriausiai vedė į miegamuosius. Jie buvo išdėstyti abiejose vestibiulio pusėse. Olivija priėjo prie paskutinių, baltai, kaip ir kitos, nudažytų durų. Lorena paskui Oliviją įėjo į kambarį, kuriame jai teks praleisti izoliuotai kelias dienas, ir apsidairė.

„Na, jeigu man reikės būti kalėjime,— pagalvojo ji,— tai bus gana nebloga kamera". Mažas kambarys buvo viename iš dviejų apvalių bokštelių, kuriuos ji matė, apžiūrinėdama namą iš išorės. Jame stovėjo gražūs baldai. Ant ąžuolinių grindų buvo patiesti kilimėliai. Plati lova su užuolaida ant keturių stulpelių buvo užklota pilko smėlio spalvos nertiniu užtiesalu. Sienos buvo apklijuotos dailiais šviesiai geltonais gėlėtais apmušalais. Kambaryje stovėjo tualetinis staliukas su praustuvu, knygų spinta, supamoji kėdė, apskritas stalas su kėde ir dar vienas staliukas prie lovos galvūgalio. Vazose kvepėjo šviežios gėlės; nors storos langų užuolaidos buvo užtrauktos, Lorena suprato, kad kambarys atrodys dar linksmiau, kai jį užlies ryto saulės šviesa. Kažkas ruošėsi jos atvykimui ir norėjo, kad jai čia patiktų.

— Labai gražu, misis Loket. Dėkoju jums.

— Vadinasi, jūs neprieštaraujate, kad čia teks praleisti kelias dienas, kol praeis laidotuvės.

Lorena norėjo dalyvauti laidotuvėse, bet kažkodėl tos moters elgesys jai pasufleravo, kad ši padarys viską, jog neleistų pasirodyti jose.

— Vonia ten.— Misis Loket parodė į duris.— Už jos yra dar vienerios durys, bet visada užrakintos. Galite nesirūpinti, kad kas nors jums trukdys.

„Arba, kad aš ką nors patrukdysiu",— pagalvojo ji.

Netrukus ateis Elena su jūsų vakariene. Jeigu jums ko nors prireiks, ji bus jūsų paslaugoms ir atsakys už tai, kad jums nieko netrūktų.

Olivija jau ketino išeiti iš kambario, bet Lorena ją sulaikė:

— Misis Loket, aš gailiuosi jūsų vyro. Jis buvo...

— Taip,— nutraukė ją Olivija,— labos nakties, mis Holbruk.

Lorena atsisėdo ant supamosios kėdės mėgindama apmąstyti viską, kas šią dieną užgriuvo ją.

Benas Loketas numirė? Sunku tuo patikėti. Ji labai aiškiai įsivaizdavo Beno gerą veidą, girdėjo jo balsą, įkalbinėjantį ją čia atvykti. Dabar jis jau miręs, o jos ateitis geriausiu atveju yra neaiški.

Tik dabar Lorena pasijuto pavargusi. Ilgos dienos ir kankinančios naktys traukinyje, kai kūną traukė mėšlungis dėl nepatogios padėties, varginanti kelionė iš Ostino, tas baisus vyras, išsikėtojęs vežime girtut girtutėlis, kai jo tėvas merdėjo nuo širdies priepuolio, ir pagaliau susitikimas su Olivija. To jau buvo per daug. Lorena padėjo galvą ant mažytės pagalvėlės, pritvirtintos prie krėslo atkaltės ir užmigo giliu miegu.

Ji nubudo nuo nepažįstamo, kažką atkakliai kartojančio balso. Kažkieno rankos ją purtė už pečių. „Išeikite,— pagalvojo ji.— Aš nenoriu nubusti. Atsitiko kažkas baisaus. Aš nenoriu to prisiminti".

Tačiau švelnios rankos lengvai tebepurtė ją. Lorena atsimerkė ir sutiko juodžiausių akių, kokias tik galėjo įsivaizduoti, žvilgsnį. Blizgančios juodos akys žvelgė iš tamsaus, lygaus ir labai gražaus, šiltai ir švelniai besišypsančio veido. Negarsus balsas skambėjo guodžiamai ir raminamai.

— Vargšė senjorita taip pavargo, kad užmigo ant kėdės, net nenusiėmusi skrybėlaitės! Be vakarienės! Neišsimaudžiusi vonioje! Elena jums padės, si!

— Elena? Aš — Lorena. Labas.

Lorena griebėsi už merginos draugiškumo kaip skęstantysis už šiaudo.

— Jūs tokia graži, senjorita. Manau, kad išsimaudžiusi vonioje jūs būsite dar gražesnė ir jausitės geriau. Aš atnešiu vandens. Jūs nusirengsite, si?

Elena pasikėlė nuo kėdės ir Lorena atkreipė dėmesį į jos atsikišusį pilvą: atrodo, ji buvo nėščia. Gal Olivija bandė paslėpti Eleną, paskirdama patarnauti Lorenai? Be jokios abejonės, tokioje padėtyje ji negalėjo patarnauti svečiams, kurie turėjo suvažiuoti į laidotuves.

Elenai neturėjo būti daugiau kaip šešiolika ar septyniolika metų ir artėjantis gimdymas, atrodo, jos visai nejaudino. Jos krūtys su tamsiais speneliais, matomos per ploną baltos išsiuvinėtos palaidinukės audinį, buvo tokios pat didelės kaip ir pilvas; jos kabojo niekuo neprilaikomos.

Krypuodama į šonus ir tebeplepėdama maišyta anglų bei ispanų kalba, ji pasuko į vonią. Elena šokinėjo nuo temos prie temos taip pat lengvai, kaip ir iš vienos kalbos į kitą. Grįžusi į kambarį ir pamačiusi, kad Lorena nepajudėjo iš vietos, ji pabarė:

— Senjorita, jūsų vanduo atšals, jau nekalbant apie vakarienę. Eime, Elena jums padės.

Lorena sumišo, kai Elena ėmė atseginėti jos palaidinukės sagas, bet tarnaitė taip gražiai šypsojosi, kad nesipriešino ir leidosi nurengiama.

Kai Lorena liko tik su kelnaitėmis, korsetu ir liemenėle, Elena pakraipė galvą ir pliaukštelėjo liežuviu.

— Korsetas! Jūs tokia grakšti. Juk su juo neįmanoma kvėpuoti.

Elena atleido raiščius ir netrukus ši kankinanti tualeto dalis atsidūrė nešvarių drabužių krūvoje prie Lorenos kojų.

Lorena sulaikė Eleną, kai ši bandė nuvilkti kitus apatinius drabužius, ir nuskubėjo į vonią, kuri buvo įrengta taip pat skoningai, kaip ir kambarys. Ji su pasitenkinimu pasižiūrėjo į vonią, pripiltą karšto aromatingo vandens, ir pasinėrė į ją, leisdama savo išvargusiam, blogo kelio kratymo apdaužytam kūnui atsipalaiduoti. Baigusi maudytis, Lorena gulėjo, pirmą kartą po daugelio dienų mėgaudamasi švara ir palaima, kai į vonią įsiveržė Elena. Akimirką Lorenai užėmė kvapą, nes nuo pat vaikystės nė vienas žmogus jos nematė nuogos.

— Ar sinjorita pasiruošusi, kad aš galėčiau ištrinkti galvą, si?

— Ne! — suriko Lorena bandydama prisidengti. Iš Elenos veido išraiškos supratusi, kad ši nustebusi ir įsižeidusi, ji skubiai pridūrė:— Aš tai darau pati.

— Bet kam jums pačiai? Juk aš esu čia.— Elenos balse skambėjo tvirtas įsitikinimas, jog ji yra teisi.— Senjoras Loketas sakė, kad aš pasirūpinčiau jaunąja ledi, aš tai ir darau.

Paminėjusi šeimininko pavardę, ji peržegnojo savo didžiules krūtis.

Elena pradėjo išiminėti segtukus iš Lorenos plaukų, kurie jau ir taip buvo bepasileidžią ir beuždengią jos nugarą iki juosmens. Meksikietė tebeplepėjo iš ąsočio laistydama šiltą vandenį ant Lorenos galvos. Ji muilino vešlius plaukus, masažavo odą ir Lorena netikėtai pajuto, jog po vikriomis, patyrusiomis Elenos rankomis pradėjo mažėti nervinė įtampa.

— Senjoras Loketas labai laukė jūsų atvykstančios. Jis visiems pasakojo apie gražią ledi, kuri atvyks ir apsigyvens pas juos. Šeimininkas įsakė paruošti kambarį — pats patikrino, kad įsitikintų, jog viskas tvarkoje.

Lorenai nesuspėjus paprieštarauti, Elena ją ištraukė iš vonios.

Merginos bandymai pridengti savo kūną nepavyko, bet Elena, atrodo, nepastebėjo jos sumišimo. Lorenos oda tik iš dalies, dėl maudymosi karštame vandenyje, buvo ryškiai rožinės spalvos.

Lorena nusprendė pakeisti pokalbio temą ir atitraukti tarnaitės dėmesį nuo savęs ir Beno. Dabar Lorena negalėjo galyoti apie jį. Tas mintis ji paliks vėlesniam laikui, kai bus viena. Lorena draugiškai paklausė:

— Kada jūs gimdysite?

— Kas žino?— Elena patraukė pečiais.— Kai ateis laikas, tada.— Mergina nusišypsojo.

— Ką veikia jūsų vyras?

— O, jis — vienas puikus vakeras — Loketo rančos piemuo. Jo vardas Karlosas. Jis gražus vyras.

Elena savo išraiškingas akis nukreipė į Loreną ir ši išraudo. Ji visiškai nepageidavo, kad jauna moteris detaliai papasakotų apie savo šeimyninį gyvenimą.

— Ar jūs ne per daug dirbate? Aš noriu pasakyti, kad jau vėlu. Kada jūs būnate laisva, kad galėtumėte eiti namo?

Elena prapliupo juoktis.

— Senjorita, aš gyvenu čia. Karlosas pasilikti rančoje, o aš — čia. Mes būname kartu, kai galime, Pueble motina turi namą.

Lorena nustebo.

— Bet jūs, žinoma, norėtumėte turėti savo namą ir gyventi kartu.

— Si, bet mes irgi mėgstame valgyti. Be pinigų mes nieko negalime.— Ji sukikeno.

— Suprantu,— burbtelėjo Lorena, nors visiškai nieko nesuprato. Kol kas ji per mažai žinojo apie gyvenimą svetimame krašte ir jo žmones.

Jos grįžo į kambarį. Elena iš Lorenos kelioninio lagamino išėmė jos naktinius marškinius ir padėjo apsivilkti. Viešnia stovėjo kambario viduryje jausdamasis vieniša ir pasimetusi. Elena ėmė ruošti vakarienę: ant didelio padėklo dėjo dubenis. Matyt, ji visa tai buvo atnešusi ir padėjusi ant didelio stalo, kol Lorena miegojo. Kai Elena ėmė kilnoti dubenų dangčius, kambarį pripildė gardus aromatas ir Lorenai pradėjo tekėti seilės. Ji buvo nevalgiusi nuo. . . Ar seniai ji valgė?

Elena padėjo padėklą ant Lorenos kelių. Ten buvo ant grotelių keptas bifšteksas, bulvių, salotų, pomidorų padažu apipiltų pupų puodukas. Duona buvo dviejų rūšių — kvietinis raguolis ir plokščias apvalus paplotis. Tokią duoną Lorena matė pirmą kartą.

— Kas tai? — paklausė Lorena rodydama į paplotį.

— Tortilja * — kukurūzų duona,— paaiškino Elena.

Lorena atsilaužė mažą gabalėlį. Paplotis jai pasirodė beskonis. Elena ant papločio uždėjo gabaliuką sviesto, šiek tiek pasūdė ir suvyniojo į vamzdelį.

Skonis buvo nuostabus.

— Tortilja?— pakartojo Lorena, Elena linktelėjo ir suplojo delnais.

Lorena parodė į puoduką su pupomis.

— Pupelės,— pasakė Elena,— su prieskoniais.

---

* Tortilla (isp.) — kukurūzų paplotis.

Atsikračiusi neryžtingumo, Lorena drąsiai įsidėjo į burną pilną šaukštą. Iš karto pajuto, kad padarė rimtą klaidą. Gerklė ėmė degti! Ji skubiai nurijo deginančią masę, kad neišspjautų, išsigandusi vien tik minties apie tokį nederamą ledi poelgį. Elena taip kvatojo, kad net jos krūtys ir pilvas šokinėjo.

— Vandens,— karktelėjo Lorena. Ji akimirksniu išgėrė Elenos paduotą stiklinę ir paprašė dar. Pagaliau nustojo degti, bet Lorena nusprendė būti atsargi: kitus valgius ragavo mažyčiais kąsneliais, tik po to valgė. Kiti valgiai buvo nuostabūs ir ji suvalgė viską, išskyrus pupeles. Neklausydama viešnios prieštaravimo, Elena supynė jos plaukus į vieną ilgą kasą. Paskui nuo lovos nuklojo užtiesalą.

— Dabar gulkite, senjorita, ir ilsėkitės. Buvo sunki diena, si?

— Taip, sunki.

Lorena atsigulė į lovą žiūrėdama, kaip Elena renka indus ant padėklo ir užsuka dujų degiklius.

— Buenos nočes *, senjorita,— sušnibždėjo ji išeidama iš kambario.

— Labos nakties, Elena.

Lorena įsikniaubė į pagalvę. Name buvo tylu, nors ją pasiekdavo vos girdimi įvairūs prislopinti balsai nuo laiptų.

— Benai Loketai, kaip jūs galėjote man iškrėsti tokį pokštą?— paklausė ji pagalvės ir tuojau pat susigėdo savo žodžių.

Po visų baisių scenų, kurias ji ištvėrė prieš išvykdama iš Šiaurės Karolinos, Beno jėga, užuojauta ir šiluma buvo vienintelis Lorenos išsigelbėjimas. Ji tikėjosi pradėti naują gyvenimą jo šeimoje. Dabar visos viltys sužlugo. Beno nebėra. Lorenai atrodė, kad šis didžiulis namas prarijo ją. Be to, ta šalta moteris, karaliaujanti jame...

Beno našlė nerodė jokių jausmų požymių. Galbūt Olivija yra iš tų žmonių, kurie savo sielvartą slepia nuo žmonių akių ir jam atsiduoda tik būdami vieni? Galbūt. Ši mintis jai kažkodėl kėlė nerimą.

---

* Buenos noches (isp.) — labos nakties.

O ką pajuto Džeredas Loketas, sužinojęs apie tėvo mirtį? Kodėl žmogus, turintis turtų, padėtį visuomenėje, nusigeria iki sąmonės netekimo ir tampa pajuokos objektu? Edas Treversas užsiminė, kad Džeredui tokia būsena nėra naujiena.

„Tiek to, tai ne mano rūpestis,— pagalvojo Lorena, ryžtingai užsimerkdama. Ji neturės su tuo vyru jokių reikalų.

Lorena norėjo pamiršti tą paslaptingą virpulį, kurį pajuto, kai Džeredo rankos susinėrė už jos nugaros ir jo galvos svoris ant krūtinės jai nebuvo nemalonus. Jo plaukai — šviesiai kaštoniniai. Ar jie žvilgėjo auksu nuo saulės spindulių, kaip, tai ji jau žinojo, žvilgėjo plaukai ant jo krūtinės?

Išmiegojusi dešimtį valandų Lorena nenoriai nubudo. Kambarys buvo pilnas saulės šviesos, prasiskverbiančios pro lengvas geltonas užuolaidas ant langų.

Lorena nusiklojo antklodę ir tyliai įsmuko į vonią. Širdį spaudė dėl Beno mirties ir nežinomos ateities. Dabar ji nebegalėjo nei čia pasilikti, nei grįžti į Šiaurės Karoliną.

Lorenai baigiant apsirengti įėjo Elena.

— Buenos dias *, senjorita,— linksmai pasisveikino ji.

— Labas rytas, Elena,— atsakė Lorena tebesišukuodama savo vešlius juodus plaukus.

— Ar gerai miegojote?— familiariai paklausė ji ant lovos lygindama antklodę. Elena ėmė tvarkyti nepriekaištingai švarų kambarį, paskui palaistė gėles ir padėjo pusryčius ant to paties padėklo, ant kurio vakar buvo atnešta vakarienė.

— Taip, labai gerai.

Lorena sumišusi nusigręžė, prisiminusi savo siaubingus sapnus. Ją buvo užpuolę du aukšti vyrai. Vieno veidas buvo kaip besijuokiančio Beno ir balti plaukai, kito — paslėptas po plačiais juodos skrybėlės kraštais, bet Lorena pažino jį iš figūros, kurią ji labai gerai prisiminė.

Po vakarykštės gausios vakarienės Lorena manė, kad niekada nebenorės valgyti. Tačiau šviežio meliono gaba-

---

* Buenos dias (isp.) — labas, laba diena.

lėliai buvo nepaprastai sultingi. Ji išgėrė karštos kavos, nors labiau norėjo arbatos. Lorena droviai paklausė Elenos, ar negalėtų rytais gauti arbatos.

— O, si, si, mano motina — virėja.

Pastebėjusi Lorenos nuostabą ji nusikvatojo.

— Ji dirbo pas Loketus dar prieš mano gimimą. Ją vadinkite Roza.

— Man labai neramu, kad jūs nešiojate į viršų tuos sunkius padėklus, bet misis Loket man aiškiai pasakė, jog privalau pasilikti šitame kambaryje ar kur nors netoli jo, kol ruošiamasi laidotuvėms.

Lorena liūdnai žiūrėjo pro atidarytą langą.

— O laidotuvės bus rytoj, kaip ir numatyta?

— Si,— tyliai atsakė Elena.— Iš toli suvažiuos daug žmonių.

— Tiek to, manau, kad rasiu kuo nors užsiimti,— atsiduso Lorena.

Ji įsigudrino trumpinti ilgas valandas skaitydama ir siuvinėdama; knygų ir siuvinėjimui reikalingų daiktų buvo atsivežusi iš Kleitono. Su ja nebendravo ir Elena: mergina paaiškino, kad reikia padėti motinai virtuvėje.

Diena slinko lėtai. Kai, atrodė, nebuvo jokio darbo, Lorenai, įpratusiai veikti ir dirbti, ji buvo nepaprastai ilga.

Dienai baigiantis ji atsitraukė nuo knygos, nes koridoriuje išgirdo sunkius žingsnius. Kažkas įėjo į vieną iš kambarių koridoriaus pradžioje, nepriėjęs jos kambario. Nusiėmusi akinius, kad pailsėtų akys, ji pradėjo klausytis iš to kambario sklindančių garsų: buvo atidarinėjami ir uždarinėjami stalčiai, trankomos drabužių spintos durys, ant grindų sunkiai ir dusliai trinktelėjo krintantys batai ar auliniai batai, brūkščiojo kojinėmis ar puskojinėmis apautos kojos.

Lorena išgirdo kaip skambtelėjo stiklas į stiklą, pliukštelėjo vanduo, buvo neaiškiai ištarti keli žodžiai, sugirgždėjo medinėmis grindimis stumdomi baldai.

Po kelių minučių kambario gyventojas išėjo. Durys buvo tyliai uždarytos ir Lorena išgirdo tolstančius žingsnius, kurie nutilo kažkur apačioje, vestibiulyje. Kažkas apsigyveno kambaryje kitoje vonios pusėje: iki tol Lore-

na gretimame kambaryje nebuvo girdėjusi nė vieno garso.

Vakare, kol Elena tvarkė indus po vakarienės ir dėjo juos ant padėklo, ketindama atsisveikinti iki ryto, Lorena siuvinėjo.

— Elena,— paklausė ji,— kas gyvena kambaryje kitoje vonios pusėje?

— Ak! Tai senjoro Džeredo kambarys.— Elenos akys ryškiai išsiplėtė. Mano Karlosas uždraudė eiti pro jį.— Ji sukikeno, stengdamasi potogiau pasiimti padėklą, bet trukdė didžiulis pilvas.— Jis sako, kad senjoras Džeredas gali sugundyti bet kurią moterį.

Uždarydama duris ji mirktelėjo Lorenai.

Pilkos Lorenos akys nukrypo į kraujo lašą, atsiradusį tarsi ryškus karoliukas ant jos įsidurto piršto. Tačiau mergina jo nematė.

4 SKYRIUS

Beno laidotuvių dieną saulė nepanoro pasirodyti danguje. Atrodė, kad ji irgi gedi žmogaus, tiek daug valandų praleidusio jos karštuose spinduliuose ir dievinusio šį kraštą.

Pro savo langą Lorena dvi dienas matė įvairiausius žmones, atėjusius atiduoti paskutinės pagarbos Benui. Vieni jų buvo turtingi, tai rodė jų drabužiai ir karietos. Kiti buvo panašūs į fermerius arba gyvulių augintojus: jie buvo apsivilkę švariais, bet aiškiai ne naujais drabužiais. Jų žmonos tipeno nuošaliau, pagarbiai apžiūrinėdamos gražų namą. Vakerai dulkinomis odinėmis kelnėmis atjodavo prie namo ant nuvarytų arklių. Liūdintys žmonės ėjo po vieną, poromis arba būreliais, bet jų srautas nesibaigė. Lorena negalėjo įsivaizduoti, kad taip priešiškai ją sutikusi moteris gali maloniai priimti pačius kukliausius ir skurdžiausius iš jų.

Ant privažiuojamojo keliuko blausiai blykčiojo juodas lakuotas katafalkas. Kutai, askomu papuoštos užuolaidos, plunksniniai arklių pakinktų papuošalai, vežėjas su apsiaustu ir aukšta skrybėle darė jį panašų į cirko furgoną. „Vargu ar Benas būtų pasirinkęs tokį vulgarų ir

provokuojantį transportą paskutinei kelionei, kelionei į kapus",— pagalvojo Lorena, jausdama to tvirto ir drąsaus vyro netekties kartėlį.

Pro savo langą ji matė ant keliuko pasirodžiusią Oliviją. Ji buvo atsirėmusi į tokio pat ūgio vyro ranką. Plika vyro galva buvo lygi su juoda Olivijos skrybėlaite ir šydu. Juodas durtinys buvo glaudžiai prigudęs prie jo stambaus kūno. Visi vyro judesiai buvo sukaustyti. Sunku pasakyti, ar jis taip elgėsi iš pagarbos Olivijos sielvartui, ar iš baimės sukelti jos pyktį. Vyras buvo labai nusižeminęs.

Kai Lorena pamatė vyrą, einantį paskui tą porą, jai užėmė kvapą. Ji pažino iš aukšto ūgio ir plačių pečių, nors ir negalėjo pamatyti jo veido po plačiais juodos skrybėlės kraštais. Vyro juodas kostiumas buvo paprastas. Jis, eidamas paskui motiną ir jos palydovą prie jų laukiančios dengtos karietos, nesidairė į šalis ir nekreipė dėmesio į draugų, žiūrinčių su gailesčiu į jį, užjaučiamus žvilgsnius.

Laikantis visų apeigų, karstas buvo užkeltas ant katafalko. Lorena pagalvojo, kad Benas tikriausiai būtų iki valios prisipokštavęs iš viso to prašmatnumo ir ištaigingumo. Ji neabejojo, kad Benas iš kažkur aukštai žiūri į juos visus ir jo mėlynos akys išdykėliškai blyksi. Kol katafalkas ir procesija paskui jį nutolo nuo namo, Lorena sukalbėjo maldą už Beno vėlę.

Kai karieta su mirusiojo šeima važiavo pro namą, Lorena pastebėjo iš jos atsainiai kyšančią tvirtą, liesą, įdegusią ranką.

Lorena buvo pakviesta taip nelauktai, kad nesuskubo nė susivokti. Elena staigiai atidarė duris ir įlėkė į kambarį taip smarkiai, kad margi sijonai kaip viesulas sukosi apie jos nuogas kojas, o krūtys šokinėjo kaip žibintai ant vielos. Ji nuo slenksčio išdrožė Lorenai atneštą naujieną:

— Senjorita, jus nori pamatyti senjora. Ji sakė: skubiai. Ji su senjoru Velsu yra senjoro Loketo kabinete.

Nelėtindama tempo Elena padėjo Lorenai užsisegti palaidinukę, kurią buvo nusivilkusi ketindama nusnausti. Jos plaukus skubiai sušukavo ir susuko į paprastą kuodą, paskui atsiklaupė užsegti Lorenos kurpaičių. Lorena ma-

nė, kad Elenai tokia poza neįmanoma, bet neturėjo laiko tuo stebėtis. Ji vos kvėpavo, širdis smarkiai plakė, o delnai suprakaitavo. Lorena taip dar niekada nesijaudino.

Jau išeidama iš kambario suspėjo pagriebti nertinę nosinę. Ji negalėjo pasakyti, ar paėmė, kad galėtų nusišluostyti delnus, ar kad turėtų ką nors laikyti rankose. Elena ją skubiai vedė vestibiuliu prie plačių laiptų ir taip pat atrodė susijaudinusi.

Jos nulipo laiptais ir nuėjo prie plačių stumdamų durų. Elena padrąsinamai linktelėjo Lorenai ir atitraukė duris. Lorena giliai įkvėpė.

Ji įėjo į kambarį ir vėl nustebo dėl paprasto bei elegantiško apstatymo. Svarbiausią vietą kambaryje užėmė knygų lentynos prie sienos ir abiejų didelio židinio pusių nuo grindų iki lubų. Židinio lentyna buvo papuošta įmantriu ir dailiu raižiniu. Visą vieną sieną užėmė aukštas prancūziškas langas.

Grindys buvo užtiestos Obiusono * kilimu. Oda aptrauktos kėdės ir mažas stalas buvo išdėstyti taip, tarsi kviestų intymiam pokalbiui. Žemame bufete blykčiojo krištolinės ropinės ir taurės. Užuolaidos buvo visai atitrauktos ir leido popiečio saulės šviesai nekliuodamai patekti į kambarį.

Prie lango stovėjo masyvus rašomasis stalas, apkrautas įvairaus dydžio, formos ir spalvos odiniais aplankais ir popieriais. Už rašomojo stalo odiniame krėsle su aukšta atkalte sėdėjo Olivija. Ant kėdės priešais stalą sėdėjo nedidelio ūgio, apkūnus vyras, kurį Lorena buvo mačiusi su Olivija per laidotuves. Jai įėjus, vyras atsistojo ir atėjo jos pasitikti.

— Mis Holbruk, esu laimingas galėdamas su jumis susipažinti. Gaila, kad dėl susiklosčiusių aplinkybių negalėjome susitikti anksčiau. Tikiuosi, kad atvykusi nepatyrėte ypatingų nepatogumų.— Matyt, jis nelaukė atsakymo, nes tęsė toliau:— Aš — Karsonas Velsas, senas Beno ir Olivijos draugas, taip pat ir jų patikėtinis. Sveiki.

---

* Obiusonas — Prancūzijos miestas, kuriame yra Nacionalinė taikomosios bei dekoratyvinės dailės mokykla ir audinių, gobelenų, kilimų dirbtuvės.

— Sveiki, misteri Velsai.

Maloniai priimta, Lorena nusiramino. Į klausimus ji atsakinėjo išsamiai ir tvirtai.

— Aš nepatyriau jokių nepatogumų, atvirkščiai. Bet man gaila, kad mano atvykimas sutapo su tokia nelaime ir aš netyčia tapau nepageidaujama viešnia.

— Niekas jūsų nesmerkia.

Misteris Velsas su Lorena kalbėjo švelniai ir ji džiaugėsi, kad jis yra kambaryje. Pašnekovas buvo visai plikas, tik neaiškios spalvos plaukų šiek tiek augo ant pakaušio.

Tarsi norėdamas kompensuoti plaukus ant galvos, jis augino senamadiškas vešlias žandenas, nukarusias iki pat mėsingos nosies sparnelių. Misteris Velsas žiūrėjo į Loreną geromis, besišypsančiomis akimis, atrodo, suprasdamas kokioje keblioje padėtyje ji atsidūrusi.

Olivija iki tol nepratarusi nė žodžio, staiga prašneko lygiu, ramiu balsu:

— Misteris Velsas ir aš norime su jumis pasikalbėti, mis Holbruk. Gal prisėsite? Gal išgersite gurkšnelį šerio?

Lorena atsisėdo ant misterio Velso pasiūlytos kėdės, bet šerio atsisakė. Olivija buvo įsitaisiusi taip, kad saulė puikiai apšvietė jos figūrą, bet ant veido jos spinduliai nekrito, todėl jis liko šešėlyje ir atrodė neperprantamas.

Lorena pagalvojo, ar žinojo Benas, kad iš šios vietos už rašomojo stalo labai patogu kalbėtis. Jai, sėdinčiai priešais, teko markstytis, kad gerai matytų Oliviją.

— Pradėsiu nuo svarbiausio, mis Holbruk. Aš kol kas nežinau, kodėl mano vyras jus čia pasikvietė. Man buvo kilusių kai kurių minčių tuo klausimu, bet, pamačiusi jus, aš supratau, kad buvau neteisi.

Lorena niekaip nepajėgė atspėti tų minčių, todėl šių žodžių prasmė jai liko mįslė. Olivija tęsė:

— Šiaip ar taip, aš norėčiau, kad jūs čia pasiliktumėte ne trumpiau, kaip du mėnesius. Tą naktį, kai jį ištiko širdies priepuolis, nors mano vyrui buvo ir labai blogai, jis vis dėlto suspėjo manęs paprašyti, kad leisčiau jums čia tiek laiko pasilikti. Matyt, jam buvo svarbu, kad jūs pabūtumetė čia.

Lorena nervingai apsilaižė lūpas. Jai gerklė išdžiūvo ir mergina nebuvo tikra, kad galės ištarti nors žodį.

— Jūsų vyras man sakė,— sunkiai ištarė Lorena,— kad aš galėčiau tvarkyti jūsų susirašinėjimą, padėti priimti svečius ir daryti ką nors panašaus. Aš maniau, kad jis man siūlo būti jūsų sekretore.

Lorenos širdis plakė taip stipriai, kad ji vos girdėjo savo balsą. Neperprantama Olivijos veido išraiška pasikeitė ir jame pasirodė tarsi šypsena. Karsonas Velsas raminamai patapšnojo Lorenai per ranką ir tyliai tarė:

— Mis Holbruk, Benas mėgo stebinti žmones ir pasišaipyti iš jų. Olivija gana sėkmingai tvarko reikalus ir turi daug klerkų banke. Galbūt Benas jums ir sakė, kad reikia sekretorės, bet, patikėkite manimi, jis, matyt, turėjo kokių nors slaptų priežasčių.

Bankas? Lorena nebuvo nieko girdėjusi apie banką. Bandydama pasinaudoti paskutine galimybe, ji mikčiodama pasakė:

— Aš... aš gerai skambinu fortepijonu. Gal jis manė, kad aš galėsiu surengti koncertų jūsų svečiams.

Olivija pašaipiai kilstelėjo antakius.

— Neabejoju, kad tai būtų puiku, bet mes net neturime fortepijono.

Lorena sustingo ir nežinojo, ką atsakyti. Be galo pažeminta ji nuleido galvą ir įsistebeilijo į savo drėgną, suglamžytą, tarp delnų suspaustą nosinę.

— Atleiskite. Aš to nežinojau. Jūs tikriausiai pagalvojote... aš buvau taip tvirtai įsitikinusi... Jis man nesakė...

Jos akis užplūdusios ašaros pagaliau išsiveržė ir ėmė riedėti skruostais.

— Na, na, neverta taip sielotis,— tarė Karsonas.— Aš manau, kad senis Benas iš įpratimo pajuokavo ir šį kartą nukentėjote jūs, bet jis pats nebesulaukė to momento, kai atėjo laikas pasigėrėti padariniais. Jūs čia galite kurį laiką pagyventi. Olivija ir aš pasistengsime, kad jums šiuose namuose būtų malonu. Dabar liaukitės verkti.

Sprendžiant iš Karsono balso, jis buvo nuoširdžiai susikrimtęs ir taip stipriai patapšnojo jai per ranką, kad net suskaudėjo.

— Jūs ateisite pas mus į valgomąjį pusę aštuonių, mis Holbruk?

Olivijos balse nuskambėjo susierzinimas dėl tokio akivaizdaus merginos jausmų išsiliejimo.

Lorena suprato, kad audiencija baigėsi, ir atsistojo.

— Taip, ačiū jums, misis Loket.

Lorenai teko pasitelkti visą savitvardą, kad įstengtų kiekvienam nusilenkti; ji jau ketino eiti prie atidarytų durų pasiruošusi išslinkti iš kambario ir dingti, kai ją sustabdė griežtas Olivijos šūksnis:

— Mis Holbruk!

— Taip,— atsiliepė drebančiu balsu Lorena, atsisukdama į šių namų šeimininkę.

— Aš noriu sužinoti dar vieną dalyką.

— Olivija, prašom,— nutraukė ją Karsonas, bet Olivija neatkreipė dėmesio į jo žodžius.

— Ar jūs buvote mano vyro meilužė?

Meilužė! Tas žodis, sviestas jai kaip akmuo atsimušė į kambario sieną ir rikošetu atsiliepė jos galvoje. Jeigu Olivija net iš tikrųjų ją būtų apmėčiusi akmenimis, Lorena nebūtų pasijutusi taip įžeista. Merginos skruostai degė, o visas kūnas sustingo.

— Ne! — dusdama sušnibždėjo ji.— Kodėl jūs?.. Ne, ne.— Ji buvo taip sukrėsta, kad ir negalvojo aiškiau paneigti tos paikos prielaidos.

— Aš taip ir maniau,— tarė Olivija,— pasimatysime per pietus.

Eidama atgal į savo kambarį Lorena sunkiai išlaikė dvasinę pusiausvyrą. Uždariusi duris, ji krito ant lovos ir pravirko. Jai buvo skaudu ir apmaudu dėl savo naivumo. Kodėl Olivija įtarė ją ir net išdrįso tiesiai to paklausti? Kaip žiauru ir neteisinga.

Lorena liūdėjo žmogaus, kuriuo buvo patikėjusi ir kuris ją apgavo. Ją kankino nerimas, ateitis nežadėjo nieko gero.

Du mėnesiai! Kas, Beno nuomone, turėjo per tą laiką įvykti? O paskui? Ką ji veiks paskui?

Lorena kruopščiai apsirengė pietums, pasirinkusi vieną iš dviejų atsivežtų gražių suknelių. Ji buvo iš minkš-

to šviesiai žalsvo vualio *. Korsažas buvo papuoštas įmantriomis klostėmis ir mažytėmis perlinėmis sagutėmis, aukšta, nėriniais papuošta apykaklė uždengė beveik visą kaklą ir siekė smakrą. Minkštos sijono klostės leidosi žemyn ant baltų odinių kurpaičių.

Elena padėjo jai apsirengti. Dabar Lorenai jau atrodė natūralu, kad meksikietė padeda maudytis ir rengtis. Lorena visada buvo vienaip ar kitaip vieniša, bet pastarąsias kelias dienas vienatvę ji jautė taip stipriai, kaip niekada. Todėl Lorena buvo dėkinga Elenai už jos rūpestį ir dėmesį.

Valgomasis buvo apstatytas elegantiškai, kaip ir visi kiti šio namo kambariai. Jeigu Karsonas arba Olivija ir pastebėjo paraudusias Lorenos akis, tai vis tiek nė žodžio apie tai nepratarė.

Valgius pateikinėjo apkūni meksikietė ir Lorena nusprendė, jog tai ir yra Roza, Elenos motina. Kiekvieną kartą pasirodydama su nauju patiekalu prie stalo, ji pažvelgdavo į Loreną ir labai draugiškai nusišypsodavo. Lorena jai atsakinėjo dėkinga šypsena.

Valgiai buvo nuostabūs ir Lorena valgė viską, išskyrus pupeles su pikantišku padažu; beje, sprendžiant iš visko, tai buvo pagrindinis kiekvieno bendro valgymo, išskyrus pusryčius, patiekalas.

Prie stalo buvo kalbama paprastomis, kasdieniškomis temomis ir Lorena, dalyvavusi daugelyje tokių pietų, kaip šie, Praterių namuose, čia jautėsi laisvai. Ji stebėjosi, kur galėjo dingti Džeredas Loketas, ir krūptelėjo, kai Karsonas, tarsi atspėjęs merginos mintis, prakalbo apie jį. Tai, kad Džeredo nebuvo prie stalo, atrodo, jų nejaudino. Olivija prabėgomis pasakė Karsonui, kad Džeredas kelias dienas praleisiąs „Kipointe".

Olivija pajuto palengvėjimą pastebėjusi, kad Lorena Holbruk bent jau laikosi gerų manierų. Jeigu namuose pasirodys svečių, ji galės nesibaiminti, kad teks teisintis dėl tos kvailos paleistuvės, kaip Olivija pavadino merginą, kai Benas pirmą kartą jai papasakojo apie Loreną, negrabumo, apsirikimų ir netinkamo elgesio. Iš visko

* Vualis — plonas, permatomas audinys.

sprendžiant, ši persona buvo išsilavinusi ir sugebanti valdytis. Ji greitai susitvardė po to, kai buvo pasidavusi nederamam moteriškam silpnumui ir apsiverkusi. Kokia miela, kokia žavinga, su ironija pagalvojo Olivija. Suprantama, kad Karsonas, kaip ir visi vyrai, iš karto užkibo ant meškerės, pamatęs merginos ašaras. Retas iš jų gali atsilaikyti matydamas pažeidžiamą, gležną moterį.

Šiandien dieną Karsonas Velsas iš tikrųjų pajuto užuojautą Lorenai, pamatęs jos varganą padėtį. Ji pasirodė esanti visai ne tokia, kokia, jo manymu, ši mergina turėjo būti. Ji buvo visai nepanaši į apdairią ir klastingą nuotykių ieškotoją. Jis tikėjosi pamatyti paleistuvę, kuri padės kūdikį Loketų prieangyje, pareikš, jog tai yra Beno vaikas, ir pareikalaus nemažai pinigų.

Lorena Holbruk pasirodė esanti nekalta susiklosčiusių aplinkybių auka. Olivija galėjo ir neklausinėti merginos apie jos santykius su Benu. Jis, žinoma, neketino jos paversti savo meilužе. Karsonas buvo tuo įsitikinęs. Benui patiko dailios, įžūlios, gašlios moteriškaitės. Ta gležna danielės akimis jauna mergina savo savitu grožiu galėjo suminkštinti bet kurio vyro širdį, bet niekada nebūtų uždegusi ugnies tarp Beno Loketo šlaunų.

Karsonui gi egzistavo tik viena moteris. Tačiau nė vienam vyrui nebuvo lemta tapti jos meilužiu, palenkti savo valiai. Karsonas mylėjo Oliviją Loket. Po visų tų metų dvasinių kančių, nepaisydamas jį slegiančio kaltės jausmo savo geriausiam draugui, Karsonas tebemylėjo ją.

Pokalbis nukrypo apie įvairius reikalus ir Lorena neatidžiai klausėsi, nesistengdamas suprasti, apie ką kalbama. Ji galvojo apie tai, ant kurios kėdės sėdi Džeredas, kai pietauja prie to stalo.

Tačiau kai kas iš šio pokalbio ją sudomino. Lorena suprato, kad Loketai Koronade turėjo banką. Jie norėjo į Koronadą nutiesti geležinkelį, bet tam reikėjo įveikti tam tikrų kliūčių. „Kipointo" ranč tvarkė kažkoks Mendesas, nors ir Loketai turėjo informaciją apie visas pajamas ir išlaidas cento tikslumu.

— Mes turime čia atsivilioti Vandaiverį, Olivija,— įtikinamai kalbėjo Karsonas,— prisigerinti jam ir pataikavimu palenkti į savo pusę, nes už jo stovi stipri jėga. Be

jo nebus jokio geležinkelio. Dabar, kai Benas... dabar reikia vėl pas jį nuvykti.

— Mums reikia susitarti dėl teisės į vandenį, tu gi žinai,— šaltai tarė Olivija.

— Tuo mes pasirūpinsime, kai ateis laikas. O dabar mums svarbu įtikinti, kad esame suinteresuoti. O kaip Džeredas, Olivija? Jis neprieštaraus?

— Džeredas padarys viską, ką mes pasakysime,— atsikirto ji.

— Žinoma, Džeredas žino, kad Benas norėjo nutiesti geležinkelį. Manau, kad tai jam bus lemiamas dalykas.

Jie nutilo ir Lorena droviai pasižiūrėjo į pašnekovus. Abu buvo labai susirūpinę.

* * *

Sunkiai kopdamas laiptais aukštyn, Džeredas jautėsi pavargęs ir purvinas, nepaprastai troško išgerti. Net tokią dieną, spalio pradžioje, kelionė raitam iš rančos buvo sunki — karštis dar vis nekrito. Keliuose kylantys dulkių kamuoliai trukdė kvėpuoti. Nuo laidotuvių dienos nebuvo nė vieno lietaus. Netikėtai dingtelėjusi mintis privertė jį sustoti, didelėmis valios pastagomis Džeredas įveikė nerimą.

Pasiekęs viršutinę laiptų aikštelę, Džeredas pastebėjo, kad durys koridoriaus gale yra šiek tiek praviros. Pats nežinodamas kodėl, jis laiptais stengėsi lipti kuo tyliau. Jo žingsniai buvo tokie tylūs, kad net pentinai nečerkštelėjo. Tomas galėtų manimi didžiuotis, šypsodamasis pagalvojo jis.

Džeredas sustojo prie savo durų ir paėmė už jų rankenos, bet smalsumas nugalėjo. Jis nuėjo tolyn koridoriumi prie svečių kambario.

Kodėl neatidarius ir durų? Galimas dalykas, jos ten nėra. O jeigu ji ten? Na ir kas, velniai rautų... Juk čia jo namai, ar ne?

Jis stumtelėjo duris ir jos atsidarė. Ačiū Dievui, vyriai buvo gerai sutepti ir durys nesugirgždėjo. Lorena sėdėjo prie mažo rašomojo stalo. Ji atsakinėjo į laiškus su užuojautomis. Lorena užsispyrė, kad imsis šio darbo, ir Olivija, nors ir nenoriai, bet jausdama slaptą pagarbą merginai, suteikė jai galimybę imtis to nuobodaus darbo.

Na, na, o senis žinojo, ką daro, pagalvojo Džeredas. Gaila, kad Lorena sėdėjo atgręžusi nugarą, bet galvodama, kaip geriau parašyti laišką, ji buvo šiek tiek palenkusi galvą.

Kambaryje buvo visiška tyla, tik čežėjo popieriumi vedžiojama plunksna ir ant staliuko prie lovos tiksėjo mažas laikrodis. Į kambarį įstrižai krintančiame šiltos popiečio saulės spindulyje žaidė dulkelės.

Lorena palengva atsitiesė ir giliai atsidususi pamerkė plunksną į rašalinę. Džeredas, bijodamas išsiduoti, sulaikė kvėpavimą, bet mergina vėl palinko prie popieriaus. Iš savo stebėjimo punkto prie durų jis galėjo matyti tik dalį viešnios veido — lygią, truputį paraudusią dramblio kaulo spalvos skruosto odą ir mažyčius akinius ant tiesios, dailios noselės.

„Kaip jauna graži mergina, ji buvo apsirengusi pernelyg paprastai",— pagalvojo Džeredas. Balta palaidinukė su aukšta apykakle ir tamsiai raudonas sijonas labiau tiktų kokiai nors kaimo mokytojai. Sagų eilė ant nugaros traukte traukė žvilgsnį, tarsi kviesdama vyrą brūkštelėti ranka iš apačios į viršų, tiesiai prie grakštaus, dailaus kaklo, viršum kurio buvo iškilusi puošni įmantriai sušukuotų plaukų kupeta. Dieve mano, kokie plaukai! Juodi kaip anglys, su melsvu atspalviu, jie tiesiog stulbino. Kelios sruogos buvo išlindusios iš kietai susukto kuodo ir koketiškai draikėsi ant kaklo. „Kaip bus nuostabu tą sunkią šilkinę kupetą pakedenti pirštais",— pagalvojo Džeredas.

Mergina buvo grakšti. Netgi pernelyg grakšti. Galima sakyti, liesa.

Stengdamasis nesudrumsti tylos, kad nesugadintų efekto, jis labai lėtai iš krūtinės kišenės išsitraukė cigarą su nupjautu galiuku ir degtukų. Sukandęs cigarą ir suteikęs veidui tokią išraišką, kurią ketino parodyti pasauliui, Džeredas brūkštelėjo degtuką į durų staktą.

Mažame tyliame kambaryje tas garsas buvo panašus į patrankos šūvį. Lorena, pamačiusi Džeredą, tiesiog įsispraudė į rašomąjį stalą ir prie krūtinės prisispaudė sugniaužtą į kumštį savo dailią ranką.

Džeredas skubiai apžvelgė jos figūrą. Ko gero, jis buvo neteisus, mergina visai neliesa.

Lorena su siaubu žiūrėjo į jį pro akinių viršų ir Džeredas, sutikęs jos žvilgsnį, net šiek tiek sumišo. Velniai griebtų, kokios spalvos jos akys? Mėlynos? Ne, pilkos. Velniava! Reikia pagirti senį. Ji visai graži.

Prisispaudusi prie rašomojo stalo, kad išsilaikytų ant kojų, Lorena jautėsi kaip įvarytas į kampą žvėrelis. Nenuleisdamas nuo jos akių, Džeredas papsėjo cigarą. Dūmai apgaubė jo veidą. Nykščiu jis tingiai nustūmė nuo kaktos savo plokščiu viršumi skrybėlę ir ji pakibo už nugaros ant plono odinio dirželio.

Įžūliai primerktomis akimis jis gašliai apžiūrinėjo merginos kūną tol, kol jos skruostai nuraudo iš sumišimo.

Lorena, nejudėdama ir netardama nė žodžio, irgi įdėmiai žiūrėjo į Džeredą. Jo saulės nublukinti kaštoniniai plaukai, kaip ji ir tikėjosi, blizgėjo auksu. Iš prigimties tamsi oda buvo dar tamsesnė nuo ilgo buvimo saulėje. Tamsiai gintarinės akys priminė du puikius topazus.

Jis buvo daug kuo panašus į Beną, ypač grakščia figūra, bet veide nebuvo nė kruopelytės tėvo linksmumo. Vyro veido išraiška ir elgesio manieros rodė jo išdidumą, pasipūtimą ir panieką žmonėms.

Džeredas stovėjo atsainiai prisišliejęs prie durų staktos ir sukryžiavęs kojas. Jis buvo apsivilkęs taip, kaip ir tada, kai Lorena pamatė miegantį vežime, tik šį kartą po kaklu buvo parišta spalvinga kakaskarė. Lorena atkreipė dėmesį į jo batus puošiančius sidabrinius pentinus ir minutę nenutraukė nuo jų akių, paskui lėtai keldama jas aukštyn apžiūrėjo visą jo ilgą kūną, kol pagaliau jos žvilgsnis susitiko su gintarinių akių žvilgsniu. Vyro akių išraišką buvo nesunku atspėti — jos vertino merginą.

— Mis Holbruk, aš atėjau pas jus labai atsiprašyti. Suprantu, kad per pirmą mūsų susitikimą aš buvau ne toks, kaip dera, ir šlykščiai elgiausi.

Jis, kaip ir Benas, kalbėjo žemu, krūtininiu balsu, bet jo tonas buvo sarkastiškas. Lorena pasipiktino: iš kur tokia panieka? Tai ji turėjo pagrindo į Džeredą žiūrėti su panieka.

— Ką man padaryti, kad išpirkčiau savo kaltę?

— Pirmiausia jums reikėtų atsiprašyti, kad nekviestas įėjote į mano kambarį,— tarstelėjo ji.

Džeredą aiškiai nustebino per didelis merginos pasitikėjimas savimi ir jis iš pasipiktinimo kilstelėjo vieną antakį. Tačiau vyras greitai susivaldė ir švelniu, paslaptingu tonu paklausė:

— Ar jūs pakviesite mane įeiti, mis Holbruk?

Lorena išraudo pastebėjusi, kad jis pabrėžė žodį „mis". Pajutusi, kad dar tebelaiko prie krūtinės prispaudusi kumštelį, ji lėtai nuleido ranką, truputį paliesdama savo laikrodį. Kita ranka ji nusiėmė akinius. Džeredas šypsodamasis apžiūrinėjo sumišusią merginą ir pastebėjo jos nežymų prisilietimą prie laikrodžio ant krūtinės.

— Jis tebėra, kur buvo,— tarė jis,— aš nesu vagis.

Atsistūmęs nuo durų staktos, jis įėjo į kambarį lėta, plėšrios, sėlinančios katės eisena. Jo pentinai džerškėjo į medines grindis.

Lorenos gerklę sutraukė mėšlungis, kai Džeredas atsidūrė tik per kelis colius nuo jos. Jis buvo iškilęs viršum Lorenos kaip bokštas ir jai teko atlošti galvą, kad galėtų žiūrėti į jo veidą. Tam reikėjo sutelkti visą savo drąsą, bet Lorena intuityviai suvokė: jeigu vyras numanys, kad ji bijo, tai gali jai pakenkti.

Tačiau merginos širdis sustingo iš baimės, kai vyro ranka su ilgais pirštais išsitiesė jos krūtinės link. Lorena sutelkė į kumštį visą savo valią, kad neatšoktų atgal.

— Kas tai? — paklausė jis švelniai, liesdamas prie palaidinukės prisegtą laikrodį. Lorena veidu jautė jo kvėpavimą, nuo kurio judėjo įrėminusios jos veidą plonos plaukų sruogos. Jis trenkė tabaku.

Džeredas atsegė laikrodį ir pasidėjęs ant delno ėmė įdėmiai apžiūrinėti. Jo veidas atrodė susimąstęs, aiškiai kontrastuojantis su Loreną apėmusia emocine įtampa.

Jos visas kūnas kaito. Visą ją buvo apėmęs kažkoks nesuprantamas ir nesusakomas potraukis priartėti prie to vyro, kuris jau buvo pavojingai arti jos.

Džeredas prisegė laikrodį prie palaidinukės, beje, jo ranka ilgiau susilaikė prie krūtinės tarsi tikrindama, ar papuošalas prisegtas tvirtai.

Atrodė, kad sustojo laikas. Gintarinės ir pilkos akys be paliovos žiūrėjo vienos į kitas ir Džeredo žvilgsnis pamažu pasikeitė: dabar jame buvo matyti nuostaba. Jis truputį pasilenkė prie Lorenos ir akimirką jai pasirodė, kad vyras nori ją pabučiuoti. Drėgnos merginos lūpos be jos valios prasivėrė.

Lorena neįtarė, kad būtent šis nevalingas lūpų judesys iš karto atstūmė Džeredą, sugrąžindamas jo veidui įprastą apsauginę paniekos kaukę. Jo akyse, kurios ką tik buvo pašiltėjusios, vėl blykstelėjo šalta pašaipa ir Lorena negalėjo nepastebėti tos greitos permainos. Jis stipriai spūstelėjo jos krūtinę ir tame judesyje nebebuvo ankstesnio švelnumo.

Staigiai kaip žaibas ji trenkė Džeredui per ranką.

Jis nusikvatojo kimiu, gerkliniu juoku.

— Kas yra, mis Holbruk? Aš tik norėjau sužinoti, kelinta valanda,— pašaipiai pasakė Džeredas.

Lorena, pašėlusiai stengdamasi įveikti svaigulį ir susigrąžinti prarastą drąsą, nieko neatsakė. Dar trūkčiojamai tebekvėpuodama pagaliau ji prašneko:

— Atsiprašau, misteri Loketai, aš turiu daug darbo.

Kodėl jos širdis vos vos neiššoko iš krūtinės? Kodėl toks skaudus kiekvienas jos tvinktelėjimas? Ji nebeturi jėgų žiūrėti į gražų vyro veidą, į tas gintarines akis. Kodėl jis neišeina? Kodėl jai nesinori, kad jis išeitų?

Džeredas atsitraukė nuo merginos, pakėlė ranką su suspaustu tarp pirštų cigaru ir stipriai užsitraukė.

— Manau, kad mes susitiksime per pietus,— tarė jis lėtai tęsdamas žodžius ir neatsigręžęs išėjo.

Pritrenkta Lorena priėjo prie durų ir uždarė jas.

5 SKYRIUS

Visi susirinko pagrindinėje svetainėje greta valgomojo. Lipdama plačiais laiptais žemyn, Lorena girdėjo prislopintus balsus. Jai reikėjo ištverti rimtą bandymą. Elenos duomenimis, be Džeredo, per pietus turėjo būti trys svečiai. Vienas iš jų — misteris Velsas, kurio draugijoje Lorena jautėsi pakankamai laisvai. Jis dažnai lankydavosi

Olivijos namuose. Kiti du svečiai būsią iš Ostino, kažkokie svarbūs asmenys.

Lorena ėjo plačiu koridoriumi galvodama apie tai, kaip įeis į svetainę. Ji bijojo susitikti su tais įtakingais asmenimis iš valstijos sostinės, bet labiausiai ją glumino Džeredas Loketas. Ją vertė sumišti jų neįprastas susipažinimas šiandien dieną.

Ji buvo apsivilkusi geriausia krepo, kuris mirguliavo kaip povo uodega, suknele. Aukšta apykaklė ir tiesios, prigludusios rankovės buvo papuoštos kreminiais nėriniais. Suknelę puošė platus, nėrinių spalvos diržas ir šilkinė rožė, prisegta kairiojoje krūtinės pusėje. Lorena, sustojusi svetainės tarpduryje, apžiūrinėjo susirinkusiuosius.

Olivija su Karsonu kažką kalbėjosi pasilenkę ant žemėlapių ar diagramų, kuriuos svečiai iš sostinės buvo jiems pakloję ant žemo staliuko. Visi keturi į ją neatkreipė jokio dėmesio.

Džeredas buvo išdribęs ant kėdės ir priešais save sukryžiavęs ilgas kojas su auliniais batais. Jis tarsi mokslininkas chemikas tyrė krištolinės taurės skystį. Gintarinis skystis buvo tokios pat spalvos, kaip ir jo akys.

Šis kambarys irgi rodė nepriekaištingą Olivijos skonį. Švelni stiklinių lempų su apvaliais gaubtais, tarsi aptrauktais šerkšnu, šviesa. Apdairiai sustatytos sofos ir pastelinių spalvų damastu aptrauktos kėdės puikiai derinosi su plačių langų užuolaidomis. Blankokų žalios, auksinės ir smėlio spalvų persiškas kilimas dengė didžiąją dalį grindų, pabrėždamas baldų grožį.

Visos vazos, peleninė ir paveikslai buvo labai skoningai parinkti ir išdėstyti. Tai buvo ramus, santūrus kambarys. Tačiau šitam kambariui, kaip ir jį įrengusiai moteriai, stigo šilumos ir linksmumo.

Loreną pirmasis pastebėjo Karsonas Velsas ir ištiesęs ranką iš karto atėjo prie jos.

— Mis Holbruk, jūs šiandieną tikrai puikiai atrodote.

Jis visada Loreną sutikdavo galantiškai, tik perdėtai ir senamadiškai, kaip ir jo žandenos, bet mergina buvo jam dėkinga už nuoširdžią šypseną ir jam neryžtingai nusišypsojo.

— Labas vakaras, misteri Velsai.

— Leiskite jus supažindinti su mūsų svečiais.— Jis paėmė merginą už parankės ir nuvedė prie dviejų vyrų, stovinčių prie staliuko su paklotais žemėlapiais ar diagramomis.— Mis Holbruk, aš galiu jums pristatyti misterį Parkerį Vandaiverį ir jo sūnų Kurtą. Džentelmenai, mis Lorena Holbruk.

Vyrai nusilenkė Lorenai, o ji kiekvienam linktelėjo. Kurtas Vandaiveris paėmė jos ranką, pakėlė prie lūpų ir pabučiavo orą už kelių colių nuo jos.

— Iš tiesų, didelė garbė susipažinti su tokia nuostabia moterimi čia, Koronade. Didelė garbė ir didelis siurprizas,— pasakė Kurtas, žiūrėdamas į Loreną švytinčiomis akimis.

Iš priešingo kambario galo pasigirdo skardus, šiukštus krizenimas. Visi apsimetė jo negirdėję, bet suglumusios Lorenos skruostai dar labiau nuraudo.

— Mes didžiuojamės puikiomis Teksaso moterimis, mis Holbruk, bet, atrodo, kad visos jos yra atsikėlusios iš Šiaurės Karolinos ar panašių į ją vietų. Atrodo, Karsonas sakė, kad jūs atvykote iš ten.

Jaunesnysis Vandaiveris dar tebelaikė Lorenos ranką ir kol jis sakė savo sudėtingą komplimentą, mergina stengėsi patyliukais ištraukti ją.

— Taip, aš iš Kleitono. Jis yra Šiaurės Karolinoje. Ačiū jums, misteri Vandaiveri.

— Labas vakaras, Lorena. Ar nenorėtumėte truputį šerio?

Olivija pirmą kartą prašneko su ja. Šeimininkė vilkėjo juodai ir Lorena pagalvojo sau, kad ji pirmą kartą po laidotuvių yra apsirengusi gedulingai. Vieninteliai papuošalai buvo nefrito auskarai ir tokie pat karoliai. Olivija buvo graži, bet jos grožis buvo kažkoks bauginantis. Lorena žiūrėjo į ją kaip į mirtinai pavojingą žvėrį— žavėdamasi ir kartu baimindamasi.

— Taip, dėkoju jums, aš pati įsipilsiu,— į Olivijos klausimą atsakė ji.

— Ne, leiskite man, mis Holbruk. Prisėskite, aš jums atnešiu šerio.— Kurtas elegantiškai paėmė ją už alkūnės,

nuvedė prie vienos mažos sofos ir nuėjo prie buteliais su gėrimais bei taurėmis nustatyto bufeto.

Lorenos akys prieš jos valią susirado tylią vyrišką figūrą ant kėdės. Džeredas žiūrėjo tiesiai į ją savo gintarinėmis akimis ir jo žvilgsnis buvo beveik grasinantis. „Jis netgi neatsistojo, kai aš įėjau į svetainę,— pagalvojo Lorena.— Koks jis storžievis!"

Lorena sulaikė kvėpavimą bijodama, kad jis prašneks apie tai, kas įvyko dieną jos kambaryje, bet Džeredas, įdėmiai apžiūrinėdamas savo taurės skysčio spalvą, tarė nuobodžiu balsu:

— Labas vakaras, mis Holbruk.

Jo lūpose tai nuskambėjo kaip įžeidimas.

Kurtas jai atnešė šerio ir Lorena skubiai nugėrė gurkšnelį, stengdamasi negalvoti apie Džeredą. Kurtas atsisėdo šalia jos ant sofos ir pradėjo klausinėti, kodėl ji atvyko į Teksasą. Kiek tik buvo įmanoma, Lorena stengėsi atsakyti bendromis frazėmis. Įkyrus Kurto domėjimasis glumino ją. Lorena mėgino kiek galima toliau nuo Kurto atsitraukti, bet tai padaryti buvo sunku, nes jo galingas kūnas užėmė didžiąją sofos dalį. Ji mikliai nukreipė pokalbį kita linkme, kad nukreiptų jo dėmesį nuo savęs.

— Kokie jūsų reikalai čia atvedė, misteri Vandaiveri?

Atrodo, kad kartą per pietus Olivija ir Karsonas paminėjo Vandaiverių pavardę? Ji negalėjo prisiminti, kodėl.

— Kapitalo įdėjimai.

Mergina buvo aiškiai sugluminta jo atsakymo ir Kurtas nusijuokė.

— Įvairių rūšių įdėjimai — geležinkeliai, pjautinė miško medžiaga, galvijai. Dabar mus domina mažų miestelių elektrifikacija.

— Suprantu,— leptelėjo Lorena.

Karsonas paėmė iniciatyvą į savo rankas ir ėmė pasakoti kažkokią istoriją, kuri, jo nuomone, buvo labai juokinga. Lorena žvairomis stebėjo Džeredą, kuris atsistojo, nuėjo iki bufeto ir vėl įsipylė neskiesto viskio porciją. Olivija pakvietė visus prie stalo. Lorenai jos kvietimas nuskambėjo kaip komanda. Arba grasinimas.

Lorena žvilgtelėjo į Oliviją ir pastebėjo, kad jos skvarbios šaltos akys nuolat stebi sūnų. Tarsi provokuodamas ją, Džeredas išgėrė taurę, dar įsipylė ir, pasiėmęs taurę su viskiu bei krištolinę ropinę, patraukė į valgomąjį. Jeigu kas nors ir atkreipė dėmesį į priešiškus motinos bei sūnaus žvilgsnius, tai apsimetė jų nepastebėjęs. Vandaiveriai nuoširdžiai juokėsi iš istorijos, kurią papasakojo Karsonas, eidamas į valgomąjį.

Olivija su Karsonu atsisėdo prie priešingų stalo galų, vienas priešais kitą, Lorena ir Kurtas — vienoje stalo pusėje, o Parkeris su Džeredu — kitoje. Džeredas atsisėdo tiesiai priešais Loreną. Sėsdamas prie stalo, jis vertinamai apžvelgė merginą, bet veidas atrodė bejausmis.

Pietums patarnavo Roza, šiam atvejui savo ryškius, margus sijonus ir laisvą palaidinukę pakeitusi į baltą iškrokmolytą uniformą.

Lorena slapta tyrė Vandaiverius. Iš veido Parkeris atrodė stipraus, gal net griežto charakterio vyras. Jo skvarbios mėlynos akys šmižinėjo po kambarį tarsi ieškodamos kažkokių paslapčių. Jo tonas buvo mandagus, manieros nepriekaištingos, bet Lorena įtarė, kad jam rūpi tik komerciniai reikalai, visa kita jis atmeta kaip nereikalingus dalykus ir net nesiklauso, kas ką kalba prie stalo. Jo kūnas buvo tuklus ir tvirtas. Storos rankos, kurių pirštai buvo panašūs į standžias rožines dešreles, gulėjo sunertos ant pilvo. Ši atsipalaidavimo poza nesiderino su skvarbiu jo žvilgsniu.

Kurtas buvo aukštesnis, bet tokio pat tvirto kūno sudėjimo. Akys tokios pat skvarbios, kaip ir tėvo, bet tai pasirodančios, tai išnykstančios skruostų duobutės švelnino bendrą jo karingumą. Kurto trumpai kirpti šiurkštūs šviesūs plaukai gulėjo ant galvos kaip stipriai prispausta kepuraitė. Pernelyg išraudusio veido ir stambios kaktos fone stebino visiškai balti antakiai.

Nepaisant kryžiuočių karių išvaizdos, abu Vandaiveriai buvo labai meilūs, bet Lorena instinktyviai jautė nepasitikėjimą jais. Jų manieros buvo pernelyg nepriekaištingos, kalba per daug gyva, atrodė, kad jie iš visų jėgų stengiasi patikti. Apskritai jai pasirodė, kad visas Vandaiverių elgesys buvo kruopščiai surepetuotas. Lorena ne-

valingai krūptelėjo, sugavusi į save atkreiptą Kurto žvilgsnį. Jo veide pastebimas godumas Lorenai priminė Viljamą.

Džeredas kalbėjo labai mažai, beveik nieko nevalgė, užtat daug gėrė. Kai kas nors kreipdavosi į jį, Džeredas tyliai, nesuprantamai sumurmėdavo, o pats pokalbio nepradėdavo. Lorena jautėsi nejaukiai dėl jo nuolatinio, įdėmaus žvilgsnio.

Jeigu Lorena manė, kad pietūs yra nuobodūs, tai Džeredui jie buvo nepakeliami. Jis niekino Vandaiverius ir jų nepasotinamą godumą, kurį jie nesėkmingai bandė užmaskuoti meiliu pokalbiu ir galantiškomis manieromis. Džeredas neapkentė bet kokios apgaulės ir apsimetinėjimo. „O šita kinų porceliano lėlytė, kuri sėdi priešais mane,— tokių dalykų specialistė",— pagalvojo jis.

Iš pradžių Džeredas bandė nekreipti dėmesio į Loreną, bet galiausiai davė sau laisvę ir ėmė tyrinėti ją, tarsi norėdamas nustatyti, kas ji yra iš tikrųjų. Džeredas prisipažino, kad ji visai ne tokia mergina, kokią jis tikėjosi pamatyti. Jis gi negalėjo pakęsti siurprizų. Štai kodėl jis taip supyko ant tėvo tą naktį, Beno mirties išvakarėse.

„Ne, ir galvoti nenoriu apie tai"— tarė jis sau.

Lorena stalo įrankiais naudojosi lengvai ir grakščiai, o Džeredas negalėjo atitraukti akių nuo jos rankų, švelnių ir lygių, su ilgais, plonais pirštais bei ovaliniais, rožiniais, gerai prižiūrėtais nagais. O ką jis, tiesą sakant, tikėjosi pamatyti? Kad ji dažo nagus skaisčiai raudonu laku?

„Na, žinoma,— prisiminė Džeredas,— tėvas sakė, kad ji — pianistė". Jis šyptelėjo mintyse ir ciniškai pagalvojo, kad šitos rankelės gali rasti malonesnį užsiėmimą. Po šitos minties jam kilo kita: ar Lorena susipažinusi su tokios rūšies pramogomis? Veikiausiai ne, nusprendė jis. Šiandien dieną prisilietęs prie merginos, jis pamatė jos akyse baimingą suklusimą. Neapsimestinį. Štai kur visas keblumas.

Lorena pakėlė vešlias blakstienas ir tvirtu žvilgsniu pasižiūrėjo jam į akis, paskui skubiai nukreipė žvilgsnį į šalį. Jis galėjo suprasti, kodėl Benas pasidavė tos mažos paleistuvės kerams. Jos pilkose akyse gali paskęsti bet kuris vyras, net nesupratęs, kad žūsta. Be to, ji mokėjo

naudotis jų kerais. Niekada nežiūrėjo tiesiai į veidą, tik slapta, prabėgomis. To pakako, kad išvestų iš proto.

Ši moteris turi per daug plaukų, nusprendė jis. Jie atrodo nepaprastai sunkūs jos smulkiam veidui ir grakščiai figūrai. Tačiau ši puošni aukštai iškeltų plaukų aureolė, supanti jos veidą, negalėjo nesukelti susižavėjimo. Jai, kaip kitoms moterims, nereikėjo į šinjoną dėti mažų pagalvėlių, kad šukuosena atrodytų puošnesnė,— jai pakako savo plaukų. O smulkios sruogos smilkiniuose, išlindusios iš šukuosenos, atrodė skaidresnės už porcelianinius indus, iš kurių jie valgė.

Džeredo žvilgsnis nukrypo į auksinį laikroduką ant jos krūtinės. Jis neramiai pasimuistė ant kėdės ir nevalingai liežuviu perbraukė per savo lūpas, nepajėgdamas atitraukti akių nuo besikilnojančios merginos krūtinės. Ką ji bebūtų sugalvojusi, dėl kokių priežasčių bebūtų važiavusi per pusę šalies vydamasi Beną, ši mergina turėjo kažką tikro, nuoširdaus, net jeigu jos ramus tonas ir nepriekaištingos manieros būtų gerai apgalvotas vaidinimas.

Džeredas vėl pajuto jos stangrias krūtis po savo delnu ir jo ranka virptelėjo, kai pylė sau kažkelintą porciją viskio.

Džeredas suprato, kad reikėtų išeiti, pasibalnoti Čardžerį ir joti į Pueblą, kad panaikintų įtampą su kokia nors gražuole, užuot varginęs save pernelyg sudėtingomis mintimis. Tačiau to nesinorėjo.

Jaunasis Loketas suprato, kad jo atkaklus žvilgsnis glumina Loreną. Net jeigu tas jo žaidimas pats savaime ir neteikė jam malonumo, tai jos sumišimo pakako, kad pasiliktų namie.

* * *

Kai po pietų jie grįžo į svetainę, Karsonas tarstelėjo:

— Kaip gaila, kad jūs neturite fortepijono, Olivija, Lorena galėtų mums paskambinti.

— Taip, iš tiesų gaila. Aš noriai pasiklausyčiau jūsų skambinimo,— tarė Kurtas, paleisdamas Lorenos alkūnę.

— Kas jus atvedė į Teksasą, mis Holbruk,— tiesiai paklausė Parkeris Vandaiveris.

Lorena pasimetė. Šaltos skvarbios mėlynos akys žiūrėjo į ją provokuojamai.

— Lorena — vieno Džeredo draugo iš studijų Harvardo universitete laikų sesuo. Kartą per šventes Džeredas aplankė Holbrukus ir su jais praleido atostogas, mes norėjome jiems atsilyginti už svetingumą. Kadangi jos brolis jau vedęs, mes nusiuntėme kvietimą Lorenai. Benas pakeliui iš Niujorko užvažiavo pasiimti Lorenos ir atsivežė ją pas mus.

Lorena, netikėdama savo ausimis, žiūrėjo į meluojančią ir net nemirkčiojančią Oliviją. Ši gi į jos nustebusį žvilgsnį atsakė žavinga šypsena ir tęsė:

— Nuo to laiko, kai netekau Beno, ji man ir paguoda, ir parama. Nežinau, kaip aš be jos išsiverSčiau.

Lorenos nuostabą pakeitė pyktis. Kaip Olivija drįsta kurti tokias pasakas! Tai nesąžininga! Ji neturi ko gėdytis ir dėl ko atsiprašinėti.

— Neprisimenu, kad ją būčiau matęs per laidotuves,— kandžiai tarė Parkeris.

— Lorena buvo kaip nesava iš sielvarto. Per kelionę jie su Benu labai prisirišo vienas prie kito. Aš negalėjau leisti, kad mergina taip kamuotųsi prie žmonių,— paprastai paaiškino Olivija.

— Tai visai suprantama. Aš jaučiau tą patį, kai mirė mano motina,— sušnibždėjo Kurtas, paliesdamas Lorenos ranką. Mergina ją skubiai atitraukė.

Karsonas pabandė pokalbį pakreipti kita linkme.

— Parkeri, papasakokite mums apie elektrinę, kurią ketinate statyti. Kur jūsų idėjos esmė?

— Tai ne idėja, Karsonai. Tai — tvirtas ketinimas. Vienaip ar kitaip mes ketiname ją pastatyti. Žinoma, mes norėtume būti garantuoti, kad Loketai mus palaikys.

— Kas atsitiks su elektros kompanija, kuri čia jau yra? — paklausė Olivija, tuojau pat įsitraukusi į pokalbį šia tema. Ji turėjo omenyje nedidelę elektrinę, kurią valdė Orvilas Kendrikas. Lorena vieną kartą girdėjo Oliviją ir Karsoną kalbant apie ją. Ta elektrinė teikė elektros energiją Koronado gyventojams kas vakarą nuo šeštos iki dešimtos valandos. Keista, kad Loketų namuose dar nebuvo elektros.

— Be jokios abejonės, ji bus nebereikalinga,— griežtai atsakė Parkeris.— Mūsų elektrinė teiks energiją ištisą parą. Kendrikas neatlaikys konkurencijos. Vieną gražią dieną, ta diena nebe už kalnų, visur bus naudojama elektra.

Kurtas pasilenkė prie Lorenos ir paklausė:

— O ką jūs manote apie elektros šviesą, mis Lorena Holbruk?

Visi sužiuro į ją ir Lorena šiek tiek sumišusi droviai atsakė:

— Aš manau, kad tai bjauru.— Pamačiusi nuostabą jų veiduose, mergina paskubėjo pridurti:— Aš suprantu jos reikalingumą ir pritariu misteriui Vandaiveriui, kad netrukus mes visi priklausysime nuo elektros energijos, bet vis dėlto manau, kad tai atgrasu. Man labiau patinka švelni dujų šviesa.

— Štai tikros romantikės nuomonė,— tarė Kurtas ir pritariamai linktelėjo.

— Na jau!

Šis šūksnis buvo toks kandus, kad visi nukreipė žvilgsnius į Džeredą, vėl išdribusį ant kėdės. Per pietus jis pirmą kartą prašneko.

— Mane domina jūsų nuomonė, Džeredai,— nutraukė tylą Parkeris.

— Aš manau, kad mes turime baigti taukšti niekus ir pradėti kalbėti iš esmės, misteri Vandaiveri,— griežtai ir ramiai atsakė Džeredas.

— O ką jūs turite omenyje, sakydamas „iš esmės?",— atkirto Parkeris.

Džeredas lėtai atsistojo, priėjo prie bufeto, prisipylė pilną taurę viskio ir tik tada atsigręžė į Parkerį. Lorena pagalvojo, kad nepriekaištingai pasiūtas juodas vilnonis kostiumas puikiai tinka jo grakščiai figūrai. Balta marškinių apykaklė paryškino tamsią veido, kuris dabar buvo niūrus ir net rūstus, spalvą.

— Esmė yra ta, kad jūs norite pastatyti elektrinę, kuri sunaikintų kitą žmogų ir jo verslą. Jūsų elektros energijai generuoti reikės vandens. Patys patogiausi vandens šaltiniai yra Loketų žemėje. Atrodo, kad aš kol kas esu teisus?

— Jūsiškis faktų vertinimas šiek tiek iškraipo tikrovę, bet esmę atskleidžia teisingai.— Parkeris kalbėjo ramiai, nors jo veidas išraudo, o riebūs pirštai įnirtingai tampė auksinio laikrodžio, kurį jis nešiojo krūtinės kišenėje, grandinėlę.

— Kas atsitiks žmonėms, kurie priklauso nuo to vandens, kuriems galimybė jo gauti — gyvybės arba mirties reikalas, kai jūs ten pasirodysite ir pastatysite užtvanką? Loketai visą laiką didžiavosi tuo, kad savo vandeniu dosniai dalijosi su su kitais. Taip, tai pajamų šaltinis, bet kartais mano tėvas pasitenkindavo tuo, kad iš fermerio imdavo kaip mokestį už vandenį vieną ar du ėriukus, retkarčiais tik mažą krepšelį kukurūzų nuėmus derlių. Net iki žemėvaldos įstatymo priėmimo Benas leisdavo rančų savininkams girdyti savo karves ir avis jo žemėje, jeigu jų kaimenės nebūdavo labai didelės. Kaip tie žmonės gyvens, jeigu nebegalės gauti vandens?

Lorena godžiai klausėsi. Džeredas kalbėjo labai įtikinamai. Jo vešlūs antakiai, labai panašūs į Beno, buvo ryžtingai suraukti. Dabar jo elgesyje nebuvo matyti nei iššūkio, nei įžūlumo.

— Misteri Loketai... Džeredai,— kantriu ir nuolankiu tonu prašneko Parkeris.— Supraskite, kad aš geriau išmanau verslo reikalus negu jūs. Bet kuriuo atveju yra tie, kurie laimi, ir tie, kurie pralaimi. Tai — kertinis ekonomikos akmuo.

— Aš nesu idiotas, Vandaiveri, todėl jums nereikia kalbėti su manimi kaip su silpnapročiu,— nutraukė jį Džeredas.— Aš Harvarde gavau mokslinį laipsnį iš ekonomikos, tuo labai didžiuojasi mano motina. Prašom tęsti, manau, kad aš sugebėsiu sekti jūsų samprotavimus.— Tai sakydamas Džeredas kilstelėjo taurę tarsi sveikindamasis su pašnekovu.

— Tiek to, aš būsiu kiek tik įmanoma atviras,— tarė Parkeris.— Jūs turite savo interesų, mes — savo. Sudarykime sandorį. Jūs gaunate geležinkelį, o mes — elektrinę. Abi pusės laimės.

— Parkeri, aš nemanau, kad būtina...

— Karsonai, jo nepertraukinėkite,— griežtai sukomandavo Džeredas. Lorena nustebo, kad Karsonas neprieštaraudamas pakluso.

— Mes kaip tik priėjome prie įdomiausios mūsų pokalbio dalies, prie tos, kuri vadinasi „Vandaiveris ir sūnus",— kandžiai pasakė Džeredas.— Ta kompanija važiavo ilgą kelią iš Ostino ir atsivežė tarplygumінio geležinkelio, kuris sujungtų Ostiną su Koronadu, projektą.— Džeredas nutilo atsigerti didelio gurkšnio iš taurės.— Graudu galvoti, kad jie veltui sugaišo laiką.

Lorena žiūrėjo ir klausėsi kaip pakerėta. Šis vyras jai darėsi vis didesnė mįslė. Kaubojus, Harvardo universiteto absolventas, verslininkas?

— Vandaiveri,— tęsė Džeredas,— Kervilyje geležinkelis veikia jau kelerius metus. Kamfortas ir Frederiksburgas kaip tik dėl jo veda derybas. Turint galvoje, kad Loketai augina galvijus, kasa granitą ir parduoda kedrus, keista manyti, jog mums reikia jūsų pagalbos geležinkeliui tiesti!

— Užsičiaupk, Džeredai! Tu pasigėrei ir įžeidinėji mūsų svečius,— subarė Olivija. Jos veidas buvo iškreiptas pykčio.

— Viskas tvarkoje, Olivija. Jis pateikė paprastą klausimą, į kurį aš taip pat paprastai atsakysiu.— Parkeris linktelėjo Olivijai ir atsigręžė į Džeredą.— Benas Loketas šitoje valstijoje buvo gerbiamas žmogus. Labai galingas žmogus. Aš galėčiau jums to ir nesakyti. Tačiau vis dėlto daug metų jis nepajėgė nutiesti geležinkelio į Koronadą.

— Būtent dėl to, kad nenorėjo, jog paskutinio duonos kąsnio netektų žmonės, kurie jį gerbė!— sušuko Džeredas.

— Kokios bebūtų priežastys, bet geležinkelio dar vis nėra. Beje, taip atsitiko, kad aš turiu daug draugų geležinkelių tiesimo komitete. Jeigu aš pasakysiu jiems, kad geležinkelio tiesimas į Koronadą yra rizikingas. . .— Parkeris reikšmingai patraukė pečiais.— Be to, pakanka man pasakyti, kad tai duos didelį pelną, jie pasigaus to geležinkelio tiesimo idėją. Jeigu jau jūsų tėvas, toks įtakin-

gas žmogus, negalėjo pasiekti savo tikslo be mano pagalbos, tai kaip jūs ketinate tai padaryti?

Pastarieji Parkerio žodžiai šiek tiek atvėsino Džeredą. Jis padėjo taurę ant mažo staliuko ir kelias sekundes žiūrėjo Parkeriui tiesiai į akis. Parkeris nenuleido akių, matyt, norėdamas įvertinti priešininko galimybes. Jie abu tylėjo.

Prislopinęs balsą Džeredas ramiai pasakė:

— Šunsnukis.

Paskui nukreipė karštą žvilgsnį į Kurtą, kuris per šį pasikeitimą komplimentais neištarė nė žodžio.

— Įdomu sužinoti, kas šiuo atveju esate jūs.— Jo balse skambėjo panieka. Džeredas nukreipė žvilgsnį į Loreną, paskui į motiną ir Karsoną. Jo veide pasirodė pasišlykštėjimo grimasa, vėliau nuolankumas, po to jis staiga apsisuko ir išėjo. Kiekviename jo žingsnyje parketo grindimis buvo galima pajusti sunkiai suvaldomą pyktį. Po kelių sekundžių trinktelėjo paradinės durys.

Karsonas akimirksniu prisiminė savo — diplomato — vaidmenį.

— Parkeri, Kurtai, jūs turite būti kantrūs su berniuku. Jis ką tik neteko tėvo. Beno mirtis jį labai paveikė.

— Jeigu jis būtų berniukas, aš būčiau kantrus ir atlaidus dėl jo elgesio,— pasakė Parkeris.— Bet šiuo atveju daugiau kaip trisdešimties metų vyras elgiasi kaip berniūkštis. Olivija, jums geriau pačiai su juo suderinti tuos visus klausimus. Jeigu tvarkant šį reikalą juo nebus galima pasitikėti kaip sąjungininku, tai mūsų sandoris neįvyks. Jūsų sūnus — Beno įpėdinis, jo elgesys yra stebimas. Jeigu pasklis gandai, kad jis negali tvardytis ir nemoka valdyti savo įpročių,— Parkeris reikšmingai pasižiūrėjo į bufetą,— tai vargu ar aš pasiryšiu turėti su jumis reikalų, nuogąstaudamas sugadinti savo reputaciją.

— Suprantu, Parkeri.

Žalios Olivijos akys virto šaltais smaragdiniais ledo gabaliukais.

— Džeredas sutiks su mūsų nuomone. Taip buvo visada.

Loreną papiktino nepalenkiamas Olivijos įsitikinimas. Džeredas buvo suaugęs vyras ir galėjo turėti savo nuo-

monę. Ji pajuto poreikį ginti jį, bet neturėjo jokių teisių.

— Jo reputacija — siaubinga. Smulkmenų nenoriu minėti mis Holbruk akivaizdoje,— šventeivišku tonu pareiškė Kurtas.

— Man nereikia informacijos apie mano sūnaus ydas ir geradarius, misteri Vandaiveri,— atkirto Olivija.

— Misis Loket, aš tik norėjau pasakyti...

— Manau, kad laikas atsisveikinti,— nutraukė Parkeris sūnų.— Mes jau pakankamai aptarėme šį klausimą. Dabar mums reikia tęsti pokalbį, gerai apsvarsčius visus „už" ir „prieš".

Jis atsistojo, priėjo prie Olivijos ir abiem rankomis paėmė jos ranką.

— Dėkoju už puikų vakarą, Olivija. Pietūs buvo nuostabūs. Loketų jautienai jokia kita negali prilygti.

— Neabejoju dėl tolesnio mūsų bendradarbiavimo, Parkeri. Garantuoju, kad viskas bus gerai.

— Tikiuosi.

Kurtas, paėmęs Lorenos ranką ir priglaudęs prie savo mėsingų lūpų, palinkėjo jai labos nakties. Merginai reikėjo daug pastangų, kad neištrauktų rankos. Ji pajuto nepaprastą palengvėjimą, kai Vandaiveriams išėjus buvo uždarytos raižytinės ąžuolinės durys su pusapskričiu stikliniu viršumi.

Karsonas, Olivija ir Lorena stovėjo koridoriuje. Namuose buvo visiškai tylu. Lorena atsigręžė į Oliviją ir pasižiūrėjo jai tiesiai į veidą.

— Misis Loket, kodėl jūs pamelavote aiškindama, kaip aš čia atsiradau? Tokiu būdu aš nesąmoningai tapau to melo bendrininke.

Lorena pati nustebo dėl savo drąsos, bet sąžiningumas buvo neatskiriama jos būdo dalis.

— Nesąmoningai?— perklausė Olivija ir jos antakiai pakilo į viršų kaip du juodi sparnai.— Jūs galėjote paneigti mano žodžius, bet to nepadarėte. Manau, kad jūs, kaip ir aš, supratote, jog mano papasakota istorija atrodo tikroviškesnė ir mažiau... kompromituojanti.

Lorena pasižiūrėjo į Karsoną, bet šis neatitraukė akių nuo savo kurpių, nepanoręs ateiti jai į pagalbą. Ji sunėrė rankas ir prikando apatinę lūpą, suvaldydama pagundą

vėl paaiškinti tai moteriai, kad tarp jos ir Beno nieko, išskyrus draugystę, jokių santykių, kurių būtų galima gėdytis, nebuvo. Du mėnesiai. Ji privalo išsilaikyti bent du mėnesius. Ir tada... Lorena palinkėjo jiems labos nakties ir nuskubėjo į viršų.

Karsonas, gulėdamas lovoje, stebėjo Oliviją. Ji išėjo iš už dekoratyvinės širmos ir nuoga perėjo per kambarį. Ši moteris tebestebino jį. Karsonas žinojo, kad jai jau daugiau kaip penkiasdešimt metų, bet jos puikus kūnas nerodė jos amžiaus. Kol Olivija traukė segtukus iš plaukų ir paleido plaukus, jis mėgavosi jos aukšta, tvirta, stambia krūtine, atsispindinčia veidrodyje prišė *. Jos pilvas buvo plokščias, šlaunys ne tuklios, kaip daugumo vidutinio amžiaus moterų, o stangrios ir grakščios, sėdmenų oda — lygi.

Kiekvieną kartą matydamas jos grožį, Karsonas skausmingai jausdavo savo fizinius trūkumus. Jo glaudžiai aptemptos liemenės nebeprilaikomas pilvas buvo nukaręs, o trumpos kojos pastorėjusios. Karsonas visada pavydėjo aukštos ir lanksčios savo draugo Beno figūros. Dėl jo treniruoto kūno ir vešlių baltų plaukų moterys ėjo iš proto net tada, kai Benas jau buvo nebejaunas.

Visai nesuglumusi, kad ją taip įdėmiai apžiūrinėja, Olivija priėjo prie lovos ir prisuko dujinę lempą. Paskui atsigulė ir, padėjusi galvą ant iškvėpinto pagalvės užvalkalo, pavargusi atsiduso.

— Šį vakarą tu laikeisi nuostabiai, brangioji. Suprantu, kaip tu pavargai,— tarė Karsonas ištiesdamas ranką, kad savo trumpais storais pirštais paliestų vešlius Olivijos plaukus.

— Niekšai,— iškošė ji pro sukąstus dantis,— jie žino, kad mus surietė į ožio ragą, ir dabar jau išnaudos progą, mus spardys, kol pasieks savo tikslą. Jeigu man taip pašėlusiai nereikėtų geležinkelio, nė už ką negaiščiau laiko su tais vokiečių šunsnukiais.

---

* Prišė — senovinis veidrodis su rėmais, turinčiais virbų, galinčių jį laikyti pasvirą.

Karsonas jau seniai buvo pripratęs prie jos grubios kalbos. Jis džiaugėsi, kad Olivija tokia atvira su juo, vadinasi, ji pasitiki.

— Žinau, brangioji, bet kurį laiką mums teks pritarti. Mums ir anksčiau tekdavo aukotis, bet visada tai atnešdavo naudos.

— Taip, bet šį kartą tai peržengia visas padorumo ribas.

— Pamiršk visą ir atsipalaiduok,— pasiūlė Karsonas, prisiglausdamas prie jos savo tvirtu, trumpu kūnu.

Karsonas švelniai paglostė Olivijos skruostą ir skubiai pabučiavo į lūpas — daugiau bučiuoti jis nedrįso žinodamas, kad aistringi būčiniai jai neteikia pasitenkinimo. Karsonas perbraukė ranka jos kaklą ir krūtinę, švelniai glostė tai vieną, tai kitą krūtį. Olivija tik vieną kartą buvo nėščia, todėl jos speneliai nepatamsėjo, liko tokie pat rožiniai, kaip ir jaunos merginos. Karsonas mėgavosi jos kūno šiluma, krūtų stangrumu tol, kol Olivija neparodė nekantrumo. Jos neramūs judesiai jam buvo ženklas, jog moteris jau pasiruošusi.

Karsonas užgulė ją ir be pasipriešinimo pasiekė drėgną moters gelmę. Per kelias minutes jis pajuto didžiausią malonumą. Karsonas niekada nesistengė jo pratęsti. Gimtojo Orleano uršuliečių * mokyklos vienuolės Oliviją buvo išmokiusios: ledi neturi pajusti seksualinių santykių malonumo, jos atsiduoda ir kenčia iš meilės. Jeigu Karsonui kartais ir kildavo noras, kad Olivija jį sutiktų meiliau, tai likdavo tik trumpalaike fantazija. Jo susižavėjimo šūksnius nuslopindavo putli pagalvė, į kurią įkniaubdavo savo veidą.

Olivija švelniai paglostė Karsono petį: tai buvo vienintelė glamonė, kurios jis nusipelnė. Moteris dar prilietė savo lūpas prie jo lūpų ir išslinko, veikiau ištrūko iš jo glėbio. Nuo tos atmintinos dienos prieš dvidešimt metų, kai ji, nereikšdama jokių jausmų, pasiūlė Karsonui tapti meilužiu, jam nė karto neleido nei pratęsti malonumo, nei pasimėgauti savo gražaus kūno stebėjimu po mylėjimosi.

---

* Uršulietės — Šventos Uršulės moterų katalikių ordino vienuolės.

Šiandieną, kaip ir visada, Olivija išlipo iš lovos ir nuėjo į vonią. Karsonas girdėjo, kad ten liejasi vanduo: ji maudosi. Į miegamąjį Olivija grįžo jau su peniuaru.

— Karsonai, man gimė idėja.— Ji pradėjo vaikščioti pirmyn ir atgal brangiu kilimu prie lovos. Karsonui niekada nebuvo leidžiama pasilikti pas ją visą naktį ir jis pavydėjo tiems žmonėms, su kuriais ji leido laiką ne lovoje.

— Kokia, brangioji?— nuolankiai paklausė jis.

Iš Olivijos gyvos gestikuliacijos ir sukaupto veido Karsonas suprato, kad ji labai susižavėjusi savo idėja. Šiandieną Karsonui vėl reikės pasitenkinti tomis trumpomis glamonėmis, kurias Olivija leido jam.

Kol Olivija dėstė savo planą, Karsonas klausėsi su didėjančiu dėmesiu, kurio jis neįstengė nuslėpti. Jos planas buvo drąsus ir pavojingas, protingas ir talentingas, nerealus ir visiškai įgyvendinamas. Iš pradžių Karsonas prieštaravo motyvams, davusiems pretekstą šiam planui atsirasti, piktinosi siūlomais metodais jam įgyvendinti, bet, kaip ir visada, galiausiai sutiko jai padėti.

6 SKYRIUS

Kol Olivija dėstė savo planą, kuris labai dramatiškai paveiks Lorenos likimą, mergina vartėsi lovoje, bergždžiai stengdamasi užmigti. Ji neramiai blaškėsi ir nesuskaitoma daugybė minčių tvenkėsi merginos galvoje, į šipulius sudaužiusios ramybę, kurią jai labai sunkiai pavyko išlaikyti Loketų namuose.

Olivija ir Karsonas buvo mįslė, kurios įminti ji nepajėgė. Trumpam merginai atrodė, kad jie supranta, kokia ji yra iš tikrųjų, ir žiūri į ją palankiai, bet tuojau pat pajusdavo aiškią jų grėsmę. Karsonas buvo geras jai, bet jis tarnavo Olivijai. Ši gi žiūrėjo į Loreną santūriai ir šaltai, taip, švelniai tariant, buvo galima pavadinti jos elgesį.

Vandaiveriai Loreną išgąsdino. Ji niekada nedalyvavo svarstant sandorius ir ją pritrenkė Parkerio nenuolaidumas ir kietaširdiškumas. Na, o Kurtas, tai jis, be abejonės, buvo toks pat godus bei pasipūtęs, kaip ir jo tėvas.

Prisiminusi tą jaunuolį, Lorena sudrebėjo tarsi nuo šalčio, nors buvo užsiklojusi šiltą antklodę. Jis buvo savotiškai gražus, ypač tam, kuris vertina tokį grožį, geidulingą ir grubų, bet ją atstūmė tolyn sunkus, stiprus jaunuolio kūnas, o nuo jo saldaus ir meilikaujamo balso buvo bloga. Lorena jautė, kad jis kelia grėsmę, bet ne tokią, kokią Džeredas Loketas.

Džeredas... Beno sūnus buvo palaidūnas ir niekadėjas, girtuoklis ir mergišius, bet kodėl Lorena visą laiką galvoja apie jį? Kodėl jo ilgas, liesas kūnas taip traukia ją? Kodėl ją kankina noras prisiliesti prie jo?

Lorena buvo supažindinta su moters organizme vykstančių procesų paslaptimis. Tačiau Dorotėja Haris jai, sulaukusiai vienuolikos metų, paaiškino tik sudėtingo mokslo abėcėlę, todėl ji labai mažai ką žinojo apie seksą.

Būdama penkiolikos metų ji suvokė, kad tarp vyrų ir moterų egzistuoja kažkoks paslaptingas ir keistas potraukis, kad jie kažkaip keistai reaguoja vieni į kitus. Kartą jai teko būti piknike, surengtame Ispanijos-Amerikos karo Kuboje dalyvių sugrįžimo proga. Lorena su knyga rankose sėdėjo medžio šešėlyje, kai jos dėmesį patraukė jaunas kareivis ir jo graži žmona. Lorena juos abu pažinojo. Jie buvo gyvenę kartu tik kelias savaites prieš vyro išvykimą į karą.

Jaunuoliai sėdėjo po kitu medžiu, stipriai prisiglaudę vienas prie kito. Jie nesikalbėjo, bet jų abipusė meilė buvo akivaizdi. Jie neatitraukdami akių žiūrėjo vienas į kitą. Jaunos moters ranka gulėjo ant vyro šlaunies ir pirštų galiukais glostė ją. Slapta, pro akinių viršų, Lorena stebėjo juos ir matė, kad vyras paėmė moters ranką, pakėlė prie lūpų ir karštai pabučiavo delną. Paskui vėl padėjo jos ranką ant savo šlaunies ir stipriai prispaudė.

Dėl kažkokios nesuprantamos priežasties Lorenos širdis ėmė smarkiai plakti. Ji pajuto, kad visas kūnas nukaito ir pradėjo karštai degti liemens apačia. Jos krūtys įsitempė, jas ėmė mausti, speneliai sustangrėjo ir kilstelėjo palaidinukę. Lorenai buvo nemalonu ir gėda, kad jos kūnas taip audringai sureagavo į tai, ką ji pamatė, ir kad ta reakcija kilo intymiose kūno vietose.

Vyras pasilenkė ir kažką sušnibždėjo žmonai į ausį. Ji nusišypsojo ir linktelėjo. Jis atsistojo, ištiesė ranką, kad padėtų atsistoti žmonai, paskui aistringai pabučiavo į lūpas. Lorena pajuto, kad jai sunku kvėpuoti.

Jie vienas kitam nusišypsojo ir tyliai išėjo iš pikniko. Jie nė su kuo neatsisveikino ir, matyt, Lorena buvo vienintelė, kuri matė juos išeinančius.

Tuos bauginančius, bet nuostabius pojūčius, kuriuos patyrė prieš daugelį metų, kai slapta stebėjo, kaip jauna porelė glamonėja vienas kitą, ji buvo beveik pamiršusi. Tačiau jie vėl labai ryškiai atgijo, kai Lorena šiandieną nelauktai pamatė Džeredą Loketą, atsirėmusį į durų staktą? Kodėl?

Gintarinėse akyse Lorena įžvelgė panieką jai ir buvo labai įžeista. Ką ji padarė? Kodėl jis niekina ją? Net jai skirti neapykantos kupini ir šlykštūs Viljamo žodžiai taip neįžeidė Lorenos, kaip tas supratingas žvilgsnis ir pašaipiai iškreiptos geidulingos Džeredo lūpos.

Džeredas nuo jos nenuleido akių per visus pietus. Kurtas irgi stebėjo ją. Tačiau vokiečio žvilgsnis buvo šaltas ir vertinantis, o Džeredo akys degino ją kaip auksinės ugnies liežuviai.

Visas jos kūnas drebėjo po naktiniais marškiniais. Ji užsimerkė, bet Džeredo paveikslas pasidarė dar ryškesnis.

Lorena mintyse vėl išgyveno tą akimirką, kai jo galva buvo prispausta prie jos krūtinės. Ji savo veidu jautė Džeredo kvėpavimą ir bandė įsivaizduoti, ką jaustų susiglaudus jų lūpoms. Išsprūdo gilus, visą kūną sukrėtęs atodūsis ir ji suvaitojo įkniaubusi veidą į pagalvę. Lorena troško tai pajausti.

Sieninis laikrodis kabinete išmušė aštuonias valandas. Atėjo rytas, pirmas po pietų su Vandaiveriais. Lorenos akyse laikrodžio dūžiai nuskambėjo kaip pranašingas nelaimės ženklas, nors ji sėdėjo prie stalo su Karsonu ir Olivija, laukdami Džeredo.

Olivija ryžtingai nusiteikusi, tiesi ir niūri, sėdėjo už savo rašomojo stalo. Karsonas nervinosi ir aiškiai jautėsi labai nejaukiai. Retkarčiais jis linine nosine šluostėsi

drėgną kaktą. Lorena lėtai ir grakščiai mažais gurkšneliais gėrė arbatą.

Po neramiai praleistos nakties Lorena nubudo anksti. Ji skubiai užsisegė savo sunkų raudoną sijoną ir užsivilko smėlio spalvos palaidinukę. Nelaukdama Elenos ji atsainiai suėmė ir susisegė plaukus viršugalvyje, po to išėjo iš kambario. Galimas dalykas, kad nebuvo jokio reikalo labai skubėti, bet Lorena nenorėjo, jog Olivija ją laikytų tingine.

Pakeliui į valgomąjį ją sulaikė Karsonas ir paprašė užeiti su juo į Olivijos kabinetą, kuriame jie vieną kartą jau buvo. Lorena tą kambarį tebelaikė Beno kabinetu, nes viskas jame priminė jo asmenybę.

Mergina įėjo į kabinetą paskui Karsoną ir, įsipylusi puoduką arbatos, įsidėjo daug cukraus. Intuicija jai patarė, kad būsimas pokalbis pareikalaus daug jėgų. Riebūs Karsono skruostai išraudo, jis vengė žiūrėti merginai į akis, kai pateikė jai kvietimą, kurį Lorena iš karto suprato kaip įsakymą. Karsono nervingumas persidavė ir jai.

Kabinete atmosfera buvo įtempta. Lorena iš karto tai pajuto. Bet kodėl? Ji neįstengė atsakyti į šį klausimą. Galbūt po vakarykščio vakaro jie ketina mandagiai paprašyti, kad ji išvyktų. Jie turi pakankamai rūpesčių dėl geležinkelio ir ji visiškai suprastų jų norą atsikratyti pašalinio žmogaus.

Tik neaišku, kokį vaidmenį čia vaidina Džeredas, kodėl jis turi dalyvauti šitame pokalbyje. Lorena pageidautų, kad Džeredo čia nebūtų, nors jam, be abejonės, bus malonu sužinoti apie ją ištikusią nelaimę arba pažeminimą, niūriai mąstė mergina.

Išgirdusi artėjančius žingsnius Lorena krūptelėjo. Batai atkaukšėjo vestibiuliu, atsidarė durys ir į kabinetą įėjo Džeredas. Niūriai pažvelgęs į motiną, jis tarė:

— Jeigu tu mane taip anksti išvertei iš lovos, tikiuosi, kad turi rimtą reikalą. Tačiau turiu pasakyti, kad vakar grįžau vėlai ir jaučiuosi velniškai bjauriai. Man reikia išgerti kavos.

Džeredas išėjo ir jo laukdami niekas nepratarė nė žodžio. Pagaliau jis pasirodė su garuojančiu puoduku ran-

koje. Atsigėręs didelį gurkšnį, jis tyliai nusikeikė, matyt, kava buvo per daug karšta.

— Ne taip, kaip kruopščiai apsirengusi ir susišukavusi motina, jis nesiteikė susitvarkyti. Jo plaukai buvo pasišiaušę, o suglamžyti balti marškiniai — nerūpestingai sukišti į tokias pat suglamžytas kelnes. Auliniai batai, vakar blizgėję kaip veidrodis, šiandieną atrodė seni ir panešioti. Džeredas išdribo krėsle Lorenai jau įprastoje pozoje. Ją ir Karsoną jaunasis Loketas visiškai ignoravo.

— Jeigu reikalas nebūtų buvęs svarbus, Džeredai, aš nebūčiau tavęs trukdžiusi,— ramiai atsiliepė Olivija, nepastebėdama jo pabrėžtino grubumo.— Vakar vakare išvykus Vandaiveriams aš su Karsonu ilgai šnekėjomės. Mes priėjome prie kai kurių išvadų ir kai ką nusprendėme. Tai norime tau pranešti, manome, kad tai išspręs mūsų problemas su Parkeriu.

Karsonas vėl nosine nusišluostė kaktą ir nervingai apsilaižė lūpas. „Jeigu jie nori atnaujinti vakarykštes batalijas,— pagalvojo Lorena,— aš verčiau eičiau į savo kambarį ir imčiausi tvarkyti Olivijos susirašinėjimo. Arba pradėčiau pakuoti savo daiktus."

— Kažkodėl man atrodo, kad aš nepritarsiu jūsų planui,— ramiu akmeniniu veidu tarė Džeredas.— Tu gi žinai mano požiūrį į tuos asilus. Aš neatiduosiu nė colio Loketų žemės.

— Man jie irgi ne ypatingai patinka, be to, aš jais ir nepasitikiu. Tačiau man reikia geležinkelio, Karsonas irgi pritaria man, ir tavo tėvas norėjo jį nutiesti.

— Benas nebuvo tiek susidomėjęs juo, kad sudarytų sandorį su tokiu vagimi kaip Vandaiveris.

— Džeredai, tavo motina bando tau paaiškinti, kad mums verta kai ką paaukoti, kad gautume daugiau.

Karsonas į jaunuolį žiūrėjo beveik maldaudamas.

— Aš žinau, kodėl tu nenori pastatyti užtvankos net ant mažiausio Rio Kabalo intako. Kai kurie fermeriai ir gyvulių augintojai nukentės, bet mes padarysime viską, ką tik galėsime. Mes neketiname jų nuskurdinti.

Džeredas įdėmiai žiūrėjo į Karsoną. Kol šis kalbėjo, jaunojo Loketo veidas nepasikeitė, liko toks pat tvirtas,

kaip ir vakar vakare. Jis sukando dantis ir Lorena pastebėjo, kad ėmė judėti jo žandikauliai.

Nuleidęs galvą, Džeredas maišė kavą ir tylėjo. Tarp rūsčiai surauktų antakių atsirado gili raukšlė. Kai jis vėl pakėlė galvą, veidas buvo visiškai pasikeitęs. Jame buvo matyti priekaištas ir pasibjaurėjimas, kai Džeredas savo žvilgsnį nuo motinos nukreipė į Karsoną, ir pagaliau vėl tapo abejingas ir neperprantamas.

— Darykite, ką norite. Man nusispjauti. Jūs abu esate verti būti Vandaiverių partneriais,— patraukęs pečiais iššaukiamai tarė Džeredas.

Jis padėjo puoduką ant stalo ir ketino atsistoti, bet Olivija jį sulaikė:

— Palauk, Džeredai. Manau, kad viskas nėra taip paprasta. Sėskis.

Jo ryžtingame veide pasirodė nekantravimas, bet jaunasis Loketas paklusniai atsisėdo ir užsikėlė koją ant kojos.

— Atrodo, kad tavo, Džeredai, požiūris į geležinkelio tiesimą labai domina tuos, kurie ketina finansuoti šį projektą. Tavo vakarykštis poelgis jau iškilo į viešumą. Neabejoju, kad jis tik sustiprins nepalankią nuomonę apie tave. Tu privalai paremti šį projektą arba apsimesti, jog paremi jį. Reikia, kad ir elektrinės statybą, ir geležinkelio tiesimą tu palaimintum, ypač dabar, kai paveldėji savo tėvo reikalus.

— Paveldėju? Tik juk nesąmonė,— burbtelėjo jis kandžiai.

Į sūnaus pastabą Olivija neatkreipė jokio dėmesio.

— Žinoma, Karsonas ir aš tvarkysime reikalus, kol tu pajusi, jog esi pasiruošęs imtis atsakomybės už save. Tačiau visuomenės akyse tu privalai atrodyti esąs patikimas Beno Loketo reikalų tęsėjas ir tai turi atrodyti labai įtikinamai.

Olivija, reikšmingai patylėjusi, tęsė:

— Štai kodėl mes manome, kad tau reikia kuo greičiau vesti... Ir vesti mis Holbruk.

Paskutiniai jos žodžiai pakibo ore, tarsi palaikomi įvairių emocijų, apėmusių kabinete susirinkusius žmones, srauto.

Lorenos smilkiniuose sutvinksėjo kraujas, ausyse spengė, jai atrodė, kad viduje liepsnoja ugnis, o kūną išpylė šaltas prakaitas.

Olivija išliko visiškai rami. Ji sėdėjo nesujaudinama ir didingai laukdama, kol pavaldiniai paprašys jos grįžti prie svarstomų svarbių valstybinių reikalų.

Karsonas žvilgčiojo nuo Lorenos į Džeredą, Oliviją ir atgal. Jis negalėjo suprasti, kokį įspūdį merginai padarė Olivijos pareiškimas. Ji žiūrėjo priešais save, tarsi nieko nejausdama.

Džeredo reakcija nustebino visus. Jis pašoko ir ėmė bėgioti po kambarį, kratydamasis nuo nesulaikomo juoko priepuolio. Jis kvatojo, kol visai neteko jėgų ir nukabino galvą ant palangės.

Pagaliau kelis kartus giliai įkvėpęs jis įstengė prašnekti:

— Tu negalėjai to pasakyti! Vesti mis Holbruk! Aš niekada negirdėjau linksmesnio pokšto ir taip nesijuokiau.

Džeredas nusišluostė iš akių ištryškusias ašaras ir tą minutę, Lorenos nuomone, buvo nuostabiai panašus į Beną. Ir tik šis prisiminimas palietė jos sukrėstą sąmonę.

Olivija visiškai nesuglumo ir ramiai atsakė:

— Aš visiškai nejuokauju, Džeredai, ir manau, kad tu suprasi kodėl, jeigu leisi man pabaigti kalbėti ir viską paaiškinti.

— Man nereikia paaiškinimų, mama. Tai absurdas! — suriko Džeredas. Jis parodė pirštu į Loreną:— Juk jai dar pienas nuo lūpų nenudžiūvo.

— Mis Holbruk jau dvidešimt metų. Benas man sakė.

— Aš kalbu ne apie jos amžių. Aš kalbu...

— Žinau, apie ką tu kalbi,— nutraukė jį Olivija.— Visai nepanašu į tai, ką tu anksčiau sakei. Prisimenu, kad tu kaltinai tėvą dėl to, jog jis tempia į namus savo paleistuvę, kai Benas mums pasakojo apie ją.

Lorena tiesiog duso iš pykčio, sukrėsta tokios neteisybės. Juk Džeredas net nebuvo pažįstamas su ja! Kokią teisę jis turėjo taip galvoti apie ją! Kol Lorena suskubo įkvėpti pakankamą kiekį oro, kad galėtų išreikšti savo pasipiktinimą, Olivija vėl prašneko:

— Mes sukūrėme pakankamai tikrovišką istoriją, kad ji yra tavo mokslo draugo sesuo. Kad būtų įtikinamiau, mes pasakysime, jog tu įsimylėjai viešėdamas jos namuose. Tavo tėvas norėjo tau padaryti siurprizą ir pakvietė ją čia, dabar tu nebegali jos išleisti. Jūs nesuspėsite nė apsidairyti ir jau būsite susituokę.

Ji pakėlė ranką pasiruošusi atremti numatomus prieštaravimus.

— Mes tikimės, kad tu elgsies kukliau... Tačiau tai nereiškia, kad privalai pakeisti savo gyvenimo būdą. Lorena — išsilavinusi ir gerai išauklėta mergina, todėl vedybos su ja bus paskutinis tavo naujo įvaizdžio štrichas.

Džeredas sukryžiavęs kojas ir sudėjęs rankas ant krūtinės, prisišliejo prie sienos. Kai jis iškošė pro dantis, jo balse nuskambėjo pašaipa:

— Vakar vakare mes neatrodėme esą įsimylėjusi porelė. Nejaugi tu, velniai rautų, manai, kad Vandaiveriai užkibs ant tos meškerės? Tokie gudruoliai vargu ar patikės šituo farsu.

— Mes pasakysime, kad Lorena manė, jog nepadoru iš karto po Beno mirties kelti vestuves, ir kad dėl to jūs susipykote.— Tarsi atmesdama visus prieštaravimus, ji konstatavo:— Jūs susituoksite nedelsdami. Ar aš aiškiai pasakiau?

Kelias minutes Džeredas ramiai žiūrėjo į motiną. Kai jaunasis Loketas prašneko, balse nebeliko nė užuominos į linksmumą, jis buvo tylus ir grasinantis:

— Kodėl, po velniais, tu viską nusprendi už mane?! Aš jau pasiruošęs pritarti tavo planui tiesti geležinkelį, bet tau to dar per maža, dar nori man užkarti žmoną. Užverti man visus kelius. Nė velnio!

Olivija patenkinta nusišypsojo.

— Manau, kad čia yra tam tikra prasmė, Džeredai. Taip jau nutiko, kad aš girdėjau jūsų ginčą su Benu naktį prieš jo mirtį. Ar nenori pasakyti mis Holbruk, kodėl Benas ją čia atviliojo?

Džeredas išbalo, akyse pasirodė skausmas. Jis stovėjo tiesiai, nuleidęs sugniaužtus kumščius.

— Ne?

Olivija atsigręžė į Loreną.

— Na, Lorena, atrodo, kad Benas jus buvo paskyręs Džeredui. Jis atitempė jus čia tikėdamasis, kad jam pasiseks pamatyti sūnų vedusį, sutvarkyti jo gyvenimą.

Ji vėl pasižiūrėjo į Džeredą.

— Ar tau neatrodo, kad čia yra kažkokia likimo ironija. Pagaliau mano ir tėvo interesai sutapo. Taip, Džeredai? Juk būtent dėl tavo kategoriško atsisakymo paklusti tėvo valiai, tavo pažado padaryti taip, kad Lorenai čia būtų kiek galima blogiau, Beną ir ištiko širdies priepuolis. Manau, kad tu privalai įvykdyti paskutinę tėvo valią, tiesa?— Ji atsilošė ant krėslo atkaltės ir nusišypsojo.

Džeredas taip suspaudė žandikaulius, kad jie atrodė tarsi akmeniniai. Nusigręžęs į langą, Džeredas mėgino įveikti jį smaugiantį pašėlusį įtūžį.

Lorena niekaip nepajėgė atsikratyti šoko. Kas čia darosi? Kodėl tie žmonės kalba apie ją, kaip daiktą, kuris negali nei girdėti, nei matyti, nei kalbėti? Benas ją pasikvietė, kad apvesdintų tą dykaduonį?! Kaip jis galėjo būti toks beširdis?

Ir Olivija, ir Džeredas žinojo jo planus, galbūt ir Karsonas žinojo. Jie visi buvo susitarę ir bandė ją apgauti. O kaip jie pažemino ją, apsimestinai suabejoję jos dorove.

Olivija nukreipė į ją griežtą savo žalių akių žvilgsnį.

— Lorena, mes dar negirdėjome, ką apie visa tai manote jūs.

Buvo aišku, kad tą klausimą ji laikė visai formaliu; Olivija negalėjo pakęsti jokio prieštaravimo jai.

Matydamas, kad Lorena nepajėgia kalbėti, Karsonas neryžtingai perspėjo:

— Olivija, gal mums sunku iš karto teisingai suprasti ir įvertinti padėtį. Duokite jiems laiko...

— Ne,— paprieštaravo Olivija,— kuo greičiau, tuo geriau, Karsonai. Aš neabejoju: kai Lorena išgirs, kokia šio mūsų siūlymo esmė, ji iš karto sutiks.

Lorena pažvelgė Olivijai į akis ir pajuto, kaip kyla jos karštas noras pasipriešinti tai moteriai. Ji niekada neprivers pritarti toms vedyboms. Niekada.

Lorenai nespėjus praverti burnos, kad pasakytų viską, ką mano apie tą šeimynėlę, Olivija vėl prašneko:

— Lorena, nemanykite, kad mes jums nepasiūlysime

jokios kompensacijos. Štai mūsų salygos. Jūs nenutraukiate santuokos, kol tiesiamas geležinkelis. Kai tik jis bus nutiestas ir mes atšvęsime tą įvykį, jūs galėsite vykti, kur tik panorėsite. Už sugaištą laiką ir su santuoka susijusius sunkumus mes jums sumokėsime dvidešimt tūkstančių dolerių grynaisiais.

— Aš iš jūsų neimsiu nė cento, Olivija!— sušuko Lorena net nesuprasdama, kad pirmą kartą mis Loket pavadino vardu. Pastarasis įžeidimas perpildė jos kantrybės taurę. Olivija išdrįso ją nupirkti už sutikimą susituokti su Džeredu!

Ji neatkreipė dėmesio į paniekinamą krizenimą, nuskambėjusį iš tos vietos, kur stovėjo Džeredas. Nenuleisdama akių nuo Olivijos Lorena kimiai sušnibždėjo:

— Tai neįmanoma. Jūs, žinoma, juokaujate!

Olivija į ją žiūrėjo tylėdama. Lorena nukreipė žvilgsnį į Karsoną, kuris nosine šluostė drėgnas rankas. Vyras prie lango nejudėjo ir, atrodo, buvo giliai susimąstęs. Jis paliko Loreną kautis vieną, nors jiems reikėjo tapti sąjungininkais ir gintis kartu. Pyktis jai suteikė drąsos.

— Aš už nieko netekėsiu. Aš iš viso nenoriu tekėti,— pareiškė iššaukiamai kilstelėjusi smakrą.

Olivija nuolankiai nusijuokė.

— Mano brangioji Lorena, aš visiškai nereikalauju, kad jūsų santuoka būtų tokia, kokia numatyta Biblijoje. Ji nebūtinai turi duoti vaisių.

Ir vėl Lorena išgirdo paniekinamą krizenimą nuo lango, kur stovėjo Džeredas.

— Aš maniau, kad mūsų siūlymas yra šiek tiek patrauklus. Jums nereikės grįžti į tuos niūrius pastoriaus namus, juk tiesa? O palikusi mūsų namus, būsite turinti lėšų nepriklausoma moteris.

— Tačiau aš būsiu ištekėjusi moteris,— tarstelėjo Lorena.

Olivijai jau nebeslėpė susierzinimo.

— Fiktyvią santuoką galima lengvai nutraukti. Tačiau dabar kalbame ne apie tai. Reikia galvoti apie tai, kad būdama Džeredo žmona galėsi visai neblogai gyventi.

Olivija žiūrėjo tiesiai į Lorenos veidą primerktomis žaliomis akimis.

— Gal Šiaurės Karolinoje jūsų kas nors laukia? Todėl jūs tokia užsispyrusi.

— Ne,— sušnibždėjo Lorena. Ji krūptelėjo prisiminusi, kaip į ją žiūrėjo Viljamas.— Ne,— pakartojo ji ryžtingai ir pasijutusi drąsiau puolė į mūšį.— Jeigu jūs visą laiką žinojote, kam mane čia pakvietė Benas, kodėl nepasakėte man?

— Štai jums pamoka ateičiai, Lorena. Surink visą įmanomą gauti informaciją, po to ją saugok iki tinkamo momento. Jeigu aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip, jūs būtumėte išvykusi iš čia nieko nesužinojusi.— Ji priverstinai šyptelėjo.— Žinoma, Benas buvo romantikas ir tikėjosi, kad jūs su Džeredu patiksite vienas kitam. Šituose reikaluose mano vyras visada buvo kvailių kvailys.

Lorena buvo sukrėsta neapykantos Olivijos balse ir nerado ko atsakyti.

Olivija staiga atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį.

— Jeigu šį klausimą baigėme svarstyti, tai aš privalau imtis reikalingų paruošiamųjų darbų.

Ji pasižiūrėjo į Džeredą, paskui į Loreną. Abu tylėjo ir Olivija davė ženklą Karsonui eiti paskui ją. Išeidamas iš kambario Karsonas patapšnojo Lorenai per petį ir nuėjo paskui kietais sijonais čiužančią Oliviją.

Lorena buvo pasimetusi. Ko ji čia tebestovi?

Jai jau seniai laikas būti viršuje ir krautis savo daiktus. Jai reikėtų tuojau pat bėgti iš šitų namų. Lorena žiūrėjo priešais save tuščiomis, nieko nesakančiomis akimis, o mintyse buvo visiškas sąmyšis.

Ką ji galėjo pasirinkti? Grįžti atgal, į Šiaurės Karoliną, susitikti su Viljamu ir savo buvusiais globėjais ji negalėjo. Šitas merginos gyvenimo tarpsnis jau buvo baigtas. Bent jai.

Jos laukia santuoka be meilės, su visiškai svetimu vyru. Bet ne amžinai. Užtat ji turės iš ko gyventi, kai išsiskirs su Loketais. Ji kaip nors ištvers skyrybų gėdą. Galbūt jai pavyks apsimesti našle, jeigu išvažiuos pakankamai toli nuo Teksaso. Kol kas ji galėtų gyventi gana gerai.

Kas jai lieka daryti? Šmėkštelėjo mintis apie Edą Treversą ir jo malonų siūlymą padėti. Gal jis galėtų rasti pa-

davėjos vietą Harvio užeigoje? Tačiau Lorena iš karto pripažino, kad ši idėja yra netinkama. Ji mokėjo linksminti svečius padoriuose namuose, o tai netiko restorane. Be to, vargu ar ji įstengtų bėgioti su sunkiais padėklais ir miegoti viename kambaryje su kitomis merginomis, turėdama vieną kitą minutę pabūti viena ir tai kažin.

Lorenos sąmonėje grūmėsi „už" ir „prieš", bet galiausiai ji priėmė teigiamą sprendimą ir svarbiausia dėl to, ką Olivija pasakė Džeredui: „Benas to norėjo. Jis parinko ją savo sūnui". Kodėl? Ją kankino mintis, kad atsakymo į šį klausimą ji nebesužinos.

Lorena taip paskendo savo mintyse, kad beveik pamiršo ir čia esantį Džeredą. Jis tebestovėjo prie lango, atgręžęs į ją nugara. Kodėl jis tyli?

Ji pasižiūrėjo į Džeredą stengdamasi atspėti, ką jis galvoja ir taip nors šiek tiek atidengti ateities uždangą. Olivija leido aiškiai suprasti, kad jo žmona bus tik simbolinė. Ji visą laiką bus jaunoji ir niekada nebus žmona. Todėl, kad ši santuoka yra fiktyvi. Lorenos širdis skaudžiai susitraukė, po to ėmė plakti dvigubai smarkiau. Ji gerai nežinojo apie fizinius vyro ir moters santykius, bet suprato, ką turėjo galvoje Olivija.

Jie turi pasikalbėti. Sutikdama su ta keista santuoka ji privalo žinoti, ką jaučia Džeredas. Lorena ryžtingai, bet dar vis drovokai pakilo nuo kėdės ir priėjo prie jo.

— Misteri Loketai?

Lorena pastebėjo, kad išgirdęs jos balsą jis akimirksniu įsitempė ir lėtai ant kulnų atsigręžė į ją.

Jis nieko neatsakė, tik kietai suspaudęs lūpas, kurias dabar skyrė tiesi siaura linija, šaltai ir pašaipiai pasižiūrėjo į merginą.

— Aš... aš noriu sužinoti...— mikčiodama suvapėjo Lorena, bet Džeredas ją pertraukė:

— Jūs nurijote masalą, kabliuką ir net meškerę, tiesa? Jūs negalėjote net tikėtis tokios sėkmės. Gauti šitiek pinigų! Priedo vyrą! Sena merga, dvasininko dukrelė ir staiga toks šuolis visuomenės laiptais.

Jis tuos griežtus, šiurkščius žodžius ištarė aiškiai ketindamas įžeisti merginą. Nejaugi jis iš tiesų taip mano? Nejaugi mano, kad ji žinojo Beno planus dėl savo atei-

ties? Iš pykčio ir gėdos Lorenos akyse pasirodė ašaros ir ji maldaujamai pasižiūrėjo į Džeredą.

— Misteri Loketai, jūs privalote...

Jis šiurkščiai sučiupo Loreną už pečių ir pakratė savo stipriomis rankomis. Jos galva atsilošė, plaukai pasileido ir išsidraikė ant nugaros.

Pro sukąstus dantis jis apsimestinai meiliu balsu sušnibždėjo:

— Susiklosčiusiomis aplinkybėmis mes galėtume apsieiti ir be oficialumo: jokių „misteri" ir „mis", mano vardas — Džeredas. Na, pavadinkite mane taip! — sukomandavo jis.

Džeredo rankos dar stipriau suspaudė jos pečius. Lorenai kaukštelėjo dantys, ji pradėjo drebėti, bet vis dėlto įsigudrino dusdama pasakyti:

— Džeredai.

Didelė ašara tarsi žvilgantis brangakmenis nuriedėjo merginos skruostu. Ta vienintelė ašara dar labiau supykdė Džeredą.

— Negaliu suprasti, kaip jūs galėjote apmulkinti mano tėvą, tokį protingą ir įžvalgų vyrą, bet neįsivaizduokite, kad jums pavyks apgauti ir mane. Aš abejingas moterų ašaroms ir jūsų gilios pilkos akys manęs neveikia, aišku?

— Jis dar kartą papurtė merginą.

— Mes abu įklimpome į tą istoriją. Laikykitės kuo toliau nuo manęs ir galbūt jums pavyks tai ištverti. Senis Benas garsėjo savo pokštais ir, atrodo, paskutinį iškrėtė man. Neabejoju, kad tėvas jūsų asmenyje rado gana sukalbamą partnerį.

— Ne! — sušuko Lorena. — Aš nieko nežinojau apie jo planus. Benas tik kartą tarp kitko užsiminė apie jus. Aš ne...

— Tada jūs esate dar kvailesnė, negu aš maniau. Jūs įsivaizdavote, kad Benas į jus įsižiūrėjo? Tada, vadinasi, ir su jumis tėtušis pajuokavo. Jūs pradėjote gaudyti garsų, turtingą ir seną vyrą, kad netrukus taptumėte turtinga našle. Aš teisus?

Paskutinius žodžius jis rėkte išrėkė merginai į veidą, iš visų jėgų suspausdamas jos pečius. Iškėlusi galvą,

Lorena sutiko jo gintarinių akių, staiga užsidegusių kažkokia keista liepsna, žvilgsnį.

Džeredas žiūrėjo iš viršaus į jos maldaujantį veidą ir nevalingai vyrą apėmusį pyktį pakeitė nuostaba. Jų kūnai buvo prisispaudę vienas prie kito — buvo susiglaudę švelnumas ir tvirtumas, silpnumas ir jėga, moteriškumas ir vyriškumas. Tas kontrastas buvo per daug pastebimas, kad būtų galima į jį neatkreipti dėmesio.

Galbūt prieš sekundę Džeredas net neįtarė, ką darys, bet negalėjo susilaikyti ir taip stipriai prispaudė lūpas prie merginos lūpų, kad jai suskaudo. Džeredas norėjo įžeisti Loreną, dar labiau ją pažeminti, įniršinti, bet merginos kūnas buvo toks lankstus, lūpos tokios švelnios, šiltos ir skaisčios, kad vyro šiurkštumas virto švelnumu; šitame bučinyje tarsi slypėjo klausimas, į kurį jis laukė Lorenos atsakymo.

Džeredo rankos lėtai apsivijo merginos liemenį, stengdamosios ją prisitraukti dar arčiau. Jis nekreipė dėmesio į silpną Lorenos pasipriešinimą ir, vieną ranką padėjęs jai ant viršugalvio, neleido pasukti galvos. Taip jie ir stovėjo prisiglaudę vienas prie kito, kol Lorenos lūpos, nusileisdamos spaudimui, prasivėrė. Džeredo pirštai nevalingai suspaudė jos vešlių plaukų garbanas.

Vyro liežuvis ėmė naršyti merginos burną, saldžią ir nepanašią nė į vieną iš tų, kurias jis buvo bučiavęs. Džeredas jautė, kaip sustangrėjo jos speneliai po plonu palaidinukės audiniu, ir nuo to vyras visai pametė galvą, jo burna tapo dar atkaklesnė ir godesnė.

Lorenos sąmonėje užsifiksavo nauji pojūčiai — jo šerių šiurkštumas, kavos skonis jo burnoje, silpnas tabako kvapas, jo lūpų ir liežuvio prisilietimas... Pasigirdo gilus vaitojimas. Kas tai?

Džeredas taip stipriai atstūmė merginą, kad ši, netekusi pusiausvyros, vos nenuvirto. Lorena dar nebuvo atsipeikėjusi ir abi rankas pridėjusi prie burnos klausiamai žiūrėjo į Džeredą, kuris, atrodo, buvo praradęs visą savo ramumą.

Jis sunkiai kvėpavo nuleidęs rankas ir neatitraukdamas akių nuo merginos. Pamažu Džeredas apmiro, veidas jau pasidarė pažįstamas — paniekinamai abejingas.

— Labai miela, Lorena,— tarė jis pašaipiai,— bet aš jums sakiau, kad su manimi jums nepasiseks. Jums norėjosi palyginti tėvą ir sūnų?— Džeredas trumpai tarsi lodamas nusijuokė.— Tebūnie aš prakeiktas, jeigu kada nors įsinorėsiu savo tėvo nuograužų!

Lorenos sąmonę apėmė tarsi raudona skraistė, visą jos esybę paversdama nepakeliamo, aklo įniršio gumulu. Lorena puolė Džeredą, užsimojo ir iš visų jėgų trenkė jam į skruostą.

7 SKYRIUS

Džeredas buvo pernelyg nustebintas, kad galėtų kaip nors sureaguoti. Lorena žiūrėjo į jį plačiai atvertomis tamsiomis akimis, jos krūtinė kilnojosi iš susijaudinimo. Bet kurioje kitoje padėtyje merginos pyktį Džeredas palaikytų kvailu ir juokingu, tai jį tik pralinksmintų. Dabar jis stovėjo nejudėdamas tarsi statula, klausydamasis kandžių merginos žodžių.

— Jūs esate nepakenčiamas, Džeredai Loketai. Niekada, niekada,— ji treptelėjo maža kojele, — niekada niekas manęs taip nebuvo įžeidęs.— Ji pasisuko ir išėjo iš kambario, palikusi aiškiai suglumusį Džeredą.

Lorena bėgo laiptais į viršų visai pamiršusi, kaip turi elgtis tikra ledi. Jos sijonas plaikstėsi atidengdamas plonus kulnelius. Apsipylusi ašaromis Lorena įlėkė į savo kambarį ir tebekartojo tą patį:

— Jo neapkenčiu! Jis — šlykštus, šlykštus. Visi jie šlykštūs.

Ji nukrito ant lovos ir įsikniaubė į pagalvę, nuslopinusią jos raudą. Loreną dusino pyktis ir neviltis. Kodėl? Kodėl jis taip mano apie ją? Jos neišmanymą jie laiko klasta ir ištvirkimu. Olivija su Karsonu netiki, kad ji nebuvo Beno meilužė. Džeredas ją irgi įtaria savanaudiškais tikslais.

Net ir Abelis su Sibile, ją mylėjusieji kaip tikrą dukterį, buvo pasirengę patikėti piktomis Viljamo apkalbomis. Kai Viljamas ėmė pasakoti savo pasakas, jie buvo suglumę ir nepasitikintys, o išklausę jo pasakojimo į ją žiūrėjo su panieka. Jų veidai buvo tokie, kaip ir Džeredo

prieš kelias minutes. Lorena nebuvo nieko padariusi, kad jiems duotų pretekstą ją pasmerkti.

Viljamas. Net dabar, kai prisiminimai apie Viljamą jau buvo nublankę, jo elgesio sukeltas skausmas staiga vėl atgijo.

Tą dieną Benas Loketas išvažiavo anksti rytą, iš karto po pusryčių, o Prateriai netikėtai nusprendė visai dienai išvykti į Rolį. Abelis pakvietė Loreną vykti kartu, bet visą dieną būti su pastoriumi ir jo žmona, nors mergina ir labai juos mylėjo, jai pasirodė ne itin viliojanti perspektyva: pasiskundusi tariamu galvos skausmu ji atsisakė kelionės ir paprašė dėl jos nekeisti savo planų. Iš tikrųjų Sibilė jau mėgavosi būsimu malonumu aplankyti daugybę parduotuvių ir mintyse rinkosi vietas, kur bus galima skaniai papietauti.

Kai Prateriai pagaliau išsiruošė į kelionę, Lorena atsisveikindama jiems linksmai pamojavo. Ji buvo be galo dėkinga likimui už progą praleisti dieną vienai. Jai reikėjo laiko susitvarkyti su savo jausmais ir apsiprasti su mintimi, kad negalima pradėti naujo gyvenimo. Juk ji atsisakė Beno siūlymo.

Diena prabėgo nepastebimai. Lorena mokėsi skambinti fortepijonu naują pjesę ir ją kartojo tol, kol buvo patenkinta savo skambinimu. Valandą ji skaitė lovoje romaną, bet mintimis nuolat grįždavo prie Beno Loketo. Mergina suprato, kad jo niekada nebepamatys, bet visada jį prisimins. Jis buvo labai geras jai. Lorena norėjo turėti tokį tėvą.

Tačiau ji ryžtingai įsakė sau negalvoti apie Beną ir nuėjo į virtuvę ruošti pietums omleto. Kadangi Abelis ir Sibilė ketino nakvoti Rolyje, Lorena linksmai svajojo apie būsimą vakarą, kurį praleisianti viena.

Pavalgiusi Lorena jau ketino lipti į viršų, į savo kambarį, kai kažkas pasibeldė į duris. Įpratusi, kad į Abelio namus žmonės ateina bet kuriuo paros metu pasidalyti su juo savo sielvartu, ji nedvejodama atidarė duris.

Prieangyje stovėjo Viljamas Keleris.

Ji sunkiai įveikė pagundą tuojau pat užtrenkti duris priešais jo nosį. Tačiau Lorena buvo išauklėta mergina ir negalėjo taip pasielgti.

Mažai turėdama vilties, kad galės juo atsikratyti, Lorena tarė:

— Sveikas, Viljamai. Abelio nėra namie.

Ji stovėjo tarpduryje neleisdama svečiui įeiti ir nekviesdama jo į vidų.

Viljamas gerai žinojo, kad Praterių nėra namie. Prieš išvykdamas Abelis buvo užėjęs pas jį ir paprašė ligoninėje aplankyti jo parapijietę, kuriai reikėjo paguodos, ir tarsi netyčia užsiminė, kad Lorena liko namuose viena.

Jis apžvelgė merginą nuo galvos iki kojų ir žengė žingsnį į priekį ketindamas įeiti. Lorenai teko pasitraukti, kad neatsidurtų per daug arti jo, o to ji visomis jėgomis stengėsi išvengti.

— Puiku,— išdrožė Viljamas,— aš džiaugiuosi, kad turiu progą pasikalbėti su jumis vienu du, pasikalbėti atvirai.

Viljamas vestibiulyje pasikabino paltą, skrybėlę ir įėjo į svetainę, tarsi nepastebėjęs jam parodyto šalto sutikimo.

Lorena visą dieną nebuvo svetainėje. Matyt, niekas kitas čia irgi nebuvo įėjęs, nes langų užuolaidos buvo nuleistos ir pro plyšius tarp jų matėsi tik siauri šviesiai žalsvo vakaro dangaus ruoželiai. Menkai apšviestoje svetainėje buvo ankšta, dulkėta ir tvanku, o dėl Viljamo buvimo atmosfera buvo dar slogesnė.

— Apie ką jūs, Viljamai, norėjote su manimi pasikalbėti? Aš esu labai užsiėmusi,— pasakė Lorena stengdamasi atrodyti rami. Viljamas jai kėlė tik baimę.

Tačiau tai kvaila! Kodėl ji turi jo bijoti? Lorena kilstelėjo smakrą nusprendusi svečiui parodyti, jog jos visai nejaudina, kad jie yra vienu du tuščiuose namuose. Viljamas stovėjo kambario viduryje, paslėpęs rankas už nugaros, ir žiūrėjo į merginą.

— Abelis man leido jums pasipiršti,— tarė Viljamas su jam būdingu pedantiškumu.— Mes turime kuo greičiau susituokti, kol jūs dar pajėgiate atsispirti vyrų, panašių į kaubojų, kuris neseniai čia viešėjo, atkakliems siekimams.

Iš pradžių Lorena apstulbo nuo jo žodžių, paskui ją apėmė pyktis.

— Benas Loketas nesiekė manęs. Net jeigu ir būtų taip atsitikę, tai ne jūsų reikalas, Viljamai, nes aš neketinu už jūsų tekėti.

Ji nutilo ir sunkiai kvėpuodama prispaudė prie krūtinės sugniaužtus kumščius.

Mūsų pokalbis baigtas. Leiskite jus palydėti.

Lorena pasisuko ir ketino eiti prie durų. Ant jos peties atsidūrė šalta Viljamo ranka. Vyras sugriebė jos ranką aukščiau alkūnės ir atgręžė merginą į save. Lorena taip nustebo dėl jo elgesio, kad net nebandė ištrūkti, tik žiūrėjo į Viljamą netikėdama tuo, kas vyksta.

— Nereikia skubėti, mis puikuole,— išsišiepė jis,— aš dar nebaigiau.

Vyro balsas buvo panašus į laukinio žvėries riaumojimą ir Lorena su pasišlykštėjimu atšoko nuo jo.

— Gal jums ir pavyktų ką nors apgauti, bet tik ne mane. Ką jums pasiūlė Loketas rožių sodelyje?

Ji pabandė ištraukti ranką, bet Viljamas smarkiai ir skaudžiai suspaudė jos pirštus.

— Nežinau, apie ką jūs kalbate. Jis pakvietė mane paviešėti Teksase, tai ir viskas.

— O, aš galiu lažintis, kad pakvietė,— prunkštelėjo Viljamas,— ir jūs pakliūsite jam tiesiai į miegamąjį.

Lorena duso iš pasipiktinimo.

— Aš... aš nieko nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

Tai buvo tiesa. Ji iš tiesų nežinojo, kodėl Benas įkalbinėjo atvykti į Teksasą, bet Viljamo įtarinėjimai jai buvo šlykštūs.

Viljamas nuo jos nenuleido akių.

— Galbūt ir taip. Tuo geriau. Aš jus visko išmokysiu. Aš, o ne tas senas kelmas.

Siaubas Lorenai suteikė jėgų. Ji ištraukė ranką ir puolė prie durų. Tačiau Viljamas buvo vikresnis ir vėl sučiupo ją neleisdamas pabėgti. Lorena pajuto, kad vyro ranka suspaudė ją, o drėgnos lūpos prisispaudė prie jos lūpų.

Lorena negalėjo patikėti tuo, kas vyksta. Tylus protestas sukrėtė visą jos kūną, o užspausta burna negalėjo iš-

leisti nė vieno garso. Viljamas vis stipriau spaudė ją prie savęs stengdamasis pražergti kojas. Jo drėgnos lūpos prisispaudė prie merginos ausies ir vyras sušnibždėjo:

— Nesipriešink, Lorena. Aš mačiau, kaip tu vaikštai, tavo eisena mane veda iš proto. Manęs neapgausi tikros ledi manieromis.

Lorena jautė šaltas Viljamo rankas ant savo nugaros: jis bandė atsegti jos palaidinukės sagas. Kai šalti vyro pirštai palietė merginos kūną, ji riktelėjo.

Jis vėl prispaudė lūpas prie merginos burnos ir giliai įkišo liežuvį į ją... Lorena priešinosi vis stipriau, draskė jo veidą, rovė plaukus, pašėlusiai spardėsi. Savisaugos instinktas merginą vertė imtis tokių veiksmų, kurių ji manė niekada nepajėgsianti.

Lorena nežinojo, ko konkrečiai siekia Viljamas, bet instinktyviai suprato, kad privalo neleisti jam to padaryti. Pasibjaurėjimas ir baimė sukėlė didžiulį jėgų antplūdį ir Lorena iš visų jėgų trenkė jam į krūtinę... Viljamas susvyravo ir nugara trenkėsi į mažą kojinį Sibilės suoliuką, stovintį priešais jos kėdę. Kol jis mėgino atsistoti, Lorena puolė prie židinio ir pagriebė ketinį žarsteklį. Dabar mergina stovėjo atkišusi jį į priekį.

— Nešdinkitės lauk,— vos ištarė ji kimiu balsu, burna gaudydama orą ir mėgindama sureguliuoti kvėpavimą.— Jeigu jūs pabandysite dar kartą prie manęs prisiliesti, užmušiu jus.

Su kraujuojančiais veido įdrėskimais, pasišiaušusiais plaukais ir sulamdytais drabužiais Viljamas buvo mažai panašus į perdėm mandagų pamokslininką, įtikinėjusį savo parapjiečius, prie kokių pražūtingų padarinių veda geidulio nuodėmė.

— Kaip jūs, brangioji Lorena, paaiškinsite savo globėjams, kodėl sumuštas mano veidas, o galbūt ir prakirsta kaukuolė, jeigu jums pasisektų mane užmušti. Jūsų reputacija bus nepataisomai sugadinta. Visi nuspręs, kad pati atviliojote mane čia, kai Prateriai buvo mieste.

Viljamas žengė žingsnį į priekį, bet, pamatęs jos rankose iškeltą žarsteklį, sustojo.

— Aš niekada nemaniau, kad galėčiau nužudyti, bet prisiekiu Dievu, kad taip padarysiu, Viljamai,— pagrasino ji.— Jūs veidmainis, vyro parodija. Dinkite iš mano akių. Tuojau pat!

Tylus Viljamo juokas buvo panašus į žirgo žvengimą:

— Aš neatsitrauksiu, net jeigu jūs savo grožybes tausojate Loketui.

Tėškęs jai į veidą tą pastarąjį įžeidimą, jis atsargiai praėjo pro Loreną į vestibiulį, šiek tiek užtruko ten tvarkydamasis drabužius, vilkdamasis paltą ir užsidėdamas skrybėlę. Ji girdėjo, kad atsidarė ir švelniai užsitrenkė paradinės durys. Lorena tebestovėjo su viršum galvos iškeltu žarstekliu ir jį nuleido tik tada, kai pradėjo skaudėti rankas.

Kaip sapne Lorena sunkiai, tarsi avėdama švininėmis kurpėmis, užlipo laiptais, atidarė savo kambario duris ir užsirakino. Žvilgtelėjusi į veidrodį, stovintį ant tualetinio staliuko, ji pasibaisėjo savo išvaizda: smakras iki šiol blizgėjo nuo Viljamo seilių, o palaidi plaukai susivėlusiomis sruogomis krito ant nugaros.

Lorena prisipylė gilią vonią vandens ir nusirengė. Kelis kartus išskalavusi burną antiseptiku, ji atsigulė į karštą vandenį, stengdamasi nuo savo kūno nuplauti šlykščius svetimų rankų prisilietimus.

Kitą rytą Lorena nubudo visiškai sugniuždyta. Žingsniuodama po kambarį ji stengėsi viską apmąstyti. Kaip atviraširdžiams Prateriams papasakoti tai, kas įvyko? Jie bus sukrėsti jauno pastoriaus, į kurį dėjo tiek daug vilčių, elgesio. Žinoma, Abeliui teks paprašyti, kad Viljamas paliktų parapiją, ir jam visam laikui uždaryti savo namų duris. Lorena norėjo išvaduoti Praterius nuo to pažeminimo ir skausmo, bet negalėjo nuo jų nuslėpti tiesos. Viljamas Keleris buvo pavojingas.

Lorenai net į galvą nešovė mintis, kad jos auklėtojai ir globėjai ja nepatikės.

Ji labai džiugiai sutiko grįžusius Praterius. Linksmas, visą namą užpildęs Sibilės čiauškėjimas suteikė Lorenai, kuri niekaip nepajėgė atsikratyti sunkių prisiminimų, palengvėjimą. Mergina apsidžiaugė nertinėmis skarelėmis, kurias jai atvežė dovanų Sibilė, ir pasistengė kuo šilčiau

padėkoti. Vos jie spėjo įsitaisyti svetainėje, kai suskambo durų skambutis. Lorena nustebo pažinusi Viljamo balsą, sveikinantį duris atidariusį Abelį. Jie kelias minutes kažką kalbėjosi, paskui Abelis grįžo į svetainę ir sumišęs pasakė:

— Atleiskite, ledi, bet man su Viljamu reikia aptarti vieną neatidėliotiną reikalą. Netrukus mes ateisime pas jus.

Jis pakvietė svečią į savo kabinetą. Lorenai suspaudė širdį negera nuojauta. Ji beveik nesiklausė apie kelionę pasakojančios Sibilės; kuo ilgiau tęsėsi pokalbis kabinete, tuo neramiau darėsi jos širdyje.

Kai atsidarė kabineto durys ir ant slenksčio pasirodė įraudęs, neslepiantis savo pasipiktinimo Abelis, jos širdis apmirė. Už globėjo nugaros ji pamatė nuolankiai palenktą Viljamo galvą. Abelis liūdnai pažvelgė į Loreną ir palingavo galvą, o Viljamo akyse, panašiose į plikas roplio akis, ji pastebėjo triumfo blizgesį.

— Abeli, kas...— pažvelgusi į susikrimtusio vyro veidą Sibilė nutilo.

— Brangioji, aš norėčiau tave išgelbėti, bet bijau, kad anksčiau ar vėliau tu vis tiek sužinosi apie mūsų gėdą.

Sunkiai žengdamas Abelis priėjo prie žmonos ir paėmė ją už rankų. Viljamas tebestovėjo kabineto tarpduryje, neatitraukdamas akių nuo neskoningo kilimo rašto ant grindų.

Galbūt Viljamas pamanė, kad ji jau viską papasakojo Prateriams apie jo vakarykštį gėdingą poelgį, ir atėjo atsiprašyti?

Iš Abelio veido, kai globėjas atsigręžė ir pasižiūrėjo į ją, Lorena iš karto suprato, jog apsiriko dėl savo prielaidos. Liūdname pastoriaus veide ji pamatė pasmerkimą.

— Svetimvyriavimas — sunki nuodėmė, Lorena,— sunkiai atsidusęs tarė Abelis.

Mergina iš nuostabos išsižiojo. Sibilė prie lūpų prispaudė skarelę, kad nesuriktų.

— Kas...,— buvo bepradedanti Lorena, bet Abelis ją nutraukė:

— Tai šlykštu mūsų Viešpaties akivaizdoje. Viljamas atėjo pas mane kaip vyras pas vyrą ir atgailaudamas pri-

sipažino, kad jūs jau kelis mėnesius gyvenate nuodėmingą gyvenimą, pasidavę savo kūniškiems geiduliams.

Sibilė, silpnai kukčiodama, atsirėmė į sofos atkaltę. Lorena vėl pasistengė kažką pasakyti, bet Abelis jai neleido.

— Vyrai stipriau reaguoja į kūnišką geidulį negu moterys. Net Viljamas, toks tvirtas Dievo tarnas, nėra laisvas nuo jo. Tačiau,— apibendrino pastorius,— būtent moteris privalo tramdyti savo geidulį, neskatinti vyro. Viljamas man papasakojo, kad tu jį gundei tol, kol jis nebeatsispyrė.

Sibilė jau nebepajėgė sulaikyti raudos ir ašaros riedėjo jos riebiais skruostais. Lorena išbalo kaip popierius. Jos širdis vos neiššoko iš krūtinės... „Gal aš tai sapnuoju",— pamanė ji.

— Mes mylime tave kaip savo kūdikį. Tavo dorasis tėvas patikėjo tave mūsų globai, bet mes neįstengėme išsaugoti tavęs nuo nuodėmės. Mes išdavėme jo pasitikėjimą, kaip tu išdavei mūsų meilę.

Lorena pajuto, kad jai sprogsta širdis. Ji žvilgtelėjo į Viljamą, kuris tebestovėjo, palenkęs galvą į grindis, nuolankus ir atgailaujantis.

— Lorena,— tęsė Abelis,— Viljamas sakė, kad nenurims tol, kol jūs nesusituoksite. Jis siūlo tau savo ranką ne iš užuojautos, o dėl to, kad nuoširdžiai ir ištikimai myli tave. Aš jam esu dėkingas už tai,— Prateris nutilo ir rankomis užsidengęs veidą nusileido į krėslą.

Lorena nebepajėgė tylėti. Ji pribėgo prie pastoriaus ir atsiklaupė šalia jo. Padėjusi delnus ant jo rankų, ji laukė, kol globėjas pakels galvą ir pažiūrės į ją.

— Jis meluoja, Abeli,— tyliai pasakė Lorena.— Aš su Viljamu buvome vienu du tik vieną kartą vakar vakare. Jis atėjo, kai jūs buvote išvykę ir pabandė... Jis bučiavo mane... lietė mane.

Springdama ašaromis mergina papasakojo viską, ką jai teko iškęsti.

Ji nepastebėjo priėjusio Viljamo ir atsipeikėjo tik tada, kai pajuto jo rankas ant savo pečių, išgirdo jo nuolankų balsą:

— Lorena, brangioji, mums nebėra reikalo slėptis. Ne-

jaugi tu nesupranti? Rytoj mes jau būsime susituokę ir apsigyvensime kartu. Mes nusidėjome. Tačiau aš gailėjausi dėl savo nuodėmės, aš atlikau išpažintį ir Dievui, ir žmogui. Jeigu ir tu prisipažinsi nusidėjusi, tai irgi pajusi ramybę, kuri apėmė mane.

Lorena atšoko nuo jo, merginos akys žybčiojo.

— Jūs išprotėjote? Aš galiu tik prisipažinti, kad jūsų neapkenčiu.

Viljamas su kartėliu nusišypsojo Abeliui.

— Manau, kad to jau per daug. Ji nenorėjo, kad jūs sužinotumėte apie mūsų meilės ryšius. Ji norėjo jūsų pagailėti ir išgelbėti nuo to sielvarto.

— Žinoma,— pritarė Abelis, žiūrėdamas į Loreną tokiu žvilgsniu, tarsi būtų anksčiau niekada jos nematęs.— Manau, kad reikia jus kuo greičiau sutuokti. Lorena, aš vertinu tavo rūpestį manimi ir Sibile. Aš palaiminsiu jūsų santuoką ir tu grįši į mūsų šeimą ir pas Viešpatį.

Taigi Viljamas laimėjo. Jis velniškai gudriai viską apgalvojo ir Prateriai juo patikėjo. Abelis kalbėjo apie išdavystę, bet pats nė neįtarė, kad išdavė savo globotinę.

Ji galėjo jiems parodyti mėlynes ant savo rankų, bet kam? Viljamo pasėtos melo sėklos krito į trąšią žemę. Jeigu jau tie, kurie geriausiai ją pažino ir labiausiai mylėjo, patikėjo šmeižiku ir suabejojo jos nekaltumu, kokia prasmė ką nors įrodinėti. Abelis buvo Dievo tarnas, bet ne Dievas. O jos sąžinė yra švari.

— Aš neketinu tekėti už Viljamo. Jis meluoja. Net jeigu tai ir būtų tiesa, aš niekada nesusiečiau savo gyvenimo su Viljamu Keleriu.

Sibilė suriko, įsikniaubusi į sofos pagalves.

— Lorena, nejaugi tu nori užtraukti gėdą ant mūsų galvų? Vaikeli, prašom pagalvoti apie mus, jeigu tau negaila savo nemirtingos sielos,— maldavo Abelis.

— Aš nepadariau nieko blogo. Niekada negyvensiu kartu su žmogumi, kurio neapkenčiu,— tvirtai pasakė Lorena.— Tačiau gėda nepalies jūsų namų, aš ketinu juos palikti.

Ji taip ir padarė. Po savaitės Lorena išvyko. Pasiėmė iš savo sąskaitos tik nedidelę pinigų dalį.

Po šio pokalbio Lorena tuojau pat nusiuntė telegramą Benui ir jis gavo ją, kai tik atvyko į Ostiną. Benas iš karto atsakė, aiškiai džiaugdamasis, kad ji atvyksta, ir tai merginai sužadino gražiausių vilčių. Lorena paliko pastoriaus namus be atleidimo, atskirta nuo bažnyčios. Tačiau ji buvo pakeliui į Teksasą, pakeliui į naują gyvenimą.

Beno Loketo šeima. Dabar ji turi tapti tos šeimos nare. Ar ji teisingai elgiasi?

Taip, tarė sau Lorena. Ji, būdama tokioje blogoje padėtyje, pasirinko vienintelę teisingą išeitį, nes nenorėjo skursti ir galvoti, kas laukia rytoj. Šioje padėtyje teisingiausia buvo ištekėti už Džeredo.

Džeredo bučinys ją užklupo netikėtai, jis buvo įžeidžiantis. Bet kodėl ji nepajuto pasibjaurėjimo, kurį privalėjo pajusti? Kodėl jos nekankino vimdomasis jausmas, kuris jai visą naktį neleido užmigti po Viljamo bučinio? Kodėl Džeredo bučinys jai nesukėlė pasišlykštėjimo? Lorena prisiminė tik geidulingą vyro lūpų bei liežuvio atkaklumą, apėmusį visą jos kūną, ir saugumo pajūtį.

Lorena atsigulė aukštelninka ir rankomis užsidengė veidą, tarsi norėdama pasislėpti nuo gėdos, nuo suvokimo, kad šis bučinys jai suteikė malonumą.

Ji niekada nepajėgs iš savo atminties išguiti Džeredo bučinio. Tai kaip ji galės gyventi šalia to vyro, nuolat galvodama apie trumpą aistros protrūkį? Ar, be visų pažeminimų, dar ji turi kentėti ir šitą kančią? Juk Džeredas irgi nepamirš to bučinio.

Tačiau ji nepajėgė sugalvoti pakenčiamos alternatyvos šitam planui. Tekėdama už Džeredo ji bent žinojo, kad žengia žingsnį tikslo link.

Dabar pinigų reikalai jai atrodė neesminiai, bet po dvejų metų jie bus nepaprastai svarbūs. Dvidešimt tūkstančių dolerių — tai neblogas gyvenimas vietoj skurdo. Vien tik finansiškai pažvelgusi į tai, ar ji galėjo atsisakyti tokios progos?

Tačiau dar buvo ir tas žmogus, tas vyras — Džeredas Loketas. Ne! Lorena apie jį negalvos, nes vien tik nuo tokių minčių jai temo sąmonė ir ji nebegalėjo logiškai mąstyti. Kada nors jie išmoks taikiai sugyventi. Tai bus

sunku, bet Lorena neskubės, ji sieks tikslo pamažu, žingsnis po žingsnio.

Ji apsisprendė.

Likusią dienos dalį Lorena praleido savo kambaryje, stengdamasi viską apmąstyti ir nusiraminti. Atėjus pietų metui, ji pasikeitė palaidinę ir susišukavo, plaukus susisegdama tvirčiau negu rytą. Šaltas drėgnas rankšluostis, kurį ji pridėjo prie akių, padėjo panaikinti pabrinkimą ir paraudimą: dabar nebebuvo matyti, kad verkė. Lorena jautėsi gana pakenčiamai, bet lipdama laiptais žemyn juto skausmingus širdies dūžius.

Susėdus prie stalo, Olivija, kreipdamasi į Loreną, pareiškė:

— Vestuvės įvyks po savaitės, skaičiuojant nuo rytdienos. Svečių bus nedaug, tik rinktiniai.

— Labai gerai,— atsakė Lorena.

Džeredas pietauti neatėjo. Kodėl jo nėra, niekas nieko nekalbėjo ir priežasties nuotakai nepaaiškino.

8 SKYRIUS

Kelias kitas dienas Lorena atsidūrė karštligiškos veiklos, kurią galbūt įmanoma palyginti tik su gyvenimu bičių avilyje, centre ir jai beveik nebeliko laiko apmąstymams. Būtinas dalyvavimas visuose įvykiuose privertė Loreną atsisakyti kruopščios savo veiksmų analizės. Kur kas lengviau buvo atsiduoti likimo valiai. Dienomis ji tiek daug dirbo, kad vakarais visai išvargusi krisdavo į lovą, vildamasi kuo greičiau viską pamiršti. Tačiau sąmonė atsisakydavo paklusti, versdavo vėl ir vėl prisiminti dienos įvykius, kol jos karščiu žėrinčios akys pačios užsimerkdavo ir ji patekdavo į neramių, sunkių sapnų karalystę.

Elena su Roza iš pradžių nustebo, kad senjoras Džeredas veda gražią mis Holbruk. Tačiau netrukus ir jos buvo įtrauktos į audringą veiklą, apimtos visuotinio jaudinimosi. Jos tiesiog iškankino Loreną savo rūpinimusi, neduodamos nuotakai nė minutės ramybės.

Džeredas šaltai ir abejingai sutiko visa tai, kas vyksta, vestuves laikydamas neišvengiamu dalyku. Jis nesis-

tengė apsimesti, kad ką nors jaučia Lorenai, net nerodė susierzinimo, kurį, jos nuomone, turėjo jausti. Susitikęs ją prie stalo arba kitose vietose, Džeredas į Loreną žiūrėjo taip ramiai, kaip ir į visus kitus. Jis buvo mandagus, bet ne per daug, prireikus kalbėjo su ja, bet pats niekada neprakalbindavo. Galbūt jis labai karštai mylėjo ją arba tiek pat neapkentė, bet jo neperprantamas veidas nerodė jokių jausmų.

Olivija įstengė pasiruošti vestuvėms per nepaprastai trumpą laiką. Lorenai visko nepasakojo. Jai tik pranešė, kad jungtuvių apeigos vyks didžiojoje svetainėje. Po jų rinktiniams svečiams bus suruoštas priėmimas. Kitą dieną po vestuvių Lorena su Džeredu išvyks į „Kipointą" praleisti „medaus mėnesio".

Kelis kartus per dieną Lorenai teko matuotis būsimą kraitį, kurį jai, nepaisydama merginos protestų, paruošė Olivija. Jos dosnumą buvo galima paaiškinti noru viską padaryti taip, kad neduotų preteksto įtarimams, o ne staiga nubudusiu motinišku prieraišumu prie Lorenos.

Žinomiausioms miesto plepalų nešiotojoms ji papasakojo, kad Lorenos tėvai negalėsią dalyvauti vestuvėse dėl to, kad tėvas serga širdies liga ir negali keliauti, o geroji motina turinti rūpesčių per akis, todėl Olivija nusprendė išvaduoti ją nuo pasiruošimo dukters vestuvėms.

Siuvėja misis Gibons, kuri buvo pasamdyta per nepaprastai trumpą laiką aprūpinti visą Lorenos garderobą, savo elgesiu aiškiai rodė daugumos miestelio gyventojų reakciją į tai, kad labiausiai pavydėtinas Teksaso jaunikis Džeredas Loketas pagaliau pateko į tinklą.

Loreną nustebino jai ruošiamų drabužių skaičius ir kokybė. Sijonai ir palaidinukės buvo pasiūtos iš geriausių audinių. Visos palaidinukės buvo papuoštos dailiais, plonais kaip voratinklis nėriniais.

Suknelės visoms progoms ir puošnūs vakariniai tualetai, apsiaustai, paltai, skrybėlės, pirštinės, ploniausi lininiai apatiniai baltiniai, papuošti mėlynomis atlasinėmis juostomis ir nėriniais,— visa tai jau buvo daugiau ar mažiau paruošta, užpildė kambarį. Misis Gibons sukiojosi aplinkui Loreną kaip skulptorius apie savo kuriamą šedevrą: matavo, sukiojo, vertė lankstytis, tampė, kilnojo,

priseginėjo, be paliovos girdama tos, kam visa tai buvo skirta, privalumus.

Lorena stovėjo išraudusiais skruostais, o misis Gibons vikriai priseginėjo naują palaidinukę.

— Ar ne per daug permatoma?— droviai paklausė Lorena, žiūrėdama į savo krūtis, ryškėjančias per audinį.

Misis Gibons tylutėliai sukrizeno.

— Misteriui Loketui tai patiks. Jūsų gražus kūnas, mis Lorena. Pamatęs jus be drabužių, jis, galimas dalykas, jums niekada nebeleis apsivilkti!

Tokia perspektyva išgąsdino Loreną, dar vis veikiamą savo reakcijos į Džeredo bučinį. Ji iš visų jėgų gynėsi nuo Viljamo, bet kažkodėl visiškai nesipriešino Džeredui arba priešinosi labai nerimtai. Žinoma, jų negalima lyginti. Viljamo išvaizda atstumia, Džeredas — gražus, vyriškas... o jo akys...

Ne! Ji nebegalvos apie Džeredą. Jis, iš visko sprendžiant, apie ją negalvoja. Jeigu anksčiau jis atkakliai apžiūrinėjo ją, tai dabar tiek pat rūpestingai ignoravo. Beje, Lorena negalėjo pasakyti, kas jai kėlė didesnį nerimą.

Reikia deramai įvertinti Oliviją: pasiruošimas vestuvėms buvo baigtas laiku. Lorenos drabužiai buvo sukabinti spintoje, išskyrus tuos, kuriuos Elena supakavo jos išvykai į „Kipointą".

Roza ir jai padėjusios moterys kelias dienas virė ir kepė tai, ko reikia „mažam priėmimui". Namas buvo pilnas vazonėlių su gėlėmis ir paparčiais. Jaunajai liko paslaptis, kaip Olivija įsigudrino juos šviežius atvežti iš Ostino. Vestuvių dieną Lorena stebėjo saulėtekį pro to kambario antrame aukšte langą, pro kurį tik prieš kelias savaites žiūrėjo į gedulingą Beno Loketo laidotuvių eiseną.

Saulei patekėjus ji pašnibždomis paklausė:

— Jūs patenkintas, Benai?

Lorena pabandė įtikinti save, kad giedras saulėtekis yra geras žanklas.

Atėjo Elena su padėklu: atnešė pusryčius. Jos drėgnose akyse švytėjo džiaugsmas šiandienine švente, ji linksmai čiulbėjo. Lorena prisivertė pavalgyti, nusimaudė vonioje ir Elena padėjo jai apsirengti.

Vestuvinė Lorenos suknelė, ne tradiciškai balta, buvo visiškai unikali: kreminiai nėriniai ant tokios pat spalvos apatinuko, puošnios, žemyn siaurėjančios rankovės ir korsažas iki viršutinės krūtinės dalies buvo be pamušalo, vien tik iš nėrinių, aukšta apykaklė siekė smakrą, vienas puošnus raukinys ėjo sijono apačia, pabrėždamas merginos figūros grakštumą. Prie korsažo Lorena prisegė tamsiai purpurinių našlaičių puokštelę, o laikrodį segę — prie apatinio sijono taip, kad nesimatytų.

Lorenos plaukai buvo sušukuoti puošniai kaip madam de Pompadur, kelias nepaklusnias sruogas, krintančias ant skruostų ir kaklo, Elena šiek tiek sugarbanojo.

Lorena žiūrėjo į veidrodį: jame matė merginą išbalusiu veidu, nerimo apimtomis akimis, vilkinčią brangią suknelę, ir nepažino savęs.

Elena pagarbiai stebėjo savo dievaitę.

— Senjorita Lorena,— sukuždėjo ji.— Jūs nuostabi, kaip Švenčiausioji Dievo Motina.

Elena droviai pabučiavo Loreną į skruostą ir jos akis užplūdo ašaros.

— Ačiū tau, Elena. Aš norėčiau, kad tu dalyvautum vestuvių apeigose. Tu esi geriausia mano draugė.

— Aš irgi norėčiau, bet...— Elena reikšmingai patraukė pečiais, paskui sukikeno ir tarė valiūkiškai blykčiodama akimis:— Aš labiau norėčiau būti vestuvinės nakties liudytoja ir sužinoti, ar tiesa visa tai, kas pasakojama apie senjorą Džeredą. Sako, kad jo toks didelis kaip eržilo. Jums pasisekė, tiesa?

Dar tebekikendama ji stumtelėjo Loreną laiptų link.

Jaunosios veidas labai išbalo.

Buvo susitarta, kad į svetainę ją įves Karsonas. Pamačiusi jį apačioje, Lorena pajuto, kad jai linksta keliai, ir nusigando, jog gali pargriūti. Karsonas švelniai, padrąsinamai nusišypsojo ir pasiūlė jai ranką.

Jiems pasirodžius tarpduryje, gyvai tebesikalbantys svečiai, kurių buvo apie penkiasdešimt, iš karto nutilo. Kambaryje pasigirdo iškilmingi vargonų, atvežtų iš metodistų * bažnyčios, garsai.

---

* Metodistai — protestantų atšaka, XVII amžiaus pirmojoje pusėje atsiskyrusi nuo anglikonų.

Iki šiol tik Parkeris ir Kurtas Vandaiveriai buvo matę paslaptingą mis Holbruk ir dabar visi svečiai buvo nustebinti jos nepaprasto grožio. Dabar tapo aišku, kodėl jai pavyko pagauti arkanu tokį mustangą — Džeredą Loketą.

Jeigu jaunikiui nebūtų tekę ilgus metus slėpti savo jausmų po abejingumo kauke, vargu ar jam būtų pavykę tai padaryti pamačius savo nuotaką. Tas farsas nuo pat pradžių piktino Džeredą, bet jis buvo vyras, kurio gyslose tekėjo karštas kraujas, todėl jam sunkiai sekėsi vaidinti įprastą vaidmenį. Juk ši nuostabi moteris turės jo pavardę.

Valniai griebtų, kitokiomis aplinkybėmis jis, galimas dalykas... Neverta apie tai galvoti, seni, perspėjo jis save. Tačiau dėl to, kad jis žiūrės į nuotaką, nieko blogo neatsitiks. Juk tokio požiūrio ir tikimasi iš jaunikio. Mergina, kuri ėjo už parankės su Karsonu, buvo nuostabi. Ji buvo kaip... kaip kas? Jis neturėjo su kuo nors palyginti, nes ji nebuvo panaši nė į vieną iš pažįstamų moterų.

Džeredas negalėjo atitraukti akių nuo Lorenos, artėjančios prie jo, kukliai nuleidusios akis. Tai buvo visai ne ta mergina, kuri prieš kelias dienas jam trenkė antausį. Tada jos iš pykčio patamsėjusios akys priminė švininius pilkus audros debesis ir, atrodo, galėjo svaidyti žaibus.

Suknelė puikiai pabrėžė grakščią Lorenos figūrą, jos liekną liemenį ir aukštą krūtinę. Džeredui pasirodė, jog po aukšto korsažo kreminiais nėriniais matosi tamsūs speneliai, ir jis sugniaužė kumščius, kad sutramdytų norą prisiliesti prie tų išdidžiai iškeltų krūtų. Sunkiai nuslopinęs spazmą gerklėje, Džeredas didelėmis valios pastangomis prisivertė nukreipti savo žvilgsnį į nuotakos veidą.

Lorena pažvelgė į Džeredą ir jis nuotakos akyse pamatė baimę. Net jeigu priešais ją stovėtų pats velnias, Lorena neatrodytų labiau nusigandusi. Kodėl jam staiga kilo noras padrąsinti nuotaką? Karsonas privedė Loreną prie Džeredo ir ji drovia šypsena padėkojo jam. Karsonas nuėjo ir atsisėdo šalia Olivijos pirmoje, kylančiu pusračiu sustatytų kėdžių eilėje.

Lorena pakišo ranką po sulenkta Džeredo alkūne ir jie atsigręžė į teisėją. Mergina netikėtai pajuto, kad Džeredas suspaudė jos ranką. Tas suspaudimas buvo toks stiprus ir kartu švelnus, kad jos šalta, gležna ranka jai atrodė sustingusi. Lorenos pirštai tiesiog įsikibo į jaunikio rankovę. Ji pakėlė akis į Džeredą ir jai suspaudė širdį. Gintarinėse akyse ji pamatė jausmo, kurio net neįtarė esančio, atspindį. Gal tai buvo supratimas? Pritarimas? Arba galbūt net susižavėjimas? Lorenai pasirodė, kad jo lūpose šmėkštelėjo kažkas panašaus į šypseną. Ji norėjo ilgiau žiūrėti į tą jai naują Džeredą, bet prašneko teisėjas. Nuotaka nenoriai nukreipė akis nuo savo jaunikio.

Apeigos buvo trumpos ir visai nepanašios į tas, kuriose teko dalyvauti Lorenai. Ji nusivylė. Abelis per vestuvių apeigas kalbėjo apie jungtuvių šventumą ir Dievo palaimą šeimai, apie tai, kad pirmą stebuklą Jėzus žmonėms apreiškė per vestuves. Žinoma, tai buvo civilinės, o ne bažnytinės vestuvių apeigos; kai teisėjas pasakė: „Skelbiu jus vyru ir žmona", tie žodžiai Lorenai atrodė tušti, bereikšmiai.

Teisėjas Endrius švytėdamas pasveikino priešais jį stovinčią puikią jauną porą.

— Galite pabučiuoti savo nuotaką, misteri Džeredai,— tarė jis ir nusišypsojo.

Džeredas norėjo abejingu veidu atsainiai pakštelėti Lorenai į skruostą, tačiau tai visai pamiršo, kai pamatė jos virpančias rožines lūpas.

Jis iš karto prisiminė kitą bučinį, neslepiama aistros jėga sukrėtusį jį iki širdies gelmių. Tai buvo bučinys, kurio įspūdis neišnyko iš atminties ir nesusilpnėjo. Netikėtas prisiminimas atnešė nepakenčiamą skausmą ir didžiulį džiaugsmą. Džeredas duso nuo jį apėmusio geidulio. Jis vėl geidė tų lūpų, svajojo prisispausti prie jų, kaip mirštantis iš troškulio priglunda prie šaltinio, kad užgesintų jo viduje liepsnojančią ugnį. Džeredas pasitelkė visą savo valią, kai prisitraukė prie savęs Loreną ir šaltai pabučiavo į lūpas, kurios siūlė nepaprastą malonumą.

Nuo tos kančios jį išgelbėjo Olivija, Karsonas ir svečiai, puolę sveikinti jaunųjų. Apsupę juos, svečiai atvi-

rai apžiūrinėjo Loreną. Džeredas pats nustebo, kai kaip savininkas stipriai paėmė ją už parankės.

Loketai pakvietė svečius prie stalo ir šie su pasitenkinimu puolė valgyti ir gerti. Vos tik prieš mėnesį daugelis šios dienos svečių buvo atėję į šituos namus palydėti į paskutinę kelionę Beno Loketo. Dabar paradinėje svetainėje buvo šventinis klegesys.

Karsonas paskelbė įmantrų vestuvinį tostą ir visi pakėlė taures su šampanu. Keldama taurę prie lūpų, Lorena vogčiomis žvilgtelėjo į Džeredą. Jis žiūrėjo į nuotaką ir jo akyse blykčiojo auksiniai žiburėliai, svaiginantys labiau negu vynas. Lorena gurkštelėjo, bet Džeredas jai neleido padėti taurės ir privertė išgerti iki dugno. Šampanas trenkė jai į galvą, ausyse susprengė, o širdis ėmė dar stipriau plakti.

„Sako, jis didelis kaip eržilo!" Lorena nesuprato tikrosios tų Elenos žodžių prasmės. Ji tik žinojo, kad mintis apie vyriškas Džeredo vertybes glumina ir jaudina.

Tuo momentu, kai Džeredas leido žemyn savo taurę, kažkas stuktelėjo jam į alkūnę ir šampanas išsiliejo ant smakro ir durtinio atlapo.

— Oi,— sušuko Lorena ir negalėjo susilaikyti nuo juoko, kuris išsprūdo iš burnos kaip šampano purslai.

— Jūs manote, kad šlapias jaunikis — tai juokinga? — Džeredas nusišypsojo, padėjo taurę ir nusikratė šampano purslus nuo rankos.

Paklusdama netikėtam jausmų protrūkiui, Lorena ištiesė ranką ir perbraukė delnu per durtinio atlapą, paskui atsargiai pirštais palietė drėgną Džeredo smakrą.

— Na štai, dabar geriau,— tarė šypsodamasi Lorena ir pakėlė į jį akis. Tačiau ji tuojau pat atšoko, pamačiusi jose ankstesnį kartėlį.

Džeredo kūnas išdavė jį. Kai tik Lorena palietė jo veidą, jaunikis pajuto, kad jo vyriškoji vertybė stangrėja ir pampsta.

O jis gi jau buvo bepatikintis jos nekaltybe. Nieko panašaus! Nė viena moteris negali taip liesti vyro, žūrėdama į jį tokiomis akimis ir nežinoti, ką daro. Benui reikėjo būti gudresniam ir nepasiduoti jos kerams. Na, aš, nusprendė Džeredas, tai jau neužkibsiu ant tos meškerės.

— Džeredai?..— neryžtingai tarė Lorena.

— Mums geriau prisidėti prie svečių, misis Loket,— pasakė jis griežtai, paėmė nuotaką už alkūnės ir nutempė prie artimiausio svečių būrio.

Lorenai širdis apmirė. Ką tik ji pamanė, jog jų santykiai normalėja, o Džeredas jau vėl parodė savo tikruosius jausmus. Kaip jie galės sugyventi dvejus metus? Ji atsiduso. Dabar jau vėlu apie tai galvoti. Laikas parodys, kas jų laukia ateityje, ir ji išmoks valdyti save.

Šiandieną visas jos dėmesys buvo nukreiptas į šalia esantį vyrą. Tai ir nenuostabu. Džeredas su juodu kostiumu ir baltais marškiniais buvo nepaprastai gražus. Jo gintarinės akys blykčiojo, o balti dantys ir šypsena įdegusio veido fone atrodė žavingai. Džeredas visus sužavėjo savo kerinčiu grožiu. Jis išgėrė tik dvi tradicines šampano taures, bet, supažindindamas Loreną su žmonėmis, kuriuos pažinojo iš vaikystės, kalbėjo ir gestikuliavo per daug žvaliai, kai šie jam priekaištavo dėl to, kad jis nuo visų slėpė savo gražuolę nuotaką.

Linksmas šurmulys trumpam aprimo, kai tėvas ir sūnus Vandaiveriai priėjo pasveikinti jaunųjų. Lorena pastebėjo griežtą raukšlę aplinkui Džeredo burną ir pajuto, kad jis, stovėdamas greta, visas įsitempė. Džeredas buvo nepriekaištingai mandagus, bet jo balsas nebuvo įtikinantis, kai jis dėkojo Vandaiveriams už tai, kad šie atvyko į vestuves.

— Na, tu ir miklus, Džeredai,— tarė Parkeris tapšnodamas jam per petį.— Mes net neįtarėme, kad jūs su Lorena ketinate tuoktis.

Džeredas nemirktelėjęs sutiko skvarbų Parkerio žvilgsnį.

— Jūs mus užklupote kaip tik per sužadėtuves. Lorena manė, kad nepadoru netrukus po mano tėvo mirties kelti vestuves. Laimė, man pavyko ją perkalbėti.

Džeredas valdingai apkabino Loreną per pečius ir, žiūrėdamas tiesiai į akis, stipriai prispaudė prie savęs. „Jis gerai atlieka savo vaidmenį"— pagalvojo Lorena. Nuo jo artumo ir to skvarbaus žvilgsnio jai pasidarė sunku kvėpuoti.

— Misis Loket, linkiu jums daug laimės,— tarė Kurtas provokuojamai žiūrėdamas į Džeredą.— Leiskite man pabučiuoti jaunąją?

Nelaukdamas atsakymo, Kurtas pasilenkė ir savo storomis, šiurkščiomis lūpomis palietė jos lūpas. Lorena įsigudrino atsitraukti, nors Džeredo ranka stipriai suspaudė jos petį, taip stipriai, kad ji vos nesuriko iš skausmo.

Kurtas lėtai, provokuojamai nusišypsojo ir nuėjo.

Džeredas žiūrėjo į jo nugarą nieko gero nežadančiu žvilgsniu. Kurtas prisėdo prie vienos vietinės gražuolės, kurią šios vestuvės padarė nelaimingą. Skvarbios Parkerio akys pastebėjo priešiškumą Džeredo žvilgsnyje. Mintyse sukikenęs, jis pagalvojo, kad ateitis jam žada nemažai malonumų. Jo niekas tiek nedžiugino, kiek vaidai ir kivirčai.

Džeredas suvokė, kad dar vis stipriai tebespaudžia Lorenos pečius tik tada, kai ši sujudėjo po jo rankomis, stengdamasi užimti patogesnę padėtį. Jis skubiai nuėmė rankas ir burbtelėjo pro sukąstus dantis:

— Niekas negali jums, misis Loket, atsispirti.— Neleidęs jai nė žodžio įterpti, pridūrė:— Šypsokitės, Lorena. Nepamirškite, kad jūs — laime švytinti jaunoji.

Tuo momentu prie jų priėjo kažkas iš svečių, ir Džeredas puikiai, kaip patyręs aktorius, vėl tapo mylinčiu jaunikiu. Lorenai svaigo galva nuo išgerto šampano ir emocinės įtampos. Jai norėjosi atsiprašyti ir pasislėpti savo vėsiame ir tyliame kambaryje. Tačiau apie tai, žinoma, negalėjo būti nė kalbos.

Beno našlė spindėte spindėjo šitame priėmime, išlaikydama savo įprastą didingumą. Lorena pastebėjo, kad šiandieną ji atrodė ypač graži. Popiečio saulė apšvietė kelias sidabrines sruogas jos tamsiuose plaukuose, lygus veidas buvo paraudęs iš susijaudinimo. Lorena įtarė, kad Olivija šiandieną jautėsi laiminga, kiek jai iš viso buvo žinomas tas jausmas. Jūros bangos spalvos krepžoržetinė suknelė kaip debesis supo jos aukštą, grakščią figūrą.

Karsonas neatsitraukė nuo Olivijos ir jo elgesyje su ja, kaip ir visada, buvo jaučiamas nuolankumas. Lorenai buvo gaila to vyro ir mergina užjautė jį. Karsonas visada buvo jai geras, o gerumas, sprendžiant iš visko, buvo re-

tas dalykas šituose namuose. Loreną stebino ir graudino jo atsidavimas Olivijai, juo labiau, kad misis Loket arba ignoravo Karsoną, arba elgėsi su juo išdidžiai, net grubiai, kaip pernelyg savimi pasitikinti moteris.

Lorenos žvilgsnis nuo vieno svečių būrelio nukrypo prie kito ir atsitiktinai sustojo ties Kurtu Vandaiveriu. Jo mėlynos akys iš po šviesių, beveik baltų antakių be paliovos žiūrėjo į ją ir Lorenai buvo nemalonus tas beatodairiškas apžiūrinėjimas. Lorena instinktyviai pasislinko arčiau Džeredo, tarsi stengdamasi pasislėpti už jo stambios, tvirtos figūros.

Jis skubiai žvilgtelėjo į jaunąją iš viršaus — jos judesys atitraukė Džeredą nuo pokalbio su vieno iš banko direktorių žmona. Nustatęs, kur žiūri nusigandusi Lorena, jis pamatė prie sienos stovintį Kurtą. Džeredo ranka nuslinko Lorenos liemeniu ir plaštaka atsidūrė po jos krūtine.

Tą gestą pastebėjo ir Kurtas. Jis gašliai apsilaižė, kaip nuolatinis viešnamio lankytojas, besimėgaujantis būsimu malonumu.

Lorena sudrebėjo — ar nuo gašlaus Kurto žvilgsnio, ar nuo sunkios, karštos Džeredo rankos, kuri, atrodo, pradegino ploną suknelės audinį. Kurtas mirktelėjo jaunikiui, atsitraukė nuo sienos ir atidaręs paradines duris išėjo į terasą.

Džeredas su Lorena nepajudėjo iš vietos. Bankininko žmona koketavo ir nenutildama tauškėjo, nepastebėjusi jos akyse įvykusios dramos.

Šviežiai iškrakmolytų Džeredo marškinių kvapas maišėsi su tabako bei šampano kvapu ir Lorenai pradėjo svaigti galva. Džeredas įdėmiai klausėsi savo pašnekovės kvailų plepalų ir Lorena pajuto lengvą pavydo dūrį. Bankininko žmona nuėjo nuo jų, bet Džeredas nenuėmė rankos. Lengvai, beveik nepastebimai jis nykščiu palietė jaunosios krūtį. O gal jai tik taip pasirodė? Lorenai užėmė kvapą, širdis suplakė kažkur gerklėje ir, norėdama nenumirti nuo staiga ją užplūdusios ekstazės, ji silpnai suvaitojo.

Prie jų artinosi kitas svečias. Lėtai ir nenoriai Džeredo ranka nuslydo žemyn, bet jo prisilietimas degino odą kaip įdagas.

Dieną pakeitė šviesiai žalsvai mėlynas vakaras. Svečiai išsivažinėjo. Karsonas ir Olivija sėdėjo greta ant sofos. Jie atrodė pavargę, bet patenkinti — viskas jau praėjo ir tai suvokę jie pajuto palengvėjimą.

— Ką gi, viskas praėjo puikiai. Spektaklis pavyko. Dabar niekas nebeabejos, kad tos jungtuvės įvyko padebesiuose,— triumfavo Olivija.

— Mes dėkingi Lorenai,— kilniaširdiškai pasakė Karsonas,— jūs — puiki jaunoji, mano brangioji.

— Ji puiki maža žmonelė,— prunkštelėjo Džeredas, šnairomis žiūrėdamas į Loreną, padedančią Rozai krauti lėkštes ant didelio padėklo, ir tuštindamas taurę viskio.

Olivija imitavo kosulį, kad nuslėptų neprašytą piktdžiugišką šypseną, pasirodžiusią jos lūpose. Visiškai aišku, kad Džeredui nepatinka jo žmona. Tai jai žadėjo neblogų šansų ateityje.

— Tu irgi puikiai atlikai savo vaidmenį, Džeredai,— tarė motina.— Prie žmonių su Lorena elkis kaip pridera ir viskas bus gerai.

Lorena nepakėlė akių. Ji netapo tos šeimos dalimi, jiems nerūpėjo jos jausmai.

— Jūs galite pasilikti „Kipointe", kiek tik panorėsite. Mes sakysime, kad jūs ten leidžiate medaus mėnesį. Žinoma, tai nėra labai maloni perspektyva, bet, jeigu kas nors paklaus, mes sakysime, kad Lorena nekantravo pamatyti rančą,— slopindama žiovulį paaiškino Olivija.

— Atvirkščiai,— sujudo Džeredas,— aš su malonumu grįšiu ten. Kai aš išvykau...

— Mes žinome, kaip karštai tu myli tą rančą,— nutraukė jį Olivija,— dabar mūsų nekankink savo širdies išliejimu.

Džeredo lūpos išsitiesė ir jis kapotai pasakė:

— Lorena, mes rytoj rytą išvykstame. Jus mokate joti?

— Taip, aš moku joti, Džeredai,— atsakė ji.

Džeredas niūriai pažvairavo į jaunąją. Nejaugi jam norėjosi, kad ji nemokėtų? Susidarė įspūdis, kad jis kruopščiai ieško Lorenos trūkumų, jog turėtų pretekstą ją pažeminti.

— Tai josime. Pepė atveš mūsų daiktus.— Šiek tiek patylėjęs pridūrė.— Nieko nereikalingo neimkite, ten rančа, o ne madingas kurortas.

— Aš ir neketinau.— Nuo tokio atviro nekultūringumo Lorena degė iš pykčio ir nenorėdama pasakyti ko nors nereikalingo skubiai pridūrė:— Jeigu mums reikės išvykti anksti rytą, aš eisiu į viršų. Labos nakties, Karsonai. Labos nakties, Olivija.

Aukštai iškėlusi galvą Lorena perėjo per svetainę ir sustojo prie durų. Ji žinojo, ką reikia pasakyti, ir prisivertė atsigręžti, pasižiūrėti į anytą:

— Aš žinau, Olivija, kiek jėgų ir pinigų iš jūsų pareikalavo šitos vestuvės. Nors jūs stengėtės ne dėl manęs, aš vis tiek vertinu jūsų pastangas. Gėlės, vaišės, drabužiai — viskas buvo nuostabu. Ačiū jums.

Lorena išėjo, o trys likę svetainėje kurį laiką stovėjo tylėdami, nežiūrėdami vienas į kitą.

Pirmas tylą nutraukė Karsonas. Jis sutrikęs kostelėjo ir tyliai pasakė:

— Būk jai geras, Džeredai. Mes visi turėjome savo motyvų, bet ji tai nieko neįtarė. Todėl pasistenk jos neskriausti.

Džeredas vos sutramdė savo susierzinimą: kokią teisę turi Karsonas mokyti, kaip jis privalo elgtis su moterimi. Jis nusisuko į bufetą pasiimti butelio viskio. Pažvelgęs į liūdną Karsono veidą, Džeredas suprato, kad šis net nemėgino jam nurodinėti, o tik prašė. Burbtelėjęs „labos nakties", Džeredas išėjo iš svetainės ir užlipo laiptais į viršų.

Visą valandą jis sėdėjo savo kambaryje, gėrė taurę po taurės ir klausėsi lengvų žingsnių gretimame kambaryje.

— Už mano vestuvinę naktį,— paniekinamai ištarė jis keldamas kažkelintą taurę ir kreipdamasis į savo atvaizdą veidrodyje. Į jį žiūrėjo jaunuolis baltais marškiniais, be durtinio, liemenės ir kaklaraiščio, nors Džeredas visiškai neprisiminė, kada nusirengė. Apsidairęs jis visus tuos

daiktus pamatė ant kėdės atkaltės. Įprastu judesiu Džeredas paglostė plaukus.

Jo žmona, be jokios abejonės, dabar visai rami. Galbūt ji jau persirengė ruošdamasi gulti į lovą. Kuo apsirengusi ji miega? Žinoma, padoriai, prunkštelėjo jis. Kuo nors, kas tinka nekaltybei...

O kodėl pačiam nepasižiūrėti? Kas čia tokio? Kodėl jis turi kankintis vienišas tą prakeiktą vestuvinę naktį? Galiausiai jis yra jos vyras prieš Dievą ir žmones, todėl turi tam tikrų teisių!

Kažkokios nenusakomos jėgos vedamas, Džeredas netikėtai sau pačiam atsidūrė prie durų į vonios kambarį, jungiantį jų miegamuosius.

Jis garsiai pasibeldė. Atsakymo nebuvo, bet gretimame kambaryje iš karto nustojo judėti. Džeredas vėl pasibeldė, šį kartą ištardamas ir jos vardą. Tas garsas buvo panašus į virpantį atodūsį. Jis atsikrenkštė ir vėl pašaukė žmoną, šį kartą garsiau.

Po kurio laiko pasigirdo nuogąstingas ir netvirtas Lorenos balsas.

— Taip.

— Atidarykite duris!

Džeredas tikėjosi, kad tai nuskambėjo pakankamai tvirtai.

Stojo ilga pauzė. Pagaliau jis išgirdo ramų balsą:

— Ko jūs norite, Džeredai?

Jis tyliai nusijuokė, iškošė pro sukąstus dantis kažką nelabai malonaus apie ją ir pakartojo:

— Atidarykite duris!

Pasigirdo žingsniai ir drabužių čežesys — ji priėjo prie durų.

— Mes galime ir taip pasikalbėti, Džeredai.

— Jeigu jūs neatidarysite tų prakeiktų durų, aš jas išlaušiu. Norite skandalo? Ką gi, jūs jį turėsite, nes man į tai nusispjauti.

Džeredas pajuto, kad Lorena dvejoja. Pagaliau raktas lėtai ir sunkiai pasisuko surūdijusioje spynoje, mat tos durys buvo seniai nenaudojamos. Rankena nusileido ir durys atsidarė.

Lorenos plaukai buvo paleisti ir sunkiomis bangomis krito ant nugaros, juodu debesiu apgaubdami jos veidą. Ji vilkėjo iki pat kelių užsegtą rožinį peniuarą su didele V raidės pavidalo iškirpte ties krūtine. Puošniais nėriniais papuoštos plačios rankovės beveik visai uždengė rankas. Lorena trūkčiojamai kvėpavo drebančiomis, pusiau pravertomis lūpomis, nesėkmingai stengdamasi paslėpti savo baimę.

Priblokštas Džeredas tylėjo stengdamasis atsikratyti galvos svaigulio, kurį sukėlė nuo Lorenos sklindantis pavasariško gaivumo kvapas. Jis matė tvinkčiojančią mėlyną gyslą Lorenos kakle ir karštai panoro paliesti ją, pirštais pajusti švelnią, lygią odą. Džeredas įsivaizdavo, kokios brangenybės slepiasi po sagomis užsagstytu jos peniuaru.

Didelėmis valios pastangomis jis nuvijo šalin tą viziją ir kimiai tarė:

— Jums nėra ko bijoti, misis Loket. Aš neketinu jėga imti tai, ką turiu teisę gauti kaip tavo vyras.

Lorena liežuviu brūkštelėjo per sukepusias lūpas ir nieko neatsakė. Džeredas nuslopino spazmą gerklėje sulaikydamas besiveržiančią gyvulišką dejonę.

— Aš reikalauju tik vieno dalyko. Durys turi būti neužrakintos. Miegoti atskiruose miegamuosiuose nėra nieko ypatingo, bet užrakintos durys verčia susimąstyti. Kambarinės, jūs tai žinote, per daug smalsios. Užrakintos durys tarp mūsų miegamųjų gali sužlugdyti šį farsą. Todėl durys turi būti neužrakintos. Aišku?

— Taip, Džeredai,— atsakė Lorena ramiu balsu.

— Velniai griebtų! Kodėl ji nesuriko, neapalpo? Lorena atrodė labai rami, o jis stovėjo priešais ją kaip idiotas, nesubrendėlis prakaituotais delnais, pašėlusiai plakančia širdimi ir nuo geidulio skausmingai maudžiančiais, pasunkėjusiais klubais.

Netikėdamas pats savimi, jis ištiesė ranką ir skubiai užtrenkė duris. Džeredas neišgirdo spynoje sukamo rakto čerkštelėjimo. Žingsniai kitoje durų pusėje pamažu nutilo, bet Džeredui pritrūko ryžto pasukti rankeną ir įsitikinti, ar Lorena jo paklausė.

— Manau, kad aš parodžiau, kas čia yra šeimininkas,— burbtelėjo jis guldamas į lovą. Nelauktai pergalė jam nesuteikė jokio džiaugsmo. Džeredą kankino nepatenkintas geidulys, bet jis šiek tiek tikėjo, kad miegas jį išgydys.

9 SKYRIUS

Elena krestelėjo Loreną už peties ir sušnibždėjo:

— Senjora Loket, nubuskite, laikas keltis.

Lorena atsimerkė, kambaryje buvo tamsu. Nesuprantamai murmėdama protesto žodžius ji dar stipriau įsikniaubė į pagalvę. Lorena nenorėjo skirtis su miegu, kuris vakar tiek ilgai nesuėmė. Tačiau Elena nenusileido ir Lorena pagaliau suvokė, kas dedasi. Ji prisiminė šios dienos kelionę ir staigiai numetusi antklodę iššoko iš lovos. Ją apėmė žvalumas, nuvijęs šalin miego likučius. Lorena taip norėjo pamatyti „Kipointą", kad net mintis apie galimus Džeredo pasikėsinimus nesudrumstė džiaugsmo laukimo.

Padėdama Lorenai apsirengti Elena be paliovos plepėjo apie puošnias vestuvių apeigas, apie jaunosios grožį su vestuvine suknele, gražų Džeredą, apie tai, kad jai labai pasisekė.

Tik prieš kelias minutes kambarinė buvo pasibeldusi į Džeredo miegamąjį, kad pažadintų jaunuosius.

— Senjore Džeredai, jūs nubudote? Laikas keltis ir keliauti. Senjora Lorena, jūs girdite mane?

Ji pasibeldė dar kartą, stipriau, ir Džeredas mieguistu balsu atsakė:

— Aš nemiegu.

— Ar senjora Lorena nenori, kad aš padėčiau jai apsirengti?

Elena visa virpėjo baimindamasi, kad jaunas vyras perėmė iš jos kai kurias ankstesnes pareigas.

Pasigirdo anklodės čiužesys, pusbalsiu ištartas keiksmažodis ir Džeredo balsas:

— Ji savo kambaryje. Nueik ir pažadink.

Elena sustingo iš nuostabos, neatitraukdama akių nuo durų.

— Bet, senjore. . .

— Ji savo kambaryje,— suriaumojo Džeredas.

Dabar, dėdama Lorenos daiktus į lagaminus, Elena mintyse traukė pečiais. Kodėl Lorena nemiegojo su savo jaunu vyru? Gringo * gyvenimo būdas jai visada buvo paslaptingas.

Iš savo skurdaus garderobo Lorena buvo pasilikusi tik jojikės kostiumą. Prateriai buvo jį padovanoję, kai nusprendė, jog merginai būtinai reikia išmokti jodinėti. Mėlyna aksominė jojikės suknia su ilgu šleifu glaudžiai gulė prie jos grakščios figūros. Nors ši suknia užėmė daug vietos merginos bagaže, bet Lorena nė nemanė gražiausio savo garderobo drabužio palikti Šiaurės Karolinoje.

Elena dvejodama apžiūrėjo jojikės sunkią ir droviai paklausė, ar Lorena vietoj jos nenorėtų užsisegti vieno iš misis Gibons pasiūtų sijonų su skeltukais.

— Ne.— Lorena atkakliai laikėsi savo sprendimo ir jau ilgais segtukais segėsi gražią jojikės suknios spalvos skrybėlę su vualiu.

— Aš noriu, kad mane pamatytų vilkinčią kuo nors iš mano asmeninių drabužių. Kuo nors, kas man nepirkta jo motinos.

Abi jaunos moterys užsegiojo lagaminus, kai Pepė tyliai pasibeldė į duris. Elena atidarė ir jis, skubiai nusilenkęs, tarė:

— Senjoras Džeredas, jis laukia.

Pepė paėmė daiktus ir nulipo laiptais žemyn pirma moterų. Jis skeptiškai apžiūrėjo Lorenos drabužius ir nustebęs, linguodamas galvą, kažką ispaniškai burbtelėjo.

Lorena nenuėjo paskui jį, o užsuko į virtuvę pas Rozą išgerti puoduko arbatos. Rytas buvo vėsus ir arbata ją sušildė, bet nepajėgė išguiti šalčio iš jos širdies. Lorena dar nematė Džeredo, bet po naktinio pokalbio prie vonios kambario durų bijojo susitikti su juo. Kokia bus jo nuotaiką šiandieną?

Net tokį ankstų rytą Roza jau triūsė virtuvėje. Kol Lorena valgė ką tik iškeptas karštas bandeles, nuo kurių lašėjo lydytas sviestas, Roza įdėmiai žiūrėjo į ją ir pro virėjos akis nepraslydo liūdesys jaunosios ponios veide.

---

* Gringas — svetimšalis, dažniausiai amerikietis arba anglas.

Roza žinojo viską, kas vyksta šiuose namuose, ir nepatikėjo, kad tos netikėtos vestuvės sujungė dvi mylinčias širdis. Virėja priėjo prie Lorenos ir meiliai patapšnojo ja per ranką.

— Senjora Loket, viskas bus gerai. Senjoras Džeredas... jis... jis sužeistas... Štai čia.— Ji pakėlė putlią ranką prie savo neapglėbiamos krūtinės.— Bet jis yra geras žmogus. Jūs jam labai patinkate.

Lorena pabandė paprieštarauti, bet Roza neleido jai nieko pasakyti.

— Roza pažįsta berniuką nuo gimimo dienos. Žino, ką sako.— Ji padrąsinamai nusišypsojo, suspaudė Lorenos ranką ir sušnibždėjo:

— Vaya con Dios! *

Tarpduryje pasirodė Pepės galva. Jis delikačiai kostelėjo ir tarė:

— Senjoras Džeredas... jis...— Pepė parodė galva į terasos pusę, duodamas suprasti, kad laikas eiti.

Lorena atsisuko į Rozą ir stipriai apkabino jos neapglėbiamą liemenį. Elena jos laukė prie paradinių durų, jaunos moters akyse žėrėjo ašaros. Lorena prispaudė prie savęs Eleną taip stipriai, kiek tik leido jos atsikišęs pilvas.

— Bus gaila, jeigu mažylis gims be manęs. Tu man atsiųsi žinutę? Tikiuosi, kad viskas bus gerai.

— Nesirūpinkite, aš jums pranešiu. Tas ninjo **, jam bus viskas gerai,— nusijuokė Elena.

— Iki pasimatymo, Elena.

Moterys pasibučiavo ir Lorena išėjo į terasą.

Džeredas jau sėdėjo ant to puikaus eržilo, kuris Lorenos atvykimo dieną buvo pririštas prie vežimo. Jis vėl buvo apsirengęs kaip vakar. Aukšti juodi auliniai batai ir į juos įkištos juodos odos kelnės, odinė striukė saugojo nuo spalio mėnesio ryto vėsumos. Po striuke matėsi melyni marškiniai, ant kaklo buvo nerūpestingai užrišta raudona kaklaskarė, o juoda skrybėlė užsmaukta iki pat antakių. Jis rūkė mėgstamą ploną cigarą. Pepė už žąslų laikė pabalnotą kumelę.

* Vaya con Dios (isp.) — keliaukite su Dievu.
** Niño (isp.) — kūdikis, naujagimis.

Džeredas apžvelgė Loreną nuo galvos iki kojų ir ankstyvo ryto tyloje jo skardus juokas pasirodė ypač garsus.

— Kurių velnių jūs taip išsipuošėte? Kaip jūs manote, kur mes jojame?

Lorena apstulbo. Ji manė, kad kelionei raitomis apsirengusi kuo puikiausiai — jojikės suknia pasiūta iš brangaus audinio, skrybėlė gerai derinosi su ja.

— Tai — jojikės kostiumas,— burbtelėjo ji mikčiodama.

— Aš žinau, kas tai yra,— atsakė Džeredas.— Bus įdomu pasižiūrėti, kaip jūs atsisėsite ant arklio.— Jis numykė.

Lorena apžiūrėjo gražią bėrą kumelę, ji atrodė gana rami. Po to jos žvilgsnis nukrypo į balną ir Lorena krūptelėjo.

— Aš norėčiau moteriško balno,— Džeredai,— tarė ji, sutelkusi visą savo savitvardą.

— Jūs norėtumėte?— iškošė jis dantyse įsikandęs cigarą.— Tai bjauru, nes mes turime tik Vakaruose naudojamų balnų. Jūs nemokate juose joti?

Vėl Lorenai buvo mestas iššūkis.

— Žinoma, moku,— nesusvyravusi atsakė ji.

— Tai eikite ir persirenkite kuo nors tinkamiau... tik greičiau, mes gaištame laiką.— Jai jau pasisukus, Džeredas pridūrė:— Dar ką nors padarykite savo plaukams, nes ant tokios šukuosenos jokios skrybėlės neužsidėsite...

Kad ji geriau suprastų, Džeredas pasukiojo ranką aplinkui savo galvą.

— Be skrybėlės saulė sudegins jūsų baltą veidelį,— kandžiai pridūrė Džeredas.

Lorena pasikėlė sunkų suknios šleifą ir klupdama nukiūtino į namą. Ant slenksčio stovėjusi ir viską girdėjusi Elena užjaučiamai paėmė Loreną už rankos ir nusivedė į viršų.

Meksikietė tylėdama padėjo Lorenai nusivilkti jojikės suknią ir užsisegti rudą sijoną su skeltukais, kurį jaunoji ponia palaikė nepadoriai trumpu ir per daug glotniai aptempiančiu jos klubus. Po to teko apsivilkti baltus med-

vilninius, priekyje užsegamus, labai panašius į vyriškus, marškinius.

Elena, apsimesdama, kad nepastebi Lorenos akyse ašarų, kurias šį nesėkmingai stengėsi paslėpti, užmetė ant jos drebančių pečių minkštą odinį švarkelį. Rudi ožių odos batai glotniai aptempė Lorenos blauzdas ir pridengė kojas iki kelių, kurių nesiekė specialios jojimo kelnės.

Nuo minties apie pažeminimą, kurį patyrė iš Džeredo, ilgai tvardomos ašaros ėmė riedėti Lorenos skruostais. Jis mėgavosi žmonos suglumimu, todėl nuoskauda buvo dar didesnė.

Tyliai užjaučianti Elena nuėmė nuo Lorenos galvos skrybėlaitę, skubiai ištraukė iš jos plaukų segtukus ir sušukavo. Paskui supynė vieną storą kasą, kuri kaip juoda šilkinė gyvatė nusirito iki juosmens. Padavė Lorenai rudą skrybėlę su plokščiu viršumi, labai panašią į Džeredo, ši užsidėjo ją ant galvos, užsitempė po smakru ploną odinę juostelę. Galiausiai Elena padavė rudas odines pirštines.

Kambaryje Lorena išbuvo ne ilgiau kaip dešimt minučių, bet pasikeitė neatpažįstamai.

Lipdama plačiais laiptais žemyn šalia Lorenos Elena pašnibždomis paklausė:

— Senjora Lorena, ar jūs mokate joti vyriškame balne?

Sunkaus išbandymo minutę formalumai nerūpėjo.

Lorena sunkiai atsiduso.

— Nežinau,— atsakė ji.— Niekada nebandžiau.

Elena su užuojauta pasižiūrėjo į jaunąją Loket, bet šios veide pasirodė ryžtas, ašaros išdžiūvo.

Lorena nulipo terasos laipteliais net nepažvelgusi į Džeredą. Ji priėjo prie bėros kumelės, šiek tiek pastovėjo, paskui įkišo koją į balnakilpę ir įsikibo už balno gugos. Padėjusi antrą koją ant Pepės pakeltų rankų, Lorena sunkiai dribtelėjo į balną. Ji stipriai susitrenkė į kietą odinį balną ir vos nepravirko iš skausmo, bet prikandusi lūpą sulaikė ašaras. Pepė jai padavė pavadį.

Džeredas visa tai stebėjo ironiškai šypsodamasis, neslėpdamas susidomėjimo. Ši kelionė žadėjo būti smagi.

Jodami nuo namų iki pagrindinio kelio, vedančio į vakarus, jie tylėjo. Lorena susidomėjusi dairėsi į šalis.

Saulė už jų nugarų buvo dar tik patekėjusi ir jos spinduliai palengva ryškino supančio peizažo grožį: Kabalo vingius su aukštais kiparisais apaugusiu dešiniuoju krantu ir plokščiomis kalvomis kairiajame. Rūke skendinčios kalvų viršūnės mirguliavo saulėje įvairiaspalviais žiburėliais tarsi ten būtų išbarstyti deimantai. Jau rūdžių spalvomis rudens nudažyti ąžuolų ir guobų lapai kontrastavo su amžinai žaliuojančių kedrų grožiu. Baltos kalkinės uolienos kalvų šlaituose akinamai spindėjo ryto saulėje.

Jie jojo greta; kai tik Lorenos kumelė atsidurdavo labai arti Džeredo eržilo, Lorena ją prilaikydavo. Merginos skrybėlė nuslinko ant nugaros ir Džeredas gėrėjosi saulės spinduliuose žvilgančiais jos plaukais.

Jam buvo lengva atspėti, kad Lorena niekada nebuvo jojusi vyriškame balne. Džeredas buvo priverstas pripažinti jos drąsą. Lorena laikėsi šauniai, bet, Dieve mano, vakarop jai pradės skaudėti visą kūną.

— Jūs dabar atrodote mažiau komiškai. Prisipažinkite, kad šitas kostiumas patogesnis už tą, kurį pirma buvote užsivilkusi,— paerzino jis merginą.

— Ačiū jums, Džeredai, aš jaučiuosi puikiai.

Velniai ją griebtų! Ji pribaigs mane savo šalta ramybe. Nieko panašaus, jai patogu, piktdžiugiškai pamanė jis. Tas gražus užpakaliukas, kurį jis suspėjo pamatyti, kai Lorena sėdo ant arklio, tikriausiai jau raičiojasi iš skausmo. Kodėl ji nesiskundžia?

Jis tyčia sukirto pentinais žirgui. Nenorėdama atsilikti Lorena pasielgė taip pat ir dabar tvinksintis šlaunų ir sėdmenų skausmas pasidarė beveik nebepakenčiamas. Tačiau ji buvo pasirengusi verčiau mirti, negu prisipažinti kenčianti tam pašaipiam, pasipūtusiam vyrui! Kaip ji jo nekentė!

Nepaisant Loreną smaugiančio pykčio, ji nepajėgė atitraukti akių nuo Džeredo. Jai norėjosi neapkęsti to vyro, bet jo vyriškas grožis žadino visai kitus jausmus.

Atmintis paslaugiai kaišiojo praėjusios nakties vaizdus, kai ji atidarė duris ir pamatė Džeredą su ties krūtine atlapotais marškiniais, ant kaktos nuleistais plaukais. Baimė dėl jo grasinimo išlaužti duris užleido vietą smalsumui. Lorena buvo priversta prisipažinti, kad norėjo patirti dar

nežinomų pojūčių. Ją buvo apėmęs drebulys, kai tos gintarinės akys apžiūrinėjo nuo galvos iki kojų. Džeredas atrodė suglumęs ir ji būtų patikėjusi tuo suglumimu, jeigu tai neprieštarautų tam, ką žinojo apie jį.

Lorena pasižiūrėjo į žirgą ir raitelį. Jie sudarė vienumą. Eržilo auksinė medaus spalva buvo beveik tokia pati, kaip ir saulės paauksuotų plaukų ant Džeredo krūtinės.

Saulė už jų nugarų kilo vis aukščiau ir aukščiau, o arkliai lengvai šuoliavo į priekį. Pagaliau, kai Lorenai atrodė, jog ims rėkti iš skausmo, Džeredas pasuko iš kelio, prie upės. Jie nukreipė arklius į didžiulių kiparisų pavėsį.

— Aš pasiruošęs sustoti poilsio,— tarė Džeredas lengvai nušokdamas nuo žirgo. Jis nuvedė eržilą prie upės ir šis, palenkęs galvą, puolė gerti.

Lorena dvejojo. Ji puikiai sėdėjo balne, bet nebuvo tikra, kad galės užlipti ant arklio ir nulipti nuo jo be pagalbos iš šalies.

Džeredas apsidairė, priėjo ir padavė jai ranką. Ji sunkiai perkėlė koją per balną ir nedrąsiai padėjo rankas ant plačių vyro pečių. Jis apglėbė Loreną per liemenį ir švelniai pastatė ant žemės. Ji nežiūrėjo į Džeredą ir nepakėlė galvos, kol jis paleido. Ant savo skruosto ji jautė šiltą Džeredo iškvepiamą orą.

Kumelė nuėjo prie upės ir ėmė gerti. Iš balno krepšio išėmęs gertuvę Džeredas ištiesė ją Lorenai. Ji atsigėrė kelis gurkšnius ir grąžino gertuvę.

— Jūs išalkusi?— paklausė jis.

— Taip, šiek tiek.

Lorena lėtai ir atsargiai atsisėdo ant didelio plokščio akmens.

Džeredas ištraukė iš krepšio kelis sumuštinius ir vieną ištiesė jai.

— Aš pats šį rytą juos padariu ir negaliu garantuoti kokybės.

— Puiku,— atsakė Lorena, nukąsdama storą sumuštinį su kumpiu.

— Aš moku ruošti valgį ant laužo, bet tai man neteikia malonumo.— Jo lūpos tarsi šyptelėjo.

Anksčiau jie niekada neplepėjo niekų, bet dabar jis pats pradėjo šį pokalbį ir Lorena buvo pasiruošusi pratęsti.

— O aš mėgstu ruošti valgį. Mano globėjai Kleitone turėjo ekonomę, kuri virtuvėje buvo tikra despotė, bet kartais man leisdavo paeksperimentuoti su kokiu nors nauju patiekalu.

— Galbūt ir Glorija jus prileis prie virtuvės, jeigu griežtai elgsitės su vaikučiais.

— Kas ta Glorija?

— Glorija — Rudžio žmona.

Lorena klausiamai pakėlė antakius.

— Rudis — mano rančos dešimtininkas. Jis ir Glorija gyvena ten su... su jo motina ir kasmet gimdo po vaiką.

Džeredas nusišypsojo ir Lorena pastebėjo jo burnos kampučiuose raukšleles. Ji jau buvo mačiusi tokią nuoširdžią šypseną, nuo kurios Džeredo veidas pajaunėdavo.

— Benas...— pradėjo Lorena ir nutilo tarsi suklupusi ant to vardo. O kodėl, tiesą sakant, ji turi jaudintis?— Benas man sakė, kad vienas jūsų vakeras — indėnas.

Džeredas nusijuokė.

— Tai tiesa. Tornas — indėnas nuo galvos iki batų, beje, jis labiau vertina mokasinus *. Jis — komančis. Mano tėvas jį pasiėmė per vieną indėnų kaimelio užpuolimą, kurį įvykdė su keliais reindžeriais **, kad išgelbėtų baltuosius belaisvius. Tornas jau merdėjo nuo šautinės žaizdos ir bado.

Džeredas nurijo paskutinį sumuštinio gabalėlį ir nuo rankų nusikratė duonos trupinius.

— Trumpai tariant, Benas jį atsivežė į „Kipointą". Tornui tada buvo, atrodo, vienuolika ar dvylika metų. Tai atsitiko gerokai prieš mano gimimą. Nuo to laiko jis gyvena mūsų rančoje ir laikomas vienu iš geriausių mūsų darbininkų. Jis ir Benas buvo labai prisirišę vienas prie kito. Tornas, būdavo, mus, Rudį ir mane, pasiimdavo į prerijas. Mokė mus susekti elnius, iš žvaigždžių nustatyti kryptį, orą ir taip toliau.

---

* Mokasinai — Šiaurės Amerikos indėnų apavas, pasiūtas iš dviejų odos gabalų, be pakulnio, pagražintas ornamentu.

** Reindžeriai — JAV kariuomenės samdiniai, parengti diversiniams žvalgybos veiksmams priešo teritorijoje.

Loreną nustebino ne tik pati istorija, bet ir tai, kad Džeredas ją papasakojo. Iki šiol jis dar niekada nebuvo toks šnekus su ja.

— Vadinasi, jūs su Rudžiu kartu augote?— paklausė ji ir iš karto pajuto, kad jos klausimas suglumino Džeredą.

— Taip,— trumpai atsakė jis.

Lorena pabandė dar kartą prašnekinti Džeredą.

— Man jūsų kraštas labai gražus, Džeredai, iš tiesų.

Jis keistai pažvelgė į Loreną ir skubiai nusuko akis. Prisimerkęs nuo skaisčios saulės, Džeredas apžvelgė juos supančius tolius.

— Taip, jis puikus.

Kurį laiką jis tylėjo, tarsi užburtas žiūrėjo priešais save, paskui staiga atsistojo, atrodo, susigėdęs savo netikėto atvirumo.

— Jeigu jums reikia pabūti vienai, eikite ten, už akmenų.

Lorenai prireikė kelių sekundžių, kol suprato Džeredą. Ji nuraudo ir palenkusi galvą sušnibždėjo:

— Ne... viskas gerai.

— Tai atleiskite,— pabrėžtinai galantiškai pasakė Džeredas. Lorena išraudo iki ausų. Jis garsiai nusijuokė ir nuėjo, žvangindamas pentinus į pakrantės akmenis.

Lorena suvyniojo į popierių nesuvalgytus sumuštinius ir atsargiai priėjo prie didžiulio žirgo, norėdama juos įdėti į Džeredo balno krepšį. Prie užpakalinės balno dalies dirželiais buvo pririštas dėklas su medžiokliniu šautuvu. Lorena ir anksčiau buvo mačiusi Džeredo makštį su revolveriu, bet dar niekada nebuvo stovėjusi taip arti prie šaunamojo ginklo. Šautuvas jai sukėlė siaubą, bet, sprendžiant iš visko, jos vyras su ginklais elgėsi visiškai ramiai.

Netrukus Džeredas paėmė už žirgo žąslų.

— Aš ten mačiau nuvirtusius medžius,— kreipėsi į jį Lorena.— Ar kas nors tvarko tas išvartas?

— Ne, tai atlieka Kabalas, kai supyksta. Paskutinis potvynis įvyko prieš dvejus metus ir buvo vienas iš baisiausių. Buvo nuplauti medžiai, gyvuliai, namai ir net tiltai.

— Bet upė atrodo rami.

— Daugiausia laiko ji tokia ir yra. Tačiau užėjus didelėms liūtims, nuo kalvų tekantys upeliai ištvinsta ir upė suveda sąskaitas: atsiima tai, ką davė žemei.

Toks poetiškas baisios stichinės nelaimės pavaizdavimas nustebino Loreną, kuri manė, kad Džeredas yra sausas ir nekalbus žmogus.

Jis mašinaliai nieko negalvodamas įsodino Loreną į balną. Ji negalėjo susivaldyti neatsidususi, kai vėl atsidūrė ant tos kietos laktos. Kad Džeredas neatspėtų jos jausmų, Lorena paklausė:

— Koks mano kumelės vardas?

— Koks vardas? Atrodo, kad vakerai ją vadina Ugnine, dėl spalvos.

— O jūsų eržilo?

— Tai — Čardžeris,— atsakė jis išdidžiai, tapšnodamas per savo puikaus eržilo kaklą.— Šiandieną jis lyg nesavas... matyt, jį jaudina Ugninės artumas.— Rusvai auksinės akys nukrypo į Loreną ir jos skruostai skaisčiai nuraudo. Lorenos žvilgsnis nenoromis nukrypo į tą eržilo kūno dalį, kuri rodė jo vyrišką galią.

„Sako, jis didelis kaip eržilo!" Lorena vos neuždusо, kai vėl prisiminė tuos Elenos žodžius.

Džeredas kurtinamai nusikvatojo.

— Nesijaudink, Lorena. Jis pernelyg gerai išauklėtas, per daug džentelmeniškas, kad prie žmonių ją apvaisintų. Be to, ir aš tvirtai laikau rankose pavadį, pakankamai tvirtai, kad suvaldyčiau Čardžerį, jeigu jo jausmai pasidarytų per daug stiprūs.— Išsijuokęs jis jau rimtai tarė:— Juk jis elgiasi ramiai, tiesa? Benas man jį padovanojo, kai grįžau iš Kubos.

Lorenos sumišimą akimirksniu pakeitė nuostaba.

— Jūs kariavote?

Džeredas trumpai linktelėjo. Matyt, karo prisiminimai jam buvo nemalonūs. Vyro akys tapo griežtos ir šaltos, kaip agato gabaliukai. Susikrimtusi, kad Džeredui netyčia sugadino nuotaiką, Lorena nusigręžė ir ėmė perdėtai įdėmiai žiūrėti į dangų viršum horizonto.

Jie jojo dar visą valandą, kol pasiekė kalvos viršūnę. Kitoje kalvos pusėje tęsėsi nuostabi lyguma, panaši į didelę plokščią pusrutulio formos taurę. Jos centre, prie nedidelio upelio kedrų pavėsyje, ganėsi Chirfordo veislės karvių banda. Savo ruda spalva jos labai kontrastavo su ganyklos žaluma.

Lorena buvo taip pakerėta priešais ją atsivėrusio peizažo grožio, kad neatkreipė dėmesio į artėjantį kanopų kaukšėjimą. Raiteliai jau buvo visai arti, kai Lorena juos pamatė. Keli vyrai su kaklaskarėmis uždengtais veidais ir ant akių užsmauktomis skrybėlėmis mojavo pistoletais, medžiokliniais šautuvais ir rėkė visa gerkle.

Raiteliai sparčiai artėjo, žemai pasilenkę prie balnų. Apimta siaubo, ji pasižiūrėjo į Džeredą ir nustebo pamačiusi, kad jis, kaip ir banditai, užsitempė ant nosies savo raudoną kaklaskarę, akimirksniu išsitraukė iš dėklo medžioklinį šautuvą ir atitraukė gaiduką. Paskui, sudavęs pentiniais Čardžeriui ir surikęs širdį stingdantį komančių kovos šūkį, pasileido šuoliais sutikti raitelių.

Banditai kelis kartus iššovė į orą ir glaudžiu ratu apspito Džeredą. Jis taip stipriai įtempė pavadį, kad Čardžeris atsistojo piestu ir sumojavo ore kanopomis. Per stebuklą Džeredas išsilaikė balne.

Lorena klausėsi pašėlusio savo širdies plakimo, aidu atsiliepiančio ausyse. Ji buvo apimta siaubo. Kodėl Džeredas ją paliko? Juk jis nemanė, kad įstengs vienas įveikti visus tuos banditus. Kai jie nužudys Džeredą, ateis ir jos eilė. Ką jie padarys jai? Susijaudinusi Ugninė šokinėjo. Lorena niekaip neįstengė nuraminti kumelės, nes visą dėmesį buvo nukreipusi į tai, kas vyko piešais ją.

Džeredas nušoko nuo Čardžerio, gaujos vadas taip pat grakščiai ir lengvai nulipo nuo arklio. Kiti raiteliai padarė glaudų ratą, kurio centre atsidūrė Džeredas ir gaujos vadas. Jie, stovėdami vienas priešais kitą, pasikeitė įtemptais žvilgsniais. Viešpatavo mirtina tyla.

Loreną apėmė panika. Ji įspėjo, kad jie ketina kautis. Vyrus skyrė kelios pėdos, abu stovėjo plačiai išžergę kojas ir nuleidę rankas prie šonų, buvo labai įsitempę. Jie

buvo beveik vienodo ūgio ir kūno sudėjimo. Lorena sulaikė kvapą.

Akimirksniu pakilo rankos ir du revolveriai iššovė vienu metu perskrosdami tylą. Šūvių garsas nuaidėjo gretimose kalvose.

10 SKYRIUS

Ar nusigandusi šūvių, ar dėl to, kad Lorena instinktyviai keliais suspaudė Ugninės šonus, ši staiga metėsi į šoną ir didžiuliu greičiu nudūmė pieva, nekreipdama dėmesio į jojikės mėginimus ją sustabdyti. Lorena buvo per daug išsigandusi, kad įstengtų rėkti. Prisispaudusi prie balno, ji iš siaubo išplėstomis akimis žiūrėjo į po kumelės kojomis lekiančią žemę. Su Ugninės kanopų kaukšėjimu maišėsi kito arklio kanopų bildesys, bet Lorena bijojo atsigręžti ir pasižiūrėti nuogąstaudama, kad neįstengs išsilaikyti balne, o juo labiau pamatyti tą, kuris ją vijosi. Akies krašteliu ji pastebėjo šmėkštelėjusius šviesius karčius ir staiga pajuto, kad kažkieno stiprios rankos apglėbė ją per liemenį ir traukte ištraukė iš balno. Kumelė išslydo iš po Lorenos ir ji pakibo ore kaip lėlė, prispausta prie sunkiai besikilnojančio žirgo šono. Lorena stipriai užsimerkė. Nežinomas raitelis dar stipriau suspaudė jos liemenį ir pakėlęs pasisodino ant arklio priekyje savęs.

Po kurio laiko, kuris Lorenai atrodė amžinybė, jie ėmė joti lėčiau, paskui ir visai pamažu. Ji girdėjo smarkų širdies, kuri atrodė tuoj tuoj iššoks iš raumeningos krūtinės, plakimą. Lorena pakėlė galvą ir viršum raudonos kaklaskarės pamatė gintarines akis.

— Lorena?

Ji pažino balsą ir prisišliejo prie Džeredo krūtinės, pajutusi neapsakomą palengvėjimą, kad abu liko gyvi. Jis stipriau prispaudė Loreną prie savęs. Ji padėjo galvą ant vyro krūtinės ir užsimerkė. Lorenos ramybę sudrumstė artėjantis kanopų trepsėjimas. Ji visai pamiršo priešus.

— Viskas gerai, Džeredai?

— Manau, kad taip. Buvo nedidelė pramankšta.

Tvirtas Džeredo balsas nuramino ją.

— Lorena,— tyliai pakartojo vyras.

Ji nenoriai atsimerkė ir pakėlė galvą.

Džeredas nuleido nuo veido kaklaskarę ir iš viršaus pasižiūrėjo į ją. Vyro akyse Lorena pamatė susirūpinimą. Dėl jos? Nejaugi? Čardžeris nekantriai kilnojo galvą ir pagaliau išstūmė Loreną iš hipnozės būsenos, kurią buvo sukėlęs Džeredo artumas.

Ji tuojau pat pamatė kitą raitelį. Iš veido jis priminė Džeredą, tik oda ir plaukai buvo tamsesni. Jis irgi nusitraukė nuo veido kaklaskarę ir dabar užjaučiamai jai šypsojosi. Lorena baikščiai apžvelgė juos apsupusius raitelius. Dabar jie nebeatrodė rūstūs ir pavojingi, o tik susidomėję ir šiek tiek susierzinę.

— Lorena, tai Rudis Mendesas, o kiti — „Kipointo" vakerai. Mes jus išgąsdinome?

Švelnus Džeredo balsas nustebino ją.

Lorena tylėdama linktelėjo, paskui, prisiminusi dvikovą, tarė:

— Aš gi mačiau, kaip jūs iššovėte vienas į kitą.

Jos lūpos drebėjo.

Rudis nusikvatojo: balti dantys sublizgėjo tamsaus veido fone.

— Aš manau, kad Džeredas kartais yra vertas kulkos, bet čia buvo tik žaidimas ir mes tyčia šovėme pro šalį.— Jis mirktelėjo Lorenai.— Rudis Mendesas jūsų paslaugoms, misis Loket. Sveiki atvykę į „Kipointą". Džeredui reikėjo jus įspėti apie mūsų grubius pasilinksminimus. Šiandieną mes šiek tiek persistengėme. Ar jūs galite mums atleisti?

Jo šypsena buvo tokia atvira ir nuoširdi, kad Lorena nesusilaikė ir nusišypsojo.

— Man gaila, kad sukėliau tokį sąmyšį.

Netikėtai ji suvokė, kad galbūt atrodo siaubingai. Skrybėlė buvo nukritusi nuo galvos ir tabalavo kažkur už pečių, iš kietai supintos kasos išsipešę plaukai krito ant veido.

Tačiau blogiausia buvo tai, kad ji sėdėjo ant arklio netinkamoje ledi pozoje ir stiprios Džeredo rankos laikė ją per liemenį. Atsargiai Lorena išsilaisvino iš ją apkabinusių rankų. Tačiau netikėtai Čardžeris nekantriai treptelėjo kanopa į žemę. Lorena prarado pusiausvyrą ir vos

Jos įėjo į erdvų kambarį. Vienoje pusėje buvo didžiulis židinys, o kitoje, alkovoje, stovėjo stalas, žemas bufetas ir porcelianinių indų krūva.

Vidurinė kambario dalis buvo jauki svetainė, kurioje viešpatavo šilumos ir geranoriškumo atmosfera. Svetainėje stovėjo kelios ilgos sofos, lengvos kėdės ir otomanės *, ant koklinių grindų buvo išmėtyti margi kilimėliai, ant sienų kabėjo Vakarų gyvenimo scenas vaizduojantys paveikslai, spintos buvo pilnos knygų, kampe stovėjo rašomasis stalas su nuolaidžiu viršumi. Lorenai iš karto patiko šitas kambarys.

Kelios durys vedė į koridorius, kurie, Lorenos nuomone, ėjo į miegamuosius. Už vienerių durų tikriausiai buvo virtuvė. Glorija nušvito, kai Lorena pagyrė kambarį ir šeimininkės skonį.

— Aš jus nuvesiu į Džeredo kambarį. Jį tvarkydama aš stengiausi padaryti taip, kad jums būtų patogu. Juk jūs žinote, kaip atrodo viengungio kambarys.

Lorena neturėjo jokio supratimo, kaip jis turėtų atrodyti, bet išgirdusi Glorijos žodžius išbalo.

Jos nuėjo koridoriumi ir Glorija atidarė duris į erdvų miegamąjį su plačiais langais, pro kuriuos atsivėrė puikus plokščių kalvų ir upės vaizdas.

Kambaryje buvo komoda, ant kurios stovėjo veidrodis skutimuisi, minkšta kėdė ir otomanė. Glorija atidarė garderobą, kad parodytų Lorenai, jog Džeredo drabužiai užima tik pusę jo.

Didelę kambario dalį užėmė dvigulė lova. Prie jos stovėjo staliukas su praustuvu ir ąsočiu praustis.

— Tą staliuką aš suradau specialiai jums, Lorena,— tarė Glorija.— Teko pasirausti svirne, kur laikomos visos senienos. Tačiau tai tik trumpam. Kitą kartą Pepė jums atveš ką nors tinkamesnio.

Lorenos veide pasirodžiusį didžiulį siaubą Glorija palaikė nepasitenkinimu.

— Ar viskas gerai?— droviai paklausė ji.

---

* Otomanė — žema sofa su priegalvėliais vietoj atkaltės ir šoniniais voleliais.

— Ne!.. Tai yra, aš noriu pasakyti, taip. Viskas puiku, Glorija. Jūs labai stengėtės ir man sunku žodžiais išsakyti savo dėkingumą, bet...— Lorena nutilo nežinodama, ką pasakyti, ir bejėgiškai pažvelgė į vyrą. Tačiau Džeredas buvo toks pats sumišęs, kaip ir ji.

Rudis stovėjo tarpduryje prisišliejęs prie staktos, sukryžiavęs rankas ant krūtinės. Jam suteikė didžiulį malonumą tai, kas vyko. Jis šelmiškai švytinčiomis akimis kreipėsi į Džeredą:

— Aš su Glorija paliksime jus, kad galėtumėte po kelionės nusiprausti ir pailsėti. Paskui pietausime. Jūs tikriausiai mirštate iš bado, bet galite neskubėti: turite tiek laiko, kiek tik reikia.

— Aš... hm, aš verčiau eisiu į baraką pas vaikinus, pasisveikinsiu ir kartu nusiprausiu.

Dar niekam nespėjus jam paprieštarauti, Džeredas išbėgo iš kambario: paliko nustėrusią Gloriją, šiek tiek nustebusį Rudį ir nepaprastą palengvėjimą pajutusią Loreną.

„Velniava!" — eidamas per kiemą tarė sau Džeredas. Jis visai nepagalvojo apie miegamuosius. Rudis ir jo jaunikliai buvo užėmę visus kambarius, išskyrus vieną. Džeredui patiko jo kambarys, todėl nenorėjo jo užleisti Lorenai, bet kaip pasakyti romantiškai nusiteikusiai Glorijai, kad ji kur nors kitur įkurdintų jo jauną žmoną.

Tačiau dar sunkesnis išmėginimas jam atrodė naktis viename kambaryje su Lorena. Džeredas buvo prisiekęs, kad jos nepalies. Bet nesulaužyti tos priesaikos gali tik aklas ir sukriošęs devyniasdešimtmetis vienuolis. Pasilikti su Lorena dviese ir...

Ne, reikia savo mintis nukreipti kur nors kitur. Ir greitai.

Susitvarkiusi Lorena įėjo į erdvų valgomąjį, kur stovėjo pietums padengtas stalas, ir rado ten tik vieną moterį. Ji buvo tikra meksikietė, Loreną nustebino jos didingas grožis, įkūnijęs ramų pasitikėjimą savimi, tyrumą ir nesudrumsčiamumą.

Moteris buvo neaukšta, grakščios figūros. Jos juoduose plaukuose, susuktuose pakaušyje į didelį kuodą, blizgėjo sidabrinės gijos. Moters juodos suknelės su aukšta apykakle griežtumo nešvelnino nė vienas papuošalas. Tai-

syklingas veidas, plona, tiesi nosis, dailus smakras, gražiai išlenkti antakiai viršum liūdnų tamsių akių ir žavinga aiškių kontūrų burna.

Ji Loreną sutiko nuoširdžiai ir atvirai šypsodamasi.

— Lorena Holbruk-Loket. Aš — Marija Mendes. Sveiki atvykę į „Kipointą".

— Senjora Mendes, man malonu su jumis susipažinti. Jūs — Rudžio motina?

— Taip,— atsakė atsainiai, tyrinėdama Lorenos veidą.— Jūs būtent tokia, kaip jis sakė, graži. Jis labai norėjo, kad jūs čia atvažiuotumėte. Manau, kad jis buvo teisus.

— Jūs kalbate apie Beną?— Lorena nustebo, kad ta moteris tiek daug žinojo apie Beno planus dėl jos.

Marija linktelėjo.

— Benas man viską papasakojo apie jus, kai mačiau jį paskutinį kartą.

Lorenai pasirodė, kad Marija ketino kažką pridurti, bet įėjo Džeredas karstyte apsikarstęs Mendeso atžalomis. Ant jo pečių sėdėjęs mažylis tvirtai laikėsi už vyro plaukų. Jie visi juokėsi ir šaukė:

— Džeredai, aš irgi noriu.

— Na, paimk mane!

— Džeredai, paskui prašom paimti mane.

Glorija išėjo iš virtuvės ir suplojo delnais.

— Palikite Džeredą ramybėje. Jis ką tik atvyko. Jūs dar suspėsite su juo pažaisti. Sėskitės prie stalo, tik pirma nusiprauskite, kad nė vieno rankos nebūtų purvinos.

Vaikai nenoriai paleido Džeredą ir atsisėdo savo vietose prie stalo. Džeredas penkiais pirštais pasiglostė plaukus ir susikišo marškinius į kelnes, nes vaikai gerokai apgadino jo tualetą.

Lorena niekada net nepagalvojo, kad Džeredas gali mėgautis žaidimu su vaikais. Jis tebesijuokė tvarkydamasis marškinius ant plačios krūtinės. Po plonu audiniu puikiai matėsi jo raumenys. Taisydamasis marškinius, jis išsitiesė ir įtraukė pilvą. Lorenos žvilgsnis netyčia sustojo ties vyro klubais ir ji pajuto pažįstamą spazmą gerklėje.

Pajutęs, kad Lorena žiūri į jį, Džeredas pakėlė galvą ir jų žvilgsniai susitiko. Ji buvo susišukavusi plaukus ir

vėl supynusi kasą, be švarkelio, pirštinių ir skrybėlės, tik plona palaidinukė minkštai dengė jos krūtinę. Siauras su skeltuku sijonas pabrėžė Lorenos figūros moteriškumą ir ji savo moterišką patrauklumą nešė kaip vėliavą. Džeredas staiga suprakaitavusius delnus nuaišluostė į klubus ir nukreipė akis į šalį, mintimis keikdamas savo jautrumą.

Pamatęs prie stalo Mariją Mendes, Džeredas, Lorenos nuostabai, kreipėsi į ją labai švelniai:

— Marija, kaip tu?

Jis apėjo aplinkui stalą ir stipriai apkabino moterį, nors niekada taip nesielgdavo su Olivija.

— Džeredai, aš ką tik susipažinau su Lorena ir noriu pasakyti, kad tavo žmona — gražuolė.

Džeredas žvilgtelėjo į Loreną ir pro dantis burbtelėjo:

— Taip... ačiū tau.

Įėjo Rudis. Glorija atnešė iš virtuvės dar vieną lėkštę ir padėjo ant stalo. Visi pradėjo valgyti. Prie stalo buvo triukšminga, visi kalbėjo kartu, buvo sunku ką nors suprasti, bet Lorena neapsakomai džiaugėsi, prisiminusi vienatviškus bendrus pietus tėvo namuose, perdėtai oficialius, nuobodžius — Praterių namuose, tylius ir įtemptus — pas Oliviją.

Visi plepėjo be perstojo, pasakojo labai svarbias naujienas ir tauškė niekus. Rudis papasakojo apie incidentą — „dvikovą pistoletais". Vaikai juokėsi iš Lorenos išgąsčio, o Glorija su Marija barė vyrus dėl jų neprotingo elgesio.

Prie stalo, nors ir ilgo, buvo ankšta; Glorija Loreną ir Džeredą pasodino šalia. Kai jie imdavo stalo įrankius arba keldavo taures, jų alkūnės liesdavosi. Kelis kartus jų klubai ir keliai po stalu buvo atsidūrę labai arti. Jeigu kas ir pastebėjo dvi šakutes, nelauktai sustojusias ore pakeliui į dvi iš nuostabos pravertas burnas, niekas neprataré nė žodžio.

Rudis, pastebėjęs viską, kas vyksta, juokėsi mintyse. Jie puikiai priešinosi savo jausmams. Buvo įdomu tai stebėti: įvykiai rodė, kad Didysis Džeredas kris nuo to švelnaus daigelio, tos merginos, kuri jam buvo tik iki pečių, kerų.

Baigę valgyti, vyrai pakilo nuo stalo ir išėjo tvarkyti savo niekada nesibaigiančio reikalo — rančos. Lorena žiū-

rėjo, kaip jie ėjo greta prie vieno iš koralių *. Jie buvo beveik vienodai apsirengę ir ėjo panašiai — grakščiai, ryžtingai.

— Iš nugaros jie nepaprastai panašūs,— garsiai pagalvojo Lorena.

— Taip, kiekvienas pasakys, kad jie — broliai,— tarė šalia stovinti Glorija.

Lorena staigiai atsisuko į ją.

— Broliai?

Glorija atrodė suglumusi.

— Na taip, aš maniau, kad jūs žinote, jog Rudis — jūsų dieveris.

Glorija buvo nustebusi, kad Džeredas savo žmonai nė žodžio nesakė apie jų giminystę.

— Misis Mendes ir...— sušnibždėjo ji, nesiryždama garsiai pasakyti savo prielaidos.

— Marija ir Benas,— už ją baigė Glorija, bet, pamačiusi apstulbusios Lorenos veidą, nutilo ir šaltai pridūrė:— Neteiskite jų per daug griežtai. Jie labai mylėjo vienas kitą. Marija su Benu čia praleido beveik keturiasdešimt metų.

— Bet... jo žmona buvo Olivija,— silpnai paprieštaravo Lorena. Vadinasi, Benas gyveno nuodėmingai? Jos Benas?

— Jūs pažįstate Oliviją,— paaiškino Glorija,— ir jums nereikia pasakoti, kokia tai moteris. Nuo tos minutės, kai Benas ją atsivežė čia iš Naujojo Orleano, ji nuodijo vyrui gyvenimą. Olivija reikalavo, kad jie gyventų Koronade, ir nenorėjo turėti nieko bendra su „Kipointu". Ji ėmėsi vadovauti bankui. Marija buvo vieno iš pirmųjų vakerų, Beno pasamdytų dirbti rančoje, duktė. Jie iš pirmo žvilgsnio pamilo vienas kitą.

Taip, Lorena lengvai galėjo įsivaizduoti, kaip tai įvyko. Švelni, rami Marija ir šiurkštokas, vyriškas Benas. Jie tikriausiai puikiai papildė vienas kitą. Jis davė Marijai meilę ir apsaugą, o ji padovanojo vyrui namų židinio džiaugsmą ir sūnų. Laimė. Kaip sužinoti, kur ją rasti? Prieš

* Corral (isp.) — kiemas; čia — aptvertas kiemas gyvuliams laikyti.

kelias savaites sužinojusi tą skandalingą istoriją Lorena būtų buvusi šokiruota, o dabar...

Nejaugi šis kraštas pakeitė jos įprastinius įsitikinimus? Šį irgi?

— Abu Beno Loketo sūnūs labai prisirišę vienas prie kito,— pasakė Glorija, žiūrėdama pro langą į nutolstančius brolius.

— Rudis susitaikė su tuo, kad negali turėti tėvo pavardės ir būti teisėtas įpėdinis. Benas mylėjo jį ir Rudis tai žinojo. Savo testamente Benas viską išdėstė labai aiškiai: kol bus „Kipointas", Rudolfo Mendeso sūnūs turės tokias pat teises, kaip ir Džeredo Loketo sūnūs. Graudu, tiesa?— tęsė ji, nors Lorena tylėjo. Jos abi žiūrėjo, kaip vyrai, užšokę ant žirgų, dingo už horizonto.

— Marija net negalėjo dalyvauti Beno laidotuvėse, kaip ir jo pirmagimis. Tačiau Benas buvo atvažiavęs čia, į rančą, kelios dienos prieš mirtį. Jis kalbėjo apie jus, Lorena, ir žadėjo atvežti čia. Tai buvo paskutinė naktis, praleista su Marija. Tikiuosi, kad jie visą tą naktį mylėjosi, nes jis nebuvo buvęs ištisą mėnesį. Žinodama seną Beną, aš manau, kad taip ir buvo.

— Taip, ir aš tuo įsitikinusi,— nuraudusi pasakė Lorena.

— Glorija įdėmiai pasižiūrėjo į Loreną.

— Jums reikėtų nutraukti mano plepalus. Jūs tikriausiai pavargote. Gal jums reikėtų šiek tiek nusnūsti?

— Taip, aš šiek tiek pavargau,— prisipažino Lorena.— Bet aš jums labai dėkinga už tai, ką man papasakojote. Dabar man daug kas paaiškėjo.

Glorijos veidas sušvelnėjo ir ji švelniai pabučiavo Lorenos skruostą.

Lorena nuėjo į Džeredo kambarį ir uždarė duris. Ji buvo viena, bet to nejautė. Atrodė, kad Džeredas yra šalia: taip stipriai ji jautė vyro buvimą. Lėtai nusirengdama, ji jautėsi tarsi apsinuogindama vyro akivaizdoje.

Jaunoji misis Loket išsitiesė lovoje ir jai pasirodė, jog Džeredas atsigulė šalia. Ji perbraukė ranka per sunkią antklodę ir pagalvojo apie tas naktis, kurias ant tos lovos praleido Džeredas. Netrukus akys užsimerkė ir ji užmigo. Mergina sapnavo į ją žiūrinčias gintarines akis.

11 SKYRIUS

Prieš pietus Lorena išsimaudė vonioje. Glorija jai papasakojo, kad prieš dviejus metus Benas į virtuvę ir du vonios kambarius įvedė vandentiekį. Vanduo tekėjo vamzdžiais iš cisternos, o jam šildyti Benas vonios kambariuose pastatė krosnis, ant kurių nuolatos dviejuose variniuose katiluose ir virė vanduo.

— Yra tik viena taisyklė,— šypsodamasi pasakė Glorija,— nusimaudei — pripilk vandens į katilą kitam. Oi, Džeredas prašė manęs jums perduoti,— pridūrė ji, ištiesdama Lorenai rudą buteliuką.

— Kas tai?— paklausė Lorena.

— Tepalas,— atsakė Glorija, stengdamasi sutramdyti šypseną.

Dieną atvažiavo Pepė ir atvežė Lorenos daiktus, kurie buvo sukrauti miegamajame. Greta jos lagaminų stovėjo Džeredo maišai. Ji pastebėjo, kad vienas buvo atrištas. Ką jai daryti, jeigu šį vakarą Džeredas paskui ją ateis į miegamąjį? Matyt, Mendesai to ir laukė. Prieš eidama į valgomąjį, ji pasistengė nusiraminti.

Nors ir keista, bet atvirkščiai negu per labai gyvus priešpiečius, prie stalo viešpatavo tyla. Stalą apšvietė žvakės, jis buvo serviruotas porcelianiniais ir krištoliniais, o nebe moliniais indais.

— Kur vaikai?— paklausė Lorena, nešdama iš virtuvės padėklą su patiekalais.

— Jie nuprausti ir suguldyti į lovas,— atsiduso Glorija.— Pietūs tyloje — vienintelė mano ir Rudžio prabanga.

Džeredas su Rudžiu atėjo iš terasos, kur trumpino laiką gurkšnodami viskį. Džeredas užgesino cigarą artimiausioje peleninėje. Jis buvo susitvarkęs, užsivilkęs švarius marškinius, kuriuos tikriausiai pasiėmė iš bagažo, kai Lorena buvo vonioje.

Lorenos nuostabai, Rudis priėjo prie Glorijos, apkabino ją ir karštai pabučiavo. Jie labai tyliai kažką šnibždėjosi tarsi pamiršę, kad kambaryje yra ne vieni.

Džeredas sustojo prie lango ir įsistebeilijo į jį, užsikišęs nykščius už glaudžiai aptemptų kelnių diržo. Lorena

stovėjo kambaryje ir nervingai timpčiojo laikroduką ant krūtinės stengdamasi paslėpti nejaukumą. Apsikabinusių Rudžio ir Glorijos vaizdas jai sužadino norą būti irgi arti Džeredo. Vidinis balsas jai sakė, kad reikia prieiti prie Džeredo ir pašaukti jį.

Lorena jau ketino žengti pirmą neryžtingą žingsnį jo link, kai į kambarį įėjo Marija.

— Kas tai? Jaunieji elgiasi kaip svetimi, o seni sutuoktiniai myluojasi kaip balandėliai!— linksmai prašneko ji.

— Aš irgi ketinau tai pasakyti.— Rudis priėjo prie Lorenos ir paėmė jos rankas į savąsias.— Jeigu jūsų pasigailėjimo vertas vyras neketina jūsų pabučiuoti, tai pabučiuosiu aš. Lorena, sveika atėjusi į mūsų šeimą.

Jis lūpomis švelniai palietė jos skruostą.

Stojo įtempta tyla. Tačiau Džeredas, atrodo, nepastebėjo visų pasijutimo nejaukiai, priėjo prie stalo ir trumpu galvos linktelėjimu pakvietė Loreną atsisėsti į jai deramą vietą. Degančiais skruostais ji priėjo prie Džeredo ištrauktos kėdės. Kiti, neįprastai tylūs, pasekė ja.

Per pietus vyko nevaržomas pokalbis. Mendesai buvo įpratę laisvai kalbėti apie viską, kas dėjosi rančoje. Tačiau kai kurios gvildenamos temos vertė Loreną suglumti: galvijų kastravimas ir įdagavimas, veisimas... Sibilę po tokių kalbų visą mėnesį imtų isterija.

Lorena ir Glorija nukraustė indus. Glorija buvo griežtai nutarusi nepriimti Marijos pagalbos, bet Lorenai prisipažino, kad norėtų turėti pagalbininkę: vienai buvo sunku tvarkyti tokį didelį ūkį ir prižiūrėti vaikus.

Kai jos atėjo pas Mariją ir vyrus į didžiąją svetainę, Lorena su džiaugsmu pastebėjo, kad Džeredas buvo visiškai blaivus. Jo veide nebebuvo pasipūtusios pašaipos, veido bruožai buvo sušvelnėję. Jis atrodė ramus ir, galima sakyti, laimingas. Tai buvo visai ne tas vyras, kokį Lorena buvo įpratusi matyti gražiame, bet šaltame name Koronade.

Džeredas buvo tingiai išdribęs ant kėdės ir ištiesęs ilgas kojas. Lorena skubiai apžvelgė visą jo figūrą ir tuojau pat nukreipė akis į šalį bijodama, kad kiti nepastebėtų jos susidomėjimo.

Glorija su Marija, patogiai įsitaisiuosios ant sofos, kalbėjosi apie vaikus ir jų dienos išdaigas. Lorenai buvo leista elgtis savo nuožiūra: ji nuėjo prie vienos knygų spintos. Iš sijono kišenės išsitraukusi akinius, Lorena su įdomumu tyrinėjo knygų nugarėles ir netrukus aptiko kelias įdomias knygas. Ji išsitraukė keletą knygų ir atsisėdo po lempa.

Lorena susidomėjo kažkokio reindžerio parašytą knyga apie komančių gyvenimą ir buitį. Ji miglotai girdėjo, kad Rudis atsistojo ir pasuko į virtuvę klausdamas, gal kas nors dar nori kavos.

Lorena jau buvo perskaičiusi kelis puslapius, kai kažkas paskatino pakelti akis. Džeredas įdėmiai žiūrėjo į ją per mėlynus cigaro dūmus. Jo veidas nebuvo įprastai šaltas ir griežtas. Džeredas žiūrėjo į ją beveik švelniai. Šiek tiek šypsodamasis.

Vyro dėmesys nukrypo į Lorenos ranką, nevalingai timpčiojančią laikrodį ant krūtinės. Kodėl tie gležni piršteliai visą laiką žaidė su laikrodėliu? Kokią reikšmę jai turi tas laikrodėlis? Staiga Džeredas suvokė, kad labai mažai ką žino apie ją.

Kai šiandieną jie jojo ant vieno arklio ir jis buvo Loreną prispaudęs prie savęs, reikėjo sukaupti visą ištvermę, kad susivaldytų ir nepabučiuotų jos į pakaušį, tiesiai į tas sunkias juodų plaukų garbanas. Jis buvo pasirengęs joti šimtą mylių, laikydamas Loreną ant kelių. Kokią saldžią kančią jis patirdavo, kai prisiliesdavo jos kūnas.

Džeredą kankino prisiminimas apie prisilietimą prie jos krūtinės. Jis įtikinėjo save, kad tai įvyko savaime. Kaip ten bebūtų, jis pajuto stangrią ir aukštą krūtinę. Kad taip galėtų ją pamatyti...

Suvokęs, kur nuvedė mintys, Džeredas krūptelėjo. Jis privalo atsiminti, kaip ji čia atsirado. Ji visai ne tokia nekalta ir gležna gėlelė, kokia atrodo su tais akiniais ant nosies, įtikinėjo jis save. Iš tikrųjų tai — klastinga maža intrigantė. Jam dabar reikia pasivolioti ant šieno su kokia nors sukalbama paleistuve. Sumani prostitutė greitai išmuš jam iš galvos tą šventiko atžalą.

Lorena pastebėjo, kad dingo Džeredo veido švelnumas, tarsi vėjo nupūstas. Susikrimtusi ji padėjo knygą ir nusiėmė akinius.

— Visiems labos nakties,— tarė Marija tuo metu, kai į kambarį grįžo Rudis su puoduku kavos rankoje.

— Aš jus, jaunuoliai, palieku, ir einu miegoti. Lorena,— ji priėjo prie merginos ir suėmė jos veidą savo švelniomis rankomis,— aš labai džiaugiuosi, kad jūs esate čia, su mumis. Benas būtų laimingas, jeigu dabar sėdėtų šitame kambaryje. Tiesą sakant, aš manau, kad jis ir būdavo čia laimingas.— Ji pabučiavo Loreną į skruostą ir lėtai išėjo.

— Ji niekada neatsigaus nuo netekties,— tyliai tarė Rudis, žiūrėdamas į išeinančią motiną.

— Taip,— atsiduso Glorija.— Aš irgi eisiu į lovą.— Ji atsistojo, priėjo prie Rudžio ir atsirėmė į jo krėslo ranktūrį. Atsilapojusi palaidinė atvėrė vyro akims stambią krūtinę. Rudis apkabino išpampusią žmoną ir jie ilgai, aistringai bučiavosi.

— Sušildyk ir man vietelę, aš ateisiu po kelių minučių,— tarė jis, kai Glorija pagaliau atsitraukė.

— Nesulaikyk ilgam Džeredo. Atsimink, kad dabar jam medaus mėnuo,— sušnabždėjo Glorija, akimis rodydama į Džeredą.

Šis neramiai sujudėjo ant kėdės.

— Viskas gerai, Glorija. Aš eisiu su vaikinais palošti pokerio. Jie mane pakvietė, o juk tu žinai, kad kartais lošimas tęsiasi visą naktį.

Jis iš visų jėgų stengėsi kalbėti linksmai ir nerūpestingai, bet jam blogai sekėsi.

— Pokerio!— išpoškino Glorija.— Ką, velniai griebtų...

Perveriantis Rudžio žvilgsnis privertė ją nutilti. Glorija pasižiūrėjo į prie durų stovinčią suglumusią Loreną.

— Lorena, aš pasistengsiu, kad jūs gerai įsitaisytumėte nakčiai,— užjaučiamai tarė Glorija.

— Labos nakties, ledi,— švelniai tarė Rudis.

— Labos nakties, Rudi, labos nakties, Džeredai,— kimiu balsu sušnibždėjo Lorena.

— Labanakt, Lorena,— atsainiai pasakė Džeredas, įdėmiai tyrinėdamas savo nagą.

Glorija labai rūščiai pasižiūrėjo į savo dieverį ir kartu su Lorena išėjo iš svetainės.

Lorena jau kelias valandas vartėsi plačioje lovoje. Ji girdėjo, kai į priešais esantį kambarį įėjo Rudis ir jį šnabždėdama sutiko Glorija. Bet tai buvo seniai, o dabar name buvo tylu.

Skaistus mėnulis apšvietė kambarį vaiduokliška šviesa. Ji krūptelėjo išgirdusi prie durų sėlinamai artėjančius žingsnius. Durys tyliai atsidarė. Lorena pasislinko prie tolimesnio lovos krašto ir apsimetė miegantі.

Džeredas atsargiai įėjo į kambarį, Lorena įsitempė. Jis priėjo prie savo kelioninių dėžių, tebestovinčių kambario viduryje. Lorena išgirdo garsų atidaromo sakvojažo spragtelėjimą. Po to sekė ilga pauzė.

Džeredas tyliai priėjo prie lovos krašto. Kai jis pasilenkė viršum Lorenos, ji pajuto silpną tabako aromatą ir muskusinį odos kvapą. Kelias kankinamai ilgas minutes Džeredas žiūrėjo į ją, nejudėdamas ir tylėdamas. Lorena jautė lengvą oro dvelkimą nuo jo kvėpavimo ir staiga vyro pirštai vos vos palietė jos skruostą. Lorenai mėšlungiškai sutraukė gerklę, o širdis pradėjo plakti taip, tarsi ketintų iššokti iš krūtinės.

Pagaliau jis nuėjo nuo lovos ir vėl ėmėsi savo kelioninių dėžių. Paskui durys atsidarė ir tyliai užsidarė. Lorena pakėlė galvą: kelioninių dėžių kambaryje nebebuvo.

— Išvyko?

— Taip, Lorena. Jis išvyko dar prieš aušrą.

Glorija su gailesčiu žiūrėjo į savo giminaitę. Ji visa širdimi buvo su mergina, su kuria vyras labai bjauriai elgėsi. Kai vakare Rudis atėjo į savo kambarį, sutuoktiniai aptarė keistus Džeredo ir jo jaunos žmonos santykius. Atrodė, kad tai — vedybos iš išskaičiavimo, bet Rudis neįstengė suprasti, kas už jų slepiasi. Jis žinojo, kad priežastis, dėl kurios Džeredas sutiko daryti tą avantiūrą, vadinamą vedybomis, turėjo būti nepaprastai svarbi.

— Kur jis išvyko?

Lorenos širdis staiga nukrito kažkur žemyn, kai Glorija jai pasakė, jog Džeredas pasiėmė pakankamai atsargų, kad galėtų gyventi kelias paras.

— Jis išvyko prie tolimiausios vakarinės rančos ribos tvarkyti kai kurių svarbių reikalų. Atėjo gandų, kad lūšys naikina mūsų galvijus. Dėl jo nesijaudink, Lorena. Jis greitai grįš, aš tuo įsitikinusi.

Ji nuslėpė nuo Lorenos, kad tai galėtų padaryti bet kuris „Kipointe" dirbantis vakeras.

— Taip, aš manau, kad jis greitai grįš,— pralemeno Lorena. Prieš kelias dienas vien tik mintis apie susitikimą su Džeredu jai kėlė siaubą. Dabar gi perspektyva jo nematyti kelias valandas vertė ją nuliūsti. Kas jai darosi? Ji jaučiasi atstumta, pamesta. Juk tai jos medaus mėnuo! Tepalas nė kiek nesumažino jos šlaunų ir sėdmenų skausmo, bet Rudžiui paklausus, ar ji norinti su juo kartu pasijodinėti, Lorena sutiko. Nauji įspūdžiai maloniai žvalino ją. Lorenai norėjosi viską sužinoti apie čionykštį gyvenimą, įgauti rančoje gyvenančių žmonių jėgas ir energijos. Juk tai buvo Beno žemė. „Kipointas" buvo jo kūdikis ir, kaip ir kūrėjas, kupinas gyvybingumo. „Kipointe" Lorena jautėsi esanti arčiau žmogaus, kuris privertė ją čia atvykti ir norėjo, jog ji taptų čionykščio gyvenimo dalimi.

Nesant Džeredo, Lorena įprato jodinėti su Rudžiu arba su kuriuo nors iš vakerų. Rytais ji žaisdavo su Mendesų vaikais, kurie ją mokė ispanų kalbos. Jie raitėsi iš juoko, kai Lorena pasakydavo ne tą žodį ir neteisingai ištardavo. Kartais ji skaitydavo vaikams prieš miegą knygas. Lorena pamėgo Glorijos draugystę ir abi moterys pajuto didelę simpatiją viena kitai. Ji turėjo labai mažai draugių, todėl itin vertino tuos naujus gerus santykius su Glorija.

Lorena mėgo nueiti ir pas Mariją Mandes. Pagyvenusi moteris buvo gana vieniša, daugiausia laiko praleisdavo savo kambaryje. Tokia ji tapo po Beno mirties. Net būdama su šeima, ji atrodė užsidariusi, užsisvajojusi, atsiskyrusi nuo tikrovės. Lorenai atrodė, kad tokiomis minutėmis Marija buvo rami ir patenkinta, ir mėgino įsivaizduoti, kokia ji buvo su Benu ir kokie buvo jų intymūs santykiai.

Pirma savaitė rančoje prabėgo greitai. Kiekvieną kartą, kai tik Lorena išgirsdavo kanopų trepsėjimą, jai širdis nukrisdavo žemyn, ir kiekvieną kartą ją apimdavo neviltis. Lorena akimis naršė horizontą, vildamasi pamatyti raitelį su plačiakrašte juoda skrybėle, bet viskas buvo veltui.

Ji taip entuziastingai įsitraukė į rančos gyvenimą, kad Glorija ir Rudis neįstengė paslėpti nuostabos. Vakerai droviai prieš ją nukeldavo skrybėles.

— Labas rytas, misis Loket.

Lorena atsakydavo jiems, kiekvieną vadindama vardu. Visi ją gerbė ir visiems ji patiko.

Kartą prie jos priėjo kaubojus meksikietis tamsiomis valiūkiškomis akimis.

— Senjora Loket, aš — Karlosas Rivas, Elenos vyras,— pasakė jis šypsodamasis ir suspausdamas rankose skrybėlę.

— Malonu susipažinti su jumis, Karlosai!— sušuko Lorena.— Kaip Elena?

— Ji mano, kad greitai gims kūdikis.

— Prašom man pranešti, kai tai įvyks, ir perduokite jai linkėjimus.

— Si, senjora.

Lorena jau matė paslaptingą indėną komančį Torną. Jis niekada su ja nekalbėjo, bet sutikęs kiekvieną kartą kilstelėdavo skrybėlę. Jo asketiškas veidas niekada nesikeisdavo, bet Lorena jautė, jog indėno akys viską pastebėdavo, ir tikėjosi jo palankumo, instinktyviai numanydama, kad jis gali būti jos draugas.

Džeredas grįžo po dešimties dienų. Jis parjojo prieš vakarienę, pavargęs ir purvinas, dulkėtas nuo batų iki skrybėlės.

— Tu tik pažiūrėk, kas pas mus teikėsi atvykti,— prašneko Rudis, apžiūrinėdamas kiemo viduryje sustojusį Džeredą.

— Ar aš nepavėlavau vakarienei? Paskutines kelias valandas lėkiau kaip velnias. Mane jau vemti verčia nuo sauso maisto,— atsiliepė Džeredas apsimesdamas, kad nesupranta ironiško Rudžio tono.

— Mes tavęs palauksime, Džeredai. Pirmiausia eik nusipraustі ir atiduok Čardžerį kam nors arklidėje. Ten juo pasirūpins.

Glorija Džeredą sutiko šaltai, Lorena iš viso nežiūrėjo į jo pusę. Jos tamsi galvelė buvo panarinta ant lėkštės. Džeredas pasijuto niekam nereikalingas.

— Aš tuojau grįšiu,— burbtelėjo jis ir išėjo.

Lorena pajuto, kad širdis plaka kažkur gerklėje. Džeredas tik žvilgtelėjo į ją, bet jo buvimas merginą veikė taip stipriai, tarsi būtų prisilietęs prie jos. Visi tyliai šnekučiavosi, laukdami grįžtančio Džeredo.

Jis grįžo persirengęs: vietoj odinių kelnių, liemenės, kaklaskarės buvo švarūs marškiniai ir kelnės, o plaukai — drėgni po prausimosi.

Džeredas priėjo prie Marijos ir pabučiavo į atkištą skruostą. Ji vienintelė šiltai sutiko Džeredą. Glorijai skirtas bučinys nepalietė skruosto, o liko ore, nes ji šokte atšoko nuo Džeredo. Net Rudis jam paspaudė ranką ne taip draugiškai, kaip paprastai paspausdavo, ir be savo įprasto pasišaipymo.

Džeredas atsisėdo šalia Lorenos ir tik tada kreipėsi į ją:

— Labas, Lorena.

— Labas, Džeredai... Jūsų kelionė... buvo... sėkminga?

— Aš nušoviau dvi lūšis ir aplankiau kelis nuomininkus, kuriems mes leidžiame naudoti savo vandenį. Tiesą sakant, nieko ypatingo neįvyko.

Atrodė, kad kalbėti nebuvo apie ką, ir šeima ėmė valgyti. Lorenai kąsnelis nelindo į burną. Ji aiškiai nervinosi, o kai kažkuris iš vaikų iš miegamojo ją pašaukė, Lorena pašoko ir greitai išėjo, stengdamasi atsidurti kuo toliau nuo Džeredo, kurio buvimas šalia labai gniuždančiai veikė.

— Nežinau, ką mes darysime, kai Lorena su tavimi, Džeredai, grįš į Koronadą. Mes visi labai pamilome ją.— Glorija panoro dieveriui trenkti gerą antausį, kai pamatė, kad jis tik abejingai patraukė pečiais.— Vaikai ją dievina ir labai padeda mums, tiesa, Marija?

— O, ji nuostabi mergina, Džeredai. Tu privalai džiaugtis, kad Benas įkalbėjo ją čia atvykti. Tau pasisekė.

Džeredas burbtelėjo kažką nesuprantamo.

— Aš žinau, bent tuziną vaikinų, kurie daug duotų už tai, kad tau atsitiktų nelaimė, Džeredai,— šyptelėjo Rudis.— Jie tai neleistų laiko veltui ir skubiai išvežtų ją iš čia.

Džeredas niūriai pažvelgė į jį.

— Kada, velniai griebtų, ji suspėjo susipažinti su vakerais?

— Ji susitinka su jais kasdien, kai jodinėja. Tu nustebtum išgirdęs, kaip noriai jie atsakinėja į jos klausimus. Ji sumani, greitai viską perpranta.

— Nagi galiu lažintis, kad taip ir yra,— burbtelėjo pilna burna Džeredas.

Grįžo Lorena ir atsisėdo į savo vietą prie stalo. Jai pasirodžius, Rudis atsistojo. Džeredas niūriai apžiūrinėjo vazą su chrizantemomis stalo viduryje.

— Lorena dar nematė vienos vietos rančoje — Pekanų upelio. Tau reikėtų ją ten nuvežti, kol visiškai neatšalo.

Glorija pakurstė Rudį:

— O kodėl ne rytoj? Jūs galėtumėte suruošti pikniką ir pabūti dviese.

— Nemanau...— pradėjo Lorena.

— Ne rytoj,— nutraukė ją Džeredas,— aš čia turiu per daug reikalų.

— Niekai,— įsiterpė Marija. Ji negalėjo ramiai žiūrėti, kad geriausias Beno planas nueina niekais dėl Džeredo užsispyrimo.— Tavęs čia nebuvo beveik dvi savaites. Tu nusipelnai poilsio dienos. Jūs rytą išvyksite, o aš pasirūpinsiu, kad jums paruoštų valgyti. Aš žinau, ką tu mėgsti. Nepamiršk plaušinio maišo ir prirink pekano riešutų. Jų man reikės, kai kepsiu iš pagardintos tešlos Padėkos dienai ir Kalėdoms. Prisimeni, kad aš siųsdavau jų tave ir Rudį kiekvieną rudenį? Benas jums duodavo po pensą už kiekviena riešutą. Laimingos buvo dienelės.— Ji atsiduso, bet tvirtai baigė:— Taigi jūs vykstate rytoj.

Problema buvo išspręsta. Džeredas liūdnai pasižiūrėjo į Rudį, šis nekaltai šypsojosi. Marija ir Glorija sąmokslininkiškai susižvalgė. Lorena drebančia ranka timpčiojo laikrodėlį.

— Velniai griebtų, ko tu iš manęs lauki, Rudi? Ką aš, tavo manymu, turiu daryti? Jie nori elektrinės, o mums reikia geležinkelio. Jie laiko mus prirėmę prie sienos.

— Neturiu supratimo, bet tu kažką turi daryti! Benas greičiau būtų sukėlęs karą, negu leidęs tiems šunsnukiams šeimininkauti mūsų žemėje.

Moterys didžiojoje svetainėje su nerimu pasižiūrėjo viena į kitą, išgirdusios piktus vyrų balsus iš galerijos, kur Rudis ir Džeredas po vakarienės nuėjo surūkyti po cigarą. Marija atidėjo į šalį savo adinį, Glorija nustojo verti Liusei žadėtus karolius, o Lorena nuleido ant kelių skaitomą knygą. Ji viena težinojo to audringo emocijų protrūkio priežastį.

Balsai galerijoje ėmė skambėti ramiau ir moterys vėl ėmėsi savo darbų. Retkarčiais dar jas pasiekdavo garsiau negu įprasta ištarti žodžiai arba frazės.

Rudis ir Džeredas grįžo į svetainę kietai sučiauptomis lūpomis ir niūriais veidais. Abu pasižiūrėjo į Loreną: Džeredas — susierzinęs, o Rudis — su gailesčiu.

Vadinasi, pamanė Lorena, Džeredas papasakojo Rudžiui apie jų vedybų aplinkybes. Minutę ji nusigando, kad Rudis pakeis nuomonę apie ją, kad jo geras požiūris virs neapykanta.

Tačiau pakako vieno žvilgsnio į jo atvirą, draugišką ir užjaučiantį veidą, kad dėl to nėra ko nerimauti.

— Jeigu rytoj ketinate joti prie Pekanų upelio,— Džeredas kreipėsi į Loreną,— pasistenkite kuo anksčiau atsikelti.

Su tokiu entuziazmu galėtų kalbėti tik kalinys, laukiantis auštant kartuvių. Šį kartą niekas nesvarstė, kur miegos Džeredas.

Glorija ir Rudis nuėjo į savo kambarį. Lorena padėjo knygą ant lentynos ir nusiėmusi akinius priėjo prie lango. Ji pamatė aukštą, perkarusią figūrą, sparčiai žings-

niuojančią barako link. Platūs pavargusio Džeredo pečiai buvo nuleisti.

Lorena neįtarė, kad Marija stovi už jos nugaros, kol švelni ranka nepalietė liemens.

— Benas irgi stengėsi įveikti savo meilę man, Lorena, jie abu valingi, stiprūs vyrai. Džeredas neleidžia sau būti ne tik švelnus, bet netgi ir geras jums. Būkite kantri su juo.

Lorena tylėjo bijodama pravirkti. Ji atsigręžė į Mariją, skubiai apkabino ją ir nulėkė į savo kambarį, Džeredo kambarį.

Glorija padėjo Lorenai supinti plaukus į vieną kasą, padaryti jau žinomą jai šukuoseną. Lorena buvo su tuo pačiu kostiumu, kurį pirmą kartą užsivilko Koronade tą rytą, kai su Džeredu jojo į „Kipointą". Iš pradžių jis Lorenai pasirodė nepadorus, o dabar laikė jį visiškai patogiu. Lorena jau priprato prie daugybės permainų savo gyvenime.

Marija buvo virtuvėje: tesėjo savo pažadą paruošti jiems maisto. Įėjo Džeredas ir netaręs nė žodžio ištiesė Lorenai tamsiai mėlyną kaklaskarę. Ji nustebusi pasižiūrėjo į kaklaskarę, paskui į Džeredą.

— Ji — švari,— tarė jis tiriamai žiūrėdamas į žmoną.— Aš ją pasiskolinau iš vieno jūsų garbintojo ir pats išskalbiau. Šiandieną jos gali jums prireikti.

Lorena paėmė kaklaskarę ir sudėjusi trikampiu pabandė užsirišti taip, kaip rišasi vakerai, bet pirštai jos neklausė ir ji neįstengė užsirišti.

— Ne taip,— susierzinęs, atstumdamas Lorenos rankas, tarė Džeredas. Jis priėjo prie žmonos ir vikriai užrišo kaklaskarę ant jos kaklo nepriekaištingu mazgu. Nors Džeredas rišo pavydėtinai vikriai, bet tai truko aiškiai per ilgai ir jo pirštai kelis kartus palietė švelnią merginos kaklo odą.

— Ačiū jums,— tarė Lorena, kai Džeredas pagaliau atsitraukė.

Jis tik patraukė pečiais.

Jie greitai papusryčiavo ir išjojo. Lorena atsisveikindama pamojavo stovinčioms tarpduryje Marijai ir Glorijai. Ugninė, visų vadinama „misis Loket arkliu", gerai klausė savo šeimininkės. Džeredas buvo gerokai nustebęs, kai paleidęs Čardžerį šuoliais pamatė, kad Lorena pasekė jo pavyzdžiu ir nė kuo jam nenusileido. „Ką gi, ji kai ko išmoko,— irzliai pagalvojo Džeredas,— net prarado savo rytietišką baltumą: jos oda pasidarė sveikai rožinė".

Džeredas niekam nebūtų prisipažinęs, net ir sau, kad ilgėjosi jos išvykęs iš „Kipointo". Jis nepajėgė nusakyti tos kančios, kuri persekiojo nuo pat išvykimo dienos. Loketų valdose gyvenančių nuomininkų ir gyvulių augintojų dukterys visada palankiai sutikdavo Džeredo plekštelėjimus per užpakalį, bučinius ir kitus dėmesio ženklus. Tačiau šį kartą jos buvo nusivylusios. Džeredas visą laiką praleido rimtuose pokalbiuose su vyrais. Jis ne tyčia vengė moterų, jos tiesiog nebedomino Džeredo ir jis nebegalvojo apie jas.

Naktį susisupęs į anklodes, jis vartėsi nesėkmingai bandydamas atsikratyti jam neduodančių ramybės vaizdų. Lorena su chalatu ir paleistais ant pečių plaukais. Lorena rančoje, mieganti jo lovoje, mėnulio šviesos apšviesta. Lorena, su akiniais ant nosies, susikaupusi ir palinkusi ant knygos. Lorena. Lorena. Lorena.

Keikdamas savo kvailumą, Džeredas vaizdavosi puikius vaizdus: štai jis bučiuoja iš jos šukuosenos išsipešusias garbanas, švelniai pirštais glosto jos skruostą, o Lorenos galva ramiai ilsisi ant pagalvės, jis nuima jai akinius, kad galėtų pabučiuoti į lūpas.

Miegas jo neėmė. Naktį po nakties jis sėdėjo prie gęstančio laužo, rūkė ir keikė tą klastingą bobšę, kuri susuko galvą jo tėvui, o dabar bando tą patį padaryti ir jam. Na ne, tebūnie jis prakeiktas, kad leistų jai tai pasiekti.

Tačiau praėjusį vakarą šuoliuojant į „Kipointą", jo širdis plakė vis smarkiau ir smarkiau, jis kirto ir kirto Čardžeriui pentinais, versdamas žirgą lėkti pašėlusiais šuoliais. Džeredas įtikinėjo save, kad jo noras kuo greičiau pasiekti namus visai nesusijęs su moterimi, kurią jis ten paliko. Dabar, žiūrėdamas į Loreną iš po žemai nuleistos skrybėlės, jis nebebuvo taip tvirtai įsitikinęs.

Pusvalandį jie jojo tylėdami. Džeredas Čardžerį paleido risčia ir nujojo priekyje palei upę, rodydamas kelią. Gumbuotos kiparisų šaknys rangėsi žeme, raizgėsi kaip virvės. Kitoje upės pusėje uolos sudarė penkiasdešimties pėdų aukščio sieną, panašią į scenos atpakalį. Pusiaukelėje iki tos sienos Lorena pamatė kažkokį keistą statinį, panašų į kelių pėdų aukščio namo fasadą. Ant kažko panašaus į stogą raitėsi plonas dūmų kaspinėlis. Statinio viduryje buvo grubiai tašytų rąstų durys. Abiejose durų pusėse matėsi kvadratiniai langai.

Viršum langų prikaltas karvių odas judino lengvas vėjelis. Fasadas buvo papuoštas elnių ir jaučių ragais. Nedideliame uolos, prie kurios buvo prisiglaudęs statinys, kyšulyje, atrodo, vos galėjo tilpti vienas žmogus, bet ir jis buvo užverstas įvairiais rakandais: kibirais, voniomis, žąslais, pakinktais, virvėmis, visiškai nušiurusiomis odomis, metaliniais daiktais, kurių paskirties Lorena iš tokio atstumo negalėjo nustatyti.

— Kas tai,— šiurpo apimta paklausė ji Džeredo.

— Sustok. Mes čia praleisime ne ilgiau kaip minutę. Pamišėlis Džekas nemėgsta žmonių,— atsakė Džeredas nušokdamas nuo žirgo.

— Kas?

— Ramiai, Lorena,— tarė jis negarsiai.

Ji žiūrėjo į Džeredą, kol jis atrišo ir nuėmė prie balno pririštą ryšulį. Su ryšuliu rankoje Džeredas priėjo prie upės, atsiklaupė ir atsigėrė iš rieškučių. Paskui padėjo ryšulį ant plokščio uolos kyšulio ir grįžo pas Loreną. Kol jojo toldami nuo tos keistos vietos, Lorena stengėsi valdyti savo smalsumą ir neklausinėti Džeredo. Greitai atsigręžusi ji paskutinį kartą pasižiūrėjo į paslaptingą namą.

Jie nujojo beveik mylią ir Džeredas pasuko prie Kabalo pagirdyti arklių. Jis padavė Lorenai gertuvę, o pats atsisėdo skersai balno ir užsirūkė cigarą.

— Kas tai per namas, Džeredai? Ar ten kas nors gyvena?— nusprendė paklausti Lorena, nepajėgdama suvaldyti smalsumo.

— Taip, kai kas gyvena,— nuobodžiai atsakė jis.— Tai — Džekas Terneris, nors visi jį vadina Pamišėliu Dže-

ku. Jis pastatė sieną prie įėjimo į sausą olą ir taip pasidarė sau namą. Jis atsiskyrėlis, o ne pamišėlis.

— Atsiskyrėlis?— sušuko Lorena.— Ar jis seniai čia gyvena? Iš kur atsirado? Ar pavojingas?

Džeredas erzinamai lėtai paėmė iš jos gertuvę, užsuko dangtelį, stipriai užsitraukė ir tik tada atsakė.

— Džekas ir jo brolis Bilas atvyko į Teksasą šeštojo dešimtmečio pabaigoje Dievas žino iš kur ir apsigyveno mažoje apleistoje lūšnelėje. Jie neturėjo didelio noro, galimas dalykas, ir pinigų pasistatyti rančą arba fermą, bet kai ką augino ir nuolatos gaudavo gerą derlių. Be to, prireikus pinigų, dirbdavo visokius atsitiktinius darbus, bet daugiausia gyveno atsiskyrėliškai. Vokiečiai atsikėlėliai vengė jų, laikė tinginiais.

Džeredas atsisėdo patogiau ir stipriai užsitraukė.

— Tūkstantis aštuoni šimtai septyniasdešimt antrais metais komančiai atėjo į karo kelią ir ėmė puldinėti mažas fermas. Džekas su Bilu buvo paimti į nelaisvę, o jų lūšnelė — sudeginta. Šešis mėnesius jie laikė brolius nelaisvėje, bet paskui Džeką pasisekė atkovoti. Jeigu į nelaisvę būtų paimti tik jie, niekas nebūtų rūpinęsis, bet kartu buvo paimtos ir kelios moterys su vaikais. Todėl buvo suorganizuotas ginkluotas būrys. Bilą indėnai nukankino. Džeką... suluošino... ir visi kaimynai krikščionys ėmė jo šalintis.

Džeredas paniekinamai šyptelėjo.

— Džekas įsikūrė čia, šitoje oloje; nors tai ir mūsų žemė, Benas to „nepastebėjo". Džekas kasmet papjauna porą jaučių, bet ne geriausių, ir nė gabalėlis mėsos nenueina niekais. Jis sunaudoja visą skerdieną. Kartą per keletą mėnesių mes jam atvežame visko, ko jam trūksta. Jis prašo vienintelio dalyko — palikti jį ramybėje. Jo namas tam tikra prasme primena tvirtovę. Dievas žino, kaip jis patenka į vidų ir kaip išeina laukan. Galima lažintis, kad jis visą laiką mus stebėjo.

Minutę Lorena tylėjo apmąstydama išgirstą istoriją.

— Kodėl jį visi atstūmė? Juk jis ne savo valia pakliuvo į indėnų nelaisvę.

Ji iš karto pajuto simpatiją keistam atsiskyrėliui.

Džeredas įdėmiai pasižiūrėjo į ją ir lėtai prašneko:

— Jam nupjovė nosį ir ausis. Jo išvaizda nelabai maloni, o žmonės nenori, kad jų jausmus paveiktų tokie vaizdai.

12 SKYRIUS

Lorena ranka užsidengė burną, kad nesuriktų. Džeko nelaimė ją labai sukrėtė. Ji nepajėgė suprasti indėnų žiaurumo, bet dar labiau ją papiktino baltųjų požiūris į tą žmogų. Benas ir Džeredas jam buvo geri. Ji nuleido akis ir tyliai pasakė:

— Jūs labai gailestingi, Džeredai, jeigu jam padedate.

— Tai ne gailestingumas. Po dienos kitos mes terasoje rasime ąsotį savo gamybos kukurūzų degtinės. Jis visada mums jos palieka, kai mes jam ko nors atnešame. Žinoma, nė už kokias brangenybes aš jos negerčiau. Tai visiška pražūtis skrandžiui, bet aš niekada nepalieku be dėmesio tos dovanos.

Benas stengėsi nepamiršti parūpinti Pomišėliui Džekui atsargų. Dabar tam vyrui turėtų būti per septyniasdešimt metų.

— Įdomu, ar jis žino, kad Benas numirė?— garsiai pagalvojo Džeredas.— Tikriausiai žino. Manau, kad jis žino viską, kas dedasi apygardoje.— Džeredas numetė nuorūką ir įkišo koją į balnakilpę.— Pasiruošusi?

Lorena linktelėjo ir jie tęsė kelionę.

Džeredas kaklaskare užsidengė savo burną, nosį ir davė ženklą Lorenai daryti tą patį. Kuo labiau jie tolo nuo upės, tuo skurdesnė buvo žolė, o iš po arklių kanopų kilo dulkių debesys. Lorena buvo dėkinga Džeredui, kad jis pagalvojo ir apie ją: paėmė jai kaklaskarę.

Jie įjojo į pekanų giraitę ir Džeredas paleido žirgą žingine. Seni, stambūs medžiai, paklusdami sezono kaitai, jau pradėjo mesti lapus, bet jų vainikai dar vis tebedengė plokščią kalvos šlaitą kaip didelis skėtis.

Šitoje vietoje upė buvo kur kas platesnė. Žolėmis apaugęs krantas pamažu užleido vietą smėlėtam, nubertam smulkiais nuzulintais akmenėliais. Dideli akmenys upės vi-

duryje trukdė stipriai srovei ir krištolinis švarus vanduo ritosi per juos garsiai gurgėdamas.

— Kaip gražu! — neįstengė sulaikyti susižavėjimo Lorena. Ji nušoko nuo Ugninės ir nubėgo prie upės.

Kitame upės krante buvo uolos, labai panašios į tą, kurioje Pamišėlis Džekas buvo įsirengęs namą. Uola čia sudarė natūralią slėptuvę, atitverdama šią vietą kaip didelė priedanga, o pekano medžiai, apaugę iš visų pusių, sustiprino vienatvės iliuziją, nors gamta buvo visai laukinė.

Lorena visiškai pamiršo Džeredą ir pastebėjo jį tik tada, kai šis priėjo prie jos ir prašneko:

— Upė čia vandenį gauna iš požeminių šaltinių. Todėl ji tokia švari ir skaidri. Eime.

Lorena nustebo, kai Džeredas paėmė ją už rankos ir nuėjo prie artimiausio akmens upėje. Odinės pirštinės jai netrukdė jausti vyro rankų, stipriai laikančių jos ranką, šilumą. Jie kartu ėjo nuo vieno akmens prie kito; akmenys per daug metų buvo vandens nupoliruoti. Kai jie pasiekė uolą, Džeredas atsiklaupė. Lorena pasekė juo, nusimovė pirštinę ir įkišo ranką į vandenį.

— Oi, koks šaltas!— sušuko ji ir nusijuokė.

— Tik kol priprasite,— šypsodamasis atsakė Džeredas.— Kai aš ir Rudis dar buvome vaikai, tai ateidavome čia paplaukioti. Mus čia atvesdavo Benas, kol mes buvome dar neužaugę ir negalėjome patys pasirūpinti savimi. Matote, lietingu metu tas Kabalo intakas virsta srauni upe. Tą vietą, kur mes dabar esame, visiškai apsemia nuo kalvų tekantis vanduo. Pavasarį čia viskas atrodo visai kitaip. Raudonais žiedais pražįsta Judo medis *, o lubinai uždengia kalvas kaip mėlynas kilimas.

Lorena įdėmiai klausėsi nenuleisdama akių nuo Džeredo. Jis kalbėjo laisvai, gyvai gestikuliuodamas. Beno vardą jis tarė be užguito žmogaus veido išraiškos, kuri visada pasirodydavo, kai jis kalbėdavo apie tėvą arba kai jį paminėdavo kiti.

---

* Judo medis — nedidelis medis arba krūmas, žydintis raudonais žiedais.

Lorena pasilenkė, pasisėmė rieškučiomis vandens ir pakėlė jas prie burnos. Vanduo buvo sūrokas ir Lorena nepatenkinta susiraukė. Džeredas nusikvatojo.

— Bjaurus skonis, tiesa? Vanduo švarus, bet jį reikia filtruoti per medžio anglis, kad būtų galima gerti. Matote tą vietą po uola, kur vanduo pursluoja.— Jis parodė ranka, Lorena linktelėjo.— Ten yra vienas iš šaltinių.

Jie akmenimis grįžo atgal į krantą, kur paklusniai stovėjo jų arkliai ir skabė žolę. Kol Džeredas traukė maistą iš balno maišų, ji užlipo ant kalvos keteros. Lorenai užėmė kvapą nuo nuostabios lygumos, plytinčios prie jos kojų, vaizdo.

— Pietūs pateikti, ponia,— sušuko Džeredas, savo žodžius palydėdamas pagarbiu mostu patiestos antklodės, kuri jiems turėjo atstoti stalą, link.

Jausdamasi lengvai ir laisvai ji nubėgo žemyn, prie Džeredo. Po jos batais traškėjo pekano riešutai ir čežėjo rudeniniai lapai.

Marija paruošė jiems tiek maisto, kad jo būtų užtekę visai armijai. Tačiau Lorena su pasitenkinimu atkreipė dėmesį, kad šį kartą nebuvo pupų. Užtat buvo smulkiai supjaustyto nugarinės kepsnio, puodukas bulvių salotų, marinuotų persikų su prieskoniais, šviežios duonos ir cukrinių sausainių. Jie valgė iš alavinių lėkščių, kurias vyrai pasiima išvykdami iš namų kelioms dienoms. Šalia tų lėkščių keistai atrodė balto plono lino servetėlės, kurias Marija buvo įdėjusi kartu su maistu.

— Kaip čia gražu, Džeredai,— tarė Lorena, apmalšinusi alkį.

— Taip,— atsainiai atsakė Džeredas, baigdamas kramtyti duonos kąsnį.— Šitoje vietoje aš norėčiau pastatyti namą. Štai ten, kalvos viršūnėje. Fasadas būtų į upę, štai čia,— jis parodė plačiu mostu,— būtų kiemas. Jeigu upė net išsilietų iš krantų, vanduo nepakiltų taip aukštai ir namas nenukentėtų.

— Tai būtų puiku,— entuziastingai atsiliepė Lorena,— aš norėčiau gyventi tokiame name.

Vos tik Lorena ištarė tuos žodžius, iš karto pajuto, kad Džeredas nutolo nuo jos, tapo svetimas ir priešiškas. Stai-

giai pasukęs galvą, jis nukreipė į Loreną griežtą, sunkų žvilgsnį. Ji norėjo pasakyti, kad visai neturėjo galvoje ketinimo gyventi čia kartu su juo, kad jos žodžiai buvo grynai retoriški, bet nutylėjo ir nuleido galvą.

Abu jie skausmingai jautė vienas kito buvimą, kaip šarvais apsisaugoję tylėjimu. Tas tylėjimas buvo jaučiamas kaip kažkas materialaus, atrodė, kad jį galima paliesti. Pasitelkusi į pagalbą patį laisviausią toną, išlavintą per ilgametį bendravimą su Praterio svečiais, Lorena paklausė:

— Kodėl jūs man nepasakėte, kad Rudis — jūsų brolis?

Šis klausimas visiškai suglumino Džeredą, jis net nustojo kramtyti. Pagaliau nurijęs viską, kas buvo burnoje, ir iš butelio atsigėręs didelį gurkšnį alaus, jis į klausimą atsakė klausimu:

— Ar tai labai svarbu? Jus domina, kad jis nesantuokinis?

Džeredas įdėmiai pasižiūrėjo į Loreną, bet jos akyse pamatė tik supratimą.

— Ne, man tai neturi reikšmės, Džeredai.

— Tačiau daugeliui turi. Taip pat ir tai, kad jis yra pusiau meksikietis,— su kartėliu pridūrė jis.— Niekas nesupranta, kokie santykiai buvo tarp Beno ir Marijos.

— Aš suprantu.

Vėl Lorena jį suglumino savo atsakymu. Neatitraukdamas tiriamo žvilgsnio nuo jos, Džeredas pakeitė pozą. Dabar jis gulėjo atsirėmęs į alkūnę ir priešais save ištiesęs ilgas kojas. Lorena iš karto prisiminė, kaip jis gulėjo vežime, kai Džeredą pamatė pirmą kartą, ir panoro, kad atsisėstų tiesiai. Jos žvilgsnį nevalingai traukė tas priešais išsitiesęs vyro kūnas.

Norėdama nuslėpti savo suglumimą ji tarstelėjo:

— Tu visada tėvą vadini vardu. Kodėl?

Atvirkščiai, negu ji tikėjosi, Džeredas nesupyko, o tyliai nusijuokė.

— Na, dėl to, kad visi jį taip vadino,— patraukė jis pečiais.— Jam nepatiko formalumai, jam jų nereikėjo. Aš tai supratau, kai grįžau iš Kubos ir į mane ėmė kreiptis: „Leitenante Loketai".

— Tikriausiai jums teko daug išgyventi. Aš skaičiau, kad mūsų armija ten kentėjo nuo klimato tiek, kiek ir nuo ispanų.

— Tai per švelniai pasakyta. Man atrodė, kad aš visą tą laiką ten nė karto giliai neįkvėpiau. Tai buvo Dievo bausmė. Nors ir kaip aš stengiausi pripildyti plaučius to sunkaus oro, jo visada trūko. Daugelį kankino maliarija ir jie ėjo į mūšį drebėdami nuo karštligės, išpilti šalto prakaito, netekę jėgų. Būdavo net taip, kad mes tapdavome abejingi, ar paimsime kokią nors velnio kalvą, ar ne.

— Ten, kur aš anksčiau gyvenau, buvo viena moteris, ištekėjusi už kareivio, jūrų pėstininko. Mes meldėmės už jį ir buvome laimingos, kai jis sugrįžo namo tik su nedidele žaizda kojoje.

Lorena nukreipė žvilgsnį nuo vyro diržo sagties ir įsistebeilijo į savo kelius, lygindama ant jų gulinčią servetėlę.

Džeredas tiek prisimerkė, kad jo akys tapo siaurais plyšeliais, ir apžiūrėjo ją — nuo pakaušio iki minkštų batų galiukų.

— O kaip jūs, Lorena? Ar nesikamavote iš meilės kokiam nors širdžiai mielam jaunuoliui, kuris turėjo sugrįžti namo iš karo?

Lorena išraudo ir nuo jo skvarbaus žvilgsnio, ir nuo pasakytų žodžių.

— Ne,— atsakė ji, kreipdamasi į savo kelius,— aš neturėjau garbintojų... ar ko nors panašaus. Be to, aš tada buvau dar labai jauna.

— O! O vėliau? Argi niekas nebandė jūsų pabučiuoti už bažnyčios vartų? Ir nebuvo nekalto išdykavimo kur nors bažnyčios balkone ar palėpėje, jokių mėginimų palįsti po puošniais sijonais?

Vyras ištiesė ranką prie jos krūtinės. Miklūs pirštai greitai atsegė švarkelio sagas. Kai Lorena pajuto, kad jo ranka čiupinėja perlamutrines palaidinukės sagas, jai ėmė svaigti galva, nors Džeredas net nebandė jų atsegti.

— Žinoma, kas nors stengėsi jums mergintis.— Iš Džeredo tono nebuvo galima suprasti, ar jis erzina žmoną, ar kalba rimtai. Jis negalėjo žinoti, kad toks tonas sukėlė Lorenai bjaurius prisiminimus apie Viljamą Kelerį. Ji už-

simerkė ir iš visų jėgų krėstelėjo galvą, stengdamasi juos nuvyti šalin.

Džeredas sukluso. Jis norėjo tik prasiskverbti pro šaltą merginos ramybę, bet jos reakcija buvo kur kas stipresnė, negu manė Džeredas. Jo ranka tapo ramesnė, bet jis neatitraukė jos. Lorena pamažu atsipeikėjo ir pagaliau išdrįso pasižiūrėti į vyrą. Jų žvilgsniai susitiko.

— Ne,— sušnibždėjo ji,— aš niekada neturėjau mylimojo.

Nelauktai sau pačiam Džeredas pirštais švelniai palietė žmonos skruostą. Nebuvo galima įsivaizduoti skaistesnės būtybės negu ji. Nejaugi galima būti tokiai naiviai, kad paliktum šventiko namų ramybę bei saugumą ir važiuotum į Teksasą, pasiduotum nepažįstamo vyro, dar tokio kaip Benas Loketas, įkalbinėjimams.

Kodėl ji susidėjo su Benu. Džeredas jau ketino jos to paklausti, bet nesiryžo. Ir ta baimė dėl neišvengiamo skausmo piktino ir erzino jį. Pilkos akys įdėmiai sekė jį ir Džeredas nukreipė žvilgsnį į šalį. Ne, jis nenori atrodyti kvailys per senį ir jo paleistuvę. Džeredas staigiai atitraukė ranką tarsi vietoj puikaus ir norimo daikto būtų prisilietęs prie kažko bjauraus ir šlykštaus.

Lorena akimirksniu pajuto tą permainą. Pokalbis nelauktai pasisuko jai nemalonia kryptimi, bet vis dėlto tai buvo pokalbis, o ji nenorėjo praleisti progos pasikalbėti su Džeredu. Be to, ji džiaugėsi, kad vyras atitraukė ranką. Jo prisilietimas, net labai švelnus, nuostabiai paveikė ją, sukeldamas ir nerimą, ir suglumimą.

— Verčiau pradėkime rinkti tuos velnio pekano riešutus,— sausai tarė Džeredas ir nuėjo prie Čardžerio pasiimti maišo.

Lorena išplovė ir sudėjo indus, supakavo maisto likučius ir tik tada priėjo prie Džeredo, jau pririnkusio pusę maišo riešutų.

— Aš ir vienas susidorosiu,— tarė jis niurzgiai pamatęs, kad Lorena pasilenkė riešuto,— dar to betrūko, kad jūs išsiteptumėte.

Ji klausiamai pasižiūrėjo į vyrą. Ką gi ji padarė, kad jis pyksta?

— Aš noriu padėti,— tiesiai atsakė ji.

— Darykite, kaip norite,— atsakė jis abejingai ir nuėjo į šalį.

Kol Džeredas atėjo su maišu, Lorena jau buvo pririnkusi visą krūvą riešutų.

— Viskas gerai,— tarė ji įpylusi riešutus į maišą ir pakračiusi rankas.— Jūs manote, kad tiek užteks?

Džeredas neatsakė žiūrėdamas, kaip juda Lorenos liežuvis, laižydamas perdžiūvusias lūpas. Jį traukė tos gundančios lūpos ir Džeredas, staigiai nusisukęs, tarstelėjo per petį:

— Eime. Jeigu aš neklystu, yra požymių, kad greitai ims pūsti šiaurės vėjas.

Jie atsisėdo ant arklių.

Džeredas rado reikalo paaiškinti:

— Mes nusileisime kitu šlaitu. Jis nėra toks vaizdingas ir reikės joti per stovyklą, kur apdeginami medžiai — gaunamos medžio anglys, bet kelias yra trumpesnis. Manau, kad mes neturime tinkamų drabužių, jeigu pakils šiaurės vėjas.

Jie jojo palei upę, tekančią klintinėmis plokštėmis, kol pasiekė kalvos papėdę, kur upė įteka į Kabalą.

Lorena pajuto ore dūmų kvapą. Netrukus už upės vingio pasirodė skurdi angliadegių stovykla, panaši į bjaurią opą gražiame gamtos kūne. Palapinės ir pusiau apgriuvusios lūšnelės buvo apsupusios duobes, iš kurių kilo tamsūs dūmai. Čia visai be baimės lakstė apdriskę vaikai. Nežinia iš kur atsiradę nušašę šunyčiai juos sutiko įnirtingai lodami. Iš lūšnelių pasirodė ūsuoti ir nepaprastai purvini vyrai, ryžtingai nutarę sužinoti, kas įsiveržė į jų stovyklos teritoriją.

Moterys, tokios pat purvinos ir apiplyšusios, kaip ir vaikai, tupėjo aplinkui laužus ir puoduose maišė kažkokį smirdintį viralą. Kai Lorena jojo pro jas, ją palydėjo kreivi žvilgsniai. Vienas iš vyrų, atrodo, purviniausias, atsiskyrė nuo kitų ir tingiai pasuko prie jojančiųjų. Jo pabrėžtinai nerūpestinga eisena, Lorenos nuomone, nesiderino su aštriu mažų akių, esančių giliai po vešliais krūmuotais antakiais, žvilgsniu.

Džeredas pasilenkė prie Lorenos, nė akimirksnio neišleisdamas iš akių vyro.

— Kas beatsitiktų, nenulipk nuo arklio,— pro dantis iškošė jis.

Prilaikęs žirgą, Džeredas laukė, kol prieis vyras. Tai buvo neaukštas, kresnas vyras su neproporcingai ilgomis stipriomis rankomis, kurios darė jį panašų į beždžionę. Jis vilkėjo purviną, lopytą kombinezoną, po kuriuo matėsi raudoni, gerokai padėvėti ir išblukę apatiniai drabužiai. Jo veidas buvo apžėlęs daug dienų neskustais šeriais, o po sena skrybėle, kurią vyras nusitraukė nuo galvos, pasirodė susivėlę į kaltūną riebūs juodi plaukai.

— Klausykite! Ne kas kitas, o misteris Džeredas pagerbė mus, apsilankydamas ir savo ledi parodydamas.

Jis išsišiepė, iškišdamas nelygius geltonus dantis. Lorena dar niekada nebuvo mačiusi labiau atstumiančio vyro. Be to, ji jautė, jog tas vyras yra grėsmingas.

— Dankenas,— lakoniškai tarė Džeredas.

— Mes, žinoma, su liūdesiu sužinojome graudžią naujieną apie jūsų tėčio mirtį, misteri Džeredai. Tiesą sakant, tai buvo tikra gėda, ar ne?

Džeredas praleido pro ausis tą pastabą.

— Kaip jums sekasi?

— Na, galėtų būti ir geriau. Jeigu jūs leistumėte mums apvalyti kai kurias žemes nuo nuomininkų, velniai juos griebtų, mes gyventume kur kas linksmiau.

— Tai pamirškite. Arba jūs pasiliekate šitoje upės pusėje, arba iš viso atsisveikinate su šiomis vietomis. Aišku?

— Na, misteri Džeredai, juk jūs mūsų iš čia neišvarysite. Kas bus mūsų šeimoms, vaikams ir visiems kitiems?— Jis vėl tarsi šyptelėjo.— Ar jūs negalėtumėte dar pamatyti Džunos.

Džeredas nušoko nuo žirgo ir atsistojo priešais pašnekovą, žiūrėdamas jam tiesiai į akis. Jo kūnas įsitempė kaip gyvatės, susisukusios spirale ir pasiruošusios šuoliui. Tik blaivus protas ir tokio poelgio padarinių suvokimas sulaikė jį nuo pagundos smogti kumščiu į įžūlų Dankeno veidą.

Angliadegys, atrodo, puikiai suprato Džeredo būseną ir jo šypsena praplatėjo.

— Juk jūs dar nepamiršote Džunos, tiesa, misteri Džeredai?

Jis galva linktelėjo kažkur į šalį. Lorena netyčia žvilgtelėjo į tą pusę. Ant lūšnelės slenksčio, prisišliejusi prie durų staktos, stovėjo jauna moteris. Jos veidas aiškiai rodė, kad įžūlumu ji nė kiek nenusileidžia vyrams. Moteris atsišliejo nuo staktos ir pasuko prie jų, provokuojamai linguodama klubus. Jos basos kojos buvo aplipusios purvu, suknelė vos dengė kelius, siauras korsažas buvo aptempęs sunkias krūtis. Lorena numanė, kad po plona medvilnine suknele buvo nuogas kūnas; ją pritrenkė moters nepadorumas. Džunos plaukai buvo beveik balti, akys — mėlynos ir skvarbios. Ją buvo galima palaikyti labai gražia, jeigu būtų nuleisti lūpų kampučiai, suteikiantys veidui niūrumo, ir ji laikytųsi asmeninės higienos taisyklių.

Moteris lėtai priėjo prie Džeredo ir šiek tiek linguodama į šonus sustojo už kelių pėdų nuo jo.

— Sveikas, Džeredai,— tarė ji kimiu balsu.

Džeredas staigiai pasisuko ant kulnų ir priėjo prie Ugninės su jojike. Jo balsas nuskambėjo netikėtai labai garsiai:

— Tai mano žmona.

Jis padėjo pirštinėtą ranką ant Lorenos šlaunies; jeigu ji nebūtų išsigandusi tos keistos stovyklos ir į čigonus panašių jos gyventojų, tai būtų nustebinta to pajūčio, kurį sužadino vyro prisilietimas. Lorena suvirpėjo, pajutusi viduje kažkokį nesuprantamą silpnumą.

— Jeigu kas nors išdrįs prisiartinti prie jos, užmušiu. Manykite, kad jūs perspėti.

Galimas dalykas, kad Lorenai tik taip pasirodė, bet nueidamas Džeredas stipriai suspaudė jos koją. Džeredas apėjo aplinkui Čardžerį ir vikriu, elegantišku šuoliu įsėdo į balną.

— Ak, misteri Džeredai, būtų įdomu sužinoti, kas bus visiems tiems nuomininkams, kai jūs užtvenksite upę?

Dankenas stovėjo plačiai išžergęs kojas, rankas įrėmęs į šonus ir karingai atkišęs smakrą. Kur dingo jo meilikaujamai pataikūniškos manieros?

Džeredas nenuleido nuo jo savo gintarinių akių.

— Iš kur jūs, po velnių, tai žinote?

— Tiksliai neprisimenu,— šyptelėjo Dankenas, pasikasęs galvą: tai tikriausiai turėjo reikšti susirūpinimą savo užmaršumu. Lorenai pasidarė bloga, kai sujudintos utėlės ėmė lakstyti jo plaukuose.— Sklinda tokie gandai. Štai ir viskas.

— Na, tai tik gandai. Aišku? Daugiau nenoriu apie tai nieko girdėti.

— Jeigu jiems teks keltis į kitas vietas, ar mes tada galėsime dirbti jų žemėse?

— Aš pasiruošęs pakartoti dar kartą.— Dabar Džeredo balsas buvo griežtas ir ramus, bet jame skambėjo grasinimas.— Jūs dirbsite tik ten, kur aš ir Rudis jums leis. Ir niekur kitur. Ir atminkite: kas beįvyktų Loketų žemėje, tai ne jūsų reikalas.

Džeredas padėjo ranką ant pistoleto dėklo. Jis keliais spūstelėjo Čardžerio šonus ir davė ženklą Lorenai joti iš paskos. Jie lėtai išjojo iš stovyklos. Pamačiusi neapykantą Džunos akyse, Lorena norėjo nušuoliuoti. Jai jojant pro šalį, mergina iškošė pro dantis: „Kalė!"

Kai stovykla liko toli užpakalyje, Džeredas pasikėlė ant balnakilpių ir įsiklausė.

— Manau, kad dabar viskas gerai.

— Dėl Dievo meilės, pasakykite, kokia čia vieta? Aš labai išsigandau!

— Aš irgi.— Jis nusijuokė.— Tos padugnės, kurias mes matėme,— angliadegiai. Vatas Dankenas tarsi jų vadas. Prieš kelerius metus Benas sudarė su jais sandorį, leidžiantį jiems kirsti kedrus ir iš jų degti medžio anglis. San Antonijuje jos turi paklausą, yra medžio anglių turgus. Ten jos naudojamos vandeniui valyti ir jo skoniui gerinti.

Lorena tuojau prisiminė kartoką vandens, kurį ji gėrė iš šaltinio, skonį, ir Džeredo aiškinimą, kad tą vandenį reikia pirma filtruoti, o tik po to vartoti.

— Mes čia leidžiame jiems pasilikti visą pelną, o jie, savo ruožtu, praretina kedrus mūsų žemėje. Yra tik viena blogybė — tai niekšingi, nesąžiningi ir visiškai amoralūs žmonės.

Lorena nusigręžė nuo jo ir sumurmėjo:

— Mergina visai nieko.

Džeredas, pamatęs jos veido išraišką, nusišypsojo.

— Kartą, kai aš buvau jaunas ir kvailas, Benas užklupo mane ir Džuną užsiiminėjančius vaizdine biologija. Jis primušė mane kaip šunį rudą. Aš niekada net arti jos nebeprieidavau, ypač po to, kai tėvas man paaiškino, kas gali atsitikti jaunuoliui, jeigu jis toks kvailas, kad susideda su tokia paleistuve, kokia ji yra. Tikriausiai tai įžeidė ją ir Vatą, nes kiekvieną kartą, kai susiduriu su jais, jis nepraleidžia progos priminti Džuną.

— Jie giminaičiai?

— Tai jo sesuo.— Džeredas nutilo.

Lorena sukirto pentinais Ugninę, kad neatsiliktų nuo Džeredo, kuris žirgą paleido šuoliais.

* * *

Jie buvo tik už kelių mylių nuo namų, kai vėjas netikėtai pasikeitė: dabar jis pūtė iš šiaurės ir šalti oro gūsiai šaldė Lorenos skruostus. Jos akys ašarojo.

Džeredas riktelėjo, kad ji veidą, kaip ir jis, užsidengtų kaklaskare.

Jie dar šiek tiek pajojo ir Džeredas Lorenai davė ženklą sekti paskui į didžiulių akmenų užuovėją.

Lorena drebėjo nuo šalčio, bet dabar jie buvo bent apsaugoti nuo stipraus vėjo. Džeredas priėjo prie Ugninės ir pasiūlė Lorenai ranką, kad padėtų nulipti nuo kumelės. Ji padėjo rankas vyrui ant pečių, Džeredas pakėlė žmoną viršum balno ir švelniai nuleido ant žemės.

Lorena dėkingai priėmė jo rankų šilumą, kai vyras lėtai ir neryžtingai ją apkabino. Kai Lorenos skruostas prisiglaudė prie tvirtos vyro krūtinės, jos skrybėlė nuslydo nuo galvos. Ji pakėlė į Džeredą akis ir nusijuokė supratusi, kad kaklaskarė tebedengia jos apatinę veido dalį.

Sutikusi Džeredo žvilgsnį, ji tuojau nustojo juoktis. Tas reiklus, tiesus žvilgsnis tiesiog perskrodė ją. Gintarinių akių kampučiuose po tamsiais antakiais buvo matyti balti neįdegusios odos ruoželiai, nutįsę smilkinių link. Džeredas ištiesė ranką, lėtai nutraukė nuo jos veido kaklaskarę ir nykščiu perbraukė per lūpas. Vyro žvilgsnis tyrė Lorenos lūpas, o pirštas švelniai glostė jas tarsi tikrindamas, ar jos iš tiesų tokios švelnios ir minkštos, kaip

atrodo. Lorenos lūpos virptelėjo nuo piršto prisilietimo ir Džeredas atsidengė savo veidą, nutraukdamas nuo jo kaklaskarę. Lorena palinko vyro link ir Džeredas priglaudė ją prie savęs. Jo rankos apglėbė žmonos liemenį ir ji pajuto švelnų vyro lūpų prisilietimą.

— Lorena,— ištarė Džeredas ir jo lūpos pasidarė dar reiklesnės. Liežuvis jaudulingai ir dirginamai lietė Lorenos lūpas, kol pagaliau jos prasivėrė ir jų liežuviai susiliete. Džeredas tyliai suvaitojo ir, padėjęs ranką ant jos nugaros, prispaudė dar stipriau. Lorenos pirštai lėtai, tiriamai slinko vyro nugara ir ji, staiga pamiršusi savo drovumą, pasidavė godžiam ir reikliam vyro lūpų kvietimui.

— Labai jaudinantis vaizdas,— pasigirdo pašaipus Rudžio balsas.

13 SKYRIUS

Lorena ir Džeredas taip staigiai krūptelėjo, kad išgąsdino arklius.

— Ar gerai praleidote laiką?— nekaltu balsu paklausė Rudis. Jis matė, kad jaunavedžiai pasuko savo arklius akmenų link, ir nujojo paskui juos.

Džeredas, stengdamasis nuslėpti sumišimą, suriaumojo:

— Lorena sušalo ir aš prisiminiau, kad viename iš mano krepšių yra pončas *. Aš kaip tik ir ėmiau jį Lorenai.

Jis pyko ant savęs dėl to, kad ėmė teisintis, kaip blogai pasielgęs berniūkštis.

— Taip, tu labai gerai ją sušildei. Atrodo, kad ir tau pačiam pasidarė karšta.— Rudis galėjo ir toliau erzinti Džeredą, bet pagailėjo Lorenos. Pamatęs, kad ji sumišusi, Rudis sušvelnėjo:— Mums geriau grįžti namo. Glorija nusigando, kai papūtė šaltas vėjas, ir pasiuntė mane jūsų ieškoti.

Džeredas iš balno krepšio išėmė seną, visko mačiusį pončą ir nesivaržydamas užvilko jį ant Lorenos. Giliai užvožęs skrybėlę ant žmonos galvos, jis užšoko ant Čardže-

---

* Pončas — Centrinės ir Pietų Amerikos indėnų apsiaustas.

rio. Nejudanti, tiesi Džeredo nugara be žodžių sakė, kad jis pyksta ir, galimas dalykas, ant jos.

Lorena ir Rudis jojo paskui jį per tam tikrą atstumą. Rudis padrąsinamai šypsojosi Lorenai.

Džeredas degė iš pykčio. Ne dėl to, kad Rudis matė, kaip jis buvo apkabinęs Loreną. Jis to nesigėdijo. Džeredui kėlė nerimą tai, kad Rudis galėjo pastebėti, jog Lorena traukia jį.

Tai ji sugundė jį ir išprovokavo bučinį. Tai jos viliojančios akys, pilnos ašarų nuo stipraus vėjo. Nė vienas vyras nebūtų pajėgęs atsispirti jų žvilgsniui. Tie juodi kaip varnos plunksna plaukai, apsupę rožinius nuo greito jojimo skruostus. Jam norėte norėjosi paliesti juos ranka. Jį gundė visas Lorenos kūnas, kurio kankinamą artumą jis jautė visą dieną. Užtenka tik kartą jį apkabinti ir jau nebeįmanoma paleisti.

Tačiau labiausiai Džeredą erzino jos ramumas. Ji visą laiką, nepriklausomai nuo aplinkybių, išliko šaltai išdidi. Ji neparodė jokios baimės angliadegių stovykloje, jai nepasidarė bloga, kai jis pasakojo apie Pamišėlį Džeką. Viskas rančoje ją žavėjo. Ji puikiai pritapo prie gyvenimo „Kipointe".

Velniai ją griebtų!

Pietūs praėjo tyliai. Jie beveik nesikalbėjo. Glorija, Marija ir Rudis pastebėjo, kad Džeredas vėl tapo visiškai melancholiškas ir į visus mėginimus jį prašnekinti atsakinėjo vos girdimai burbtelėdamas.

Lorena visiškai užsidarė savyje. Ji nė su kuo nesikalbėjo, atsakydavo trumpai „ačiū" arba „prašom", kai be to nebuvo įmanoma apsieiti. Po pietų ji sėdėjo svetainėje, žemai nuleidusi galvą ir įsistebeilijusi į savo kelius. Jos pirštai nesąmoningai timpčiojo laikrodėlį ant krūtinės, tai jai teikė paguodos, kaip ir visada, sunkiomis gyvenimo minutėmis.

Lauke kaukė vėjas ir net ugnis, linksmai traškanti židinyje, negalėjo išsklaidyti kambaryje viešpatavusios niūrios atmosferos.

— Džeredai, šiandieną buvo svečių,— baikščiai tarė Rudis.

— Ir kas gi? — liūdnai atsiliepė Džeredas.

— Tėvas ir sūnus Vandaiveriai.

— Velniava! Ko jiems reikėjo?

Dabar visų dėmesys buvo atkreiptas į Rudį.

— Jie sakė, kad apžiūrinėjo vietą, kur bus statoma nauja elektrinė ir atvyko tik pasisveikinti.

— Nieko panašaus! Jų elektrinė bus už penkiolikos mylių nuo čia.

Džeredas atsistojo ir nuėjo prie židinio. Kelias sekundes jis tylėdamas žiūrėjo į ugnį, paskui atsigręžė į Loreną.

— Gaila, kad mes jų neberadome. Lorena rište prisirišo prie Kurto.

Džeredas aiškiai provokavo Loreną ir ši, iškėlusi smakrą, išdidžiai sutiko jo iššaukiamą žvilgsnį. Bet ji neilgai teištvėrė. Lorena pirmoji nukreipė akis į šalį, bardama save, kad nepajėgė jam duoti deramo atkirčio.

Kambaryje įsiviešpatavo įtempta tyla. Garsiai tiksėjo laikrodis, židinyje traškėjo pliauskos, apipildamos kibirkštimis aulinius Džeredo batus, nes jie tebestovėjo prie ugnies.

Pagaliau Džeredas įmetė į židinį nebaigtą rūkyti cigarą ir, vestibiulyje nutraukęs nuo pakabos savo trumpą apsiaustą, niūriai burbtelėjo „labos nakties", po to pasuko prie durų.

— Džeredai, šiandien šalta naktis. Kodėl tau nepasilikus nakčiai name?

Glorijai kėlė apmaudą tai, kad jos planas nepavyko. Tie du užsispyrėliai visą dieną praleido kartu, bet, užuot metęsi vienas kitam į glėbį, atrodo, dar labiau nutolo vienas nuo kito.

— Jeigu aš galėčiau atgauti savo kambarį, tai su džiaugsmu pasilikčiau. Kitokiomis sąlygomis aš nesutinku pasilikti. Tačiau neabejoju: jeigu Lorenai bus šalta, tai koks nors vakeras bus laimingas, galėdamas sušildyti jos lovą.

Lorena pašoko iš vietos ir taip greitai perbėgo kambarį, kad net pati nustebo atsidūrusi priešais Džeredą. Ji visa drebėjo.

Jos ranka pakilo tarsi smūgiui, bet arogantiškas Džeredo žvilgsnis sustabdė ją. Jis tyčia erzino ją, kad išvestų iš pusiausvyros. Ką gi, ji nesuteiks jam tokio malonumo. Lorena sugniaužė kumščius ir priėjo prie pat Džeredo.

— Kodėl?— paklausė ji iššaukiamai.— Kodėl jūs atkakliai tebekankinate mane? Man tokia padėtis patinka ne labiau negu jums. Tačiau aš bent padoriai elgiuosi.

Lorena staigiai apsisuko ir įėjo į vestibiulį, iš kurio buvo durys į miegamuosius. Džeredas nevalingai gėrėjosi išdidžia jos galvos laikysena ir tiesia nugara.

Kai Lorena pagaliau atsigulė į lovą, jos rankos ir kojos buvo tarsi švininės. Ji buvo pavargusi dėl to, kad visą dieną praleido balne, bet dar labiau išsekusi dvasiškai. Loreną išvargino nuolat besikeičianti Džeredo nuotaika, jo neteisingi išpuoliai ir blogai pridengti įžeidinėjimai. Jo elgesio nenuoseklumas visiškai pribloškė Loreną: pyktį ir kerštą po minutės pakeisdavo švelnumas ir rūpinimasis.

Ji norėjo priešintis vyro bučiniui, bet nepajėgė. Ką ji galvojo? Reikalas tas, kad ji nepajėgė galvoti. Kai vyro ranka apkabino ją per liemenį, ji nustojo bet ką suvokti. Jausmai nuslopino protą ir Lorena nebekontroliavo savęs. Džeredas buvo toks švelnus, atrodė, net mylintis.

Lorena įkniaubė veidą į pagalvę, jo pagalvę, ir suvaitojo prisiminusi, ką jautė nuo Džeredo bučinio, jo liežuvio savo burnoje, jo tvirtų rankų, glostančių jos nugarą. Jeigu nebūtų pasirodęs Rudis, tai, Dievas žino, kas būtų įvykę.

Nebuvo jokio reikalo apie tai galvoti, nes ji nieko gerai nežinojo, kuo baigiasi tokie bučiniai. Glorija kartais jai patikėdavo kai kurias šeimynines paslaptis ir Lorena suprato, kad moterų ir vyrų santykiuose yra daug malonių dalykų. Tačiau prisiminusi Viljamą, Lorena ėmė tuo abejoti. Sunku buvo patikėti, kad Viljamas galėtų sužadinti kokius nors kitokius jausmus, išskyrus pasišlykštėjimą.

Tačiau Džeredas juk visai kitoks. Ką ji darytų, jeigu Džeredas pamėgintų ją nurengti? Iš susijaudinimo Lorena atsisėdo lovoje, jos skruostai degė, kūną maudė kažkoks nesuprantamas svaigulys. Dieve! Kas tai?

Kas rytą po pusryčių Rudis ir Džeredas kažkur išvykdavo ir grįždavo prieš pat pietus, kad dar turėtų laiko apsiprausti. Atmosfera namuose šiek tiek pagerėjo, nors Džeredas ir Lorena vienas su kitu tebesielgė mandagiai ir abejingai. Jis klausdavo jos leidimo, kai prireikdavo kokio nors daikto savo kambaryje. Lorena tada visuomet jausdavosi kalta, bet visos jos pastangos įtikinti Gloriją apgyvendinti ją viename iš vaikų miegamųjų sutikdavo nepalaužiamą pasipriešinimą. Glorija nenorėjo girdėti jokių argumentų ir Lorena galiausiai nustojo apie tai kalbėti.

Lorena daug laiko praleido su vaikais, skaitė jiems knygas arba žaidė su jais, žavėdamasi jų nuovokumu. Daug malonių, ramių valandų ji praleido su Marija, klausydamasi jos pasakojimų apie Beną arba Džeredą ir Rudį, kai jie dar buvo vaikai. Per pokalbius Marija niekada neužsimindavo apie Lorenos ir Džeredo santykius, nors jie jaudino ir gadino jai nervus.

— Džeredas labai nenoriai pasakoja apie savo vaikystę,— kartą prisipažino Marijai Lorena.— Jis nenori kalbėti apie nieką, kas yra susiję su vaikystės metais. Jis man nepasakoja nieko asmeniško,— atsiduso.— Kartą buvo kalbama apie Kubą. Jis labai nenoriai pasakojo apie karą.

Marija liūdnai palingavo savo mažą galvelę su lygiai sušukuotais plaukais.

— Aš džiaugiuosi, kad jūsų čia nebuvo, kai jis grįžo iš karo. Manau, kad Benas slapta didžiavosi, jog Džeredas išėjo kariauti. Olivija įniršo ir mėgino sulaikyti sūnų. Ji visaip stengėsi, kad sulauktų šeimos draugų pritarimo jai, bet Benas privertė nutraukti tas pastangas. Po karo, kai Džeredas grįžo į miestą didvyriu, Olivija elgėsi taip, tarsi tai būtų buvusi jos idėja.

Marija gurkštelėjo mažą gurkšnį arbatos, kuria jos mėgavosi sėdėdamos paradiniame priebutyje.

— Olivija labai nelaiminga, vieniša moteris,— ramiai pridūrė Marija.

— Jis ten susigavo maliariją?

— Taip, bet svarbiausia, kad jis ten gavo sunkią psichinę traumą, kuri pribaigė jį. Džeredas turėjo draugą,

kurio tėvas turi rančą į vakarus nuo Kervilio. Aleksas Kreivenas ir Džeredas buvo vaikystės draugai. Į kariuomenę jie pakliuvo vienu metu ir atsidūrė viename batalione. Aleksas žuvo. Džeredas mano, kad jis žuvo dėl vado kaltės ir tapo beprasmiška auka. Džeredą iki šiol naktimis kankina košmarai: sapnuoja to mūšio dieną. Alekso mirtis labai paveikė jį, bet Džeredas neatskleidžia savo išgyvenimų, laiko juos giliai savyje. Jis niekam neatskleidžia viso savęs.

— Aš pradedu manyti, kad jis nieko ir neturi savyje, nieko tikro. Kiekvieną kartą, kai man atrodo, kad aš jį pagaliau supratau, įspėjau, susiduriu su dar viena jo natūros paslaptimi,— kalbėjo Lorena.— Koks jis, vyras, už kurio aš ištekėjau?

— Jis labai geras žmogus, Lorena. Ateis diena, kai jūs pažinsite jį. Aš tuo esu įsitikinusi.

Marija patapšnojo Lorenai per ranką ir atsistojo, kad pasislėptų kambaryje, kuriame ji gyveno su Benu ir kuriame pasislėpdavo nuo pasaulio, atsitvėrusi užrakintomis durimis.

— Oi ne! Pažiūrėk, ką aš padariau!— sušuko Lorena. Ji padėjo Glorijai ruošti vakarienę ir atidarydama indelį pomidorų, kurių ketino įdėti į troškinį, susitepė palaidinukės rankovę. Ant plono audinio išsiplėtė tamsi dėmė.

— Verčiau eik ir kuo greičiau persirenk, o aš pamerksiu palaidinukę šaltame vandenyje,— ramiai pasakė Glorija.

— Aš tuojau pat grįšiu,— pažadėjo Lorena, skubiai išeidama iš virtuvės, ir nubėgo į savo kambarį. Ji vos tik spėjo nusivilkti išteptą palaidinukę, kai išgirdo triukšmą vestibiulyje. Jai dar nepasiekus kokio nors drabužio, kad prisidengtų, atsidarė kambario durys ir Glorija su Rudžiu stumte įstūmė Džeredą.

Pamačiusi suplėšytus vyro marškinius ir kruviną krūtinę, Lorena tuojau pat pamiršo savo nuogumą.

— Kas atsitiko? — su siaubu sušuko ji.

Džeredas žiūrėjo į ją išsproginęs akis ir tylėjo. Galbūt jį buvo ištikęs šokas iš skausmo? Už jį atsakė Rudis:

— Su Džeredu taisėme išvirtusią spygliuotos vielos

tvorą. Dalis tvoros nukrito ir viela pertraukė Džeredui per krūtinę. Jam reikia sutvarstyti žaizdas.

— Aš sakiau, kad viskas gerai,— burbtelėjo Džeredas, neleisdamas Glorijai įstumti savęs į kambario vidurį.

— Niekai,— paprieštaravo Glorija tokiu tonu, kokiu paprastai kalbėdavo su vaikais.

— Lįsk iš tų marškinių ir aš tave pagydysiu. Lorena, verčiau tu jam padėk.

Slėpdama šypseną, Glorija paėmė flakoną su antiseptiku ir vatos. Lorena atsargiai priėjo prie Džeredo nugaros ir padėjusi rankas ant jo pečių padėjo nuvilkti marškinius. Kraujo prisigėręs audinys buvo prilipęs prie krūtinės žaizdų. Kai Džeredas nutraukė marškinius, iš gilių įdūrimų vėl ėmė bėgti kraujas.

Glorija, vikriai stumdama Rudį prie durų, kalbėjo:

— Neskubėk. Aš su Marija paruošime vakarienę. Tau reikia pagulėti, Džeredai. Tu netekai daug kraujo.

Durys užsidarė ir Lorena pasiliko viena su Džeredu.

Krauju išteptus marškinius ji nuleido ant savo palaidinukės. Tylėdami, sulaikę kvėpavimą jie žiūrėjo, kaip vyriški marškiniai švelniai prisiglaudė prie moteriškos palaidinukės.

Lorena skubiai priėjo prie drabužių spintos ketindama pasiimti švarią palaidinukę, bet kažkoks impulsas privertė ją pasukti galvą ir pasižiūrėti į Džeredą.

— Labai skauda? — tyliai paklausė ji.

Lorenai užėmė kvapą, kai pamatė iš žaizdų jo krūtinėje tekančio kraujo sroveles.

— Oi, Džeredai! — sušuko Lorena šokdama prie jo, jau nebegalvodama, kad apsirengusi tik nėriniais papuoštais, plonais ir permatomais naktiniais marškiniais. Lorena buvo paklausiusi Elenos patarimo ir nebenešiojo korseto.

— Sėskitės čia,— nurodė ji, paėmusi Džeredą už rankos, ir nuvedė jį prie dailios kėdės šalia tualetinio staliuko, kurį buvo suradusi Glorija.— Leiskite man nuplauti žaizdas, kad galėčiau pamatyti, ar jos gilios.

— Tiesą sakant, nieko rimto,— vėl pakartojo Džeredas neįprastai žemu ir kimiu balsu. Nejaugi jam labai skauda?

Lorena į praustuvą pripylė šviežio vandens ir sumirkė švarų rankšluostį. Pridėjusi šlapią rankšluostį prie jo nuogos krūtinės, Lorena giliai, mėšlungiškai įkvėpė ir užsimerkė. Paskui atsargiai vilgė žaizdas ir plovė nuo kraujo sulipusius krūtinės plaukus.

— Aš stengiuosi, kad jums neskaudėtų,— šnabždėjo ji.

Džeredas sugriežė dantimis, bet ne iš skausmo, o nuo svaiginusio galvą jos pusnuogio kūno artumo. Pieno baltumo Lorenos kaklas kvepėjo levandomis ir šis aromatas svaigino jį taip, kad buvo galima nualpti. O gal dėl to, kad neteko daug kraujo? Koks skirtumas, bet rezultatas toks pat. Džeredas savo veidu jautė jos kvėpavimą, lengvą, švelnų ir gydomąjį.

Netyčia jo žvilgsnys nukrypo žemyn, į Lorenos krūtinę. Džeredas sugriežė dantimis, buvo neįmanoma žiūrėti į tą besikilnojančią krūtinę po plonu marškinių audiniu. Džeredui prireikė sutelkti visą savo valią, kad susivaldytų ir neprisiliestų prie tos krūtinės, neperplėštų permatomos kliūties, trukdančios jam pamatyti spenelių spalvą, kurie atrodė kaip neaiškūs šešėliai, slankiojantys ir gundantys.

Vyrą apėmė nenusakomas, aistringas geidulys. Jis jautė savo išpampusį penį, besiveržiantį iš ankštos odinių kelnių nelaisvės. Norėdamas nusiraminti, Džeredas nukreipė žvilgsnį į jos rankas, įkištas į praustuvą ir gręžiančias rankšluostį, į vandenį, paraudusį nuo jo kraujo.

„Galvok apie kraują,— įsakė jis sau,— apie skausmą, kurį pajutai, kai viela įsibedė į tavo kūną. Galvok apie ką tik nori, išskyrus. . ."

— Na,— tarė Lorena,— manau, kad pakaks.

Jos švelnus, rūpestingas balsas glostė Džeredo ausį.

— Tos žaizdos gana gilios. Argi jūs nebuvote apsivilkęs tos liemenės iš karvės odos, kurią paprastai nešiojate?

— Ne,— atsakė jis, mintyse dėkodamas Lorenai už tai, kad ji prašneko. Šioje padėtyje galėjo padėti bet kokia priemonė.— Aš ją nusivilkau, nes buvo labai karšta. Jeigu aš nebūčiau taip pasielgęs, galimas dalykas, nebūčiau ir sužeistas.

— Dabar vėl skaudės,— perspėjo Lorena atsiprašomu tonu ir sumirkė gabaliuką vatos kažkokiame dvokiančiame skystyje, kurio buvo įsipylusi iš mėlyno buteliuko.

— Nieko, aš esu ištvermingas,— atsakė jis žiūrėdamas į Loreną ir šelmiškai, valiūkiškai šypsodamasis.

Jų netikėtas artumas tarsi užhipnotizavo abu. Jų žvilgsniai susitiko nebylioje dvikovoje ir pasakė tai, kas pritrenkė abu iki pat širdies gelmių. Tai išgąsdino ir Loreną, ir Džeredą. Lorena pirmoji nukreipė akis į šalį.

— Aš pasistengsiu jums nebesukelti skausmo,— tarė ji, švelniai prisiliesdama prie vyro krūtinės.

Džeredas su triukšmu įkvėpė oro taip, kad šis švilpte švilptelėjo pro sukąstus dantis. Ant jo kaktos pasirodė prakaito lašelių.

— Atleiskite,— tarė Lorena, skubiai tepdama žaizdas. Po to, jo džiaugsmui, sumišusiam su kančia, ji papūtė skaudamas vietas. Lorena užsimerkusi pasilenkė virš jo. Jos vokai buvo išraizgyti smulkių violetinių gyslelių, o juodos blakstienos kontrastavo su kremiškai baltais skruostais. Džeredas žvilgsnį nuo dailios, tiesios ir plonos nosies nukreipė į burną. Lūpos buvo rožinės, drėgnos, truputį pravertos ir dabar savo forma priminė Amūro lanką: jos kvėpavimas vėsino karštą vyro odą, nuo jo judėjo krūtinės plaukai ir atrodė, jog žaizdos mažiau dega, bet užtat pradėjo degti kitoje vietoje.

— O Dieve,— suvaitojo jis. Ši dejonė išsiveržė iš širdies gilumos. Džeredas staigiai pašoko, apvertė pagalvėle uždengtą taburetę ir karštai apglėbė Loreną. Jis taip stipriai prispaudė žmoną prie savęs, kad oras švilpte iššvilpė iš jos krūtinės. Reiklus vyro liežuvis pravėrė jos lūpas, nelauktai paklusnias jo netikėtam spaudimui. Tačiau pasiekęs tas brangenybes, jis pradėjo lėtai laižyti jos drebančią burną.

Džeredo rankos slystelėjo nuoga Lorenos oda, lygia ir vėsia kaip atlasas, pąkėlė jos rankas ir privertė apglėbti jo kaklą. Minutę jie stovėjo visai ramiai ir Džeredas su palengvėjimu atsiduso, kai jos susijungė jo pakaušyje, o pirštai sulindo į vešlius ir nepaklusnius plaukus. Džeredas prisitraukė Loreną dar arčiau savęs, stipriai spausdamas delnus prie jos nugaros. Vyro kojos prisispaudė prie Lo-

renos kojų, stengdamosi jas pražergti, ir jos kūnas paklusniai išsilenkė.

Lorena pajuto, kad kažkas stangrus ir karštas prisispaudė prie jos pilvo, šis pojūtis ir suintrigavo, ir sukėlė nerimą. Paklusdama vyro norui, ji prilipo prie jo; jautė saldų skausmą apatinėje kūno dalyje, kojos sudrebėjo ir sulinko.

Džeredo ranka pralindo tarp jų glaudžiai susispaudusių kūnų, Loreną apėmė siaubas ir geidulys, kai suprato, kur link ji juda. Lorena siekė kažko, ko nežinojo kaip pavadinti. Ar tai buvo susiję su vyro ranka, virpančia ant jos krūtinės?

Juk jis dar nepaėmė jos. Ar paėmė? Ne. Ji to nenorėjo. Ar norėjo? Taip, prašom, mintyse sušuko ji neįstengdama suvokti, iš kur atėjo ta nuodėminga mintis, bet miglotai numanė, jog buvo susijusi su jų kūnų harmonija, jo vyriškos jėgos susiliejimu su jos moteriškos esybės minkštumu ir švelnumu.

Džeredas pajuto, kad jo galva apkvaito. „Nė viena moteris nebuvo panaši į Loreną. Nė vienos lūpos neturėjo tokio skonio, nebuvo tokios švelnios, saldžios ir geidulingos",— mąstė jis mėgaudamasis kiekviena bučinio sekunde. Vyro ranka glostė švelnias krūtis. Jos buvo stangrios ir didelės, tokios, kokias jis įsiminė iš trumpo prisilietimo tą dieną, kai netikėtai užklupo Loreną jos kambaryje. Merginos krūtys tuojau pat atsiliepė į jo prisilietimą, speneliai virto stangriais žiedpumpuriais, kupinais aistros, pasiruošusiais pražydėti.

Tais momentais, kai niekas negalėjo įspėti jo svajonių, Džeredas įsivaizdavo, kad kažkur pasaulyje yra moteris, panaši į šitą. Ypatinga, tik jam skirta. Nepanaši į kitas. Argi jam Benas nesakė. . . Benas!

Šis vardas sukrėtė jo smegenis, sukeldamas šlykštų, bjaurų aidą nuo jo sąmonės sienų. Benas! Nejaugi jo tėvas irgi buvo ją apkabinęs? Nejaugi ir jam Lorena atsakinėjo tuo žemu, aistringu garsu, atrodo, einančiu iš jos širdies gilumos?

Džeredas taip stipriai atstūmė Loreną, kad ji neišsilaikė ir nuvirto ant lovos, žiūrėdama į jį nustebusiomis, nieko nesuprantančiomis akimis. Jos plaukai išsidraikė ant

pečių, pridengdami kremines krūtis su rožiniais speneliais, kuriuos jis ką tik glostė.

Džeredas kaltinamai bakstelėjo ją pirštu.

— Aš liepiau jums būti kuo toliau nuo manęs! — suriko jis, tankiai ir kimiai kvėpuodamas.— Jūs nuostabi. Privalau tai pripažinti.— Jo balsas nutrūko, jis tik šnibždėjo.— Dieve! — Džeredas trenkė kumščiu į delną. Jo kūnas atsiliepė taip aistringai, kad jis nebepajėgė ištverti. Gražios moters, išdribusios ant lovos ir spoksančios nekaltu žvilgsniu, vaizdas, sukėlė galingą vyro kūno reakciją. Džeredas susigriebė už galvos.

Jam derėjo dabar paimti ją, užvaldyti visam laikui. Jį kankino troškimas užversti jai sijoną ir įsitikinti, ar jos šlaunys tokios tobulos, kokias jis įsivaizdavo, paskui pasiekti jos gelmę ir pagaliau pajusti trokštamą palengvėjimą, kurio taip ilgai siekė.

Jeigu Lorena būtų išsiaiškinusi tas jo mintis, ją būtų apėmęs siaubas. O dabar ji gulėjo lovoje, stengdamasi suprasti vyro kančių priežastį ir jausdama jam tik užuojautą. Lorena atsisėdo ir droviai ištiesė vyrui ranką, siūlydama jam atsikratyti kažkokio jį kankinančio velnio.

Džeredas atšoko.

— Aš nieko iš jūsų nenoriu,— ryžtingai pareiškė jis.— Suprantate?

Džeredas staigiai nusisuko, atidarė spintos dureles, nutraukė nuo pakabo marškinius ir puolė prie durų, kurias išeidamas užtrenkė.

Lorena vėl nukrito ant lovos ir įkniaubė veidą į čiužinį. Ji nepaguodžiamai raudojo iš nevilties, anklode šluostydamasi ašaras.

Ko ji verkė? Ar gailėjosi, kad leido Džeredui pabučiuoti, begėdiškai atsiliepdama į jo bučinius? Gal ją įžeidė jo žodžiai? Galbūt ji nusigando, kad Džeredas sumokės jai tuos dvidešimt tūkstančių dolerių ir išvarys lauk? Klausimai kirbėjo jos galvoje ir nė į vieną ji nepajėgė atsakyti.

Kitą rytą, grįždamos iš pasijodinėjimo, Lorena ir Marija išgirdo šauksmus iš aptvertų kiemų pusės. Vakerai buvo susirinkę prie užtvarų.

Lorena iš karto pamatė aukštą, perkarusią savo vyro figūrą. Ji nebuvo mačiusi Džeredo nuo vakar vakaro, kai gydė jo žaizdas. Jam skubiai išėjus, Lorena ilgai gulėjo lovoje, kol pajuto, jog gali susitvarkyti ir ateiti pietų. Visi Mendesai, sėdėdami prie stalo, kantriai laukė jos. Džeredas nesirodė. Kai visi pradėjo valgyti, Rudis tarsi netyčia tarstelėjo, kad Džeredas yra reikalingas barake. Niekas nesureagavo į šią pastabą ir Lorena apsimetė esanti abejinga dėl to, kad jo nėra.

Kai jos nulipo nuo arklių ir juos pririšo, Lorena pasakė Marijai:

— Aš čia šiek tiek pasiliksiu.

Jai buvo įdomu, kas vyksta prie aptverto kiemo.

— Labai gerai,— šypsodamasi atsiliepė Marija.— Aš labai patenkinta mūsų pasijodinėjimu. Aš su Benu dažnai jodinėdavau rytais. Man reikia daugiau judėti.

— Mes jodinėsime tiek dažnai, kiek tik jūs panorėsite,— atsakė Lorena glostydama pagyvenusios moters ranką. Marija užlipo laiptais ir dingo už durų.

Lėtai artėdama prie aptverto kiemo, Lorena stengėsi save įtikinti, kad eina ten ne dėl to, kad pamatytų Džeredą. Priėjusi arčiau ji pamatė, kad apie dvidešimt vakerų varo jautį į kažkokį siaurą aptvarą.

— Kas čia vyksta, Rudi,— paklausė dieverio, stovinčio prie tvoros.

— Mes... na, mes... ketiname kastruoti tą jautį.

— Oi! — Lorena išraudo ir nusigręžė ketindama nueiti, bet netikėtai pasirodęs Džeredas užstojo jai kelią.

— Kodėl jums nepasilikus ir nepasižiūrėjus? Juk jūs labai domitės viskuo, kas vyksta rančoje. Esu įsitikinęs, kad jūs patirsite malonumą.

— Džeredai...— pradėjo Rudis.

— Ne, Rudi, Lorena miršta iš noro kuo daugiau sužinoti apie gyvulius ir vakerus.

Tai buvo pasakyta taip grubiai, kad Lorena labai gailėjosi savo nederamo smalsumo. Nelauktai Džeredas pačiupo ją už pečių ir atgręžė veidu į aptvertą kiemą, apsimestinai švelniai prispausdamas prie savęs. Vyro rankos buvo apglėbusios jos pečius tarsi plieninės replės.

— Kodėl... kodėl tai darote būtent šitam jaučiui?

Lorena vylėsi, kad jos klausimas apramins Džeredą. Tiesą sakant, ji visai nenorėjo nieko žinoti apie tą procedūrą, o juo labiau stebėti ją.

Neišsiėmęs cigaro iš burnos, Džeredas pro dantis iškošė:

— Na, priežasčių gali būti daug. Geresnė mėsa arba, galimas dalykas, kad nebegalėtų patenkinti karvių, galbūt dėl to, kad jis yra bjaurus šunsnukis.

— Tokiu atveju galbūt mums reikėtų tą operaciją atlikti tau,— piktai pasakė Rudis. Jis nenorėjo, kad Lorena matytų tą kruviną procedūrą.

Džeredas staigiai atsigręžė ir pasižiūrėjo į brolį. Jis atsainiu mostu numetė cigarą.

— Tiesa? Kas, po velnių, pamėgins tai padaryti?

Netaręs nė žodžio, Rudis palenkė galvą ir puolė Džeredą, smogdamas jam į pilvą. Džeredas nugriuvo.

Lorena mėšlungiškai atsiduso ir bejėgiškai prisišliejo prie tvoros, o du vyrai raičiojosi ant dulkėtos žemės, mušdami vienas kitą rankomis ir kojomis. Iš jų sumuštų lūpų ir sugurintų nosių bėgo kraujas. Atsikėlę jie ėmė sukiotis vienas priešais kitą stengdamiesi surasti silpniausią priešininko vietą. Džeredas pirmasis puolė Rudį ir jie vėl atsidūrė ant žemės. Vakerai metė darbą ir apsupo besigrumiančius brolius. Buvo girdėti tik duslūs smūgiai ir dejonės.

Iš namo iššoko Glorija ir pasikėlusi sijonus atbėgo prie jų. Vaikai stovėjo, sustingę iš siaubo ir prisiglaudę vienas prie kito. Jie ir anksčiau buvo matę, kaip tėvas ir dėdė Džeredas grumiasi, bet žinojo, jog tai žaidimas, o ne rimtos muštynės. Tai, kas vyko dabar, nebuvo pokštas, ir vaikai iš karto suprato.

Glorija ištraukė revolverį iš dėklo, pritvirtino prie vieno vakero diržo, kol šis dar nesuskubo suvokti, kas vyksta. Ji pakėlė revolverį vamzdžiu į viršų ir iššovė į orą.

Du ant žemės besiraitantys kūnai atsiskyrė ir vyrai, sunkiai kvėpuodami, paleido vienas kitą. Pamažu atsipeikėdami jie ėmė šluostytis kraują nuo veidų dulkėtomis ir suplėšytomis rankovėmis. Žaizdos ant Džeredo krūtinės

vėl ėmė kraujuoti ištepdamos marškinius. Džeredas ir Rudis kvailais veidais suglumę žvalgėsi vienas į kitą.

Džeredas ištinusiomis lūpomis priverstinai nusišypsojo Rudžiui.

— Aš taip ir maniau. Tu esi blogos formos, seni.

— Na jau ne. Dar kelios sekundės ir tu būtum paprašęs pasigailėti.

Džeredas sunkiai atsistojo, palaukė, kol nustos svaigti galva, ir ištiesė ranką Rudžiui, kuris ją dėkingai paėmė ir atsistojo. Kelias sekundes jie stovėjo prilaikydami vienas kitą ir staiga ėmė kvatotis.

Visi juos apsupusieji atsakė draugišku juoku, apsidžiaugę, kad grumtynės, kaip ir visada, buvo pokštas. Tik Lorena žinojo, kad broliai mušėsi rimtai.

Negalvodama apie padarinius, stengdamasi tik kuo toliau atsidurti nuo tų laukinių, ji puolė prie dar pririštos prie stulpo savo kumelės ir įsėdo į balną.

Lorena kaip viesulas pralėkė pro nustėrusius iš netikėtumo žmones. Nuo jos galvos nukritusi skrybėlė atsidūrė už kelių colių nuo Džeredo kojų.

— Kas yra? . .— buvo bepradedąs jis.

— Tau verčiau ją reikėtų pavyti, Džeredai,— patarė Rudis,— ji susierzinusi.

— Kodėl? — pasidomėjo Glorija.

— Džeredas norėjo priversti ją žiūrėti kastracijos.

— Dieve mano, kaip tau galėjo tokie dalykai šauti į galvą? — pasipiktino Glorija.— Vykitės ją, abu.

Vyrai suprato, kad Glorija yra teisi. Jie jau vos vos matė jojikės siluetą, dar sekundė — ir Lorena dingo už kalvos.

— Jojame,— tarstelėjo Džeredas ir nurūko ten, kur buvo pririštas Čardžeris.

Rudis užšoko ant žirgo ir netrukus jie jau šuoliavo ten, kur buvo nušuoliavusi Lorena. Glorija, kažką nelabai gražaus murmėdama apie suaugusių vyrų vaikiškumą, surinko į krūvą savo vaikus ir nuvedė juos į namą.

* * *

Lorena ašarojo nuo žvarbaus, šalto vėjo, bet ne tik nuo jo skruostais riedėjo ašaros. Kodėl ji sutiko ištekėti

už Džeredo Loketo? Jis pasirodė esąs niekšas, pats šiurkščiausias ir bjauriausias iš visų tipų, kuriuos ji buvo sutikusi.

Lorena šuoliavo nežiūrėdama kelio, nuolat kirsdama pentinais kumelę. Paprastai ji puikiai valdė Ugninę, reguliuodama jos šuoliavimą. Tačiau dabar Lorena buvo per daug užsiėmusi savo mintimis, kad galėtų žiūrėti kelio, ir nepastebėjo švilpiko urvo. Ji išgirdo, kaip trakštelėjo lūžtantis kaulas, Ugninė suklupo, o pati išlėkusi iš balno nuriedėjo žeme.

14 SKYRIUS

Lorena nukrito ant nugaros. Minutę ji gulėjo nejudėdama, stengdamasi nustatyti, ar nėra rimtos traumos. Nusprendusi, kad ne, Lorena atsargiai atsisėdo. Atrodo, kad ji nieko nesusilaužė, tik stipriai susitrenkė ir tuoj pasirodys mėlynės.

Išgirdusi graudų Ugninės žvengimą, Lorena atsistojo ir šiaip taip priėjo prie kumelės. Ugninė žiūrėjo į ją iš baimės ir skausmo išplėstomis akimis. Jos priekinė koja buvo nenatūraliai išsukta.

— Oi ne,— vapėjo Lorena klupdama ant kelių ir glostydama nuleistą žemyn kumelės kaklą.— Atleisk, mergaite,— raudojo ji.— Aš nenorėjau tau pakenkti. Aš pasirūpinsiu, kad tave išgydytų. Tu pasveiksi. Turi pasveikti.

Ašaros riedėjo Lorenos skruostais ir jas šluostydamasi ji ant veido paliko purvinus ruožus.

Lorena miglotai girdėjo artėjantį kanopų trepsėjimą, bet neatitraukė akių nuo kumelės, tebekalbėdama su ja tyliu, raminamu balsu.

Džeredas ir Rudis sustabdė arklius ir akimirksniu suprato, kas atsitiko.

Prieš savo valią Džeredas pajuto neapsakomą palengvėjimą, kad Lorena beveik nenukentėjo. Vyrai pasižiūrėjo vienas į kitą ir kartu linktelėjo galvas. Nušokę nuo arklių, jie greta atėjo prie merginos.

Pamačiusi dvi poras batų prie Ugninės galvos, Lorena pakėlė akis. Ji tuojau pašoko ir pribėgusi prie vyro paėmė jo ranką. Užverktos akys maldaute maldavo.

— Džeredai, tai aš kalta. Ji pataikė koja į švilpiko urvą. Ji... Ji pasveiks... Padėkite jai... Ji išgis.

Visiškai ramiai, nežiūrėdamas jai į akis, Džeredas atsisegė dėklą ir išsitraukė revolverį.

— Ne! — suriko Lorena.— Ne!

— Rudi! — teištarė Džeredas.

Lorena pajuto, kad ją kažkur tempia ir visomis jėgomis stengėsi ištrūkti. Džeredas nusitaikė ir iššovė. Kumelės riksmas tuojau pat nutilo. Lorena išgirdo tik šūvio aidą. Staiga pasigirdo kitas riksmas, nuaidėjęs gretimose kalvose, ir Lorena ne iš karto suprato, kad rėkia ji pati. Ji puolė Džeredą.

— Baidykle! Jūs nužudėte ją. Žvėrie! Gyvuly! Žudike! Žudike! Žudike!

Lorena mušė mažais kumšteliais vyro krūtinę ir spardė kojomis, jausdama karštą norą sukelti jam skausmą, atkeršyti už savo sielvartą. Džeredas stovėjo tylėdamas ir nebandė jos sustabdyti arba kaip nors apsiginti.

— Neapkenčiu jūsų! — šaukė Lorena.— Jūs žemas, pasileidęs, laukinis ir žiaurus!

Pamažu jos balsas silpnėjo, kumštelių smūgiai irgi.

— Neapkenčiu jūsų! — jau šnibždėjo Lorena tarsi sulaužyta mechaninė lėlė, kuriai buvo persukta spyruoklė.

Rudis atsitūpė šalia jos ir padėjęs ranką ant peties bandė nuraminti:

— Lorena, Džeredas padarė tai, ką ir turėjo padaryti. Jos padėtis buvo beviltiška. Jis tik išvadavo ją nuo kančių.— Jo balsas skambėjo tyliai ir švelniai.— Manau, kad ir jūs tai žinote.

Lorena nustojo verkti, bet galvos nepakėlė.

— Aš ją pargabensiu namo,— tarė Rudis,— o tu pasirūpink arkliu.

Niekada Rudis nesijautė toks bejėgis. Jis ne viską suprato, kas atsitiko broliui ir jo jaunai žmonai šiomis pastarosiomis dienomis. Tačiau gerai žinojo vieną dalyką: jie abu sielojosi, o jis yra bejėgis bent vienam iš jų padėti.

Džeredas pakėlė akis, iki tol nukreiptas į varganą moters figūrėlę prie savo kojų, pasižiūrėjo į brolį ir ryžtingai pasakė:

— Ne. Ji — mano žmona ir nė vienas vyras, išskyrus

mane, ja nesirūpins. Jeigu ji grįš namo, tai tik su manimi.

Rudis nesiginčijo. Jis tyliai stebėjo, kaip Džeredas pasilenkė, paėmė Loreną už pažastų ir pakėlė. Ji staigiai ištrūko ir iššaukiamai pasižiūrėjo į vyrą. Paskui, nesakiusi nė žodžio, nuėjo prie Čardžerio ir užsiropštė ant jo. Lorena sėdėjo tiesiai, nejudėdama, kol Džeredas atsisėdo ant žirgo už jos.

Rudis žiūrėjo jiems iš paskos, kol dingo iš akių. Jis piktai palingavo galvą, jausdamas kartėlį dėl to, kad nieko negali padaryti gero tiems dviem jo mylimiems žmonėms. Paskui jis ėmė rinkti žagarus Ugninės laidotuvių laužui.

Lorena s[illegible]o Džeredo priekyje stengdamasi kuo tiesiau laikyti [illegible]ą. Džeredas irgi, atrodo, stengėsi neprisiliesti prie jos. Vyras visiškai nereagavo į žmonos isteriją. Kai jie pagaliau pasiekė rančą, Džeredas padėjo jai nulipti ant žemės ir prie pat namo durų pasakė:

— Medaus mėnuo baigėsi. Priimkite mano sveikinimus, Lorena. Kol kas dar niekam nebuvo pavykę manęs suvaidyti su broliu. Mes išvyksime, kad jums nepavyktų to pakartoti dar kartą. Būkite pasiruošusi anksti rytą.

— Labai gerai,— atsakė Lorena ir nuėjo į namą, net nepažvelgusi į Džeredą.

Po malonaus atsisveikinimo su Mendesų šeima Lorena sunkia širdimi grįžo į Koronadą, į Olivijos namus, kur ji jautėsi svetima. Jeigu ne susitikimas su Elena ir jos naujagime, apie kurios gimimą prieš kelias dienas jai pranešė švytintis Karlosas, išsiskyrimas su „Kipointu" būtų buvęs nepakeliamas.

Nors jie atvyko visai netikėtai, Olivija nieko neklausinėjo. Dabar Lorena žinojo, kodėl ji taip išdidžiai ir paniekinamai žiūrėjo į rančoje gyvenančią šeimą. Karsonas Velsas mandagiai pasiteiravo apie Lorenos sveikatą jau pirmą vakarą jiems sugrįžus. Pasirodo, jis dabar visą laiką buvo kviečiamas pietų.

Per pietus Džeredas buvo blogai nusiteikęs ir daug gėrė. Olivija per daug gyrė Vandaiverius už greitą geležinkelio atkarpos į Koronadą tiesimą.

— Jeigu bus geras oras, darbininkų ir viskas seksis, tai kitais metais tokiu laiku mes turėsime geležinkelį.

— Puiku,— burbtelėjo Džeredas į savo taurę.

— Aš maniau, kad tu apsidžiaugsi,— atsikirto Olivija.

Jis atstūmė kėdę ir siūbuodamas atsistojo.

— Aš pasakysiu, kuo nepasidžiaugsiu. Jeigu tie velniai Vandaiveriai sukiosis apie „Kipointą". Vieną kartą jie jau lindo. Gaila, kad tada nebuvo manęs. Aš noriu, kad jie nelandžiotų už elektrinės statybai skirto sklypo ribų. Aišku?

Jo veidas išraudo, o gintarinės akys degė, kaip tamsoje dega laukinio žvėries akys.

— Taip, Džeredai. Aš jiems tai pasakysiu. Esu įsitikinusi, kad jie sutiks,— taikiai pasakė Olivija.

Džeredas prunkštelėjo, nulaistydamas viskio iš ką tik prisipiltos taurės.

Loreną palankiai nuteikė šiems namams tik Elenos kūdikis. Su Izabele ji susipažino tada, kai mažylė godžiai žindė pilną pieno motinos krūtį. Lorena buvo pritrenkta, kad Elena visai nesidrovėdama maitino kūdikį bendroje virtuvėje, o Roza gėrėjosi tuo vaizdu su teisėtu senelės išdidumu.

Izabelės plaukai buvo juodi kaip anglys, tokios pat spalvos ir akys, apaugusios ilgomis tamsiomis blakstienomis.

Mergytės lovelę pastatė mažame kambarėlyje už virtuvės, kuriame gyveno Roza ir Elena. Kai Elena tvarkė namų ruošos reikalus, Roza buvo kur nors netoliese, kad galėtų greitai nueiti prie kūdikio, jeigu jis imtų rėkti. Kol tokia padėtis netrukdė Olivijai, viskas buvo gerai.

Lorena labai sielojosi, kad Karlosas buvo priverstas gyventi atskirai nuo šeimos. Ji vis rengėsi pasikalbėti su Džeredu ir paprašyti, kad jis leistų Karlosui nusivežti žmoną ir dukterį į „Kipointą". Kadangi Mendesai laukėsi dar vieno mažylio, jiems labai tiktų Elenos pagalba.

Lorenos nuostabai, Elena gana greitai pasitaisė po gimdymo. Tos jaunos moterys, kurias ji lankydavo gyvendama pastoriaus namuose, po gimdymo kelias savaites gulėdavo lovoje, o Elena ėmė dirbti namų ruošos darbus vos ne antrą dieną ir atsitraukdavo nuo jų tik Izabelės pamaitinti.

Todėl pamačiusi Eleną, bejėgiškai prisišliejusią prie laiptų turėklų, Lorena susirūpino.

— Elena, kas tau? — sušuko ji puldama prie jaunos moters.

— Tikriausiai tik pavargau,— tarė ji dusliu balsu.

— Kodėl tau nenuėjus atsigulti? Aš viską paaiškinsiu Olivijai.

Ji paėmė Eleną už parankės ir nuvedė į jos kambarėlį. Lorenai pasidarė dar neramiau, nes ši, ne taip kaip paprastai, neprieštaravo. Ji paklusniai atsigulė į lovą ir Lorena užklojo ją lengva antklode. Kūdikis ramiai miegojo savo lopšyje. Lorena išėjo tikėdamasi, kad netrukus sugrįš Roza, kuri buvo išėjusi pirkinių.

Po pietų, kol Olivija ir Džeredas svarstė kažkokius bankų reikalus, Lorena tyliai įslinko į virtuvę. Roza sėdėdama prie stalo kalbėjo rožinį ir išgirdusi atidaromų durų girgždesį atsimerkė.

— Roza, kaip Elena?— skubiai paklausė ji.

Moteris rankomis suspaudė putlius skruostus ir kelis kartus palingavo galvą. Jos šokoladinės akys buvo pilnos ašarų.

— Esta enferma *. Ją labai krečia karštligė.

Lorena ant pirštų galų išėjo į užtamsintą kambarį ir priėjusi prie lovos padėjo delną ant Elenos kaktos. Ji degė. Roza buvo ją išrengusi ir jauna moteris gulėjo po antklode tik su apatine palaidinuke. Lorena pasuko dujų degiklio dagtį, kad būtų daugiau šviesos, ir iš karto pamatė raudonai išbertą Elenos kaklą ir krūtinę. Atsegusi palaidinukę ji įsitikino, kad taip pat išbertas visas moters kūnas. Užklojusi Eleną ji grįžo į virtuvę.

— Roza,— Lorena stengėsi kalbėti ramiai.— Ar Elena vėmė naktį ar rytą? Ar ji skundėsi, kad krečia šaltis?

— Si, senjora.

Rozos veide buvo matyti neviltis ir tai patvirtino blogiausius Lorenos nuogąstavimus. Motina suvokė, kad dukters liga yra labai rimta.

— Jai skauda gerklę?

Roza tik linktelėjo.

---

* Esta enferma (isp.) — ji serga.

Lorena sekundę užsimerkė melsdamasi, kad jai iš aukštybių atsiųstų jėgų. Kelios dienos žadėjo būti labai sunkios jiems visiems. Jos laukė sunki užduotis, bet Lorena buvo pasiruošusi ją atlikti. Tie žmonės buvo jos draugai ir ji buvo jiems reikalinga. Jeigu ji nepadės jiems, tai niekas nepadės.

Kai Lorena ėmė duoti Rozai nurodymus, jos galva buvo blaivi, nors ją visą buvo apėmusi panika.

— Užvirink vandens ir išvirk arbatos — visą laiką laikyk vandenį ant ugnies. Tuojau pat išnešk iš čia mergytę ir niekam neleisk prie jos prisiartinti. Nuplikyk visus virtuvės reikmenis ir nebeik į ligonės kambarį. Kur šiandienę Elena buvo nuėjusi?

— Niekur, senjora. Ji labai blogai jaučiasi. Prieš kelias dienas Elena buvo Pueble, važiavo parodyti Izabelės. Jai skarlatina, senjora? — drebančiu balsu paklausė Roza.

— Taip, skarlatina.

Vėl įeidama į užtemdytą kambarį, Lorena atrodė rami, nors viduje visa drebėjo.

Skarlatina. Izabelė. Prašom, Viešpatie, išgelbėk ją. Kūdikis miegojo visą dieną. Tai buvo neįprasta. Lorena prisivertė prieiti prie lopšio. Ji pakėlė ir išvystė mažytį ryšulėlį ir iš nevilties sušuko — greitai besikilnojanti mažylės krūtinėlė buvo raudonai išberta.

— Madre de Dios *,— sušnibždėjo už jos Roza.

— Ką, ar Pueble siaučia skarlatina?

— Si, senjora. Elena nemanė, kad užsikrės. Kai ji buvo ten, niekas šeimoje nesirgo.

— Eik ir daryk tai, ką sakiau, Roza. Aš liksiu čia, su ja ir kūdikiu.

Kai moteris išėjo į virtuvę vykdyti nurodymų, Lorena atsisėdo ant lovos krašto ir paėmė į rankas Elenos ranką. Ligonės vokai virptelėjo, ji šyptelėjo, bet, kai panoro kažką pasakyti, iš jos gerklės vietoj žodžių išsprūdo kažkoks kriokimas.

— Nereikia kalbėti, Elena. Aš esu čia, kad rūpinčiausi tavimi ir tau padėčiau įveikti ligą.

---

* Madre de Dios (isp.) — Dievo Motina.

Lorena nuo Elenos degančios kaktos nubraukė prilipusius plaukus.

— Mažylė?

— Mažylė... miega. Viskas bus gerai. Miegok. Kai bus išvirta arbata, aš duosiu tau atsigerti.

Elena užsimerkė ir greitai užmigo.

Lorena išėjo iš Elenos kambario ir lėtai pasuko į svetainę. Jai įėjus Olivija ir Karsonas lošė kortomis, Džeredas pusiau gulėjo krėsle, prie jo alkūnės stovėjo butelis viskio.

Lorena drąsiai išėjo į priekį ir paprašė visų dėmesio. Visi trys nustebę atsigręžė į ją. Lorena papasakojo jiems apie Eleną ir jos kūdikį.

— Jūs juokaujate? — išdrožė Olivija, kai Lorena pareiškė, jog ketina slaugyti ligones.

— Aš visai rimtai, Olivija,— ramiai atsakė Lorena.— Joms reikia nuolatinės globos: kadangi aš neturiu kitų pareigų, tai nusprendžiau to ir imtis. Aš tik atėjau pasakyti, kad jums tikriausiai reikėtų valgius užsakyti kitur, nes Elenos kambarys yra greta virtuvės. Stenkitės nieko nekviesti į namus, na, ir patys be reikalo neišeidinėkite. Mums reikia įvesti karantiną, kad liga neplistų.

Lorena kalbėjo taip įtikinamai, kad visi pritilo. Tačiau neilgam. Pirmoji atsipeikėjo Olivija ir ant Lorenos išliejo visą savo pyktį.

— Jeigu jūs manote, kad aš leisiu meksikietei ir jos atžalai sirgti, o galimas dalykas, ir numirti mano namuose, sukelti pavojų mums visiems užsikrėsti, tai labai klystate. Džeredai, tuojau pat liepk Pepei pašalinti jas iš čia. Tegul pačios savimi pasirūpina.

Lorena atsigręžė į Džeredą, kuris pastebimai prablaivėjo ir gana nuovokiu žvilgsniu žiūrėjo į ją.

— Džeredai, jeigu jas išveš, aš irgi išeisiu. Nejaugi jūs norite, kad žmonės kalbėtų, jog Džeredas Loketas privertė savo žmoną išvykti į Pueblą?

Tai buvo iššūkis ir Džeredas žvilgtelėjęs į motiną nenoriai tarė:

— Lorena, tie žmonės yra pripratę prie epidemijų. Kas keleri metai San Antonijuje pasikartojo geltonosios karštligės epidemija ir jie miršta šimtais. Sanitarinė Pueblo pa-

dėtis yra baisi, pakanka vienam susirgti ir epidemija pasklinda kaip gaisras.

— Tokiu atveju tas, kas turi valdžią ir pinigų, turėtų pagerinti miesto sanitarinę padėtį. Ar ne?

Dabar Lorenos balse aiškiai skambėjo kaltinimas. Kodėl tie Loketai visą laiką gąsdino ir slopino ją, stebėjosi Lorena; dabar ji jautėsi labai stipri.

Džeredas pabandė dar kartą atkalbėti.

— Lorena, tai labai užkrečiama liga. Ar jūs pagalvojote apie tai? Juk jūs irgi galite susirgti.

Lorena pasižiūrėjo jam tiesiai į akis.

— Aš persirgau skarlatina būdama dešimties metų. Tėvas neslaugė manęs bijodamas užsikrėsti, o ekonomė nenorėjo imtis papildomų rūpesčių. Stebuklas, kad aš išgijau. Tačiau nepamiršau nevilties ir baimės, kurias patyriau, ir neleisiu Elenai tai patirti. Tai kur man bus leista slaugyti ją — čia ar kur nors kitur?

Olivija išsižiojo ketindama kažką pasakyti, bet Džeredas užrėkė ant jos:

— Nutilk, mama!

Jis tebežiūrėjo į Loreną. Ji irgi nenuleido kupinų nepalenkiamo ryžto akių. Staiga Lorenos žvilgsnis sušvelnėjo, jis pasidarė maldaujamas. Ji padėjo ranką ant vyro rankos, tarsi padėdama Džeredui apsispręsti.

— Tiek to,— pagaliau tarė jis,— ar aš galiu dar ką nors padaryti?

— Ne. Būkite toliau nuo virtuvės ir gretimų kambarių. Aš liepsiu Rozai tuojau pat viską išdezinfekuoti. Ačiū jums.

Ji ketino išeiti, bet jo stiprūs pirštai sulaikė žmonos ranką, paskui lėtai ir nenoriai paleido. Lorena tylėdama praėjo pro Oliviją ir Karsoną, bet tarpduryje atsigręžė ir kreipdamasi tik į vyrą pasakė:

— Nemanau, kad kūdikis išgyventų.

Jos spinduliojančios akys buvo pilnos ašarų.

Dienos ir naktys, kupinos skausmo, sielvarto ir nuovargio iki visiško išsekimo, susiliejo draugėn. Izabelė mirė kitą dieną. Lorena bandė ją girdyti šaukšteliu saldyta arbata, po lašelį įstumdama į mažytes lūpas, bet ištinęs

liežuvis ir išbrinkusi gerklė neleido nieko nuryti. Arbata nulašėdavo ant pagalvėlės, nepakliūdama į vidų.

Lorena vienintelė matė, kaip paskutinį kartą krūptelėjo mažytis kūnelis. Ji niekuo negalėjo padėti, tik verkė. Na ir išsiverkti jai nebuvo kada, dabar visas jėgas reikėjo skirti Elenai gelbėti.

Šaukštą po šaukšto Lorena pylė galonus * arbatos į savo pacientės gerklę, nors Elena beveik nieko negalėjo nuryti. Jos liežuvis buvo išbertas skaudžiomis raudonomis pūslelėmis, todėl jis buvo panašus į žemuogę. Kas vakarą Elenai smarkiai pakildavo temperatūra, Roza ir Lorena ją išrengdavo nuogai ir apiplaudavo vėsiu vandeniu. Jos nesakė Elenai apie Izabelės mirtį, o ji kliedėjo ir neklausinėjo.

Pepė sukalė mažą karstelį ir senelė aprengė mergytę. Iškvietė Karlosą, bet Lorena uždraudė jam įeiti į namą. To reikalavo ne tik jo, bet ir tų, kurie gyveno „Kipointe" ir kuriuos ji mylėjo, saugumas. Karlosas įsitaisė arklidėje ir Pepė nešiojo pranešimus į namą ir atgal sielvarto prislėgtam jaunuoliui, apverkiančiam dukterį ir nuogąstaujančiam dėl žmonos gyvybės.

Lorena neišeidavo iš Elenos kambario. Roza jai atnešdavo švarius baltinius ir valgyti, bet Lorenai vos pakako laiko, kad suspėtų persirengti.

Naktimis, kai pavykdavo susidoroti su Elenos karštlige ir jai sumažinti temperatūrą, Lorena galėjo šiek tiek numigti ant kėdės šalia lovos. Ji visą laiką meldėsi už savo draugės gyvybę ir už tai, kad jai pačiai pakaktų jėgų tai įtampai ištverti. Lorena meldėsi ir už Džeredą, prašydama Viešpaties saugoti jo sveikatą. Maldos žodžiai ėjo iš širdies gilumos ir ji ištardavo juos anksčiau, negu suvokdavo, ką sako.

Oda lopais luposi nuo Elenos delnų ir padų, Lorena atsargiai nuimdavo negyvą odą, kai jauna moteris miegodavo.

Praėjo penkios paros po to, kai Lorena pirmą kartą įėjo į tą tvankų kambarį. Ji nubudo, nes visas kūnas buvo nutirpęs dėl nepatogios padėties, ir išgirdo lygų kvė-

---

* Galonas — saikas, lygus 3,7 litro.

pavimą vietoj kimaus ir sunkaus, prie kurio jau buvo pripratusi per tas ilgas dienas ir naktis. Lorena padėjo ranką ant ligonės kaktos, ji buvo vėsi ir drėgna. Pražiodžiusi ji pamatė, kad liežuvis buvo nebeišbertas ir mažiau sutinęs. Krūtinės išbėrimai buvo nublankę. Jos širdis suvirpėjo iš džiaugsmo ir Lorena atsiklaupusi pasiuntė į dangų dėkingumo maldą.

Kitą rytą ji pranešė Rozai džiugią žinią ir ši atvirai, visai nesidrovėdama pravirko. Visą dieną jos netrukdė ilgam, gydomajam Elenos miegui. Vidurdienį jos pakeitė patalynę ir privertė išgerti kelis šaukštelius tiršto jautienos sultinio, po to Elena vėl užmigo. Lorena pasiliko prie jos, norėdama įsitikinti, ar nebekyla temperatūra.

Kai vėlai vakare Lorena svyruodama išėjo į virtuvę, jos jėgos buvo besibaigiančios, bet ji seniai nesijautė tokia laiminga. Džeredas stovėjo prie užpakalinių durų ir žiūrėjo į langą. „Ką jis čia veikia?"— pagalvojo Lorena. Ji nežinojo, kad Roza jau papasakojo jam apie Elenos pasveikimą.

Išgirdęs žingsnius jis atsigręžė.

— Lorena, tai trunka jau labai ilgai,— be užuolankų tarė jis.— Aš neleisiu nė minutės jums pasilikti tame kambaryje, jeigu jūs nepailsėsite.

— Aš puikiai jaučiuosi, tikrai puikiai,— atsiduso Lorena,— nors manau, kad Elenai nebereikia mano pagalbos. Jai dabar reikia kuo daugiau gerti ir miegoti. Rytą aš jau leisiu Karlosui su ja pasimatyti.

— Si, senjora.

Roza priėjo prie Lorenos ir, paėmusi abi rankas, vieną po kitos priglaudė prie lūpų.

— Senjore Džeredai, ji angelas.

— Taip, žinoma, angelas, bet ji labai blogai atrodo,— niūriai tarė jis.

Nuovargio aptemdytose Lorenos smegenyse dingtelėjo mintis, kad ir jis ne per geriausiai atrodo: trijų dienų šeriai ant įdubusių skruostų, įkritusios ir įraudusios akys.

Roza galėjo jai papasakoti, kad visas tas dienas jis be perstojo vaikščiojo po kambarį, keikėsi, grasino ir meldėsi. Jis beveik išprotėjo iš baimės dėl jos ir tik viskis palaikė jo gyvybingąsias jėgas.

Lorena sutelkė žvilgsnį į Džeredo veidą, bet jis staiga nublanko, paskui virto mažyčiu taškeliu, kažkas didžiulis pakibo viršum jos, virtuvė ėmė pašėlusiai suktis, grindys išslydo iš po kojų.

— Džeredai,— kimiai sušuko ji ir nukrito ant jai ištiestų stiprių rankų.

— Ji be sąmonės,— tarė Džeredas,— ir, mano supratimu, neteko ne mažiau dešimties svarų svorio. Roza, rytoj reikia paruošti sočius pusryčius. Atnešk juos į jos kambarį ir prižiūrėk, kad suvalgytų viską iki paskutinio gabalėlio. Manau, kad pirmiausia jai reikia poilsio.

Džeredas ant rankų užnešė Loreną į viršų, koja atidarė kambario duris, minutę pastovėjo tarpduryje leisdamas akims apsiprasti tamsoje, paskui atsargiai nuėjo prie lovos. Silpna šviesa pro langus vos apšvietė kambarį, bet Džeredas nusprendė nedegti lempos.

Kai Džeredas guldė Loreną ant lovos, ji kažką sumurmėjo. Lorena prisiglaudė prie jo visu kūnu ir Džeredas mintyse nusikeikęs burbtelėjo, kad negalima taip savęs išsekinti. Lorenos plaukai kvepėjo levandomis. „Nuostabus dalykas,— pagalvojo Džeredas,— juk ji visą savaitę nebuvo išėjusi iš ligonės kambario". Jis nežinojo, kad Lorena buvo paprašiusi Rozos atnešti jai flakoną odekolono, kurio ji įpildavo į vandenį, ir kasdien tuo mišiniu apsitrindavo.

Lorena sėdėjo ant lovos, bejėgiškai nuleidusi jam ant peties galvą. „Aš gi negaliu jos paguldyti ir išeiti,— svarstė Džeredas, drebančiais pirštais atsegiodamas jos palaidinukę. Tai užtruko gana ilgai, nes jis segiojo viena ranka, o kita — prilaikė Loreną. Jam pavyko nusegti ir nutraukti nuo jos sijoną, bet paskui darbas vėl sulėtėjo, nes vyrui sunkiai sekėsi atrišti apatinių sijonų raiščius. „Kam tos moterys nešioja tiek daug nereikalingų skarmalų",— keikdamasis pagalvojo Džeredas. Pagaliau jam pavyko atlikti ir šią užduotį — apatiniai sijonai nukrito prie Lorenos kojų kaip nėrinių puta.

Norėdamas sutramdyti savo mintis, kurios sukosi kaip Malstreme *, Džeredas kelis kartus giliai atsiduso. Jeigu

* Malstremas — galinga srovė Norvegijos jūroje, netoli Lofoteno salų.

ji dabar nubus, liūdnai pagalvojo jis, tai savo riksmu išgąsdins visą namą.

Atsargiai, viena ranka tebeprilaikydamas Loreną, jis ėmė traukti nuo jos pečių palaidinukę, paskui ištraukė rankas iš rankovių.

Štai ir viskas. Lorena nenubudo. Džeredas visas suprakaitavo, drebėjo iš susijaudinimo, spausdamas Loreną prie savęs ir nesąmoningai nutolindamas akimirką, kai galės pažvelgti į ją.

Apgraibomis užčiuopdamas jos plaukus laikančius segtukus, Džeredas ėmė vieną po kito juos traukyti ir pagaliau vešlūs juodi plaukai uždengė Lorenos nugarą ir pečius. Jis švelniai kedeno pirštais šilkines garbanas, mėgaudamasis kiekviena akimirka taip, kaip mėgaujasi šykštuolis skaičiuodamas savo auksą. Kuždėdamas susižavėjimo žodžius jis įkniaubė veidą į moters plaukus.

Džeredas atsargiai paguldė Loreną ir atsigulė šalia, stengdamasis jos nenubudinti. Dieve! Kokia ji puiki. Net nedidelės raukšlelės aplink burną, rodančios nepaprastą nuovargį, ir įdubę skruostai negadino jos, atvirkščiai, ji atrodė dar gražesnė. Ilgos juodos blakstienos ilsėjosi ant alebastrinių skruostų. Jo žvilgsnis glostė gležną, grakštų kaklą, prie kurio pagrindo tvinkčiojo plona gyslelė, baltus nuolaidžius pečius ir puikią krūtinę.

Šiek tiek pasvyravęs Džeredas atrišo mėlyną atlasinį kaspiną, perkištą per nėrinių kilpą, ir lėtai atsegė pirmąsias kelias apatinės palaidinukės sagas. Vėl jis panoro pratęsti gėrėjimąsi būsimu malonumu.

Vyro žvilgsnis nuslydo žemyn, prie liekno liemens ir tolygaus klubų išlinkio. Jam paprastai patikdavo gražių formų moterys, bet Lorena buvo nepriekaištingai proporcingo kūno sudėjimo. Kad tai suprastum, pakanka pasižiūrėti kaip tolygiai grakštūs klubai pereina į ilgas, puikios formos kojas.

Velniava! Jis pamiršo kurpes. Sunkiai, apgraibomis Džeredas atsegė visas sagas ir išlaisvino siauras mažas pėdas su šilkinėmis kojinėmis.

Nenuleisdamas akių nuo Lorenos veido, jis lėtai praskyrė ant krūtinės palaidinukę. Lorena nė nekrustelėjo.

Mintyse Džeredas ne kartą vaizdavosi tai, kas dabar atsivėrė jo žvilgsniui. Tačiau tikrovė pralenkė visus jo lūkesčius. Dvi šviesiai rožinės, tobulos formos apvalios, aukštos ir stangrios krūtys su skaisčiai rožiniais speneliais. Tokia krūtine susižavėtų ir Botičelis. Savo grožiu Lorena priminė Kvatročento * epochos moterų portretus. Roza, pavadinusi ją angelu, buvo visai arti tiesos.

Tačiau Džeredas buvo paprastas mirtingasis ir geidė jos, kaip niekada negeidė jokios kitos moters. Jis atsargiai pasilenkė ir pabučiavo tvinkčiojančią švelnaus kaklo gyslelę. Po to jo lūpos palietė krūtis. Jis lietė liežuviu taip baikščiai ir pagarbiai, kad Lorena net nekrustelėjo. Džeredas tyliai sudejavo suvokęs, kad ta moteris jam buvo nepasiekiama. Jis pats tai uždraudė ir dabar dėl to kenčia.

Tačiau galbūt, galbūt...

Džeredas švelniai pirštu palietė vieną rožinį spenelį ir su džiaugsmu pamatė, kad jis iš karto atsiliepė į prisilietimą, tapo stangrus ir gundantis. Nepajėgdamas atsispirti pagundai, Džeredas apžiojo spenelį. Rožinis stangrus žiedpumpuris ištirpo ant jo liežuvio kaip saldainis. Jis pasižiūrėjo į Lorenos veidą, švelnų ir ramų, juodų plaukų apsuptą.

— Lorena, atleisk man,— sušnabždėjo Džeredas lūpomis liesdamas jos krūtinę.

Lorena nubudo prieš vidurdienį. Saldžiai pasirąžiusi ji pamatė, kad guli ant antklodės su apatiniais baltiniais ir kojinėmis. Lorena pabandė susikaupti ir prisiminti praėjusios dienos įvykius.

Elena! Ji serga! Lorena šokte iššoko iš lovos ir iš karto ėmė svaigti galva, akyse pasirodė geltoni margaspalviai ratilai. Ji stovėjo, svyruodama iš silpnumo, iš visų jėgų stengdamasi neparvirsti. Atsiliepė šešios bemiegės naktys ir retas, menkas valgymas. Kai Lorena pabandė įsiropšti į lovą, į kambarį įlėkė Roza.

— Senjora Lorena, jūs nubudote! Jūs miegojote kaip kūdikis.

— Kaip Elena? — skubiai paklausė Lorena.

---

* Kvatročentas — italų ankstyvojo renesanso laikotarpis (XV a.).

Švytintis Rozos veidas į jos klausimą atsakė kur kas geriau, negu bet kokie žodžiai.

— Ji dar silpna, nuolat nori miego, bet šį rytą jau suvalgė gabaliuką skrebučio ir pasikalbėjo su Karlosu.— Rozos veidas paniuro.— Mums teko jai pasakyti apie ninjo ir ji labai sielvartauja. Tačiau susitikimas su Karlosu jai buvo naudingas. Ji labai dėkinga jums, senjora! Aš irgi.— Jos lūpos sudrebėjo.

— Aš džiaugiuosi, kad galėjau padėti Elenai. Tik gaila, kad mes nepajėgėme išgelbėti mažylės, nors po tokios ligos Izabelė, ko gero, niekada nebūtų visiškai pasveikusi.

— Si, dabar jos jauna siela danguje ir jai gera. Jeigu aš gerai žinau Eleną ir Karlosą, tai galiu pasakyti, kad netrukus jie vėl turės ninjo.— Ji plačiai nusišypsojo.— Aš jums atnešiau pusryčių.

Roza įnešė padėklą, kurį buvo palikusi vestibiulyje ant stalo. Patiekalai kvepėjo nuostabiu aromotu ir Lorenos burna prisipildė seilių. Kada ji paskutinį kartą normaliai valgė?

— Senjoras Džeredas liepė man prižiūrėti, kad jūs gulėtumėte lovoje ir suvalgytumėte viską iki paskutinio gabalėlio.

— Jis... aš noriu paklausti, ar visi šeimos nariai sveiki? Aš jų nemačiau beveik savaitę.

— Jūs matėte senjorą Džeredą vakar vakare, senjora. Nejaugi neprisimenate? Jūs nualpote virtuvėje. Jis nunešė jus į lovą, nešė ant rankų.

Kambarys vėl ėmė suktis jos akyse ir suspengė ausyse. Lorena nurijo gurkšnį karštos arbatos stengdamasi sulaikyti rankos drebulį, kai dėjo puoduką ant lėkštelės.

— Ne, ne... aš... to neprisimenu. Aš žinau, kad buvau labai labai pavargusi.

— Aš manau, kad jis pyksta, jog jūs taip išvargote. Gal jūs norėtumėte išsimaudyti vonioje, senjora, si?

Nelaukdama atsakymo, kaip antis svyruodama į šonus, Roza pasuko į vonią ir pakeliui surinko ant grindų išmėtytus drabužius.

Jos drabužiai! Džeredas ją paguldė į lovą! Džeredas ją nurengė!

Lorenai pasirodė, kad ji mato Džeredą sapne. Ji aiškiai prisimena tą sapną. Džeredas pasilenkė ant jos ir labai meiliai žiūri į ją. Jo galva ilsisi ant jos krūtinės. Jeigu jos rankos nebūtų tokios sunkios, ji paliestų nuo saulės išblukusius vyro plaukus. Nuo tos minties jai ėmė kutenti gerklę. Tame sapne Džeredas jai kuždėjo į ausį kažką ispaniškai, po to kažką darė burna, nuo ko jos visą kūną apėmė saldoka šiluma.

Prisiminimų sujaudinta Lorena sunkiai prisivertė valgyti. Pradėjusi prieš vonią nusirenginėti ji pastebėjo, kad kaspinas prie jos apatinės palaidinukės nutrauktas. „Reikia pasakyti Rozai, kad ši rūpestingiau elgtųsi su mano apatiniais baltiniais",— pagalvojo Lorena.

Ji pasinėrė į šiltą vandenį ir tuojau pat pajuto jo raminamą poveikį. Kiek dienų ji nesimėgavo vonia! Rieškučiomis apsipildama muilo putomis, Lorena staiga pajuto kažkokį keistą jaudulį. Ji nevalingai sulkė kvėpavimą. Pasižiūrėjusi į savo krūtis, Lorena pastebėjo, kad speneliai truputį užkaitę, o kai ji palietė juos, šie šiek tiek dilgtelėjo, ir visas kūnas krūptelėjo nuo saldaus svaigulio. Buvo toks įspūdis, kad jos krūtinė buvo prisilietusi prie kažko šiurkštaus. Kas tai galėtų būti...

Staiga Lorenos akys išsiplėtė iš siaubo. Drebančiais pirštais ji palietė išbalusias lūpas.

Ne! Ne! Neįmanoma! Tai buvo sapnas ir iš tikrųjų nieko negalėjo įvykti. Ir vis dėlto... Jos akyse pasirodė neskustas Džeredo veidas, jis žiūri į ją, liečia ją, bučiuoja...

Lorena skubiai išlipo iš vonios, nusišluostė ir užsimetusi chalatą įėjo į miegamąjį.

— Kur Džeredas? — droviai paklausė ji Rozos.

Lorena norėjo nulipti žemyn aplankyti Elenos ir jai reikėjo išvengti susitikimo su vyru. Ji negalėjo patekti į žeminančią padėtį, juo labiau, kad jos atmintyje dar buvo labai gyvi audrinantys prisiminimai.

— Šį rytą jis išvyko į Ostiną. Sakė, kad, galimas dalykas, jo nebus kelias savaites. Kelionė susijusi su reikalais. Jis kai ką jums paliko.— Roza skubiai išėjo iš kambario ir grįžo su maža dėžute.

— Jis sakė, kad jums to prireiks, kai kitą kartą vyksite į „Kipointą".

Lorena atrišo kaspiną, kuriuo buvo surišta dėžutė, ir nukėlė dangtį. Dėžutėje gulėjo mėlyna šilkinė kaklaskarė, suvyniota į ploną popierių. Kaklaskarė. Jis prisiminė, kad ji neturi kaklaskarės. Lorenos akis užplūdo ašaros, bet žinodama, kad Roza akylai stebi, ji nusigręžė ir apsimestinai abejingai įgrūdo kaklaskarę į vieną baltinių stalčių.

— Reikia nepamiršti padėkoti jam, kai sugrįš.

Ji išėjo palikusi susirūpinusią ir nuliūdusią Rozą.

15 SKYRIUS

— Ar yra kokių nors naujienų iš Džeredo, Olivija,— kartą per pietus paklausė Karsonas.— Atrodo, kad jis per daug ilgai užtruko Ostine.

— Na jau, Karsonai,— juokdamasi atsakė Olivija,— jūs gi žinote, kas jį sulaiko Ostine. Aš apskritai esu nustebusi, kad jis taip ilgai susilaikė. Jeigu vyras turi fiktyvią žmoną, jam noromis, nenoromis reikia ieškoti pasitenkinimo iš šalies. Tiesą sakau, Lorena?

Lorena vos neišmetė šakutės. Kaip gali ta moteris taip nevaldyti savo liežuvio ir kalbėti tokius nepadorius dalykus!

— Kadangi kalbama apie Džeredo poreikius, tai jums tą klausimą reikėtų pateikti jam.

Tačiau po jos susierzinimu slėpėsi nuoširdus ilgesys. Galbūt Olivija ir teisi. Dėl kokios dar priežasties Džeredas galėtų tiek ilgai užtrukti Ostine?

Lorena net neįsivaizdavo, kad tai gali taip smarkiai ją įskaudinti.

Kasdienis Koronado gyvenimas labai skyrėsi nuo gyvenimo „Kipointe". Elena kas dieną stiprėjo. Jeigu būdavo geras oras, ji su Lorena vaikštinėjo po sodą, kuris dabar galėjo pasigirti tik keliomis dar nebaigusiomis nužydėti chrizantemomis. Beveik visą laiką pūtė skvarbus ir žvarbus šiaurės vėjas, o lapkričio pradžioje kelias dienas be perstojo lijo, ir Lorena pagalvojo, kad išprotės nuo

nuobodžios gyvenimo šitame dideliame name monotonijos.

Ji ilgėjosi įvykių kupinų dienų, praleistų Kipointe", Rudžio ir Glorijos, jų meilaus šaipymosi vienas iš kito, vaikų su nuolatinėmis išdaigomis. Jai stigo ramių pokalbių su Marija. Prieš kelis mėnesius Lorena moters, turėjusios meilės ryšių su svetimu vyru, draugijoje, būtų jautusis suvaržyta, bet dabar ji atleido Marijai tą nuodėmę. Toks Lorenai neįprastas pažiūrų platumas iš dalies paaiškinamas tuo, kad dabar ji gerai suprato, ką teko iškentėti Benui, gyvenančiam su Olivija.

Beveik visas dienas Olivija praleisdavo banke, o kai pasilikdavo namie, tai Karsonas nuolat skambindavo iš savo kontoros. Jis visada pietaudavo su šeima ir dėkinga Lorena jautė jo geranorišką požiūrį. Ji būtų neištvėrusi nuolatinio slogaus bendravimo su Olivija. Ta moteris į ją žiūrėjo taip priešiškai, kad Lorena kiekvieną kartą baiminosi jos smaragdinių akių žvilgsnio.

Karsonas su Olivija tebesielgė pataikaujamai. Jie nuolat kalbėjo apie geležinkelį ir svarstė elektrinės statybos planus.

Matyt, visos Olivijos abejonės dėl sąjungos su Vandaiveriais išsisklaidė. Ji gyrė jų ryžtą ir mokėjimą manipuliuoti žmonėmis savo tikslams pasiekti. Olivija dažnokai prašnekdavo apie Kurtą ir visada klastingai žvilgteldavo į Loreną, kuri nuo tokių žvilgsnių sumišdavo ir jausdavosi dar labiau suvaržyta.

Kartą vakare per pietus Lorena sugavo dar vieną, iš po nuleistų blakstienų į ją atkreiptą negeranorišką Olivijos žvilgsnį. Ji neatleido savo marčiai už tai, kad ši sugebėjo įtikinti Džeredą leisti tai sergančiai meksikietei ir jos kūdikiui pasilikti šitame name. Vien tai, kad serganti moteris liko jos pastogėje, buvo pakankamai šlykštu, be to, tai reiškė, kad Lorena sugebėjo į savo pusę patraukti Džeredą, privertė jos sūnų priimti žmonos sprendimą. Tai galėjo sutrukdyti Olivijos planus. Jeigu Lorenai pavyks pasigrobti Džeredą, viskam iškils pavojus.

Oliviją erzino ir tai, kad, laikydamasi mandagumo ir padorumo, ji buvo priversta vaidinti savo marčią dievinančios anytos vaidmenį.

Dieve! Draugai jos klausinėjo, ar greitai bus anūkų. Gerdami arbatą ir pamaiviškai šypsodamiesi jie svarstė, kokia graži pora yra Džeredas ir Lorena. Atėjusios į banką klientės būtinai sustodavo, kad pasakytų jai, jog labai teisus buvo Džeredas, kad neskubėjo vesti, juk dabar pagaliau jis rado sau tinkamą žmoną. Olivija joms atsakinėjo apsimestinai šypsodamasi ir tokiai progai tinkamais žodžiais.

Kas sekmadienį, pagal papročius, ji su Lorena vaikščiojo į bažnyčią. Jauna moteris spyrėsi būtinai lankyti bažnyčią, o Olivija žinojo, kad Džeredo žmonos niekas neturi matyti vienos.

Buvo visiškai aišku, kad Lorena prisirišo prie „Kipointe" gyvenusios šeimos. Į kokį tik pokalbį ją įtraukdavo Karsonas, jis baigdavosi Lorenos pasakojimu apie kokį nors linksmą įvykį rančoje. Ji niekada nieko nevadino vardais, bet Olivija visada neklysdavo: įspėdavo kiekvieną pasakojimo personažą. Kai neapkenti ko nors taip, kaip Olivija neapkentė Marijos Mendes, jos sūnaus ir visų jo vaikų, tai savo priešus žinai labai gerai. Olivija maniakiškai atkakliai stengėsi sužinoti net visas tos šeimos gyvenimo smulkmenas.

Negalėdama nubausti Mendesų už visus dėl jų iškentėtus pažeminimus, ji Lorenos asmenyje rado puikų atpirkimo ožį. Lorena buvo išauklėta laikytis pagarbos vyresniesiems, šeimos gerbimo ir susitaikymo su skriaudomis tradicijų.

Olivija neabejojo, kad Džeredo ir Lorenos santuoka liko fiktyvi, nes puikiai žinojo savo sūnaus seksualinius poreikius. Jos lūpos susispausdavo nuo įžeidimo, kai Olivija palygindavo sūnų su savo mirusiu vyru.

Ji buvo įsitikinusi, kad nepaprastas Džeredo išdidumas neleis jam suartėti su moterimi, kurią parinko tėvas. Tačiau ši mergina turėjo kažką gundančio, prieš ką vyrams buvo sunku atsispirti, o Olivija tuos dalykus gerai išmanė. Tas švelnumas ir pažeidžiamumas pasiekia pačias vyrų širdis. Ji šių savybių neturėjo ir niekino jų turinčias moteris.

Todėl Olivija kiekvienu savo žvilgsniu, gestu ir žodžiu stengėsi įskaudinti Loreną. Jai reikėjo visą laiką kurs-

tyti Lorenos ir Džeredo nesantaiką. Vien tik mintis, kad jie gali pamilti vienas kitą ir sužlugdyti visus jos planus, siutinte siutino Oliviją.

Tai ne pavydas, įtikinėjo ji save. Pavydas — smulkus ir jos nevertas jausmas. Ji yra aukščiau už jį. Viskas, ko ji reikalavo iš bet kokios sąjungos,— tai visiškas atsidavimas. Benas išdavė jos meilę. Tačiau Olivija tikėjosi, kad Džeredas taip nepasielgs.

— Kaip Elena, Lorena? Tikiuosi, kad dabar viskas gerai?

Pietūs baigėsi ir Karsonas paskui moteris nuėjo į svetainę, kur buvo pateikta kava. Lorena suprato, kad Olivijos visai nedomino Elenos sveikata, ji tik norėjo priminti, kad Lorena nepaklausė namų šeimininkės nurodymų.

— Taip, ji pasveiko. Tačiau nuo kūdikio netekties ilgai neatsigaus. Tai natūralu.

— Siaubinga, kad nepavyko išgelbėti kūdikio. Tačiau jūs, Lorena, padarėte tikrą stebuklą, ištraukdama tą jauną moterį tiesiog iš ano pasaulio.

— Dėkoju jums, Karsonai, bet aš turėjau ir asmeninių motyvų. Aš pati vos nenumiriau nuo skarlatinos. Tada man pasitaikė proga atsilyginti.

— Gėda, kad tie Pueblo meksikiečiai neįstengia savo gyvenvietėje laikytis elementariausių higienos taisyklių,— piktai, akimirksniu iškreipusi veidą pasakė Olivija.

— Aš esu įsitikinusi, kad tie žmonės daro viską, ką gali. Juk jie nenori, kad mirtų jų vaikai,— ramiai ir tvirtai ištarė Lorena.

— Niekai, jūs čia esate visai neseniai ir negalite suprasti, kokie jie purvini ir ištvirkę.

— Kaip jūs galite taip kalbėti ir valgyti Rozos pagamintus patiekalus? Ji — valyviausia būtybė, kokią aš tik esu sutikusi,— duso iš pasipiktinimo Lorena.

Olivija piktai kilstelėjo galvą. Jos žalios akys svaidė žaibus, o ilgi pirštai kaip nagai įsikibo krėslo ranktūrių.

— Manau, kad mes netrukus nuo viso to išvalysime Pueblą. Aš negaliu sulaukti. . .

— Olivija,— staigiai ją nutraukė Karsonas,— mums neverta tęsti šio ginčo. Jūs viską labai dedatės į širdį.

Jis reikšmingai pažvelgė į Oliviją.

Ji giliai atsiduso prisiversdama nusiraminti. Olivija vos nepadarė didžiulės klaidos ir buvo dėkinga, kad jai sutrukdė.

— Jūs visiškai teisus, Karsonai, tai mane erzina. Dar kavos?

Lorena atsiprašė ir nuėjo į viršų, į savo kambarį. Nepajėgdama susitvardyti, ji sustojo prie Džeredo kambario durų ir kurį laiką pastovėjo, nenuleisdama nuo jo akių. Ko ji tikėjosi? Kad durys išnyks ir ji pamatys Džeredą, sėdintį krėsle ir rūkantį cigarą? Nejaugi jis galėjo atsirasti iš oro ir pasirodyti jai, kaip kasnakt sapne?

Ne. Jo čia nebuvo. Jis buvo Ostine, su „reikalais". Ji įtarė kokie tai buvo „reikalai" ir jai suskaudo širdį. Kita moteris? Ar kitos moterys? Na, koks jos reikalas? Tačiau Lorena žinojo, kad apgaudinėja save.

Jos ranka instinktyviai pajudėjo ant krūtinės prisegto laikrodžio link. Netyčia palietusi spenelius po plona palaidinuke, Lorena pajuto, kad nukaito visas jos kūnas, ji ėmė trūkčiojamai kvėpuoti.

„Tu iš tiesų buvai prie manęs prisilietęs, Džeredai?" — paklausė ji tamsos. Lorena suprato, kad negaus atsakymo. Tačiau negalėjo susilaikyti nepateikusi dar vieno klausimo: „Ką tu galvoji apie mane?"

Nuleidusi galvą ji atidarė tuščio kambario duris.

Džeredas grįžo namo Padėkos dienos išvakarėse. Lorena sėdėjo savo kambaryje ir skaitė. Išgirdus pažįstamą pentinų skambčiojimą, jos širdis sekundei sustojo. Lorena konvulsiškai prispaudė knygą prie krūtinės. Atsidarė gretimo kambario durys ir ji išgirdo duslų ant grindų numetamų lagaminų stuktelėjimą. Kurį laiką vyras vaikščiojo po kambarį, paskui sugirgždėjo lova; tikriausiai jis atsigulė.

Viskas nutilo.

Nors Lorena ir labai stengėsi prisiversti skaityti, bet susidomėjimas knyga dingo.

Pietums Lorena ruošėsi neįprastai ilgai. Ji išsirinko labai tinkančią suknelę ir minkštas odines kurpaites. Ištrinko galvą ir šepečiu susišukavo plaukus. Jai kilo keistas

noras paleisti plaukus ant pečių, bet, žinoma, nesiryžo ir Elenai liepė padaryti madam de Pompadur šukuoseną.

Lorena girdėjo, kad Džeredas išėjo iš savo kambario ir nulipo žemyn. Po kelių minučių nulipo ir ji. Lorena labai nervinosi. Juk tai buvo pirmasis jų susitikimas po nualpimo, kai jis nunešė ją į kambarį, nurengė ir paguldė į lovą. O paskui... paskui buvo tas sapnas, o galbūt ir ne sapnas.

Lorena įėjo į svetainę ir jai suspaudė širdį pamačius aukštą, plačiapetę Džeredo figūrą, pasilenkusią ant baro bufeto.

— Lorena, jums dalyvaujant vakaras tampa saulėta diena. Kaip jūs laikotės, mano brangioji? — paklausė Karsonas, prieidamas ir bučiuodamas jos skruostą.

Stebėdama Džeredą per Karsono petį, Lorena pamatė, kad šis įsitempė, išgėrė didelį gurkšnį viskio ir tik tada atsigręžė. „Koks jis gražus",— liūdnai pagalvojo ji. Lorena ištvertų to vyro abejingumą, šiurkštumą ir dažnus išsiskyrimus, jeigu jis būtų koks apsigimėlis arba jai bjaurus. Tačiau nuo pat pirmo susitikimo ją traukė šis vyras ir Lorena nepajėgė paaiškinti, kodėl.

Jų žvilgsniai susitiko. Lorena matė jo veidą, iškilusį viršum kresnos Karsono figūros. Džeredas, sveikindamas ją, pakėlė taurę.

— Džeredai, ar neįpiltum Lorenai šerio, na ir aš, ko gero, pakartočiau.

Lorena pastebėjo, kad Olivijos akys švytėjo ypač ryškiai. Tikriausiai Džeredas grįžo su geromis naujienomis.

— Aš labai džiaugiuosi, kad rytoj, Padėkos dieną, Vandaiveriai atvyks pas mus. Ačiū, Džeredai, kad perdavei mano kvietimą.

Olivija nenuleido akių nuo Džeredo, kuris padavė Lorenai taurę šerio.

— Puiku,— nerūpestingai atsakė Džeredas.

Jis žiūrėjo į Loreną, ištiesusią ranką paimti taurę. Jų pirštai šiek tiek susilietė ir jai pasirodė, kad jo ranka sudrebėjo. Lorena nuleido akis ir išgirdo, kaip jis iškvėpė orą pro sukąstus dantis. Kai ji pagaliau išdrįso pažvelgti vyrui į veidą, tai sutiko lediniį žvilgsnį.

— Aš žinojau, kad Lorena džiaugsis, jog atvyks Kurtas. Ji jau seniai jo nematė.

Tuos žodžius jis pasakė labai tyliai: jie buvo skirti tik jai. Kodėl jis vėl pradeda viską iš naujo? Dabar priešais ją stovėjo pasipūtęs ir nemalonus vyras, kokį ji prisiminė tą pirmą vakarą.

Pietūs tęsėsi nepaprastai ilgai ir Lorena pamažu neteko ją apėmusio džiugaus jaudulio. Džeredas daugiau gėrė, negu valgė. Kodėl jis prarado tokį gerą apetitą, kuriuo pasižymėjo „Kipointe"? Marija su Glorija netgi erzino jį, vadindamos „kiaurapilviu".

Džeredo nuotaika keitėsi kas minutę. Tai jis smarkiai keikė geležinkelių tiesimo komitetą, tai staiga sugniuždavo, kažką nesuprantamo murmėdamas į taurę.

Po pietų Lorena nuėjo į biblioteką paskaityti prie židinio. Per vieną vakarą ji neteko visų sukauptų jėgų. Kiti nuėjo į kontorą aptarti Džeredo kelionės į valstijos sostinę.

Po kelių valandų Lorena tebesėdėjo bibliotekoje, minkštame krėsle prie židinio, parietusi po savimi kojas.

Ji neįsivaizdavo, prieš kiek laiko čia atėjo. Kai Lorena pakėlė galvą, tarpduryje stovėjo Džeredas. Netvirtais žingsniais jis įėjo į kambarį ir nuvargęs dribtelėjo į krėslą šalia jos. Atsilošęs ant pagalvėlių jis prisimerkė. Lorena sėdėjo nekrustelėdama. Laikas bėgo ir ji net pamanė, kad Džeredas jau užmigo, bet jis pagaliau atsimerkė.

— Jau labai vėlu, Lorena. Kodėl jūs iki šiol nemiegate?

Jo balse skambėjo begalinis nuovargis.

— Aš susidomėjau knyga. Kartais aš galiu užsisėdėti ilgai po vidurnakčio, ypač turėdama įdomią knygą. „Arba jeigu negaliu išmesti iš galvos jūsų",— pridūrė ji mintyse.

Židinio šviesoje ji atrodė kaip gražus vaiduoklis. Ugnies blyksniai žaidė jos juoduose plaukuose ir suteikė jai kažkokio žavingumo. Šviesiai rožinė vilnonė suknelė su perlamutrinėmis sagomis prie apykaklės dar labiau pabrėžė žavų jos skruostų, kurie buvo švelnesni už aksomą,— tai jis jau žinojo,— rausvumą. Po akinių stiklais Lorenos akys atrodė didesnės, gilesnės ir skaidresnės.

Džeredui ėmė giženti gerklėje ir jis prisivertė atitraukti žvilgsnį nuo Lorenos.

— Ką jūs dažniausiai skaitote? Man atrodo, kad jūs — tikra knygų žiurkė,— švelniai paerzino jis Loreną.

— Viską,— nerūpestingai atsakė ji, stengdamasi kalbėti tokiu tonu kaip ir jis, jeigu jau vyrui kilo noras paplepėti.— Vaikystėje knygos buvo mano geriausi draugai. Kiti vaikai nenorėjo žaisti su dvasininko dukterimi. Jiems su manimi buvo nejauku. Mano motina mirė, kai buvau trejų metų.

Jis pastebėjo, kad Lorena pakėlė ranką ir palietė laikrodėlį.

— Todėl mano draugai buvo knygų herojai. Aš skaičiau klasikus, istoriją ir filosofiją. Labiausiai mėgau Dikensą, seseris Brontes ir Džeiną Ostiną.

Dabar Džeredas buvo vėl užsimerkęs ir ji nustebo, kai vyras prašneko:

— Kai aš buvau dar berniukas mane versdavo drebėti Po. Benas pyko, kad aš skaitau, jo žodžiais tariant, „niekus". „Jeigu nori pasiklausyti istorijų apie vaiduoklius, tegul tau Tornas ką nors papasakoja. Jo istorijos nė kiek neblogesnės". Taip jis paprastai sakydavo.— Džeredas nusikvatojo.— Tornas turėjo įprotį šiaušti mano plaukus ant pakaušio, kai pasakodavo indėnų legendas, istorijas apie tabu ir slaptas apeigas.

Džeredas užsižiūrėjo į ugnį, jo veide atsispindėjo susimąstymas, o gintarinėse akyse žaidė liepsnos atspindžiai. Jis nykščiu ir smiliumi pasitrynė nuvargusius vokus.

— Dabar aš neturiu laiko skaityti.

Minutę padvejojusi, Lorena jo švelniai paklausė:

— Ar jūsų kelionė buvo sunki?

Džeredas sunkiai atsiduso.

— Taip. Kai kurie visuomeninėse organizacijose dirbantys žmonės yra velniškai kvaili. Man iki gyvo kaulo įkyrėjo jiems pataikauti. Aš noriu. . .

Jis nutilo ir Lorena jam padėjo:

— Taip. Jūs norite?

To pakako, kad jis pradėtų garsiai pasakoti savo slaptas mintis.

— Aš noriu nutiesti tą geležinkelį, nes dvidešimtajame amžiuje tai yra vienintelė galimybė išlaikyti rančą ir pasiekti, kad ji duotų pelno. Benas taip stengėsi tai įgyvendinti, kad geležinkelį laikė beveik gyva būtybe. Tačiau man kelia pasišlykštėjimą visas tas biurokratinis šurmulys ir vilkinimas, tūpčiojimas apie visokius idiotus, kad pasiektum savo tikslą.

Jis pasilenkė į priekį ir suspaudė rankas tarp kelių. Lorena tylėjo. Dabar jam tereikėjo tik klausytojos.

— Aš noriu gyventi „Kipointe", jodinėti, veisti arklius, kaip ir kiti vakerai, ir pavesti tuos žaidimus su biurokratais kam nors kitam.

Pamiršusi atsargumą, Lorena atsistojo ir nedrąsiai priėjo prie Džeredo iš užpakalio. Ji kelis kartus paglostė nuleistus vyro pečius, norėdama panaikinti įtampą.

— Galbūt jūs galėsite tai padaryti, Džeredai, kai bus nutiestas geležinkelis. Aš tikiuosi, kad taip ir bus.

Jis vėl atsilošė ant krėslo atkaltės, įtampa dingo, paklususi stebuklingiems Lorenos pirštų prisilietimams.

— Ačiū už kaklaskarę. Ji labai graži,— tyliai pasakė Lorena tebestovėdama už vyro nugaros.

Džeredas atlošė galvą stengdamasis pamatyti jos veidą. Jo nuvargusios, krauju pasruvusios akys susitiko su Lorenos akimis, kuriose Džeredas pajuto paramą ir užuojautą. Jis rankomis uždengė jos mažas rankas ir suspaudė jas. Paskui pakėlė vieną Lorenos ranką ir prispaudė delną prie savo šiurkštaus skruosto.

— Jūsų labai gražios rankos, Lorena. Aš tai pamačiau dar pirmą kartą. . .— Jis užsikirto pamanęs, kad elgiasi kaip kvailys, bet paskui vis dėlto tęsė:— Aš tai pastebėjau tą vakarą, kai jūs čia pirmą kartą pietavote.— Jo pirštai švelniai paglostė plonus Lorenos pirščiukus.

— Jeigu tai ir tiesa, taip yra dėl to, kad aš skambinu fortepijonu. Kartą tėvas yra pasakęs, kad mano rankos yra tokios, kaip ir motinos. Ji irgi skambino fortepijonu.

— Jūs nuobodžiaujate be fortepijono?

— Taip,— nuoširdžiai prisipažino ji.— Manau, kad man muzika yra tai, kas jums — jodinėjimas.

Džeredas tyrinėjo ant jo rankos gulinčią rankutę, kaip žinovas jam patekusį meno šedevrą. Jis atsargiai pakėlė

rankutę prie burnos ir liežuviu palietė po vieną visus pirštus. Lorena užsimerkė.

Vyro lūpos pasiekė riešą; kai joms pastojo kelią nėrinių rankogalis, nykštys atsegė sagą ir plona permatoma oda liko nuoga.

— Jūs tokia švelni,— sukuždėjo jis, lūpomis liesdamas jos riešą.— Jūs mokate priversti galvoti, kad viskas yra kur kas paprasčiau, negu atrodo. Taip...

Džeredas nebaigė sakinio, prispausdamas lūpas prie jos delno. Lorenos širdis ėmė pašėlusiai plakti, kai ji pajuto vyro drėgno liežuvio, jaudulingai liečiančio odą, šilumą.

Džeredas pakėlė ranką ir pirštais perbraukė per Lorenos skruostą, klausiamai žiūrėdamas į jos veidą.

— Lorena, aš...

— Džeredai...

Ką jis ketino pasakyti, nepasakė, nes pasigirdo įsakmus Olivijos balsas:

— Džeredai, Karsonas laukia tavęs, kad peržiūrėtum paskutinį skaičių stulpelį. Lorena, brangioji, aš manau, kad jums nėra būtina mūsų laukti.

Džeredo lūpos susičiaupė, o veidas suakmenėjo, kai jis vienu ypu pasikėlė nuo krėslo ir išėjo iš kambario.

Lorena pasiėmė savo kurpaites, knygą ir prisukusi dujinę lempą nuėjo prie durų. Tarpduryje dar tebestovėjo aukšta Olivijos figūra ir Lorena, priėjusi prie jos arčiau, pastebėjo, kad vienas jos juodas antakis klausiamai pakeltas.

— Labos nakties, Lorena,— šaltai pasakė ji.

— Labos nakties.

Lipdama laiptais aukštyn ji nugara jautė kiaurai gręžiantį anytos žvilgsnį.

Kitą rytą Lorena nulipo į virtuvę paklausti Rozos, ar nereikia jai padėti pasiruošti Padėkos dienai. Ji buvo patikinta, kad viskas klojasi puikiai. Elena ant darbo stalo rūšiavo skalbinius. Išeidama Lorena pasisiūlė juos nunešti į viršų, kad padėtų Elenai, kuriai dar buvo sunku laipioti laiptais.

— Aš galiu paimti ir Džeredo daiktus,— pasisiūlė ji, kai Elena prikrovė kvepiančių skalbinių. Ant jų krūvos

Elena dar padėjo šiugždančius nuo krakmolo baltus vakarinius ir spalvotus, labai švelnių spalvų, marškinius, kuriuos Džeredas vilkėjo rančoje.

Lorena skubiai užlipo laiptais ir pasibeldė į Džeredo kambario duris. Niekas neatsakė. Ji jau ketino pašaukti vyrą vardu, kai išgirdo vandens teškenimą viename vonios kambaryje, kitoje koridoriaus pusėje. Jos nuostabai, Džeredas niekada nesimaudė vonioje, esančioje tarp jų kambarių.

Dvejodama Lorena sustojo priešais truputį pravertas Džeredo kambario duris. „Ar aš padoriai elgiuosi?"— paklausė ji savęs, atidarydama duris tiek, kad galėtų įlįsti į vidų.

Kambarys buvo apstatytas gana kukliai. Prie vienos sienos stovėjo ąžuolinė lova su aukštu galvūgaliu. Prie kitos — buvo aukštas garderobas. Kampe stovėjo rašomasis stalas, skutimosi veidrodis, praustuvas ir ąsotis. Vienintelis kambario papuošalas buvo supamoji kėdė.

Rudos dryžuotos langų užuolaidos buvo atitrauktos ir saulės šviesa laisvai sklido į kambarį. Lova buvo tvarkingai užklota užuolaidų spalvą atitinkančios spalvos užtiesalu. Nebuvo jokios netvarkos žymės. Lorena perėjo per kambarį prie rašomojo stalo ir tvarkingai padėjo krūvą marškinių ant poliruoto paviršiaus. Lorena jau ketino išeiti, kai kažkas patraukė jos dėmesį.

Matyt, Džeredas išvalė savo kišenes ir viską iš jų išvertė ant rašomojo stalo. Lorena nepajėgė atsispirti pagundai ir paėmė vėžlenines šukas galvodama apie tai, kad jos lietė vyro plaukus. Gulėjo įvairios vertės monetos, pluoštas banknotų, jau matytas kišeninis laikrodis su auksine grandinėle. Dar trys kruopščiai per pusę sulenkti popieriaus lapai, panašūs į receptus, žiedas su šešiais variniais raktais, mažytė degtukų dėžutė. Ir... Akimirką jos širdis sustojo. Po to ėmė plakti taip smarkiai, kad Lorena norėjo ją prilaikyti ranka. Drebančiais pirštais ji sugriebė savo laikrodėlį.

Tarp kitų daiktų raitėsi plonas atlasinis kaspinas, labai panašus į tuos, kuriuos misis Gibons buvo įvėrusi į apatinių marškinių kilpeles. Lorena tuojau pat prisiminė

prieš kelias savaites nutrauktą kaspino gabalą po tos nakties, kai Džeredas ją nurengė ir paguldė į lovą.

Lorena nevalingai ištarė balsu vyro vardą ir tai privertė ją atsipeikėti. Ji tuojau pat išgirdo, kad atsidarė vonios kambario durys. Lorena staigiai apsigręžė. Džeredas galėjo įeiti bet kurią minutę, bet Lorena dabar negalėjo su juo susitikti. Tai buvo neįmanoma!

Lorena puolė prie durų į vonią, esančią tarp jų kambarių, ir įslinkusi į vidų atsargiai uždarė duris. Džeredas tyliai niūniuodamas įėjo į kambarį, jis visiškai neįtarė, kokia audra siautėjo jo jaunos žmonos krūtinėje.

16 SKYRIUS

— Olivija, jūsų stalo gastronomijos stebuklai nenustoja manęs žavėti,— plačiai šypsodamasis pareiškė Parkeris Vandaiveris.

Jis suvalgė jau kelias porcijas tradicinių patiekalų, pateikiamų Padėkos dieną ir dabar mėgavosi paskutiniu alaus bokalu.

Prie stalo visi sėdėjo tose pačiose vietose, kaip ir per pirmąjį Vandaiverių priėmimą Loketų namuose: Olivija ir Karsonas priešiniuose stalo galuose, Parkeris ir Džeredas vietoje stalo pusėje, o Lorena ir Kurtas — kitoje.

— Taip,— pagyrė Kurtas,— viskas nuostabu ir svarbiausia dėl to, kad yra puikios moterys.

Džeredas taip stipriai suspaudė savo vyno taurę, kad net sąnariai pabalo. Lorena net nusistebėjo, kad jis nesukūlė to trapaus krištolinio indo.

Ji pasistengė šiek tiek atsitraukti nuo Kurto, nes jo kaimynystė vis labiau ir labiau erzino ją. Kai tik jie atsisėdo prie stalo, Kurtas prisispaudė savo stora, sunkia šlaunimi prie jos kojos ir apskritai išnaudojo bet kokią progą prisiliesti prie jos.

Lorena jautė didelį nepalankumą Vandaiveriams. Kiekviename tėvo ir sūnaus galingų kūnų judesyje ji įžiūrėjo grubią jėgą. Tų žmonių mandagios manieros jai atrodė apsimestinės, kažkokia kaukė, naudojama tam tikram slaptam tikslui.

Ji buvo dėkinga Karsonui, pasiūliusiam visiems pereiti į svetainę, kur turėjo būti pateikta kava, ir tuo pačiu išvadavusiam nuo Kurto artumo.

— Mes labai apgailestaujame, kad neradome jūsų, misis Loket, kai lankėmės „Kipointe",— tarė Kurtas vėl prieidamas prie jos. Lorena specialiai atsisėdo į krėslą šalia židinio, kad jaunajam Vandaiveriui nepavyktų užimti vietos šalia jos.

Lorena nenorėjo apsimesti ir sakyti, kad dėl to buvo nuliūdusi, todėl tarė paprastai:

— Aš su Džeredu tą dieną buvome išjoję pasijodinėti.

Niekas nepastebėjo apsiniaukusio Olivijos veido, o Džeredas kandžiai tarstelėjo:

— Nepamirškite, kad tai buvo mūsų medaus mėnuo.

— Jums patiko gyventi rančoje, misis Loket? — šaltai paklausė Kurtas.

— Taip, tai man buvo nauja, misteri Vandaiveri. Todėl aš mėgavausi tuo naujovės jausmu.

Atsakydama į Kurto klausimą, Lorena prisiminė praėjusią naktį ir jai suspaudė širdį. Tada ji pirmą kartą pajuto artumą savo vyrui. Kodėl jis dabar vėl pasidarė toks šaltas ir tolimas? Šiandieną Loreną užsivilko pilkai žalsvą žoržtetinę suknelę žinodama, kad ta spalva labai naudingai paryškina jos akių spalvą. Jeigu Džeredas ir atkreipė į tai dėmesį, tai komplimentų nepasakė.

— Jūs tikriausiai mėgstate tvarkyti rančos reikalus, Džeredai? — Įdėmus Parkerio žvilgsnis nukrypo į Loketą.

— Taip,— trumpai atsakė Džeredas.

Jis priėjo prie baro ir įsipylęs viskio sustojo prie plataus lango, atgręžęs nugarą į susirinkusius. Jo apsimestinis ramumas neapgavo Lorenos. Per visus pietus ji jautė vos suvaldomą Džeredo pyktį ir tai baugino Loreną.

— Aš niekada neturėjau galimybių ištirti visų šito verslo „už" ir „prieš". Galbūt kada nors, Džeredai, jūs man duosite keletą pamokų.

Džeredas atsigėrė didelį gurkšnį.

— Aš niekada neturėjau galimybės iš esmės imtis pedagogikos, misteri Vandaiveri. Todėl galiu jums pasiūlyti veikti taip, kaip daro visi — mėginimų ir klaidų metodu. Taip elgėsi ir Benas, tai, atrodo, davė vaisių.— Dže-

redas pasisuko ant kulnų ir tūžmingai pasižiūrėjo į Parkerį.— Geriau jums tuo užsiimti toliau nuo „Kipointo".

— Džeredai, koks tu grubus! — įsiterpė Olivija.— Mes su Vandaiveriais dabar esame verslo partneriai.

Ji padrąsinamai nusišypsojo Parkeriui.

— Tačiau ne rančos reikalų,— burbtelėjo Džeredas, išgerdamas iki dugno likusį viskį ir atgręždamas nugarą draugijai.

Kambaryje stojo nejauki tyla. Olivija vartė rankose kavos puoduką. Karsonas ranka prisidengė burną vaizduodamas apsimestinį žiovulį. Lorena liūdnai žiūrėjo į Džeredo nugarą. Ji suprato vyro jausmus. Džeredas norėjo apsaugoti jų mylimą „Kipointą" nuo tų beprincipių žmonių įsiveržimo.

— Aš tai nekantriai laukiu geležinkelio tiesimo pradžios,— su perdėtu pagyvėjimu prašneko Karsonas.— Mes viską paruošėme šventei, kurioje galės dalyvauti visi. Tai bus grandiozinė šventė.

— Čia ir yra visa esmė, Karsonai,— pritarė Parkeris.— Mes norime, kad visi miestiečiai suprastų, jog geležinkelis yra tai, kuo jie gali didžiuotis.

— Ar jūs ketinate dalyvauti ceremonijoje, misis Loket? — paklausė Kurtas.

Lorena suglumo.

— Na... manau, taip.— Paskui pridūrė:— Žinoma, su vyru.

Niekas niekaip nesureagavo į jos žodžius ir vėl stojo tyla.

— Aš su malonumu suloščiau bridžą. Ar ką nors tai domina?

Žalios Olivijos akys pagyvėjusios švytėjo, ji atrodė jaunesnė ir linksmesnė negu bet kada.

Lorena dar niekada nebuvo jos tokios mačiusi. Tikriausiai buvo metas, kai ji, pasitelkusi savo žavesį, sudaužė nemaža širdžių.

— Tai būtų puiku. Lorena, ar jūs sutiktumėte būti mano partnere? — paklausė Kurtas, prieidamas prie jos ir ištiesdamas savo mėsingą ranką. Nebepajėgdama įveikti pasišlykštėjimo, Lorena atšoko. Nuo kada jis pradėjo vadinti ją vardu?

— Nagi, Lorena, eikite,— padrąsino ją Karsonas nuslopindamas žiovulį.— Olivija loš su Parkeriu, o aš nemėgstu bridžo.— Jis nueidamas prie durų tarstelėjo per petį:— Eisiu į biblioteką pasnausti. Pažadinkite mane, kai baigsite lošti.

Lorena bejėgiškai žiūrėjo į sparčiai nueinantį Džeredą. Olivija nusišypsojo. Net sau pačiai ji negalėjo prisipažinti, kad Lorenai užsiminus apie savo išvyką su Džeredu, ją apėmė nerimas. Žinoma, Džeredas pakankamai protingas, kad nesuartėtų su ta mergiščia, bent jau nesusižavėtų ja rimtai. Šiaip ar taip, ji ketina dėti visas pastangas, kad įvykiai taip nepakryptų.

Lošėjai susėdo prie kortų staliuko kambario kampe. Lorena mokėjo lošti, bet dabar jos mintys sukosi apie Džeredą. Kodėl jis išėjo? Kur? Juk jis negalėjo išvykti iš namų. Tai kurgi jis?

Roberis * tęsėsi kelias valandas. Galiausiai Karsonas prisidėjo prie jų ir diplomatiškai drąsino tai vieną, tai kitą porą.

Kai Roza paskelbė, kad valgomajame pateikta šalta vakarienė, visi ėmė protestuoti, bet vis dėlto alkis nugalėjo. Lošėjai susigrūdo aplinkui stalą dėdamiesi į lėkšteles maisto: nuo pietų likusios kalakutienos, salotų ir marinuotų produktų. Olivija paprašė pakviesti Džeredą.

Su lėkštelėmis rankose jie vėl grįžo į svetainę. Lorena įsikūrė kambario kampe ant mažos kušetės. Savo klaidą ji suprato per vėlai — kai pastebėjo artėjantį Kurtą.

— Jūs pasiėmėte mažai valgyti, Lorena,— tarė jis atsisėsdamas šalia.

— Aš nesu alkana,— burbtelėjo ji. Kurto buvimas slėgė ją, mažino apetitą.

— Jūs nepaėmėte marinuoto pipiro. Štai, paragaukite.— Jis paėmė iš savo lėkštės vieną pipirą ir pasiūlė jai.

Lorena labai gerai atsiminė savo pirmą vakarienę Koronade ir taip nekaltai atrodančias pupeles su tomatais.

— Ne, ačiū jums,— aš nemėgstų pipirų.

— Tai visai kas kita, negu jūs manote. Jis paruoštas su nedaug prieskonių. Štai.

---

* Roberis — trys visto, vinto ir kitų kortų lošimo partijos.

Kurtas atsikando gabaliuką pipiro ir ėmė lėtai kramtyti, tyčia stengdamasis jai parodyti, kad nejaučia jokio kartumo.

— Na, Lorena.

Tikėdamasi, kad Kurtas atstos nuo jos, jeigu sutiks, Lorena pasilenkė, atsikando mažytį gabaliuką ir skubiai atsitraukė nuo svečio. Kurtas šypsodamasis žiūrėjo į ją.

Norėdama nematyti patenkinto savimi Kurto veido, tos kvailos, pergalingos šypsenos, Lorena nusigręžė nuo jo ir tuojau pat pastebėjo Džeredą, stovintį tarpduryje ir žiūrintį į juos.

Jis stovėjo sugiaužęs kumščius, o judantys žandikauliai veidą darė dar piktesnį. Džeredo akys degė kažkokia demoniška ugnimi. Netikėtai Lorena suvokė, kad labai dviprasmiškai galėjo atrodyti ta scena — ji šalia Kurto ant kušetės tamsiame svetainės kampe.

— Džeredai,— išsprūdo iš jos krūtinės prislopintas šnabždesys.

Kurtas staigiai pasuko galvą ir pasekė jos žvilgsnį. Jis iš karto pamatė Džeredą ir jo įtūžį. Atsigręžęs į Loreną, jis žaismingai patapšnojo jai per smakrą.

— Matote, jis visai nedegina.

Atstūmusi jį, Lorena pašoko ir nuskubėjo paskui Džeredą, sparčiai palikusi kambarį.

Ji prisivijo Džeredą jau vestibiulyje ir ištiesė ranką, tarsi norėdama jį sulaikyti.

— Džeredai. . .— ji užsikirto,— Džeredai, aš. . .

— Užsičiaupk!— suriaumojo jis ištraukdamas ranką. Jo veidas buvo įtūžio iškreiptas.

Loreną apėmė prieštaringi jausmai — norėjosi surikti ant jo, smogti jam ir tuojau pat prašyti atleidimo. Padaryti viską, kad tik dingtų ta pikta, kaltinama veido išraiška.

Roza tiesiog įsispraudė į sieną, bijodama atsidurti jiems ant tako. Lorena pamatė ją ir supratusi, kad susitaikyti nepavyks, priėjo prie virėjos.

— Roza, aš einu į savo kambarį. Man skauda galvą. Gal būtumėte tokia gera ir perduotumėte svečiams mano atsiprašymą?

— Si, senjora,— sušnibždėjo Roza vildamasi, kad Džeredas nieko nesakys. Jis ir nesakė, tik blykstelėjo akimis žiūrėdamas, kaip Lorena išeina.

Džeredas stovėjo prie lango savo kambaryje laikydamas dantyse cigarą. Jis stebėjo Loreną, lėtai einančią kiemu palei tvorą. Velniai griebtų, kodėl ji vaikšto kieme vidurnaktyje. Ko jai ten reikia? Pamatęs, kad Lorena tarsi nuo šalčio trūktelėjo pečiais, Džeredas pagalvojo, jog jai šalta.

Vandaiveriai pagaliau išvažiavo. Džeredas turėjo sukaupti visą savo savitvardą, kad nenužudytų Kurto Vandaiverio. Jis neprisiminė, kad kada nors, tik pamačius žmogų, apimtų toks įtūžis. Džeredas drebėte drebėjo iš neapykantos.

Atsisveikindamas Kurtas pasakė Džeredui:

— Nekantriai jūsų lauksiu šventėje. Tikiuosi, kad iki to laiko Lorena jausis geriau. Mes būsime nepaprastai nusiminę, jeigu ji ten negalės dalyvauti.

Džeredui reikėjo padėti daug pastangų, kad susivaldytų ir netrenktų kumščiu į tą pašaipiai besišypsantį veidą.

Galiausiai Džeredas įsitaisė savo kambaryje, iš visų jėgų stengdamasis nusigerti. Alkoholio aptemdytos jo smegenys užfiksavo tylius žingsnius vestibiulyje. Išgirdęs, kad atsidarė laukujos durys, Džeredas priėjo prie lango.

Lorena lipo laiptais į kiemą. Džeredas nustebo pamatęs, kad ji eina prie geležinės tvoros. Lorena vilkėjo chalatą, kurį jis jau buvo matęs anksčiau, palaidi vešlūs plaukai buvo išsidraikę ant nugaros. Ji šiek tiek gūžtelėjo nuo šalto lapkričio mėnesio oro.

„Kalė!" — kerštingai pagalvojo Džeredas. Ji labai atvirai flirtavo su tuo juokdariu Vandaiveriu, tiesiog burkavo su juo. Vadinasi, jo nuomonė apie Loreną buvo teisinga. Ji — intrigantė, gudri paleistuvė, erzinusi ir kankinusi jį, turėdama tam tikrų sumetimų.

„Tiek to, man nusispjauti",— įtikinėjo save Džeredas. Tačiau širdies gilumoje kankinamai jautė, kad apgaudinėja save. Jis jai nėra abejingas. Kas kartą, kai arčiau jos atsidurdavo tas šunsnukis Vandaiveris, Džeredas pajusdavo nė su kuo nepalyginamą skausmą.

Džeredas žiūrėjo, kaip mėnulio šviesa sidabruoja jos plaukus. Nuvargusi Lorena atsirėmė į vartų sąvarą ir nuleido galvą, sunkios plaukų sruogos užkrito ant jos veido. Štai ji pasisuko ir Džeredas pamatė grakštų kaklą, pasirodžiusį iš po chalato iškirptės. Jo vaizduotėje akimirksniu iškilo visas jos puikus, švelnus kūnas ir Džeredas suvaitojo.

Jeigu jam likimo buvo lemta vesti iš išskaičiavimo, tai kodėl žmona negalėjo būti kokia išsigimėlė? Kodėl atsitiko taip, kad ja tapo Lorena?

Sostinėje, kaip ir kitose vietose, Džeredo seksualiniai žygiai buvo gerai žinomi. Paleistuvės kovojo dėl teisės pasiūlyti savo paslaugas. Jo aistringas glamones pakeisdavo moterims metantis iššūkį abejingumas, kuris kiekvienai sužadindavo pačius prieštaringiausius jausmus. Nors ir keista, bet jos būtent dėl to ir mylėjo Džeredą.

Tačiau per šią kelionę į Ostiną Džeredas neturėjo nė mažiausio noro palaikyti savo reputacijos. Lorenos paveikslas nebepaliko vietos kitoms moterims. Jis įsivaizdavo jos kūną, kurio troško.

Galiausiai supykęs ant savęs Džeredas nuėjo į vieną iš žinomiausių naktinių klubų. Nuolatiniai jo lankytojai su džiaugsmu sutiko Džeredą, vienas per kitą klausinėdami: ar vedybos nesugadino Džeredo Loketo?

Džeredas vaizdavo esąs linksmas, gėrė viskį, lošė kortomis, bet, atėjus laikui išsirinkti moterį ir su ja lipti aukštyn, jis jau buvo taip pavargęs apsimetinėti, kad atsainiai atmetinėjo pretendentes vieną po kitos.

Ta per stora ir vulgari, ta nenatūraliai ruda, ta per liesa. Taip tęsėsi be galo.

Pagaliau burbtelėjęs kažkokį atsiprašymą, Džeredas išėjo iš klubo ir grįžo į viešbutį. Jis atsigulė į lovą, bet kūnas, negavęs progos pasitenkinti, neleido užmigti. Pagaliau visiškai nusivylęs, Džeredas ėmėsi priemonės, kuria nereikėjo naudotis nuo pat ankstyvos paauglystės.

„Man reikia nedelsiant išvykti,— nusprendė Džeredas,— mieste visada rasiu keletą puikių paleistuvių". Tačiau jis žinojo, kad niekas nepakeis Lorenos. „Galiausiai ji mano žmona, ar ne,— supyko Džeredas,— o jeigu taip, tai man reikia tik pareikšti savo teises".

Lorena lėtai grįžo į namą. „Kodėl gi ne? — aistrino save Džeredas. Ji flirtuoja su visais, nuo prasčiausio vakero „Kipointe" iki Kurto Vandaiverio ir dar Dievas žino ko. Tai kodėl ne?!"

Jis iš taurės išgėrė didelį gurkšnį ir svyruodamas išėjo į vestibiulį.

Apsimetusi, kad skauda galvą, ir tuo pretekstu palikusi svečius, Lorena grįžo į savo kambarį. Ji krito skersai lovos ir ėmė raudoti taip, kaip niekada nebuvo raudojusi. Jos ašaros buvo karčios, piktos, jos negydė ir nepalengvino Lorenos sielos. Jos nosinė, kaip ir pagalvės užvalkalas, permirko kiaurai, kol baigėsi ašaros ir prasidėjo konvulsiškas kukčiojimas.

Elena pasibeldė į duris ir paklausė, kaip ji jaučiasi, bet Lorena išsiuntė ją patikinusi, kad jau geriau ir reikia tik gerai išsimiegoti.

Paskui Lorena išgirdo aukštyn laiptais lipančio Džeredo žingsnius ir uždaromų durų trinktelėjimą. Kol ji nusirengė ir atsigulė į lovą, namuose viskas nutilo. Tačiau užmigti Lorena neįstengė. Kiekvieną kartą, kai tik ji užmerkdavo akis, priešais save pamatydavo įtūžusio Džeredo veidą. Paniekinamos šypsenos iškreiptos lūpos buvo visai nepanašios į tas, kurios bučiavo ją. Su neslepiamu priešiškumu ją stebinčios akys mažai tepriminė tas, kurios žiūrėjo į ją per raudonos kaklaskarės viršų.

Stengdamasi nuvyti šalin kankinančius prisiminimus, Lorena atsikėlė, užsivilko chalatą, tyliai nulipo laiptais ir išėjo į kiemą. Naktis buvo tyli ir puiki. Viskas skendėjo mėnulio šviesoje. Dideles, ryškias žvaigždes, atrodo, buvo galima pasiekti.

Lorena negalėtų pasakyti, kada ta mintis jai pirmą kartą dingtelėjo į galvą, bet dabar aiškiai ir tiksliai suformulavo ją: aš įsimylėjusi Džeredą Loketą, aš myliu jį.

Ji anksčiau niekada nesuprato tikros to žodžio prasmės ir niekada nepatyrė viską nustelbiančios aistros.

Visos jos mintys buvo susijusios su Džeredu. Kiekvieną žodį ji tardavo apdairiai, galvodama, ką jis apie tai

pamanytų. Kiekvieną savo poelgį, net ir visai nereikšmingą, Lorena slapta vertino tik vienu požiūriu — ar jam pritartų Džeredas, ar ne. Jis valdė jos širdį ir protą. Ji norėjo dalytis Džeredo liūdesiu ir džiaugsmu. Ar tai buvo meilė? Nejaugi meilė visada suteikia tiek daug skausmo?

Ji myli Džeredą. Lorena svaigo nuo savo naujos būsenos, džiaugėsi jos suvokimu ir jausdama tą džiaugsmą grįžo į namą. Laimingai šypsodamasi ji užlipo laiptais ir įėjo į savo kambarį.

Džeredas stovėjo už durų, todėl Lorena ne iš karto jį pastebėjo. Ji išsigandusi šūktelėjo, prisispaudė ranką prie smarkiai plakančios širdies ir sušnibždėjo:

— Džeredai, jūs mane baisiai išgąsdinote. Ko jums reikia?

Džeredas, šiek tiek linguodamas pirmyn ir atgal, tarsi ruošėsi šuoliui. Ji pajuto aštrų viskio kvapą ir pastebėjo, kad gintarinės akys nenatūraliai ryškiai blizga. Jo marškiniai buvo atsegti ir nesukišti į kelnes.

— Džeredai? — išsigandusi tarė Lorena ir žengė žingsnį atgal.

— Ką jūs manote, ko man reikia, misis Loket?

Jis kalbėjo kimiu, trūkčiojančiu balsu ir tonas, kuriuo vyras ištarė jos pavardę, Lorenai pasirodė bjaurus. Džeredas pasviro į ją ir prispaudė prie sienos.

Jis šiurkščiai lūpomis įsisiurbė į jos burną, prievarta praverdamas lūpas. Vyro liežuvis plėšriai įlindo vidun. Džeredas užgriuvo ant jos visu kūnu. Lorena pajuto, kad jo diržo sagtis įsirėmė jai į pilvą. Keliu jis pražergė Lorenos kojas.

Iš pradžių Lorena taip apstulbo, kad net nesipriešino. Dabar ji iš tiesų nusigando ir ėmė daužyti kumšteliais vyrui per galvą ir pečius, mėgindama išsilaisvinti nuo ją užgriuvusio sunkumo, atsikratyti jo rankų.

— Ne, Džeredai, nereikia, prašau! — raudojo ji.

— Ne? Kodėl ne? — suriaumojo jis pro sukąstus dantis.— Jūs — mano žmona, misis Loket. Tai vykdykite savo pareigas. Juk jūs į kairę ir į dešinę dalijate savo palankų dėmesį ir aš nenoriu, kad ateityje jūs ignoruotumėte mano teisėtas teises.

Ji suprato, kad Džeredas yra girtas ir sunkiai suvokia, ką kalba, bet dalis tieesos jo žodžiuose vis dėlto buvo. Ji iš tikrųjų yra jo žmona.

Lorena tuojau pat nustojo priešintis. Ji nebandė sulaikyti Džeredo, kai šis perplėšė jos chalatą ir plonus naktinius marškinius nuo apykaklės iki juosmens. Vyro karštligiškas žvilgsnis klaidžiojo jos krūtimis, jis šiurkščiai glostė jas suspausdamas delnuose, stengdamasis, kad jai skaudėtų. Pagaliau suvokęs, kad Lorena stovi visiškai nejudėdama, Džeredas pakėlė galvą ir pasižiūrėjo jai į akis.

Ji nuo vyro nenukreipė akių ir žiūrėjo be baimės, netgi ramiai. Tai buvo mažo žvėrelio, leidžiančio plėšrūnui perkąsti savo jungo veną, suprantančio, kad priešintis beviltiška, žvilgsnis.

Net apipylusi vyrą šaltu vandeniu, ji nebūtų sugebėjusi taip greitai užgesinti jo aistros liepsnos. Dabar Džeredas tyliai stovėjo priešais ją ir sunkiai kvėpavo. Slinko ilgos minutės, kupinos kovos su viską nustelbiančiu geiduliu. Džeredas perbraukė ranka per Lorenos plaukus, beviltiškai stengdamasis išlaikyti nors truputį savigarbos.

Su kankinama dejone nuo skausmo, o ne nuo aistros, Džeredas prisišliejo kakta prie sienos ir kelis kartus pamojavo galva tarsi stengdamasis atsikratyti to nepakeliamo skausmo. Drebančiomis rankomis Džeredas pradėjo užtraukinėti ant jos krūtinės perplėštus drabužius, mėgindamas pridengti nuogą Lorenos kūną.

Atsistūmęs nuo sienos jis ėmė lėtai trauktis atgal, saujoje spausdamas jos plaukų sruogą. Juoda žvilganti gyvatė išsitempė, kiek tik galėjo, paskui jis lėtai atgniaužė ranką ir paleido ją. Žvilgsniu palydėjęs paleistą sruogą, Džeredas pasisuko, išėjo iš kambario ir atsargiai uždarė duris.

Lorena nukrito ant grindų ir, užspaudusi burną suplėšyto chalato skvernu, ėmė raudoti.

Kitą rytą Džeredas išvyko į Ostiną. Po savaitės Lorenai atvežė naujutėlaitį kabinetinį rojalį, kurį jai nupirko Džeredas Loketas.

17 SKYRIUS

Geležinkelio tiesimo pradžiai skirta šventė buvo numatyta gruodžio penkioliktą dieną. Visi tikėjosi, kad Teksaso oras nesukliudys. Miesto gyventojai džiaugėsi būsima švente. Municipalinis ir mokyklos orkestrai rengė bendras repeticijas. Norintys kalbėti rašė ir taisė savo kalbas. Miesto parko viduryje buvo pastatyta pakyla, kuriai papuošti iš sandėlio buvo gauta daug jardų įvairiaspalvio audinio.

Kai Džeredas išvyko, Lorena daug laiko praleido viena. Ji dar nebuvo atsipeikėjusi nuo patirto šoko. Džeredas vėl jai parodė ne geriausią savo būdo savybę — polinkį prievartai, šėlimui ir tai ją baugino. Lorena žinojo, kad jo įtūžio priepuolį iš dalies buvo galima paaiškinti Vandaiverių atvykimu. Pridėjus jos netyčinį sėdėjimą su Kurtu nuošaliai nuo kitų, dar atsižvelgus į Džeredo išgerto alkoholio kiekį, buvo sunku tą reakciją laikyti netikėta.

Lorenos veidas dar tebekrūpčiojo prisiminus vyro veido išraišką, kai jis užpuolė ją ir prispaudė prie sienos. Jis ketino Loreną nubausti fiziškai, bet, deja, sužeidė jos dvasią. Jeigu Lorena būtų galėjusi jo neapkęsti, tai viskas būtų kur kas papraščiau. Tačiau ji mylėjo Džeredą, todėl įžeidžiantis vyro elgesys dar labiau įskaudino ją.

Tačiau tas švelnus jos plaukų lietimas prieš išeinant iš kambario, beveik visiškai pateisino Džeredą. Lorenai buvo nepaprastai sunku matyti sielvartą ir skausmą vyro akyse. Ar jis norėjo atsiprašyti? Galbūt vyriškas išdidumas jam neleido pareikšti savo apgailestavimo?

Kai rojalį nukėlė nuo vežimo, Lorena apsiverkė. Tai buvo didelė ir nuostabi dovana, bet Lorena vietoj jo labiau norėjo vieno gero, švelnaus, meilaus žodžio.

Ilgai mąsčiusi Lorena nusprendė, kad Džeredas nežinojo, kaip paprašyti jos atleidimo. Ji geriau, negu bet kas kitas, žinojo, koks išdidus yra tas vyras. Jis niekada negalėtų žodžiais išreikšti savo atsiprašymo, todėl atsiųsdamas rojalį tarsi prašė jos, kad atleistų.

Dabar Lorena kasdien skambino. Ji buvo jau kelis mėnesius neskambinusi ir jautė, kad pirštai prarado buvusį

lankstumą ir lengvumą. Tik per savaitę jai pavyko priartėti prie ankstesnės skambinimo technikos.

Kai Džeredas ant Čardžerio įjojo į kiemą, ji kaip tik skambino. Išgirdęs muziką, jis sustabdė žirgą, nulipo nuo jo ir atsainiai linktelėjo iš arklidės pribėgusiam Pepei.

Palikęs Pepei rūpintis Čardžeriu, Džeredas labai tyliai priėjo prie paradinio prieangio. Jis nenorėjo trukdyti Lorenai skambinti, be to, jam kėlė nerimą, kaip ji sutiks. Džeredas niekada prieš moteris nebuvo naudojęs prievartos. Ir ką gi! Jis bandė išprievartauti savo žmoną! Dieve Galingasis! Jis buvo šlykštus pats sau. Ką Lorena jam padarys, kai pamatys? Galbūt išsigąs ir pabėgs? Beje, jis neturi teisės jos dėl to smerkti.

Tylutėliai įsilinkęs į viestibiulį, Džeredas ant pirštų galų, aukštai keldamas kojas, kad nedžerškėtų pentinai, nuėjo į svetainę.

Lorena pamatė Džeredą, kai tik jis pasirodė tarpduryje. Jis buvo apsirengęs beveik taip pat, kaip ir tada, kai pirmą kartą įsiveržė į jos miegamąjį,— skrybėlė, odinės kelnės, auliniai batai. Tik elgėsi kitaip. Tada jis buvo ironiškas ir pasipūtęs, dabar buvo panašus į drovų mažą berniuką. Jo veido išraiška suminkštino Lorenos širdį, išvydama iš jos nuoskaudą ir baimę.

— Džeredai! — sušuko ji. Greitai atsistojusi, šypsodamasi Lorena nuėjo jo pasitikti.— Dėkoju jums už rojalį. Negaliu apsakyti, kaip jį pamėgau. Ačiū.

Ji pasistiebė ant pirštų galų ir švelniai palietė lūpomis vyro skruostą.

Džeretas buvo taip suglumintas jos sutikimo, kad stovėjo tyliai žiūrėdamas į jos švytinčias pilkas akis. Jose nebuvo nei priekaištų, nei pykčio, nei pasibjaurėjimo. Jis buvo visiškai sutrikęs.

Lorenos rankos tebegulėjo ant jo pečių. Nuo jos dvelkė aromatas, kurį Džeredas jau buvo įpratęs sieti su žmona. Jos oda atrodė šilta ir rožinė. Truputį pravertos lūpos buvo kupinos virpulio ir laukimo. To jis nebepajėgė ištverti.

Džeredas atsargiai prisitraukė Loreną prie savęs, tarsi bijodamas, kad ji atstums. Jis sudejavo iš pasitenkinimo,

kai Lorena paklusniai prisispaudė. Vyro rankos apglėbė žmonos liekną liemenį ir jis įsikniaubė veidu į jos vešlius, blizgančius plaukus.

Kai jų lūpos susiliete, Džeredas pajuto atsakomąjį geidulio virpulį ir jau drąsiau brūkštelėjo liežuvio galu jos apatinę lūpą.

— Džeredai,— iškvėpdama suskubo ištarti Lorena, kol jis neužspaudė lūpomis jos burnos. Džeredas ją bučiavo taip pašėlusiai, kaip myriop pasmerktas žmogus, kurio netikėtai pasigailėjo. Jis godžiai gėrė Lorenos iškvepiamą orą. Pagaliau jie nenoriai paleido vienas kitą.

— Kodėl jums nenusiimti skrybėlės ir nepailsėti? — drebančiu balsu paklausė Lorena. Pakėlusi ranką, ji nukėlė nuo Džeredo galvos skrybėlę ir kelias sekundes palaikė prispaudusi prie savo krūtinės, tik po to atidavė jam.

— Gal norite gerti?

— N-ne, ačiū jums, Lorena. Aš ne... noriu gerti.

— Gal norite, kad aš jums ką nors paskambinčiau? Galbūt jūs nuspręsite, kad mano kuklus talentas nėra vertas tokio puikaus instrumento.

— Aš kieme girdėjau, kaip jūs skambinate. Tai buvo... Jūs skambinate labai gerai.

— Sėskitės ir pailsėkite,— pakvietė ji švelniai, grįždama prie rojalio.

Džeredas atsisėdo ant sofos kraštelio, jausdamasis labai nejaukiai su kiaurai pridulkėjusiais drabužiais. Kas, velniai griebtų, jam darosi? Lorena paskambino kelias ištraukas ir Džeredas kaip užburtas žiūrėjo į jos bėgiojančias klavišais rankas. Žmonos nugara buvo išdidžiai tiesi, galvelė atlošta, juodų garbanų sruogos išlindo iš šukuosenos, kol jie bučiavosi, ir dengė dalį veido ir kaklą.

Džeredui gerklę užspaudė spazmas ir jis suprato, kad pasielgs kaip visiškas kvailys, jeigu dabar neišeis iš čia. Jis staigiai pašoko ir tarstelėjo:

— Puiku, Lorena. Jūs skambinate geriau už visas, kurias man teko girdėti. Dabar man reikia lipti į viršų. Susitvarkyti ir taip toliau. — Ir išbėgo iš kambario.

Džeredo pabėgimas buvo toks netikėtas, kad Lorenos pirštai taip ir liko pakibę ant klaviatūros. Susimąsčiusi ji vėl ėmė skambinti ir Džeredą persekiojo muzika, kol jis lipo laiptais į savo kambarį.

Lorena dažnai girdėjo Teksaso gyventojus kalbant: jeigu ir ką nors galima pasakyti apie būsimą Teksaso orą, tai tik tiek, kad jis yra nenuspėjamas. Gruodžio penkioliktoji Koronade buvo truputį šalta, giedra ir labai tinkama planuotai šventei. Lorena labai džiaugėsi Karsonu. Jis atidavė labai daug jėgų tai šventei organizuoti ir nepaprastai jaudinosi, todėl ji ėmė nuogąstauti dėl jo sveikatos.

Tą dieną visi susirinko valgomajame gana gausių pusryčių. Su juodais bridžiais, sukištais į aukštus juodus aulinius batus, juodu švarku, baltais marškiniais ir sviesto spalvos odine liemene Džeredas atrodė žavingai. Jo išvalyta juoda skrybėlė kabėjo vestibiulyje. Olivija prabėgomis tarstelėjo, kad jo apdaras nelabai tinka dienos metu, bet Džeredas į jos žodžius neatkreipė jokio dėmesio.

Lorena vilkėjo tamsiai vyšninės spalvos vilnonį kostiumą ir kreminę nertinę palaidinukę. Aukštas sijono korsažas dar labiau paryškino jos krūtinės grožį. Džeredas sunkiai atitraukė nuo jos akis, slapta svajodamas, kad ji nusivilktų švarkelį.

Karsonas aiškiai nervinosi, kilnojo taures, jam krito iš rankų stalo įrankiai, kol Olivija pasakė, kad jis per daug kelia triukšmą. Karsonas nusižeminęs atsiprašė ir nutilo. Lorena užsidėjo skrybėlę su vualiu, kurį prisegė segtuku. Po nedidelės sumaišties, kurią sukėlė pasiruošimas kelionei — buvo papildomai įdėta pirštinių, apsiaustų ir kitų šiltų daiktų tam atvejui, jeigu staiga papūstų šiaurės vėjas, taip pat pledų, gertuvių ir, Rozai reikalaujant, krepšių su sumuštiniais — jie pagaliau išvyko.

Lorena, Olivija ir Karsonas įsitaisė kabriolete *. Džeredas sėdo ant savo Čardžerio, kurį anksti rytą rūpestingai iššukavo Pepė.

* Kabrioletas — lengva, aukšta dviratė vienkinkė karieta su atidengiamu viršumi.

— Kodėl tau nevažiuoti su mumis kabriolete, Džeredai?

— Ir atimti Čardžeriui malonumą dalyvauti šventėje? Ne, ačiū, mama.

Sutikusi Džeredo žvilgsnį, Lorena suprato jo slaptą tikslą. Jis norėjo visiems parodyti, kad, nepaisant naujo verslo, Džeredas Loketas, kaip ir jo tėvas, pirmiausia yra fermeris, rančos šeimininkas.

Pepė sumaniai laviravo tarp kitų karietų. Miesto parke jau buvo susirinkusi minia. Žmonės prasiskyrė, praleisdami įtakingą šeimą, jų svajonę apie geležinkelį paverčiančią tikrove.

Lorena matė į ją atkreiptus smalsius žvilgsnius. Ji truputį sumišo, kai Džeredas padavė jai ranką padėdamas išlipti iš kabrioleto ir po to prilaikydamas už alkūnės nuvedė prie grupės garbingiausių miesto gyventojų, tarp kurių jau buvo Olivija ir Karsonas. Ten buvo ir Koronado meras, apygardos teisėjas, valstijos gubernatoriaus atstovas, keli dvasininkai, Vandaiveriai.

Per visą mero kalbą Džeredas laikė Loreną už alkūnės ir ją paleido tik tada, kai atėjo jo eilė užberti simbolinį kastuvą žemės.

Lorena išdidžiai stovėjo šalia jo. Džeredas gerai atlieka savo vaidmenį, liūdnai pagalvojo ji. Kaip ir Lorena, Džeredas žinojo, kad miestiečiai įdėmiai vertina kiekvieną savo favorito ir jo jaunos žmonos žingsnį.

Džeredas su ja elgėsi pabrėžtinai pagarbiai ir galantiškai, bet jo akyse Lorena pastebėjo joms nebūdingą šilumą. Kai Džeredas ėmė Loreną už parankės, ketindamas ją vesti prie parko viduryje pastatytos pakylos, jo alkūnė palietė jos krūtį. Džeredas skubiai žvilgtelėjo į ją, bet rankos neatitraukė.

Garbingiausi miestiečiai ir svečiai užlipo ant pakylos. Gubernatoriaus atstovas suteikė žodį Parkeriui Vandaiveriui. Šis išėjo į priekį ir pasakė labai raiškią kalbą, kurioje išgyrė Koronado gyventojus — žmonių bendriją, padedančią klestėti valstijai ir plėtotis progresui.

— Šis geležinkelis pagyvins prekybą, sudarys puikias sąlygas šito didžiojo miesto gyventojų verslui. Mes didžiuojamės tuo, kad įnešėme savo indėlį į tą procesą.

Mes labai domėsimės jūsų laimėjimais ir ta diena, kai mes galėsime sugrįžti čia ir paskelbti, kad geležinkelis nutiestas, bus laimingiausia jūsų gyvenime.

Pasigirdo griausmingi plojimai ir vienas ar du sukrizenimai.

— Šiandieną su mumis nėra žmogaus, kuris, aš tuo įsitikinęs, būtų laimingas, galėdamas dalyvauti šitoje šventėje. Misteris Benas Loketas padarė labai daug, kad duotų visuomenei šitą geležinkelį, jis daug metų to siekė.

Lorena žvilgtelėjo į Džeredą, kurio veidas buvo suakmenėjęs. Ji meldė Dievą, kad jam pavyktų susitvardyti.

— Benas Loketas šiandieną džiaugtųsi galėdamas stovėti su jumis ir matyti savo darbų vaisius. Mes liūdime dėl jo netekties ir dėkingi jo žmonai bei sūnui, kurie visa širdimi palaikė tą sumanymą.

Minia ėmė ploti, pasigirdo pritarimo šūkiai Benui Loketui ir jo šeimai.

Pasakęs dar kelias išpūstas frazes, Parkeris Vandaiveris pagaliau baigė kalbą. Meras maloniai pasiūlė kalbėti Džeredui. Šis mandagiai atsisakė. Minia nusivylusi suūžė, bet kai kurie dar prisiminė, kaip jį sveikino sugrįžusį iš karo. Tada jis irgi atsisakė kalbėti, nes liūdėjo tų, kuriems nebuvo lemta sugrįžti namo. Pasigirdo pritarimo šūksniai: buvo suprasta, kodėl jis atsisakė kalbėti. Žinoma, Džeredas Loketas ne visada deramai elgėsi, bet visi, kurie turėjo akis, negalėjo nematyti, kad jis vedė tikrą ledi ir buvo jai atsidavęs. Vedybos padėjo jam susitupėti. Tuo niekas neabejojo.

Laimė, minios dėmesys buvo sutelktas į Džeredą ir jo žmoną, todėl niekas nepastebėjo pasikeitusio Olivijos veido. Ji buvo sunerimusi ir įširdusi dėl to, kad sūnus atsisakė viešai pritarti Vandaiveriams ir jų projektui.

Oficialioji dalis pasibaigė ir dabar visi buvo susirūpinę, kaip geriau praleisti laiką. Buvo atvežtos atšaldyto alaus statinaitės, suorganizuotos bėgimo lanktynės, ant pakylos pasirodė orkestras, suskambo muzika.

Džeredas su Lorena dar nesuspėjo nulipti nuo pakylos, kai prie jų pribėgo vienas vietinis jaunuolis. Jo strazdanotas veidas degė iš susijaudinimo, o raudoni kaip morkos plaukai buvo pasišiaušę.

— Džeredai, Džeredai, ten prasideda šaudymo varžybos ir mane pasiuntė jūsų. Eikime. Jie laukia.

Džeredas nusišypsojo.

— Lorena, leisk tave supažindinti su Bilu Holtu. Bilai, misis Loket.

Jaunuolis atsainiai linktelėjo.

— Šaudymo varžybos, tiesa? -- perklausė Džeredas.— Kodėl jie tave, Bilai, atsiuntė manęs?

— Ak, tegu mane trenkia perkūnas. Jūs gi žinote...

Bilas suprato, kad nusikeikė, ir jo veidas, atgręžtas į Loreną, dar labiau išraudo.

— Oi, atleiskite man, misis Loket,— užsikirsdamas tarė jis, nedrįsdamas pasižiūrėti Lorenai į akis. Gelbėdamasis jis vėl atsigręžė į Džeredą:— Juk visi žino, kad jūs, velniai griebtų, geriausias apygardos šaulys. Kam reikia tokių varžybų, jeigu jūs nedalyvausite jose.

Bilas buvo taip susijaudinęs, kad net nepastebėjo, jog ir vėl susikeikė.

— Ką tu manai, Lorena? Tu norėtum pasižiūrėti šaudymo varžybų? Ji šypsodamasi pasižiūrėjo į vyrą.

— Atrodo, kad visi bus nusivylę, jeigu tu nedalyvausi tose šaudymo varžybose.

— Aš sutiksiu, jeigu tu mane palydėsi.

Bilas, vos sulaikydamas savo džiaugsmą, pasišokinėjo tai ant vienos, tai ant kitos kojos.

— Prašom, misis Loket, a?

— Taip! Veskite! — nusišypsojo ji.

Bilas vėl šoktelėjo, suspigo ir nurūko pirmyn, ketindamas perspėti visus, kad varžybų „žvaigždė" artėja.

Džeredas šūktelėjo Pepei, kad šis iš kabrioleto atneštų revolverį.

Lorena apsimestiniai pasipiktinusi pasižiūrėjo į vyrą.

— Vadinasi, jūs iš anksto žinojote, kad bus varžybos, ir pasirūpinote, jog galėtumėte jose dalyvauti.

— Na, malonu, kai kartais ko nors paprašo.— Jis nusijuokė.— Tikiuosi, kad neapsijuoksiu. Man reikia palaikyti savo reputaciją.

Jie neskubėdami priartėjo prie būrelio vyrų, susirinkusių dalyvauti varžybose. Vieni tikrino ginklus, kiti ėjo lažybų, dauguma neabejojo Džeredo pergale.

Bilas ir kai kurie kiti aistruoliai rinko butelius ir skardines dėžutes, kurios turėjo būti taikiniai, ir dėstė jas ant aptvaro turėklų, maždaug už trisdešimties jardų nuo didžiulio ąžuolo, kur buvo numatyta šaulių pozicija.

Džeredas nusivilko apsiaustą, atidavė jį Lorenai ir paėmė iš Pepės dėklą su revolveriu. Jis patikrino savo ginklą ir patenkintas linktelėjo.

Pagrindines varžybų taisykles išdėstė Karsonas, kuris, atrodo, buvo pripažintas teisėju.

— Kiekvienas varžybų dalyvis šauna tris kartus. Po vieno prašovimo šaulys iškrinta iš varžybų,— dainingai nurodinėjo jis varžybų dalyviams.

Dešimt varžybų dalyvių išsirikiavo viena linija. Džeredas buvo paskutinis. Pasukęs galvą jis pastebėjo Kurtą Vandaiverį, atsainiai prisišliejusį prie medžio. Kurtas nesidomėjo varžybomis, jis stebėjo Loreną. Džeredas pažvelgė į ją ir Lorena jam atsakė pritariama šypsena.

Vienas po kito varžybų dalyviai iškrito iš varžybų. Pagaliau liko trys, tarp jų ir Džeredas.

Pirmasis šaulys priėjo prie žemėje nubrėžtos linijos ir, kai tik buvo duotas ženklas, greitai tris kartus iššovė. Jis pataikė į tris taikinius. Antrajam šauliui pavyko numušti tik du butelius.

Prie linijos priėjo Džeredas. Jis išsitraukė iš krūtinės kišenės cigarą, nerūpestingai užsirūkė ir kelis kartus užsitraukė. Žiūrovai apmirė, nenuleisdami nuo jo savo akių. Jo revolveris buvo dėkle, bet Lorena matė, kad Džeredas jį užtaisė, kai šaudė jo varžovai.

— Duokite ženklą, Karsonai, kai būsite pasiruošęs,— tarstelėjo jis per petį.

— Jūs ketinate išsitraukti revolverį iš dėklo? — nustebęs paklausė Karsonas.

— Taip. Šūktelėkite.

Džeredas kalbėjo ramiai, nors iš jo tono Lorena pajuto, jog jis yra susijaudinęs.

Karsonas patraukė pečiais ir šūktelėjo:

— Traukite!

Džeredas žaibo greitumu išsitraukė revolverį ir pasigirdę šūviai susiliejo į vieną. Kai dūmai išsisklaidė, žiūrovai pamatė, kad ant aptvaro liko tik vienas butelis.

Jis numušė penkis iš šešių.

Iš susirinkusiųjų gerklių išsprūdo galingas riksmas. Bilas iš susižavėjimo virto kūliais ant žolės. Lorena plojo, nepajėgdama suvaldyti savo džiaugsmo. Vyrai apstojo Džeredą ir pritariamai tapšnojo jam per nugarą.

— Velniška šaudymo mašina, štai kas tu esi.

— Greičiau negu įsiutusi barškuolė.

— Girdėjau, kad ir Rudis Mendesas taip šaudo. Tas šunsnukis Benas išmokė savo berniūkščius kaip reikiant šaudyti.

Lorena buvo taip įsijautusi į tą šurmulį, kad net nepastebėjo, kaip šalia atsirado Kurtas Vandaiveris.

— Gaila, kad jis negali taip lengvai valdyti savo meilės gėrimams, kaip valdo tą ginklą.

Lorena staigiai atsigręžė į jį. Tačiau priėjęs Džeredas sutrukdė jai pasakyti viską, ką mano apie tą niekingą ir šlykščią pastabą. Nusisukusi nuo Kurto, ji pasveikino Džeredą ir padėjo jam užsivilkti apsiaustą.

— Džeredai, tu šaunuolis.

Tačiau Kurtas nė kiek nesumišęs vėl įsiterpė į pokalbį.

— Lorena, aš turiu jums siurprizą. Eime. aš noriu jums kai ką parodyti.

— Džeredai? — Lorena klausiamai pasižiūrėjo į vyrą. Ji nežinojo, kaip atsikirsti Kurtui, kad nepatrauktų visų dėmesio.

— Viskas gerai, Lorena. Aš irgi norėčiau pažvelgti į tą siurprizą.

Džeredas tvirtai paėmė ją už rankos ir jie nuėjo paskui galingą Kurto figūrą, kuris jau brovėsi per minią. Priėjęs glaudų žmonių ratą, Kurtas grubiai išstumdė visus, skindamasis sau kelią, ir Lorena pamatė automobilį.

Ji jau buvo mačiusi automobilių Šiaurės Karolinoje, daugiausia važinėdama į Rolį, bet Koronade dar nebuvo pastebėjusi nė vieno.

Matyt, čia niekas neturėjo automobilio, todėl jis sukėlė didelį susidomėjimą ir susižavėjimą.

— Tai „oldsmobilis", vienas iš modelių, naudojančių gazoliną *,— gyrėsi Kurtas,— aš noriu jus pavažinėti.

* Gazolinas — iš dujų gaminamas benzinas.

Automobilis buvo gražus. Juodas, žvilgantis, su plačia raudona juosta ir baltomis padangomis. Sėdynės buvo aptrauktos juoda oda. Ant kapoto blizgėjo du bronziniai žibintai. Bronza buvo papuoštas vairas ir šalia pritvirtintas klaksonas.

— Aš...

— Aš esu įsitikinęs, kad jūsų vyras,— jis pabrėžė pastarąjį žodį,— neprieštaraus. Ar prieštarausite, Džeredai? Jausdamas, kad aplinkui stovintys labai įdėmiai klausosi kiekvieno jų pasakyto žodžio, Džeredas plačiai nusišypsojo.

— Manau, kad Lorena važiuodama pajus didelį pasitenkinimą. Lipk, brangioji, aš tau padėsiu.

Lorena pastebėjo ryškias linijas aplinkui jo kietai sučiauptą burną, kai jis atsargiai sodino ją į automobilį. Lorena norėjo paprieštarauti, bet suprato, kad nereikia taip elgtis.

Kurtas puikuodamasis priėjo prie automobilio ir ėmėsi paleisti variklį. Jis pradėjo veikti baisiai tratėdamas. Apibėgęs automobilį iš kitos pusės, Kurtas įšoko į vairuotojo vietą šalia Lorenos. Ji mašinaliai patraukė savo sijono klostes, kad jos neliestų sunkaus Kurto klubo. Automobilis pajudėjo. Lorena susijaudinusi atsigręžė atgal, į Džeredą, bet jis žiūrėjo į Kurto nugarą, o jo veido išraiška nežadėjo nieko gero.

Kurtas nuvairavo mašiną palei upę. Jie pervažiavo per siaurą tiltelį ir atsidūrė kitame upės krante. Ten jie dingo visiems iš akių, nes juos užstojo medžiai ir pakrančių krūmai. Kitokiomis sąlygomis Lorena būtų gėrėjusis tokia išvyka, bet šalia Kurto jautėsi labai nejaukiai.

— Jums patinka,— paklausė jis pasilenkęs prie pat jos ausies.

— Taip, labai,— maloniai atsakė ji, stengdamasi kiek galima toliau atsitraukti nuo Kurto. Šis tebemanevravo nelygiu, duobėtu keliu ir Lorena džiaugėsi, kad jos nebandoma įtraukti į pokalbį.

— Aš norėčiau grįžti,— tarė ji.— Džeredas nerimaus.

Kurtas nelinksmai nusijuokė.

— Manęs nepavyks apgauti tomis vadinamosiomis vedybomis, Lorena. Miegamieji atskiri, tiesa?

— Mano šeimyninis gyvenimas su jumis nesusijęs, misteri Vandaiveri.

Jos balsas pasidarė šaltas ir griežtas, o skruostai pradėjo kaisti. Trumpas pašaipus Kurto žvilgsnis rodė, kad Lorena jo neįtikino. Vis dėlto jis pasuko automobilį atgal, jie pervažiavo per tiltelį ir grįžo ten, iš kur buvo išvažiavę. Minia dar nebuvo išsiskirsčiusi. Džeredas stovėjo prisišliejęs prie medžio ir rūkė cigarą. Jo jausmus išdavė tik pykčiu liepsnojančios akys.

Stengdamasis kuo greičiau išlipti ir paduoti ranką Lorenai, Kurtas neišjungė variklio. Džeredas neskubėdamas priėjo prie automobilio ir atsisėdo į ką tik Kurto paliktą vairuotojo vietą.

— Ir jūs tai vadinate „pasivažinėjimu", Vandaiveri?

Automobilis staiga trūktelėjo iš vietos. Lorena įsikibo sėdynės. Automobilis šūstelėjo į šalį, vos nepervažiuodamas Kurto, kuris suskubo atšokti. Viskas įvyko taip staigiai, kad Kurtas sustingo, žvilgsniu lydėdamas savo „oldsmobilį", lekiantį taip greitai, kaip jis niekada neišdrįstų važiuoti. Minia prapliupo kvatotis ir Kurtas puikiai suprato, kad juokiamasi iš jo.

Džeredas drąsiai sukiojo vairą, darė posūkius lėkdamas galvotrūkčiais ir įsigudrindamas pataikyti į kiekvieną kelio duobę. Jie kelis kartus apvažiavo aplinkui pagrindinę miesto aikštę, kol Lorenai ėmė svaigti galva. Ji įsitvėrė į Džeredo ranką bijodama iškristi iš automobilio, kuris sukiojosi tai į kairę, tai į dešinę pusę. Pagaliau jie išvažiavo iš miesto centro ir, pasukę į vieną kaimo kelią, vis labiau tolo nuo Koronado.

Vėjas trenkė Lorenai į veidą, nusmaukdamas skrybėlę ant pakaušio, ištraukdamas segtukus iš plaukų. Lorena būtų nusiėmusi skrybėlę, bet bijojo paleisti Džeredo ranką.

Jis garsiai ir džiugiai kvatojo, kaip išdykęs berniūkštis, nudžiovęs iš savo mokytojo įdomų žaisliuką.

— Lorena, jūs matėte jo veidą? Matėte? Tai šunsnukis! Aš jam parodysiu, kaip reikia vairuoti automobilį.

Jam vėjas irgi nusmaukė skrybėlę, plaukai išsidraikė, veidas paraudo, akys degė iš susižavėjimo savo pašėlusia išdaiga. Jo džiaugsmas buvo toks užkrečiantis, kad Lorena irgi nesusilaikė ir ėmė kvatotis. Jie buvo panašūs

į du įsisiautėjusius vaikus. Išgirdęs Lorenos juoką, Džeredas pasuko galvą į jos pusę. Jis iš karto suprato savo klaidą: jie nepamatė posūkio ir lėkė tiesiai į griovį.

— Laikykitės! — sušuko Džeredas suspausdamas stabdžius. Automobilis šiek tiek sumažino greitį, bet nesustojo. Padaręs staigų posūkį, jis ėmė slysti šonu, priekinis ratas pakilo ir pagaliau automobilis įklimpo minkštoje žemėje. Džeredas išjungė čiaudintį, dūstantį variklį.

Kurį laiką jie sėdėjo tylėdami, sunkiai kvėpuodami, supratę, kad buvo per plauką nuo mirties arba suluošinimo. Automobilis sustojo pasviręs pavojingu kampu ir Lorena buvo nublokšta tiesiai ant Džeredo.

— Jums nieko neatsitiko? — tyliai paklausė jis.

— Taip, man viskas gerai,— iš susijaudinimo trūkčiojamu balsu atsakė Lorena, bijau, kada Kurto „oldsmobiliui" pasisekė blogiau.

Jie iš karto prapliupo nesulaikomu juoku. Jie taip kvatojosi, kad net apsiašarojo. Pirmą kartą Lorena ir Džeredas juokėsi kartu. Tiesa, būdavo, kai kuris nors iš Mendesų vaikų linksmindavo visą šeimą kokia nors išdaiga, bet tai būdavo visai kitoks juokas. Dabar jie buvo apimti vieno jausmo ir tas juokas buvo suprantamas tik jiems.

Lorena nusišluostė ašaras ir išsitraukė iš plaukų dar likusius segtukus. Skrybėlė nukrito ir sunki juoda plaukų banga išsiskleidė ant nugaros.

Džeredas nustojo juoktis. Jo ranka nusileido Lorenai ant pečių ir paskendo palaiduose plaukuose. Lorena pakėlė į vyrą akis ir po akimirkos atsidūrė jo glėbyje. Tai įvyko ramiai, natūraliai, beveik instinktyviai. Džeredas prispaudė žmoną prie savęs vis kuždėdamas jos vardą, o nuo vyro kvėpavimo per jos nugarą nubėgo šiurpuliai, bet pojūtis buvo saldus.

Džeredas atsilošė ir kurį laiką žiūrėjo Lorenai į akis ieškodamas jose nepasitenkinimo, bet matė tik kvietimą. Vyras pripuolė prie jos lūpų — tai buvo karštas, daug ką pasakantis bučinys. Jų lūpos ieškojo vienos kitų, švęsdamos susitikimo džiaugsmą. Bučinys buvo švelnus, bet jame buvo jaučiama tikra aistra. Jame buvo pažadas, bet santūrus ir atsargus pažadas, panašus į klausimą. Tai buvo bučinys, įmanomas tik dabar. Tik šią akimirką.

Džeredas atsitraukė nuo Lorenos ir pasižiūrėjo į jos veidą, išgąsdintą savo jausmo galingumo. Jie tylėdami žiūrėjo vienas kitam į akis, tarsi kalbėtųsi be žodžių. Pagaliau Džeredas kimiai sukuždėjo:

— Lorena, Lorena, dar pabučiuok mane. Pabučiuok mane...

— Lorena, jūs sužeista?

Pašėlusiai pliekdamas arklį, prie jų prilėkė Kurtas. Jis staigiai sustabdė arklį prie automobilio ir iššokęs iš balno pribėgo iš tos pusės, kur sėdėjo Lorena. Jai dar nespėjus ko nors pasakyti, mėsingos Kurto rankos ištraukė ją iš Džeredo glėbio ir pastatė ant žemės.

— Lorena, ar jūs nenukentėjote? Tas idiotas galėjo jus užmušti...

Oras švilpdamas išsprūdo iš Kurto krūtinės, nes Džeredas smogė kumščiu jam į pilvą. Vandaiveris nuvirto į griovį. Neleidęs jam atsikelti, Džeredas užšoko ant jo ir prie nosies pridėjo revolverio vamzdį.

— Jeigu jūs dar nors kartą, nors vienintelį kartą prisiliesite prie mano žmonos, aš jus nušausiu, Vandaiveri.— Pasilenkęs prie pat Kurto veido, jis pridūrė:— Jeigu jūs nors pažiūrėsite į ją savo šlykščiomis akimis, aš jus nudėsiu. Jūs mane supratote?

— Nuimkite nuo mano veido savo velnišką revolverį,— piktai pasakė Kurtas,— jis neužtaisytas. Jūs iššaudėte visus šovinius.— Jis pabandė išsilaisvinti, bet Džeredas tvirtai sėdėjo ant jo krūtinės.

Atitraukiamo gaiduko spragtelėjimas privertė Kurtą apmirti.

— Jūs esate tikras, kad jis neužtaisytas, Vandaiveri?

Kurtas nervingai nusijuokė.

— Negali būti, kad jūs būtumėte atsisakęs šešto šūvio, kai šaudėte į taikinius.

— Jūs pamiršote, kad vienas taikinys liko nepaliestas,— ramiai paprieštaravo Džeredas.

— Net jeigu buvo ir taip,— atkakliai spyriojosi Kurtas, nors jo balsas dabar skambėjo nebe taip tvirtai, o kaktą išpylė prakaitas,— visiems žinoma, kad kaubojai pirmą šovinio lizdą palieka tuščią.

Džeredas atsainiai patraukė pečiais.

— Taip, kai kurie. Tie, kurie nepasitiki savimi. Su didžiausiu nusižeminimu pareiškiu, kad aš nesu toks.

— Tas velnio revolveris neužtaisytas! — suriko Kurtas mėgindamas nusisukti nuo vamzdžio, kuris buvo prispaustas prie jo mėsingos nosies.

— Norite lažintis? — pro dantis iškošė Džeredas.

Nepastebimu judesiu jis pasuko rankos riešą ir nuspaudė gaiduką — kulka pralėkė už kelių colių nuo Kurto galvos ir įstrigo vienoje automobilio padangoje.

Kurtas išbalo kaip popierius, iš jo burnos išsprūdo garsas, panašus į kriuktelėjimą.

— Aš galėjau numušti ir tą paskutinį taikinį, Vandaiveri, bet jeigu žmogus nėra kvailas, tai nesinešioja neužtaisyto revolverio.

Neslėpdamas paniekos Džeredas atsistojo ir peržengė per nejudantį Kurto kūną.

— Senjore Džeredai!

Prie jų šuoliavo Pepė ant Čardžerio ir dar keli raiteliai.

— Jūs gyvas? Ar senjora nenukentėjo?

Pepė sustabdė eržilą ir, nuslydęs nuo jo nugaros, pribėgo prie jų.

— Taip, taip, mes sveiki,— patikino jį Džeredas.— Velniškai gerai praleidome laiką. To negalima pasakyti apie automobilį.

Lorena suprato, kad jis sako tiems, kurie atvyko jiems padėkoti.

— Nemanau, kad kelionė automobiliu gali prilygti šuoliavimui ant Čardžerio. Be to, jis per daug gudrus, kad pultų į griovį.

Visi nusijuokė apsidžiaugę, kad niekas nenukentėjo. Misteris Vandaiveris atrodė šiek tiek nuskriaustas, bet visi pamanė, kad jis yra susikrimtęs dėl savo automobilio.

— Lorena,— Džeredas ištiesė jai ranką ir Lorena paėmė ją. Vyras nusivedė žmoną prie Čardžerio ir užkėlė ant balno, pats atsisėdo užpakalyje ir stipriai apkabino ją:

— Pepe, ar tu galėsi grįžti į parką ant kieno nors arklio?

— Si, senjore Džeredai.

— Puiku... Džentelmenai...— Jis palietė skrybėlės, kurią jam atgabeno Pepė, kraštus, pasuko Čardžerį ir lėta ristele nujojo į miestą.

18 SKYRIUS

Tas jų nuotykis sukėlė tikrą sąmyšį. Šimtą kartų jų klausė, ar nenukentėjo, nors jie tikino visus, kad viskas yra gerai.

Lorena sėdėjo prie stalo šalia Olivijos su Karsonu ir valgė sumuštinius, kuriuos jiems buvo paruošusi Roza. Džeredas gėrė vietinį alų su vyrais, susirinkusiais prie statinaičių. Lorena stebėjo jį: kiekvieną kartą, kai jų žvilgsniai susitikdavo ir Džeredas jai nusišypsodavo, ją apimdavo virpulys. Lorena iš visų jėgų stengėsi dalyvauti bendrame pokalbyje ir atsakinėti į daugybę klausimų, kuriuos pateikinėjo vietinės damos, teiraudamosios, ar jai patinka naujas gyvenimas Teksase. Tačiau Lorenos mintys nuolatos grįždavo prie Džeredo. Ji galvojo apie tai, kokios šiltos buvo vyro lūpos, kai jis bučiavo ją, galvojo apie jo rankas, stiprias, reiklias ir švelnias.

Paskui Lorena sėdėjo šalia Džeredo ant pledo, patiesto tiesiai ant žolės, klausėsi orkestro muzikos, jautė vyro iškvepiamą orą ant savo skruosto. Lorena gerte gėrė jo cigaro aromatą ir liemenės odos kvapą. „Kad taip būtų visada",— pagalvojo ji.

Neliko Olivijos nepastebėti nei meilūs žvilgsniai, nei „atsitiktiniai" prisilietimai. Ji suprato, kad ta beprotiška kelionė suartino Džeredą ir Loreną. Po to, kai Vandaiveriai išvyko sakydami, esą turį svarbių reikalų Ostine, Olivija visą dėmesį sutelkė į sūnų ir jo žmoną. Tai, ką ji pamatė, labai nepatiko. Tarp jų kažkas brendo, radosi ir tai reikėjo atvėsinti, kol dar visai neužvirė. Tie nauji jų santykiai galėjo sužlugdyti visus jos planus, to neturėjo įvykti!

Loketai išvyko dienai baigiantis. Namuose jų laukė Rozos paruoštas čilis * ir iškepta kukurūzų duona. Visi buvo

* Chile (isp.) — vienmetė paprika; čia: paprikos padažas.

pavargę ir valgė tingiai, bet du iš jų neturėjo apetito ne dėl nuovargio.

Karsonas išėjo, kai tik pavalgė, ir Olivija apsimetusi, kad labai pavargo, pasiūlė visiems išsiskirstyti po savo kambarius. Lorena ir Olivija kartu užlipo laiptais, palikusi Džeredą bibliotekoje gerti savo paskutinės taurelės prieš miegą.

Naktį Lorena netikėtai kelis kartus nubudo ir ne iš karto suprato, kur esanti. Namuose buvo tylu ir ji vėl užmigo. Loreną pažadino dejavimas. Ji įtemptai klausydamasi palaukė ir staiga pasigirdo riksmas, kuris privertė ją iššokti iš lovos.

Rėkė Džeredas. Net nepagalvojusi, kad reikia užsivilkti nors chalatą, ji įslinko į vonios kambarį ir tyliai pasibeldė į vyro kambario duris. Niekas neatsiliepė, bet ji vėl išgirdo kimų riksmą ir dejavimą. Ką, o gal jis susirgo? Gal galima įeiti? Sekundę Lorena dvejojo, paskui pravėrė duris ir žvilgtelėjo pro plyšį.

Džeredas blaškėsi ant lovos ir dusliai vaitojo. Lorena greitai perėjo per kambarį ir pasilenkė virš jo. Džeredas sunkiai kvėpavo, jo nuoga krūtinė ir veidas buvo nusėti prakaito lašeliais. Lorena neįstengė suprasti žodžių, kuriuos jis murmėjo, bet juose jautėsi nepakeliama kančia. Jis vėl ir vėl kartojo vardą „Aleksas".

— Džeredai, nubuskite! — Lorena švelniai truktelėjo jį už peties.— Džeredai, prašom nubusti. Jūs sapnuojate košmarus.

Tačiau jis negirdėjo Lorenos ir tebesiblaškė. Paskui staiga jį surėmė konvulsijos, jis ėmė griežti prašieptais dantimis. Lorenai pavyko sučiupti vyro rankas, užkelti už galvos ir prispausti prie pagalvės.

Džeredas bandė ištrūkti, bet jai kažkaip pavyko jį sulaikyti.

— Džeredai, nubuskite.

Jis atsimerkė ir staigiai atsisėdo, tarsi jo viduje būtų buvusi kokia nors spyruoklė. Nuo vyro nukrito paklodė ir, o Dieve, Lorena pamatė jį nuogą! Jis sunkiai kvėpavo ir purtė galvą, norėdamas atsikratyti kankinamo sapno.

Drebančiais pirštais jis perbraukė per savo drėgnus ir sutaršytus plaukus, paskui delnais užsidengė veidą.

Lorena tamsoje nuslinko prie jo tualetinio staliuko ir iš ąsočio įpylė į praustuvą šviežio vandens. Sumirkiusi rankšluostį ji grįžo prie lovos.

— Džeredai, jūs sapnavote košmarus,— švelniai, stengdamasi jį nuraminti, tarė Lorena.— Ar gerai jaučiatės?

Jis tyliai linktelėjo. Lorena drėgnu rankšluosčiu nušluostė vyro veidą, o jam nuleidus rankas — veidą ir kaklą.

— Ačiū jums, Lorena. Dabar gerai.

Jis pabandė atsitraukti nuo Lorenos ir nusisukti nuo jos rankų.

— Jūs sapnavote Kubą? Aleksą?

Džeredas įtariai pasižiūrėjo į ją ir nukreipė akis į šalį.

— Taip.

Kodėl jis visas dreba?

— Ar norėtumėte apie tai pasikalbėti?

Dabar Lorena kalbėjo labai tyliai, beveik pašnibždomis, nevalingai pirštais liesdama jo saulės išblukusius plaukus.

— Ne,— atsakė jis kimiai. Paskui iš nevilties pridūrė:— Taip, Lorena!

Džeredo rankos stipriai apsivijo Lorenos liemenį, jis prisitraukė ją prie savęs ir paslėpė veidą ant žmonos krūtinės.

Lorena švelniai priglaudė prie savęs vyro galvą ir ėmė tyliai liūliuoti. Jo trūkčiojamai iškvepiamas oras buvo šiltas ir drėgnas, Lorena tai jautė per plonus batistinius naktinius marškinius. Ji buvo dėkinga tamsai, palankiai jos drovumui. Kuždėdama paguodos žodžius, Lorena glostė vyro galvą, leisdama tarp pirštų šiurkščias plaukų sruogas. Jaudinantys ir švelnūs Džeredo pirštai glostė jos nugarą. Ėjo minutės, o vyras dar vis nepaleido žmonos: jo galva ilsėjosi ant Lorenos krūtinės. Ji pajuto, kad vyro lūpos ėmė bučiuoti krūtis.

Visą Lorenos esybę iki pat gelmių apėmė nepaaiškinamas virpulys. Ji dar niekada nieko panašaus nebuvo patyrusi. Širdis pradėjo stipriau plakti, kūną nutvilkė karščio banga.

Lorenai pasirodė, kad ji plevena ore, o pati su ją nustebinusia jėga vis stipriau spaudė prie savęs vyro galvą. Kai Džeredas lūpomis suėmė jos spenelį, švelniai truktelėjo jį, po to palietė liežuviu, iš pravertos Lorenos burnos išsiveržė tyli džiugi dejonė.

Loreną apėmė pajūčiai, kurių anksčiau ji nežinojo, ir staiga Džeredas atsitraukė nuo žmonos, atsisėdęs nuleido galvą tarp pakeltų kelių ir užsidengė veidą rankomis.

— Palikite mane, Lorena,— burbtelėjo jis. Vyro balsas buvo toks tylus, kad ji vos vos suprato jo žodžius.

— Džeredai, aš. . .

— Prašom palikti mane,— vaitodamas pakartojo jis.

— Kodėl? Kodėl aš turiu jus palikti?

Lorena ruošėsi pravirkti. Jos jausmai buvo taip įtempti, kad net balsas trūkčiojo.

— Todėl, kad, velniai griebtų,— piktai suriko jis,— aš negaliu ištverti, kai jūs taip arti, tokia nuolanki. . . ir tas. . . nuogas kūnas ir. . . ne. Na, prašom grįžti į savo kambarį.

— Ne, Džeredai,— išspaudė ji.

Vyras pakėlė į ją akis.

— Ne?

Lorena konvulsiškai ištarė:

— Aš. . . aš noriu būti jūsų tikra žmona, Džeredai.

Lorena nepajėgė sulaikyti ašarų ir jos ėmė riedėti skruostais.

— Aš noriu pasilikti su jumis.

— Lorena,— tarė jis linguodamas galvą. Jo balse buvo girdėti užuojauta. Džeredas kalbėjo su ja kaip suaugęs žmogus su vaiku.— Jūs pati nesuprantate, ką kalbate.

— Aš prisipažįstu, kad nieko nežinau. . . apie tai. Tačiau noriu žinoti. Aš noriu būti jums tokia žmona, kaip Glorija Rudžiui. Kaip Marija buvo Benui. Jie abu nepastebėjo absurdo, kurį ji pasakė.

— Prašom leisti šiandieną man pasilikti su jumis.

Džeredas nenuleido akių nuo Lorenos. Jos skruostais riedėjo ašaros, plaukai buvo išsidraikę ant pečių ir krūtinės, kuri traukte traukė jį, grakšti Lorenos figūra aiškiai matėsi po plonais naktiniais marškiniais, ir Džeredas jautė, kaip širdies smūgiai atsiliepia smilkiniuose. Vy-

ro kūnas degė noru paimti ją, tai rodė ir išdidžiai iškilęs bei skausmingai išpampęs penis.

Džeredas neišdrįso pajudėti, kai Lorena atsisėdo ant lovos šalia jo. Ji pasilenkė į priekį, droviai padėjo rankas ant pečių ir lūpomis prisispaudė prie jo lūpų.

Vyras suprato, kad nebepajėgs ilgiau kovoti su savimi, ir suvaitojęs apglėbė Loreną, apiberdamas ją aistringais bučiniais. Lorena net nepajuto, kaip jis nurengė ją. Dabar Džeredas jau gulėjo ant jos ir karštai bučiavo.

Degdamas nesuvaldoma aistra, vyras dar vis stengėsi būti kantrus ir atsargus. Po juo buvo ne paleistuvė. Tai buvo Lorena. Jo žmona. Jis privalo veikti atsargiai ir neišgąsdinti jos.

Lorena jautė, kad ilgas, raumeningas vyro kūnas šiek tiek atsipalaidavo. Džeredas vėl ėmė ją bučiuoti, bet šį kartą lėtai, atsargiai, vos vos liesdamas skruostus, ausų spenelius, kaklą, kol Lorena pajuto, kad jos kūnas darosi lengvas ir lankstus, susilieja su vyro kūnu.

Didele įdegusia ranka Džeredas perbraukė per jos krūtinę, ėmė ratu glostyti krūtis, kol speneliai pasidarė stangrūs. Vyro pirštai lėtai, atsargiai lietė tuos išbrinkusius žiedpumpurius ir Lorena jautė tokį malonumą, kad norėjo surėkti.

Paskui paėmė spenelį į burną, jį liežuviu lietė ir čiulpė. Lorena jautė lengvą neskusto skruosto dursčiojimą, bet tai tik sustiprino malonumą. Nenustodamas glostyti tai vienos, tai kitos krūties, Džeredas perbraukdavo delnu ir per jos pilvą bei šiek tiek žemiau.

Leisdamasis vis žemiau ir žemiau, vyras ėmė bučiuoti žmonos pilvą, klubus, tamsų garbanotų plaukų trikampį. Lorena nustebo, kad nejaučia nei pasibjaurėjimo, nei baimės. Jos jausmai buvo tokie, kaip... Ji neturėjo su kuo palyginti savo pojūčių.

Džeredo ranka lengvai pražergė žmonos kojas ir nulindo tarp jų. Lorena sunerimusi pagalvojo, kad vyrui nepatiks netikėtai atsiradusi drėgmė. Bet Džeredas džiugiai atsiduso ir sukuždėjo:

— Dieve, Lorena, tu pasiruošusi priimti mane. Oi, kokia tu nuostabi!

Nuo vyro rankos judesių ji nebepajėgė galvoti. Tie nuostabūs pirštų judesiai sužadino jos prigimtinį instinktą ir moters klubai pajudėjo sutikti galingo vyro kūno.

„Kai po to aš visa tai prisiminsiu, man bus labai gėda, bet ne dabar,— pagalvojo ji.— Aš nieko nebegaliu padaryti".

Džeredas vėl bučiavo jos lūpas, švelniai, ilgai kažką kuždėdamas angliškai ir ispaniškai. Vyras ėmė judėti ant jos, bet Lorenai buvo malonu jausti jo kūno svorį. Lorena apsivijo rankomis Džeredo kaklą jausdama, kad vyro keliai švelniai privertė dar labiau prasižergti jos šlaunis, po to stangrus ir karštas penis atsargiai palietė jos drėgną vietą.

Netikėtai Loreną apėmė panika ir vyras iš karto tai pajuto. Jis pakėlė galvą ir pasižiūrėjo į plačiai atmerktas išsigandusios Lorenos akis, ieškodamas jose atsakymo, kurį vylėsi gauti.

— Tai tiesa? Tu niekada nebuvai su vyru?

Džeredo balse nuskambėjo kažkas panašaus į pagarbą ir Lorena suprato, kodėl jos atsakymas jam buvo toks svarbus. Benas! Ji nieko neatsakė, tik papurtė galvą.

— Lorena!..

Į tą vardą Džeredas Loketas sudėjo visą savo jausmų jėgą, kiek tik jos turėjo.

Jis ėmė karštai, greitai ir aistringai ją bučiuoti. Po to sukuždėjo:

— Atleisk man, Lorena, tau skaudės.

Stangrus ir karštas penis pasiekė jos gelmę: Lorena būtų riktelėjusi, jeigu vyras nebūtų jos galvos prispaudęs prie savo peties, tarsi gindamas ją.

Deginantis skausmas nusmelkė ją.

— Atleisk, mano brangioji. Atsipalaiduok, kiek tik gali,— kuždėjo vyras jai į pačią ausį. Didelėmis valios pastangomis Lorena privertė atsipalaiduoti raumenis, kurių buvimo ji net neįtarė. Skausmas silpnėjo. Ar ilgai tai tęsis?

Džeredas nejudėjo. Lorena girdėjo jo nelygų kvėpavimą. Ji pasijudino, stengdamasi patogiau įsitaisyti, ir išgirdo, kad Džeredas mėšlungiškai įkvėpė oro.

— O Dieve! Kaip malonu tave jausti,— vos girdimai kuždėjo jis įkniaubęs veidą į pagalvę.— Tu taip glaudžiai suspaudei... Tu esi tobulybė, tobulybė.

Vyras pradėjo judinti jos gelmėje... Su kiekvienu judesiu suskausdavo, bet už skausmo buvo jaučiamas artėjantis malonumas. Lorena nepajėgė išgirsti žodžių, kuriuos Džeredas jai kuždėjo į pačią ausį, bet jų prasmė jai buvo aiški.

Tai, kad vyro kūnas buvo prispaustas prie jos kūno, o stangri ir karšta jo dalis judėjo joje, buvo nuostabu: jie abu tarsi susiliejo, tapo viena esybe. Lorena instinktyviai pakluso vyro kūno judesių ritmui, ėmė atsakinėti į jo judesius, prisiderindama prie jų. Netikėtai Džeredas visas įsitempė ir Lorena pajuto, kad į ją teka gyvybės srovė. Ji nevalingai keliais suspaudė vyro šlaunis.

Dabar Džeredas gulėjo ant jos suglebęs ir bejėgis tol, kol jo kvėpavimas sunormalėjo. Lorena rankomis paglostė plačią vyro nugarą, mintyse gėrėdamasi iškiliais raumenimis, galingu stuburu ir lygia oda. Jis pasikėlė ant alkūnių ir pasižiūrėjo žmonai į akis.

— Dieve mano, Lorena,— nustebęs sukuždėjo Džeredas,— ką tu man padarei?

Jis nusirito nuo Lorenos ir atsigulė šalia, prisititraukęs ją prie savo plačios krūtinės. Taip jie gulėjo ilgai, netardami nė žodžio. Vyro rankos tingiai glostė jos nugarą, klubus ir kojas. Jos viduje viskas degė, bet ji jautė pasitenkinimą. Lorena atsiduso. Kilstelėjęs jos veidą už smakro, Džeredas atgręžė į save.

— Mano mažoji skaistuole. Ar labai skaudėjo?

— Ne,— pamelavo ji.

Džeredas bandė sulaikyti šypseną, bet jam tai nepavyko ir jis tyliai nusijuokė.

— Kažin, kažin. Tu visada būsi ledi, iki pat mirties, tiesa?

Vyras pasislinko prie jos ir pabučiavo švelniai, beveik skaisčiai. Paskui perkėlė savo ilgas kojas per lovos kraštą ir visai nesidrovėdamas perėjo per kambarį prie tualetinio staliuko. Lorena tyrinėjo jo kūną. Nė vienas dailininkas negalėtų perteikti geismingo jo eisenos grakštumo, odos spalvos, apaugusios minkštais, šviesiai rudais

pūkais. Jis buvo puikus patinas,— pagalvojo ji, ir, nepaisant ką tik įgyto patyrimo, nuraudo.

Džeredas grįžo su šlapiu rankšluosčiu ir atsiklaupęs prie lovos ištiesė ranką, stengdamasis pražergti jos kojas. Lorena instinktyviai atšoko.

— Aš tau neketinu sukelti skausmo,— tarė jis tyliai.— Tai padės tau atsigauti.

Jo balsas buvo toks švelnus, kad Lorena leido jam pražergti kojas ir prispausti drėgną rankšluostį prie karščiausios kūno vietos. Lorena stengėsi nežiūrėti jam į akis, ji įsistebeilijo į lubas, stebėdamasi tuo, ką jis daro. Niekada, net atviriausiose, beveik visiško nepadorumo sužadintose fantazijose, Lorena neįsivaizdavo, kad tokie dalykai gali dėtis vyro ir moters santykiuose. Beje, galbūt tai buvo įmanoma tik santykiuose su Džeredu. Ji įsidrąsino žvilgtelėti į vyrą.

Džeredas į Loreną žiūrėjo tarsi skaitydamas jos mintis ir žinojo viską, ką ji mano.

— Pažadu, Lorena, kad niekada nebebus tokių kančių, kokios buvo šiandieną.— Jis truputį šyptelėjo.— Galbūt tu netgi išmoksi patirti didelį malonumą.

Vėsus rankšluostis jai suteikė palengvėjimą ir Lorena sukuždėjo:

— Dėkoju tau.

Lorena atsisėdo lovoje spausdama prie savęs paklodę ir siekė naktinių marškinių.

— Ką tu darai?— paklausė šalia jos įsitaisydamas vyras.

— Aš pamaniau...

— Ką pamanei? — pertraukė ją Džeredas, atimdamas marškinius ir nutraukdamas nuo jos paklodę.— Ką tu pamanei, Lorena? — perklausė jis, guldydamas žmoną ant pagalvių.

Džeredo lūpos vėl atsidūrė ant jos krūtų ir Lorena neteko galvos.

— Aš maniau... oi... O Dieve!

Džeredas švelniai nusišypsojo.

— Pamiegok.— Padėjęs galvą ant pagalvės, jis užsimerkė. Viena vyro ranka gulėjo ant Lorenos pilvo, kita — ant krūtinės.

Miegoti? Tik ne tokią naktį. Jai reikėjo daug ką apmąstyti. Ji ir Džeredas, vaidiję̨si, ginčiję̨si, ignoravę ir įžeidinėję vienas kitą, dabar gulėjo šalia jo lovoje, visiškai nuogi, patyrę nuostabiausią, koks tik įmanomas, malonumą, ir jis dar norėjo, kad ji miegotų. Neįmanoma.

„Dabar aš niekada nebegalėsiu miegoti",— pagalvojo Lorena... ir užmigo.

— Labas rytas!

— Mm?

— Aš pasakiau: labas rytas, misis Loket.

Lorena atmerkė mieguistas akis ir pamatė šalia savęs besišypsantį vyro veidą. Kambarys dar tebeskendėjo prietemoje.

— Džeredai,—sukuždėjo ji graudžiai,— dar ne rytas. Dar gūdi naktis.— Lorena įkniaubė veidą į jo plaukuotą krūtinę ir plačiai nusižiovavo.

— Pirmiausia aš rytą atsistoju,— tarė Džeredas ir nusišypsojo, supratęs netyčinį savo sakinio dviprasmiškumą. Tačiau Lorena aiškiai to nesuvokė ir tebežiūrėjo į vyrą naiviomis ir skaisčiomis akimis.

— Lorena.

Džeredas ranka paglostė jos skruostą ir pasilenkė, norėdamas švelniai pabučiuoti į lūpas.

Lorena, patogiai įsitaisiusi, mėgavosi jo kūno šiluma, o vyras užklojo abu antklode. Džeredas glostė ant savo krūtinės išsidraikiusius Lorenos plaukus ir nelinksmai šypsojosi. Kas galėjo pamanyti, kad jis, Džeredas Loketas, gali taip elgtis? Jau buvo visai neįprasta vien tai, kad jis su moterimi praleido visą naktį. Anksčiau, vos tik patenkinęs savo geidulį, jis stengėsi atsikratyti moters, su kuria ką tik mylėjosi. Tačiau praėjusią naktį jis panoro pasilikti ir būtent su šita moterimi.

Anksčiau jis niekada moteriai nejautė tokių gilių jausmų. Mylėjimasis jam visada teikdavo malonumą, bet tuo metu dažnai jo mintys klajodavo kažkur kitur: jis galvojo apie kortas, darbo reikalus, kitą moterį.

Tačiau praėjusią naktį jis visas buvo atsidavęs moteriai, kuri gulėjo jo glėbyje ir skaistuoliškai droviai atsakinėjo į glamones. Tos moters kūnas, jos kvapas, odos

švelnumas, lūpų skonis — visa tai taip užvaldė Džeredą, kad visi jo jausmai buvo atiduoti tik jai. Beje, jis nenorėjo, kad visa tai baigtųsi.

Net po milijono metų Džeredas neprisipažintų, kad ir jam ši naktis tam tikra prasme buvo pirmoji. Juk jis mokė moterį mylėtis. Ji buvo skaistuolė. Jis niekada nesitikėjo tokios dovanos ir nemanė, jog yra jos vertas, bet Lorena atidavė jam save.

Kodėl? Kodėl po visų įžeidinėjimų, kurių jis negailėjo jai, Lorena vis dėlto atėjo pas jį ir pasiūlė save? Džeredas pasilenkė ir lūpomis palietė jos kaktą, tarsi norėdamas gauti atsakymą į jį kankinantį klausimą.

Lorena pabandė pirštų galiukais išlyginti raukšleles tarp jo vešlių tamsių antakių. „Kai jis pasens, jie bus taip pat tankiai sužėlę, kaip ir Beno",— pagalvojo ji.

Prieš dvidešimt keturias valandas Lorena net neįtarė, kad ji gali būti tokia artima su kitu žmogumi, kokia buvo šią naktį su Džeredu. Dabar jie gulėjo šalia, apsikabinę vienas kitą, ir Lorena nejautė nei drovumo, nei suglumimo, nei kaltės. Kur dingo visi tie griežti principai, kurių nevalia pažeisti? Dabar tai nebeturėjo jokos reikšmės, dabar ji tenorėjo vieno dalyko — sužinoti, kokių džiaugsmų ir malonumų dar gali jai pasiūlyti vyro kūnas.

Džeredas ieškojo slaptų moters kūno taškų, glostė arba bučiavo juos, versdamas ją aikčioti iš malonumo.

Iš pradžių droviai, po to vis drąsiau ir drąsiau Lorena ėmė glostyti plaukuotą Džeredo krūtinę. Ji lengvai pūstelėjo garbanotus plaukus. Vyro oda buvo šilta ir elastinga. Lorena, veikiau paklusdama instinktui, negu žinodama, kas teikia vyrui malonumą, pradėjo pirštais švelniai masažuoti reljefiškai iškilusius raumenis. Vyras suvaitojo, kai jos ranka palietė pritvinkusius rudus spenelius. Ji tuojau pat atitraukė ranką, bet Džeredas reikliai prispaudė prie savęs žmonos galvą. Lorena įkniaubė veidą į jo kaklą ir palietė jį liežuviu. Stiprūs Džeredo pirštai atsidūrė ant Lorenos klubų ir jis prispaudė ją prie savo kūno taip, kad ji tarp kojų vėl pajuto stangrų ir karštą. . .

— Aš vėl noriu tavęs, Lorena, bet bijau, kad tau skaudės,— tarė jis užjaučiamu balsu.

— Man neskaudės, neskaudės.

Lorenos plaukų sruogos buvo apsivyniojusios apie vyro kaklą. Džeredas atvertė ją aukštielninką ir pasikėlęs virš jos, žiūrėdamas jai į akis, paprašė:

— Pasakyk mano vardą, Lorena. Aš noriu pamatyti, kaip tavo lūpos taria mano vardą. Prašom jį ištarti.

Ji suėmė delnais vyro veidą ir sukuždėjo:

— Džeredai, Džeredai, Džeredai...

Jis lėtai, atsargiai palietė jos drėgną gelmę. Jai dar šiek tiek skaudėjo, bet visai nebuvo to deginančio skausmo, kurį ji jautė pirmą kartą. Džeredas judėjo joje kaip gerai ištobulinta mašina, kurios vienintelis tikslas — suteikti moteriai malonumą.

Džeredas sumaniai kilstelėjo Lorenos klubus ir atsargiai prisitraukė ją prie savęs, kad jų kūnai dar labiau susiglaustų. Dabar stangrus ir karštas penis buvo kur kas giliau negu pirmą kartą ir visa moters gelmė atsivėrė jo pasitikti.

Lorena pajuto, kad jos dvasia plevena kažkur labai aukštai, kyla vis aukščiau ir aukščiau kol kas nežinomos, miglotos, paslaptingos, bet geidžiamos viršūnės link. Loreną baugino ta bedugnė, viršum kurios ji pleveno, ir ji stipriai užsimerkė.

— Ne, Lorena, nebijok,— trūkčiojamai kuždėdamas įtikinėjo ją Džeredas.— Nebijok... nebijok...— Jis laikė tvirtai suspaudęs žmoną; kai jo geidulys pasidarė toks stiprus, jog nebegalėjo ilgiau tverti, Džeredas atsidavė jam ir šliūkštelėjo Lorenos vidun gyvybės ugnies srovę.

Vyras tik minutę gulėjo ramus. Paskui pasikėlęs ant alkūnių, pajudino dar tebesantį tos saldžios gelmės, tos saldžios olos nelaisvėje penį.

— Tu mane jauti, Lorena?

— Taip,— sukuždėjo ji,— taip.

— Ar tau skauda? — Jis vėl pajudino tebesantį jos gelmėje...

— O Dieve, ne, tai malonu.

— Tai kodėl tu susilaikei? Tu buvai visai arti neapsakomo malonumo. Tu to bijai?

Nepajėgdama atlaikyti vyro tiriamo žvilgsnio, ji linktelėjo ir įkniaubė veidą į jo petį.

— Suprantu,— tarė jis tyliai.

Pasitikėdamas savo galimybėmis, Džeredas suvokė, kad net dabar dar gali suteikti žmonai didžiausią malonumą, bet nusprendė, jog ji tam dar nepasiruošusi.

Džeredas nubraukė jos plaukus nuo smilkinių, pabučiavo į kaktą ir akis.

— Dar pamiegokime.— Atgręžęs Lorenos veidą į save, Džeredas stipriai prispaudė ją prie savo krūtinės.

Jis užmigo kvepuodamas jos plaukų aromatu.

19 SKYRIUS

Per priešpiečius pamačiusi Džeredą ir Loreną, Olivija iš karto suprato, kad jos blogiausi įtarimai pasitvirtino. Tarnai kažką tarpusavyje šnibždėjosi, bet ji niekada nesivargino mokytis ispanų kalbos, todėl nesuprato, apie ką jie kuždasi.

Tačiau Olivija negalėjo nepastebėti reikšmingų šypsenų, kuriomis keitėsi Lorena ir Džeredas, jų visiško abejingumo viskam, kas dėjosi aplinkui, taip pat tamsių ratilų jaunuolių paakiuose. Visa kita jau buvo nesunku įspėti.

Velniava! Kaip galėjo jos sūnus pasiduoti tos šiltadaržinės gėlytės kerams? Jis visada labiau mėgo triukšmingas, nevalyvas, sugadintos reputacijos mergeles. Kuo jį patraukė tas gležnas moteriško geraširdiškumo pavyzdys? Tiesa, tai, kad Džeredas permiegojo su Lorena, dar nieko nereiškė, jeigu tik jis neprisiriš prie jos arba, Dieve saugok, ji netaps nėščia. Reikėjo tikėtis, kad Džeredas buvo pakankamai atsargus, jog tokia nelaimė neatsitiktų.

Olivija slapta stebėjo juos; kai tik jaunoji pora pakilo nuo stalo pasakiusi, kad po priešpiečių nori „nusnausti", ji ryžtingai pareiškė:

— Džeredai, aš norėčiau tau pasakyti kelis žodžius.

Olivija numetė ant stalo servetėlę ir atsistojo.

— Vakar mes su Parkeriu aptarėme kai kuriuos planus ir aš manau, kad tau reikėtų žinoti, apie ką buvo kalbama.

Džeredas susimąstęs pasižiūrėjo į Loreną ir nenoriai atsakė:

— Gerai, mama. Lorena, aš prie jūsų prisisidėsiu vėliau.

Olivija palaukė, kol išėjo Lorena ir pasiūlė sūnui nueiti į kabinetą. Kai jis įsidribo įgilų odinį krėslą ir užsirūkė cigarą, ji papasakojo sūnui apie savo planą.

— Iš tikrųjų, Džeredai, man atrodo, kad šiandieną tu jau per daug jautrus,— prašneko Olivija tokiu ramiu, lygiu balsu, kuris visai nesiderino su ją griaužiančiu nerimu, kai visa šeima susirinko vakarieniauti.

— Dabar aš nenorėčiau kalbėti apie reikalus, mama. Džeredo balsas buvo įtemptas. Lorena pastebėjo, kad po pokalbio su motina labai pasikeitė jo nuotaika. Džeredas buvo praradęs visą savo linksmumą. Kabinete jie kalbėjosi daugiau kaip valandą, paskui Džeredas nuėjo tiesiai į savo kambarį, o vėliau išvyko iš namų. Lorena jo nebuvo mačiusi nuo pat priešpiečių.

— Aišku, bet juk mes neturime ko slėpti nuo Lorenos, tiesa? — tarė ji saldžiu balsu, žvilgčiodama į marčią.— Galiausiai ji tavo žmona, Džeredai.

Lorena išraudo ir nieko nematančiu žvilgsniu įsistebeilijo į lėkštę. Ar Olivija žino, kas įvyko šią naktį? O jeigu žino, tai kaip reagavo į tą naujieną, kad jų santuoka jau nebefiktyvi?

— Ar tu manai, kad mūsų planai gali ją šokiruoti,— niekaip nenurimo Olivija.

— Velniai rautų, mama!— plykstelėjo Džeredas.

— Reikalas yra tas, Lorena,— tęsė Olivija, tarsi nepastebėjusi Džeredo pykčio,— jog Vandaiveriai ir aš nusprendėme, kad elektrinę geriau statyti kitoje vietoje. Dabar užtvanką reikės statyti aukščiau, arčiau prie ištakų, ir Pueblas liks be vandens. Taigi, jūs suprantate, kad miestas bus pasmerktas. Žinoma, tai sukels didelį vietos gyventojų nepasitenkinimą. Mums reikia įteigti visuomenei mintį, kad Pueblo sunaikinimas visiems bus tik naudingas, o tam reikia imtis kai kurių priemonių.

Lorena padėjo šakutę ir nieko nesuprasdama pasižiūrėjo pirmą į Oliviją, paskui į Džeredą. Olivija neatitraukė nuo jos akių, o Džeredas nuleido galvą.

— Atrodo, kad aš ne viską supratau,— Lorena apsilaižė lūpas,— kokias priemones jūs turite omenyje?

— Lorena, nesigilink į tuos reikalus. Tai su jumis visai nesusiję,— krioktelėjo Džeredas.

— Be jokios abejonės, tai su ja susiję, Džeredai. Mano brangioji,— vėl kreipėsi Olivija į Loreną tuo pačiu maloniu tonu, kurį ji tausojo aukštuomenės pokalbiams.— Mes ketiname į Pueblą suvaryti gaują elgetų, valkatų, samdinių, beje, jūs galite juos vadinti, kaip tik norite. Jie ateis į miestą ir, pretenduodami tapti pilnatiesiais Pueblo gyventojais, ten sukels sąmyšį. Jų užduotis — padeginėti, plėšti, kelti muštynes, trumpai tariant, daryti viską, kad įvyktų maištas. Tą skurdų miesteliūkštį jie patys sunaikins. Mūsų samdiniai jiems padės. Parkeris mano, kad ši idėja yra puiki. Jis paprašė Džeredo nuvykti į Ostiną ir organizuoti tokių žmonių. Džeredas dažnai lankosi tokiose vietose, kur galima lengvai rasti panašios publikos.

Lorena išbalo. Ji negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo. Kai ji prašneko, balsas drebėte drebėjo.

— Bet juk tuo metu žus žmonių. Be to, pagalvokite, kiek bus sugriauta namų.

Olivija patraukė pečiais.

— Manau, kad iš tiesų kai kas nukentės, bet nuostoliai bus nedideli, tiesa?

— Bet juk tai nėra būtina. Argi negalima statyti elektrinės toje vietoje, kurioje ji planuota iš pat pradžių?

— Galima. Tačiau reikalas yra tas, kad aš nenoriu.

— Bet juk negalima dėl vieno žmogaus užgaidos griauti viso miesto. Kam jums visa tai?

Lorena nustebusi žiūrėjo į priešais ją sėdinčią moterį. Olivijos veidą iškreipė neapykanta, jis pasidarė rūstus ir negražus. Netikėtai Lorena suprato priežastį.

— Kerštas,— sušnibždėjo ji.— Savo neapykantą vienai moteriai jūs perkeliate visai tautai.

Olivija įrėmė į Loreną deginantį žvilgsnį.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

— Puikiai suprantate. Marija Mendes. Jūs negalite susitaikyti su tuo, kad Benas mylėjo...

— Nutilkite!— sušuko Olivija, iš visų jėgų trenkdama kumščiais į stalą. Graudžiai skambtelėjo krištolas.

— Ne, aš nenutilsiu! Išvariusi iš savo namų Eleną ir Izabelę, jūs jas būtumėte pasmerkusi mirčiai. Aš jau tada

pamaniau, kad jūs esate žiaurumo ir beširdiškumo įsikūnijimas, bet dabar jau pranokote save. Galimas dalykas, aš negaliu suprasti, kodėl jūs neapkenčiate Marijos, bet nebūtina...

— Jeigu aš taip noriu, vadinasi,— būtina,— sunkiai alsuodama nutraukė ją Olivija.— Man nėra jokio reikalo nei jums, nei kam nors kitam teisintis.

Loreną pritrenkė tos neapykantos ir nevilties įsiutintos moters karštumas. Beviltiška bandyti kuo nors įtikinti pamišėlę.

— Žinoma, jums nėra reikalo teisintis niekam visame pasaulyje,— tepasakė Lorena, ypač pabrėždama paskutinius žodžius. Ji žinojo, kad dabar niekada nebebijos Olivijos. Nepasitikės ja, nemylės jos, bet bijoti — niekada nebebijos. Olivija buvo beviltiška, bet apie Džeredą Lorena to negalėjo pasakyti, nes dar turėjo vilties.

Per karštą žmonos ir motinos ginčą Džeredas, neatitraukdamas akių, žiūrėjo į pietų stalą apšviečiančios žvakės liepsną.

Lorena atsigręžė į vyrą.

— Džeredai? Džeredai, jūs negalite palaikyti to siaubingo plano.— Jos žodžiai nuskambėjo kaip klausimas, nors ir pati netikėjo, kad verta to klausti.

— Aš prašiau jūsų nesikišti, Lorena,— burbtelėjo jis,— jūs nesuprantate tų reikalų.

— Aš viską suprantu! — suriko ji.— Aš suprantu, ką jūs ketinate daryti, o tai yra šlykštu, nusikalstama ir...

Džeredas pašoko, apvertė kėdę ir ąsotį su raudonu vynu.

— Velniai griebtų, palikite mane ramybėje.

Jis išėjo į vestibiulį. Lorena nuskubėjo iš paskos. Atsistojusi priešais vyrą, ji padėjo ranką ant jo krūtinės ir pasižiūrėjo į akis.

— Pasakyk man, kad tu ten nedalyvausi. Prašom man tai pasakyti.

Jis tylėjo.

— Džeredai, pagalvok. Nukentės ištisos šeimos. Ten yra Elenos, Rozos ir Glorijos draugų, giminaičių. Tu juk negali nieko daryti, kas galėtų jiems pakenkti?

Po viso to, ką jam kalbėjo motina, Džeredui nebebuvo jėgų dar klausytis ir Lorenos. Jos žvilgsnis, ir maldaujantis, ir kaltinantis, Džeredui buvo nemalonus.

Praėjusią naktį Džeredas geidė jos dar neregėtai aistringai ir jų meilės kulminacija buvo tokia, kad net kvapą užgniaužė. Tų valandų, kurias jie praleido kartu lovoje, prisiminimai dar tebejaudino jį.

Džeredui tai buvo nauji santykiai su moterimi ir jis bijojo jų. Džeredas nenorėjo, kad Lorena jo gyvenime turėtų ypatingą vietą. Jausmai, kuriuos jis ėmė jausti jai, buvo pavojingi santykiuose su bet kuria moterimi, o su Lorena — tikra beprotybė. Juk ji atvyko į Teksasą dėl Beno Loketo, o ne dėl jo sūnaus, ir ištekėjo už jo tik dėl dvidešimties tūkstančių dolerių, todėl, be jokios abejonės, išvyks, kai tik gaus tuos pinigus. Džeredo veidą iškreipė pašaipa ir jis taip stipriai atstūmė jos ranką, kad Lorena net susvyravo.

— Kas jūs tokia, velniai griebtų, kad kalbate man visa tai? Ką, jūs čia praleidote visą gyvenimą? Argi jūs įsivaizduojate, kaip tie žmonės gyvena? Lorena, tai kloaka. Tai visuomenės atmatos: paleistuvės, apgavikai ir vagys. Jūs nežinote, apie ką kalbate, kai prašote manęs juos išgelbėti.

— Aš esu įsitikinusi, kad tokių žmonių ten yra. Tačiau yra ir kitokių, kurie nukentės, būdami niekuo dėti.

Stengdamasi, kad jos žodžiai būtų įtikinamesni, Lorena vėl sugriebė jo rankas.

— Nedrįskite kištis į mano gyvenimą,— sušvokštė jis ir staigiai kilstelėjo rankas, norėdamas išsilaisvinti. Neapskaičiavęs Džeredas ranka sudavė jai į veidą ir iš prakirstos lūpos ėmė bėgti kraujas.

Abu buvo apstulbinti to, kas atsitiko, ir sustingo, nustebę žiūrėdami vienas į kitą.

Pirmas atsipeikėjo Džeredas. Ištraukęs iš krūtinės kišenės nosinę, jis ištiesė ją Lorenai.

— Atleiskite, Lorena. Štai...

Jis mostelėjo ranka ketindamas nušluostyti kraują nuo žmonos veido.

— Neprisilieskite prie manęs! — sušuko Lorena ir trenkė jam per ištiestą ranką.

Nosinė nukrito ant grindų.

— Aš iš jūsų nieko nenoriu! Jūs toks pats, kaip ir jie! Palikite mane!

Per sekundę tarp jų atsirado praraja. Jos rūškanos ir neatlaidžios pilkos akys sutiko rūstų, nenuolaidų žvilgsnį.

— Tebūnie taip,— po ilgos pauzės tarė Džeredas,— aš jums niekada nebeįkyrėsiu savo prisilietimais.

Lorena staigiai nusisuko ir nubėgo prie laiptų. Jai užlipus pusę laiptų, Džeredo balsas privertė sustoti:

— Aš rytoj išvykstu į Ostiną. Kada grįšiu, nežinau.

Lorena pasižiūrėjo į vyrą iš viršaus. Ji nekentė Džeredo ir vis dėlto mylėjo jį. Per ginčą jo plaukai išsidraikė, užkrito ant kaktos ir dabar Lorena nebegalėjo matyti vyro akių. Džeredo kojos su auliniais batais stovėjo ant apatinės laiptų pakopos, ranka buvo padėta ant turėklų. Dabar jis atrodė jai ypač gražus. „Aš myliu tave, Džeredai!" — šaukė jos širdis, bet pati Lorena nieko nepasakė, net neatsisveikino su vyru.

— Rytoj aš išvykstu į „Kipointą" ir pasiimu Eleną.— Lorena žiūrėjo į Oliviją per Beno rašomąjį stalą. Ji apsisprendė ir tikėjosi, kad Olivija ims prieštarauti.— Manau, kad dabar, kai Glorija turi netrukus gimdyti, jai reikės pagalbos. Elena ir Karlosas privalo gyventi kartu, kaip ir kitos šeimos, nes jie irgi šeima. Aš paprašysiu Rudžio, kad jiems skirtų lūšnelę.

— Dešimtininkas neturi teisės rančoje priimti tokių sprendimų, Lorena.

Olivija degė iš pykčio. Kaip Lorena drįsta jos akivaizdoje minėti tą mišrūną ir jo jauniklius?! Pastarosiomis dienomis marti provokuote provokavo ją.

Rytą, kai paaiškėjo, jog Džeredas išvyko, Lorena ėmėsi kovos veiksmų. Olivijai dar nesuskubus suvokti reikalo esmės, marti suspėjo suorganizuoti bažnyčios komitetą, kurio svarbiausias tikslas — padėti Pueblui.

Lorena neskrajojo padebesiais. Ji suprato: jeigu Koronado gyventojai būtų iš tikrųjų suinteresuoti savo bendrapiliečių meksikiečių likimu, jau seniai būtų ėmęsi kokių nors premonių jų padėčiai pagerinti. Dabar Lorena visiš-

kai naudojosi savo naujos pavardės privalumais. Maloniai šypsodamasi Lorena prašė jų pagalbos kaip Džeredo Loketo žmona ir tikėjosi labdaros draugijos, kurią buvo suorganizavusi su Džeredu, paramos. Jos nariai negalėjo nepadėti Lorenai.

Ji prisikalbino nenorėjusį bendradarbiauti Pepę ir įtikino pavežioti ją Pueblo gatvėmis. Loreną apėmė siaubas nuo to, ką ji pamatė. Skaisčios saulės šviesoje Pueblo netvarka ir skurdas buvo tarsi išstatytos parodai atviros žaizdos. Loreną pritrenkė skurdas, ligos, purvas ir bet kokių sanitarijos normų nesilaikymas.

Lorenai padarius gerą pradžią, šio reikalo ėmėsi ir kitos labdaros darbą mėgstančios damos. Jos rinko ir dalijo drabužius. Lorena kreipėsi į Ostino universitetą prašydama apsvarstyti, ar nebūtų galima Pueble įkurti medicinos punktų, kuriems vadovautų aukštesnių kursų studentai medikai, ir suorganizuoti higienos pagrindų paskaitų vietos gyventojams.

Kai viena banko klienčių su atviru susižavėjimu papasakojo Olivijai apie Lorenos veiklą, ji vos vos suvaldė pyktį, kol grįžo namo, nes kunkuliuojantis įtūžio ugnikalnis buvo pasiruošęs išsiveržti tuojau pat, banke.

Pokalbį kabinete ji pradėjo tokiais žodžiais:

— Jūs tuojau pat atsisakote savo kvailos veiklos.

Lorena neapsimetė, kad jos nesuprato. Ji atėjo į kabinetą gerai pasiruošusi būsimam mūšiui.

— Aš čia nesėdėsiu tamsoje, už užtrauktų storų užuolaidų.

Olivija buvo apstulbinta Lorenos drąsos, o galbūt per daug apakinta pykčio, kad nepaprieštaravo. Todėl ji tylėdama laukė, kol Lorena ramiai priėjo prie lango, atitraukė sunkias užuolaidas ir grįžo prie savo krėslo priešais rašomąjį stalą.

— Dabar, Olivija, tęskime. Aš supratau, kad jūs susidarėte tam tikrą nuomonę apie mano veiklą Pueble.

— Jūsų įsikišimas į tų žmonių gyvenimą — visiška beprotybė! — Olivija beveik rėkte rėkė.— Kokius komitetus jūs beorganizuotumėte, jų likimas jau nulemtas. Jie neilgaamžiai. Ar aš suprantamai dėstau savo mintis?

— Taip, visiškai, bet jūs klystate. Aš iki galo padarysiu viską, ką esu sumaniusi.

— Aš pasistengsiu, kad jums tai nepavyktų.— Jos balse pasigirdo toks grasinimas, kuris turėtų išgąsdinti net labai savimi pasitikintį vyrą.

Lorena nė nemirktelėjo.

— Nemanau, kad jūs taip padarysite,— tarė ji ramiai.— Ką pamanys visuomenė, jeigu mano „kilnius" sumanymus sužlugdys mano tikra anyta?

— Niekas to ir nesužinos,— pašaipiai pasakė Olivija, stebėdamasi savo marčios naivumu.

— Sužinos. Aš pati pasakysiu.

— O, suprantu. Tai jūs ketinate man padaryti gėdą?

— Nuo kada pagalba artimam žmogui laikoma gėda?

Tai pasakiusi Lorena nusprendė, kad pokalbis baigtas ir paliko Oliviją vieną su jos pačios neapykanta.

Olivija pasirodė prastai pasiruošusi kovoti su Lorena, nes pakankmai neįvertino tos merginos. Tokį darbą Lorena dirbo visą savo gyvenimą. Ji iš prigimties turėjo organizatorės talentą. Lorena turėjo dar vieną retą savybę — mokėjo įkalbėti žmones daryti tai, kas jiems atrodė nepriimtina, dar daugiau, įtikinti juos, kad tą idėją jie patys ir pasiūlę.

Visi buvo sužavėti jaunąja misis Loket. Olivijos užuominos, kad jos marti, ko gero, per daug trokštanti garbės, nesusilaukė pritarimo, atvirkščiai, visos Lorenos idėjos buvo sutiktos su susižavėjimu.

Kai jos sukurti komitetai pradėjo gerai veikti ir Pueble ėmė rodytis kai kurie tos veiklos rezultatai, gyventojų gyvenimas šiek tiek pagerėjo, todėl Lorena nusprendė grįžti į „Kipointą". Ji padarė viską, ką tuo momentu pajėgė, bet nebegalėjo tverti šalto priešiškumo, kuris supo ją Olivijos namuose. Lorena jau nebebijojo savo anytos ir be užuolankų jai pareiškė:

— Aš su Džeredu kalbėjau apie Eleną ir Karlosą, jis sutiko.

Tai buvo pirmas kartas, kai Lorena Holbruk-Loket sumelavo, bet ji jautė, kad dėl to melo jai bus atleista.

— Be to, manau: kai čia nebus nei manęs, nei Džeredo, jūs galėsite išsiversti ir be Elenos. Pepė palydės mus iki „Kipointo" ir jau poryt grįš atgal.

— Matau, kad jūs jau viską apgalvojote. O ko gi jūs tuo norite pasiekti? Manote kai kam papasakoti apie mūsų planus ir taip sutrukdyti juos įgyvendinti?

Žalios Olivijos akys buvo panašios į durklus, nukreiptus į Loreną.

— Jeigu aš tai papasakosiu Rudžiui,— Lorena tyčia padarė pauzę, kad pabrėžtų pasakytą vardą,— tai gali ištikti smūgis ir jį, ir jo šeimą. Aš gi niekada nepadarysiu nieko tokio, kas galėtų jam pakenkti.

— Kaip išmintinga.

Lorena apsimetė, kad nepastebėjo anytos balse nuskambėjusio sarkazmo, ir tęsė:

— Nemanau, kad jūsų barbariškas planas kada nors pavyks, Olivija. Esu įsitikinusi, kad Džeredas nedalyvaus jį įgyvendinant. Aš jau pakankamai gerai jį pažįstu: melas ir niekšybė jam kelia pasibjaurėjimą. Aš nuogąstauju dėl jūsų, Olivija, o ne dėl Džeredo sielos.

Olivija nusikvatojo iš nuoširdaus pasitenkinimo.

— Na, ir kvailė jūs esate. Jūs įsivaizduojate, kad išgelbėjote Džeredą. Duodu jums garbės žodį, brangioji, kad bet kuriam misionieriui mano sūnus būtų kietas riešutas.

Olimpija nustojo juoktis ir jos šaltas gražus veidas įgavo ankstesnę išdidžią išraišką.

— Nieko nesitikėkite iš Džeredo. Jis priklauso man ir visada elgsis taip, kaip aš jam liepsiu.

Lorena grakščiai pakilo iš krėslo ir visiškai ramiai nuėjo į savo kambarį.

Kitos dienos rytmetys buvo lietingas, šaltas ir niūrus, tai visiškai atitiko Lorenos nuotaiką. Roza, atsisveikindama su Elena, apsipylė ašaromis, o Elena nepajėgė nuslėpti savo džiaugsmo. Nuo to momento, kai Lorena jai pranešė, kad pasiima ją su savimi į „Kipointą", pas Karlosą, jauna moteris nežinojo kaip išreikšti savo dėkingumo. Ji negalėjo patikėti, kad tai iš tiesų įmanoma. Nepaisydama siaubingo oro, Elena linksmai čiulbėjo, kol jie išvyko iš Olivijos namų.

Kelionė dėl lietaus ir pažliugusių kelių užtruko kur kas ilgiau negu paprastai. Lorena sėdėjo ant pastotės šalia Pepės, o Elena buvo pasislėpusi dengtame brezentiniame vežime.

Kai pavargę, sužvarbę ir alkani keliautojai pagaliau pasiekė rančą, jau diena ėjo vakarop. Glorija išbėgo jų pasitikti ir vos nepasmaugė Lorenos savo glėbyje.

— Kaip mes tavęs ilgėjomės, Lorena! O kur Džeredas? Jis atvyks vėliau?

Paminėjus vyro vardą Lorenai spazmas užspaudė gerklę ir ji niekaip neįstengė juo atsikratyti. Tačiau jai pasisekė atsakyti gana ramiai:

— Nemanau, kad jis šį kartą atvyktų. Džeredas turi reikalų Ostine.

Glorija buvo aiškiai nepatenkinta tokiu atsakymu, bet atviras Lorenos nenoras kalbėti apie savo vyrą privertė ją nebeklausinėti. Nejaugi tiedu niekada ir nesusitaikys?

— Glorija, tai Elena,— supažindino ją Lorena,— Karloso Rivaso žmona ir mano draugė. Aš ją atsivežiau, kad ji tau padėtų tvarkytis namuose. Tikiuosi, kad Rudis jiems duos kur gyventi. Kaip tu manai, ar tai įmanoma?

— Mes tai sutvarkysime. Sveika atvykusi, Elena,— tarė Glorija, abiem rankom spausdama Elenos ranką.

— Karlosas mums patinka ir aš džiaugiuosi, kad pagaliau susipažinau su jo žmona. Mes labai sielvartavome dėl tavo kūdikio. Gal padėsi man susitvarkyti su vaikais? Aš su jais jau nebesusitvarkau.

Glorijos reakcija buvo kaip tik tokia, kokios tikėjosi Lorena. Elena čia bus laiminga. Lorena atsiduso ir nuėjo į namą pasisveikinti su vaikais ir Marija. Ji vieną po kito išbučiavo visus vaikus, kurie kiekvienas stengėsi papasakoti visas per tą laiką susikaupusias naujienas. Vaikai tarškėjo be perstojo. Lorena klausėsi jų pavydėdama vaikiško nerūpestingumo. Jie pateikė daugybę klausimų apie savo herojų dėdę Džeredą ir Lorena jiems papasakojo apie šaudymo varžybas. Vaikai klausėsi plačiai išsižioję ir išplėtę akis. Ypač didelį įspūdį jiems padarė pasakojimas apie pasivažinėjimą automobiliu.

Kai pagaliau Glorijai pavyko juos išvaikyti po kambarius, Marija atėjo apkabinti Lorenos. Trapi moteris įdėmiai pasižiūrėjo į liūdnas pilkas akis.

— Man atrodo, kad tu esi nelaiminga, Lorena, ar aš teisi?

Lorena nulenkė galvą.

— Apie tai pasikalbėsime vėliau.

Marija paglostė Lorenos ranką ir šypsodamasi atsigręžė į Eleną.

Vakare pasirodė Rudis. Apkabindamas ir bučiuodamas Loreną, jis pastebėjo perspėjantį Glorijos ženklą, todėl neklausinėjo apie Džeredą ir Koronado reikalus.

Sakydama esanti pavargusi, Lorena anksti nuėjo į savo kambarį, kuris jai kankinamai priminė Džeredą. Ten buvo jo daiktų, drabužių, ji jautė vyro cigarų kvapą.

Lorena žinojo, kad Džeredas nenorėjo jai suduoti. Tai įvyko netyčia. Ne tai užgavo jos širdį, o tie grubūs, pikti žodžiai, kuriais Džeredas mušė ją tarsi rimbu. Nejaugi juos galėjo pasakyti tas pats vyras, kuris pirma taip švelniai bučiavo ją? Vien tik nuo prisiminimo apie tuos bučinius Lorena ir dabar ėmė drebėti.

Buvo beprasmiška neigti, kad visa jos esybė buvo ypatingų pojūčių valdoma, kai ji mylėjosi su Džeredu. Atrodė, kad jos kūnas plaukiojo, tirpo kaip sviestas. Lorena prisiminė jo rankas, lūpas ir tai, kaip jis sugebėjo sužadinti ją, privertė pajusti nepaprastą malonumą.

Vyras jai atvėrė jos kūno paslaptis, ji pažino tikrąjį Džeredą, be kaukės, su kuria jis buvo visą dieną. Tačiau Lorena norėjo sužinoti dar daugiau, norėjo pajusti tą ekstazę, kuriai niekas negali prilygti, kuri apėmė ją, kai jo vyriškas kūnas susiliejo su jos moteriškuoju: tas susiliejimas sukėlė baigtumo jausmą.

Lorena prisiminė meilius žodžius, kuriuos jis šnibždėjo į ausį, tie žodžiai persekiojo ją, tarsi šaipėsi, ir ji blaškėsi ant pagalvės, jau gerokai drėgnos nuo ašarų.

Rudis paskyrė Karlosui ir Elenai lūšnelę maždaug už mylios nuo didžiojo namo. Jis leido Karlosui visą dieną neiti į darbą ir atsidėti namų reikalams. Per dieną jie nedaug ką suspėjo padaryti, bet kitą rytą Karloso pavėžėta

prie džidžiojo namo Elena švytėte švytėjo iš laimės. Ji puikiai dirbo kasdienius darbus virtuvėje ir kantriai, kaip patyrusi auklė arba mokytoja, tvarkėsi su vaikais. Vaikai dievino ją ir klausė labiau negu savo motinos arba švelnios ir nuolankios tetos Lorenos, arba senelės, kuriai jie negailestingai komandavo.

Lorena nebuvo geriausios nuotaikos, tinkančios Kalėdoms sutikti, bet šventė vis tiek atėjo. Kalėdų rytą Džeimsui ir Džonui padovanojo po porą petnešų ir po vaikišką pistoletą su įdėklu.

Mergaitės spygavo iš susižavėjimo, savo skrynelėse radusios po apatinius marškinius ir kaspinus nuo tetos Lorenos.

Per visą tą šurmulį su dovanomis niekas nepastebėjo, kaip teta Lorena įslinko atgal į savo kambarį.

Kažkokia jėga, kurios Lorena nežinojo kaip pavadinti, vijo ją atgal į kambarį, prie drabužių spintos. Ji lėtai atidarė dureles. Štai Džeredo apranga: pora senų aulinių batų, atsainiai numestų spintos apačioje, odinė striukė, kabanti ant vinies už durelių.

— Džeredai,— suvaitojo ji ir įsikniaubė veidu į vienerius iš Džeredo marškinių, išlaikiusius silpną tabako ir odos kvapą. Kelias minutes Lorena raudojo, įkniaubusi veidą į minkštą audinį, kol pajuto, kad ant jos pečių nusileido kažkieno švelnios rankos.

— Lorena, ar tu dabar pasiruošusi pasikalbėti apie tai? Jeigu taip, tai aš klausau tavęs.

— Oi, Marija, aš nenoriu nieko, o ypač tavęs, apsunkinti savo problemomis. Juk tu dar neatsipeikėjai po Beno mirties.

Marija nuvedė Loreną prie lovos ir pasodino ją. Iš gretimų kambarių girdėjosi susižavėjusių vaikų balsai. Marija švelniai paglostė Lorenos ranką, leisdama jai susikaupti.

— Aš... tos... tos mano vestuvės — farsas,— išsprūdo jai.

Painiai, su pertrūkiais Lorena Marijai papasakojo viską: nuo to momento, kai susitiko su Benu, iki tos scenos, kai Viljamas Keleris bandė ją išprievartauti, ir tai, kas buvo vėliau. Lorenai buvo nejauku pasakoti Marijai apie

sandorį, sudarytą su Olivija, ir apie jo sąlygas, bet ji įveikė save ir papasakojo, tik nepaminėjo Vandaiverių.

— Galimas dalykas, kad tu manai, jog mano poelgis yra baisus, juk, tiesą sakant, aš parsidaviau.

— Aš neturiu teisės ko nors kaltinti, Lorena. Kas aš tokia? Tokiomis sąlygomis aš būčiau taip pat pasielgusi. Kartais gyvenime tenka iš dviejų blogybių pasirinkti vieną. Tu taip pasielgei manydama, jog elgiesi teisingai. Be to, aš manau, kad buvo dar viena priežastis, be Beno noro ir pinigų, tiesa?

Tai buvo klausimas, kurį Lorena jau ne kartą kėlė ir sau. Ar ji jau ir tada buvo įsimylėjusi Džeredą? Galbūt dėl to ji ir sutiko tuoktis. Dabar Lorena jau niekuo nebetikėjo.

— Tu įsimylėjai Džeredą? Ar aš esu teisi? — tyliai paklausė Marija.

Lorena linktelėjo.

— Ta fiktyvi santuoka tapo tikra. Juk tu... buvai suartėjusi su Džeredu?

Lorena užsidengė rankomis veidą ir pradėjo raudoti.

— Taip, taip. Tai atsitiko prieš kelias dienas. Aš dabar nieko nebesuprantu, Marija. Visą gyvenimą man teigė mintį, kad vyrai moterims pridaro tik blogio ir nemalonumų, o moterys privalo ginti savo garbę ir šventai saugoti ją. Formaliai mes esame susituokę, bet aš žinau, kad Džeredas manęs nemyli. Todėl yra nuodėmė jausti tai, ką aš jaučiu. Jausti malonumą...

— Tu nuoširdžiai manai, kad tai yra nuodėmė?

— Ne,— aistringai paprieštaravo Lorena ir Marija nustojo šypsotis.

— Kai aš pirmą kartą suartėjau su Benu, irgi stengiausi įtikinti save, kad mano džiaugsmas yra nuodėmingas. Tačiau vėliau aš supratau, jog jam irgi suteikiu tokį pat džiaugsmą, didžiulę laimę, ir išmokau ją dalytis su vyru, nebejausdama nei kaltės, nei gėdos. Mane irgi buvo išauklėję taip, kad fizinė meilė moteriai atnešanti tik skausmą ir pažeminimą. Juk Dievas, o ne žmogus, mus sukūrė, Lorena. Net jeigu žmogus ir iškreipia tai, kas Dievo duota, tuo gėriu naudojasi ne taip, kaip dera, vis dėlto tai yra Dievo dovana dviem mylintiems žmonėms.

— Bet Džeredas manęs nemyli. Aš su siaubu laukiu dienos, kai jam nusibosiu, kai jis pavargs nuo savo kvailos padėties, nuo tos santuokos parodijos ir išvarys mane.

— Manau, kad Džeredas irgi žiauriai grumiasi su savo jausmais, Lorena. Abejoju, kad jį būtų buvę įmanoma sutuokti tokiomis sąlygomis, jeigu pati moteris jam nebūtų patikusi. Jis šiuo požiūriu yra per daug savavališkas. Ir nebijok, kad jis tave išvarys, tai daugiausia, ką jis galėtų padaryti.

Marija žiūrėjo į verkiančią jauną moterį ir visa širdimi ją užjautė. Benas troško, kad jie būtų laimingi. Jis labai vylėsi, kad šiedu susipažins ir pamils vienas kitą.

— Lorena,— švelniai tarė ji,—nebijok mylėti Džeredo. Jeigu aš nebūčiau mylėjusi Beno, pagalvok, koks beprasmiškas būtų buvęs mano gyvenimas. Juk jam vienam būtų reikėję ištverti visus rūpesčius ir nelaimes. Nemanau, kad tu turėsi daugiau pagrindo gailėtis, jog myli savo Loketą, negu turėjau aš. Mane ligi šiol kankina tik vienas dalykas — tai, kad aš nepagimdžiau Benui daugiau vaikų.

Lorena šnirpštelėjo nosimi ir pridėjo prie akių Marijos jai ištiestą nėrinių skepetaitę.

— Ačiū, Marija. Eik pas savo... pas mūsų šeimą. Aš iš kambario išeisiu truputį vėliau.— Ji droviai nusišypsojo.

Marija paglostė ašarotą Lorenos skruostą ir paliko ją vieną galvoti apie tai, kur praleidžia atostogas Džeredas.

20 SKYRIUS

Dvi savaites po Kalėdų „Kipointo" gyventojai mėgavosi šiam sezonui nebūdingu nešaltu oru. Senbuviai spėjo: jeigu sausis toks šiltas, tai didieji šalčiai dar ateis, bet vis tiek visi džiaugėsi atokvėpiu, džiaugėsi tuo, kad nustojo pūsti šaltas vėjas, lyti šaltas lietus su sniegu.

Vieną rytą Lorena išjojo pasijodinėti viena. Marija buvo persišaldžiusi, o trukdyti Rudį arba ką nors iš vakerų ji nenorėjo. Lorena pati stebėjosi, kad liūdėjo Ugninnės. Tačiau bet koks kumelės prisiminimas jai priminda-

vo ir Džeredą, pasileidusį ir linkusį į prievartą vyrą. Lorena stengėsi vyti šalin tas mintis.

Nepamesdama iš akių rančos ribos ir orientuodamasi pagal Kabalo tėkmę, Lorena paleido arklį šuoliais ir mėgavosi geru oru bei greitu jojimu. Ji jau ketino grįžti namo, kai pastebėjo, jog arklys pastatė ausis. Lorena tuojau pat išgirdo prislopintą keiksmą ir tylų dejavimą. Ji įtempė pavadį ir įsiklausė. Dejavimas pasikartojo. Jis sklido iš kedrų giraitės ir Lorena nukreipė ten savo arklį. Prijojusi per kelias pėdas nuo giraitės, ji įstengė įžiūrėti ant žemės gulintį vyro kūną.

Ji atsargiai nulipo nuo arklio ir žengė žingsnį į priekį.

— Likite ten, kur stovite.

Po žodžių pasigirdo pažįstamas metalinis spragtelėjimas — buvo atitrauktas šautuvo gaidukas. Lorena sustingo, o jos širdis pašoko iki gerklės.

— Neikite arčiau.— Balsas buvo grasinantis, bet atrodė, kad kiekvieną žodį vyras ištarė kankinamai sunkiai.

— Jūs sužeistas? Aš girdėjau dejonę.— Lorenos viduje viskas drebėjo, bet ji jautė, kad tam vyrui reikia pagalbos.

— Jūs Džeredo Loketo moteris?

— Taip, aš esu misis Loket. O kas jūs?

Ji žengė dar vieną žingsnį į priekį.

— Aš gi sakiau, nesiartinkite...

Paskutiniai žodžiai buvo ištarti oktava aukščiau, bet sakinys liko nebaigtas, tiksliau, paskendo ilgame ir beviltiškame klyksme, nuo kurio Lorenai ėmė diegti širdį.

Nebodama atsargumo Lorena įsibrovė į krūmus. Ji staiga iškvėpė orą ir ranka užsidengė burną, kad nuslopintų jau besiveržiantį riksmą.

Vyras buvo purvinas ir apiplyšęs, jo išnirusį kulkšnį buvo suspaudę spąstai, iš po kurių plieninių dantų bėgo kraujas.

Tokį veidą, koks buvo šito vyro, galima pamatyti nebent košmariškame sapne. Tai buvo Pamišėlis Džekas, atsiskyrėlis. Nelaimingojo veidas priminė mirties kaukę: vietoj ausų buvo baisūs raudoni randai, o vietoj nosies — dvi siaubingos skylės veido viduryje.

Lorena vos susilaikė nesusivėmusi.

— Misteri Terneri, leiskite jums padėti.

Ji prišliaužė arčiau vyro. Baisi kaukė buvo iškreipta skausmo, akys užmerktos, dantų liekanos apnuogintos, nes burna buvo išsiepta. Šautuvas gulėjo šalia, ant žemės, o Terneris abiem rankomis laikė suspaudęs sužeistą koją.

— Nenoriu jokios pagalbos, nereikia,— kimiai ištarė jis.

— Galbūt ir nenorite, bet, manau, kad jums būtinai reikia pagalbos.

Tvirtas Lorenos balsas nustebino jį. Terneris atsimerkė ir įtariai pasižiūrėjo į moterį, tarsi stengdamasis įspėti, kokį pavojų ji kelia jam. Tačiau jis nieko keliančio nerimą nepastebėjo.

— Ar galite nuo mano kojos nutraukti tą velnio geležį?

— Aš... aš nežinau...— Lorena drebėdama pasižiūrėjo į spąstus.— Galiu pamėginti.

— Tiek to, tiesiog patraukite už jos ir kuo greičiau, kol neišbėgo visas mano kraujas,— burbtelėjo jis.— Paimkite iš abiejų pusių ir traukite iš visų jėgų.

— Ar jums neskauda, kai aš pakeliu jūsų koją? — baugščiai paklausė Lorena.

— Taip, velniai griebtų, bet iki tol velniškai skaudėjo, o man vistiek reikia jos atsikratyti, tiesa?

— Gerai,— tarė Lorena, ryžtingai nusimaudama pirštines.

Jos širdis pašėlusiai plakė, kai ji atsiklaupė prie sužaloto atsiskyrėlio ir lengvai sudūrė pirštus aplinkui jo blauzdą, viršum tos vietos, kur spąstų dantys buvo sulindę į koją. Net nuo tokio lengvo suspaudimo atsiskyrėlis mėšlungiškai atsiduso ir Lorena su gailesčiu pasižiūrėjo į jį.

— Atleiskite, aš suprantu, kad jūs labai kenčiate.

— Veikite, ir viskas baigsis,— iškošė atsiskyrėlis.

Lorena įsikibo pirštais į abu spąstų galus ir iš visų jėgų patraukė juos į šalis, stengdamasi atgniaužti į koją įlindusius dantis. Pirštai slydo nuo kraujo slidžiu metalu, o dantys neprasiskyrė nė per colį. Pamišėlis Džekas ėmė dar labiau trūkčiojamai kvėpuoti ir ji suprato, kad nelaimingajam smarkiai skauda.

— Stipriau, ledi.

Lorena vėl pabandė, dėdama visas pastangas. Kai jau ketino pasiduoti, spąstai pradėjo judėti. Ji įtempė paskutines jėgas, jausdama skausmą visuose raumenyse, ir pagaliau jos pastangos buvo atlygintos — spąstų žiaunos šiek tiek prasiskyrė. Lorena dar stipriau trūktelėjo ir plieninė baidyklė, paleidusi savo auką, nukrito.

Džekas riktelėjo. Aplinkui kulkšnį žiojėjo gilios kraujuojančios žaizdos. Lorena skubiai atsistojo ir nubėgo prie savo arklio. Ji grįžo su vandens gertuve, vėl atsiklaupė šalia Džeko ir ėmė plauti žaizdas.

— Vanduo nepadės, misis,— šyptelėjo Džekas.— Atneškite gertuvę, kuri pririšta prie mano arklio balno. Arklys vaikštinėja kažkur netoliese.

Lorena atsistojo ir apsidairė. Po medžiais ji pastebėjo žolę pešiojantį menką arkliuką. Lorena nedrąsiai priartėjo prie jo bijodama, kad arklys toks pat laukinis, kaip ir jo šeimininkas, bet gyvulys stovėjo ramiai, kol ji atrišo gertuvę. Atsukusi dangtį, Lorena pajuto stiprų viskio kvapą, kurio nebuvo galima su niekuo sumaišyti. Galbūt tai buvo ta pati naminė degtinė, apie kurią jai pasakojo Džeredas.

Kol Lorena plovė žaizdas, Džekas tylėjo, nors ji pastebėjo atsiskyrėlio akyse ašaras. Ženklu jis parodė savo šaliką, tačiau vien tik pasižiūrėjus į tą purviną, taukuotą skudurą, Loreną apėmė siaubas.

— Oi ne... ne, aš panaudosiu savąjį. Jis...— Lorena laiku susigriebė,— jis yra didesnis.

— Aš nepriimu išmaldos.

— O aš nepriimu prieštaravimų.

Lorena nedavė jam laiko sureaguoti į savo žodžius ir akimirksniu nuo kaklo nusitraukė savo kaklaskarę. Mintyse ji pagyrė save dėl to, kad šiandieną neužsirišo savo mėlynos šilkinės kaklaskarės, kurią buvo padovanojęs Džeredas, o pakeitė ją savo pirkta Koronade, išsiuvinėta, medvilnine skepetaite.

Neleisdama sau nė pagalvoti apie skausmą, kurį galbūt suteikė tam vargšui, Lorena skubiai skepetaite sutvarstė jo sužeistą koją.

— Na štai, dabar jūs galėsite ištverti, kol aš jus nugabensiu į „Kipointą" ir iškviesiu gydytoją. Ar jūs galėsite joti?

— Luktelėkite minutę, misis. Aš neketinu joti niekur kitur, tik į savo namus, ir joks smirdantis gydeiva neprisilies prie Džeko Ternerio.

— Bet, misteri Terneri, jūs esate rimtai sužeistas. Galbūt sulaužyta kulkšnis.

Lorena negalėjo leisti tam vyrui grįžti į olą, kurią jis vadino namu, ir palikti jį ten be medicininės pagalbos.

— Prašom, misteri Terneri, jeigu jūs nenorite joti į „Kipointą", leiskite man čia atsiųsti Rudį... Juk jūs žinote Rudį Mende...

— Velniai griebtų, taip, aš žinau, kas yra Rudis Mendesas, bet nei jis, nei kas nors kitas, išskyrus mane patį, negydys mano žaizdos. Aš turiu daugiau sulaužytų kaulų, negu jūs — metų.

— Bet jūsų žaizdos yra labai gilios, jas reikia susiūti.

Džekas pakėlė į Loreną akis, jose matėsi panieka.

— Ar kas nors pagalvojo susiūti mano veidą, kai tie velnio indėnai jam padarė tai, ką padarė?

Jis nelaukė atsakymo, o Lorena pasijuto per daug prislėgta, kad galėtų ką nors pasakyti.

— O dabar traukitės iš kelio.

Džekas, atmetęs Lorenos mėginimą jam padėti, sunkiai atsistojo. Paskui vargšas pasilenkė, pakėlė spąstus ir nusikeikė skūsdamasis, kad, be jo paties, į juos niekas neįkliuvo. Šlubuodamas jis nukrypavo prie savo arkliuko, atsigėrė didelį gurkšnį iš gertuvės ir tik tada įsiropštė į balną.

— Gal leiskite jus palydėti? Staiga jums gali prireikti pagalbos?

— Ne, misis Loket. Jūs ir taip matėte Džeką Ternerį ilgiau negu bet kas per pastaruosius dvidešimt metų. Pasistenkite pamiršti tai, ką matėte.— Jis sumišęs nusisuko ir pridūrė:— Atrodo, kad jūs esate padori moteris, misis Loket.

Lorena suprato, kad bet kokia užuojauta tik supykdys jį, todėl pasakė:

— Ačiū jums, buvo malonu susipažinti, misteri Terneri.

Jis tylėdamas kilstelėjo skrybėlę ir nušuoliavo.

Lorena nenusekė paskui jį prisiminusi, kad jis slepia savo gyvenimą nuo pašalinių akių.

Palaukusi, kol Džekas dingo iš akių, Lorena sėdo ant arklio ir nujojo rančos link, tik kartą sustodama prie upės nusiplauti nuo rankų kraujo.

Lorena nuėjo į virtuvę, įdėjo į krepšį valgių ir grįžo prie upės kranto, ten, kur buvo namas ant uolos. Ji padėjo krepšį ant plokščio akmens, kaip tą kartą Džeredas, kai jie abu buvo čia atjoję, ir tuojau, net neapsidairiusi, nujojo į „Kipointą".

Glorija turėjo greitai gimdyti ir moterys vis daugiau dėmesio skyrė siuvimui, mezgimui, taip pat rinko būsimo kūdikio vardą. Vieną rytą, švytėdama iš laimės, Elena pasisakė Lorenai, kad ji vėl nėščia. Nuo to laiko, kai Elena atvyko į rančą, Karlosas nuolatos patenkintas šypsojosi. Lorena džiaugėsi jų laime ir iš visos širdies pasveikino draugę.

Mendesų naujagimis susiruošė ateiti į šį pasaulį dvidešimt trečią sausio. Glorija sirguliavo nuo pat ryto. Ji su Lorena ir Marija sėdėjo didžiojoje svetainėje prie židinio, gėrė arbatą ir tyliai šnekučiavosi. Staiga Glorija išbalo ir įsikibo krėslo ranktūrių.

— Manau, kad gimdymas prasideda. Sąrėmiai jau trečią kartą, patys stipriausi.

Lorena vos neišmetė puoduko, Marija priėjo prie marčios ir padėjo jai nueiti iki miegamojo.

— Lorena, tu man padėsi paguldyti Gloriją.

Lorena pašoko ir nulėkė paskui jas.

Vykdydama Marijos nurodymą, ji nuklojo nuo lovos užtiesalą ir antklodę, o Marija padėjo Glorijai atsigulti ant paklodės.

— Aš ją nurengsiu, o tu, Lorena, eik ir paprašyk, kad Elena prižiūrėtų vaikus,— ramiai pasakė Marija.— Nusiųsk su kuriuo nors iš vakerų žinią Rudžiui. Jie žino, kur jį galima rasti. Paskui grįžk čia, dar viena rankų pora mums nepakenks.

Lorena išbėgo iš kambario džiaugdamasi, kad atsirado reikalų, kurie išgelbės ją nuo dalyvavimo gimdant. Ji labai bijojo, bijojo dėl Glorijos, nes niekada nepamiršo, kad gimdydama mirė jos motina.

Elena, atvirkščiai, buvo puikiausios nuotaikos ir patikino Loreną, kad noriai imsis namų ruošos darbų, prižiūrės vaikus ir bus visada pasiruošusi, jeigu reikės kokios nors pagalbos.

Po kelių minučių į namą įsiveržė Rudis — jo veidas atrodė pilkas, nors jis buvo tamsaus gymio ir įdegęs.

— Rudi,— sušuko Lorena,— aš maniau, kad tu mane nuraminsi. Maniau, kad tu jau esi prie to hpripratęs, o dabar tu atrodai, tarsi laukdamas pirmagimio.

Rudis droviai nusišypsojo.

— Aš manau, kad kiekvieną kartą — tarsi laukčiau pirmagimio. Ar ji gerai jaučiasi? Ar aš galiu ją pamatyti?

— Ko gero,— netvirtai atsakė Lorena,— palauk, aš paklausiu.

Įėjusi į užtemdytą kambarį ji pamatė, kad Glorija sėdi lovoje, nugara atsirėmusi į pagalves, ir kalbasi su Marija. Lorena to nesitikėjo. Ji manė pamatysianti Gloriją, besiraitančią iš skausmo.

— Ar gali Rudis pamatyti tave?

Glorija nusijuokė.

— Tai jo kaltė, kad aš atsidūriau tokioje sunkioje padėtyje, todėl, manau, jog turi teisę.

Rudis įėjo ir dideliais žingsniais prisiartino prie lovos. Jis atsisėdo šalia žmonos ir padėjo abi didžiules letenas ant jos pilvo.

— Vadinasi, iki nakties pasirodys dar vienas išlaikytinis?

— Bet nepamiršk, kad kurį laiką aš viena jį maitinsiu.

— Tikiu, kad tu įstengsi.

Rudis nusišypsojo ir padėjo delną ant jos pritvinkusios krūties. Ji juokais plaukštelėjo vyrui per ranką.

— Rudi Mendesai, net tokią minutę ir motinos akivaizdoje tu elgiesi kaip paleistuvis.

— Ji žino, kad aš nusidaviau į tėvą.

Rudis nusijuokė ir švelniai pabučiavo žmonai į kaktą.

— Aš būsiu šalia, jeigu prireiks. Myliu tave.

Glorija pabučiavo abi vyro rankas ir Rudis išėjo iš kambario. Lorenos akys buvo pilnos ašarų, gerklę užspaudė spazmas ir ji nieko neatsakė Marijai, kai ši paprašė, jog ji pamaišytų anglis židinyje.

Diena slinko lėtai. Sąrėmiai darėsi vis dažnesni ir stipresni. Staiga, Lorenos siaubui, ant lovos pasipylė vandenys, kraujo nudažyti šviesiai rožine spalva. Ji pamanė, kad vyksta kažkas baisaus, bet Marija nuramino pasakiusi, kad viskas klojasi normaliai ir netrukus pasirodys naujagimis.

Maždaug po valandos Glorijos veidą iškreipė skausmas. Marija jai kažką kalbėjo meiliu balsu versdama stipriai įtempti jėgas ir staiga kambaryje pasigirdo kūdikio verksmas. Marija priėmė berniuką ir perpjovė bambagyslę, jungiančią jį su motina. „Tikriausiai ir mano motina taip kankinosi, kad paleistų į šį pasaulį mane ir mano broliuką, kurį gimdydama ir mirė",— pagalvojo Lorena. Ji jautėsi labai vieniša dėl to, kad neprisiminė savo motinos. Žinoma, motina ją mylėjo, jos tikriausiai buvo labai artimos, bet niekas niekada Lorenai apie tai nepasakojo.

Marija vystė gailiai cypčiojantį kūdikį, kai Glorija staiga riktelėjo.

— Man atrodo, kad dar ne viskas!

Marija ir Lorena puolė prie jos ir tarp plačiai išžergtų Glorijos kojų pamatė dar vieną tamsią galvutę.

— Lorena, padėk jai,— sukomandavo Marija, spausdama prie savęs rėkiantį berniuką.

Lorena išbalo ir jau ketino paprieštarauti, bet tuo metu Glorija sunkiai suvaitojo. Ji nepajėgė atitraukti akių nuo atkakliai besiveržiančio į šį pasaulį kūdikio: jau šiek tiek matėsi jo peteliai. Drebančiomis rankomis Lorena suėmė jo galvutę taip, kaip ką tik darė Marija, ir truputį truktelėjo. Kūdikis nepajudėjo iš vietos, bet garsiai suklykė, nors jo maža gerklytė buvo pilna seilių. Loreną išmušė prakaitas ir ji visa drebėjo, bet vis dėlto įsidrąsino stipriau patraukti už slidžios galvelės. Ir naujagimis iššovė kaip kamštis iš butelio tiesiai ant jos pakištų rankų. Tai buvo mergytė.

Ir juokdamasi, ir verkdama Lorena garsiai suriko: „Mergytė!" ir pamatė, kad Glorijos veidas pasidarė ramus.

— Na, Lorena, tu ją laikyk, o aš perpjausiu bambagyslę.

Lorena padėjo mergytę ant paklodės, o Marija, šalia paguldžiusi berniuką, perpjovė jo sesutės bambagyslę.

— Glorija, tau gimė dvyniai. Skirtingų lyčių,— krizeno Marija kaip jaunutė mergaitė.

— Pasakykite Rudžiui,— silpnai sušnibždėjo Glorija nepakeldama galvos nuo pagalvių.

Lorena apsisuko ir išėjo iš kambario, laikydama ant rankų naujagimį berniuką, garsiu riksmu visiems paskelbusį apie savo atėjimą į šį pasaulį.

— Rudi, dvyniai — berniukas ir mergaitė!

Rudis skubiai priėjo prie jos pasižiūrėti ką tik gimusio sūnaus.

— Dvyniai? — tyliai perklausė jis.

— Taip, ateik ir pasižiūrėk.

Lorena nuvedė jį į kambarį, kur Marija jau laikė ant rankų mergytę.

— Dvyniai! — Jis nusijuokė, po to ėmė kvatotis taip garsiai, kad kūdikiai ėmė rėkti visa gerkle.

— Na, žiūrėk, ką tu padarei,— išbarė jį Marija, atiduodama mergytę Glorijai. Rudis paėmė iš Lorenos rankų sūnų ir atsisėdo ant lovos šalia žmonos. Jie be perstojo aikčiojo žavėdamiesi dvyniais, kol Marija kažką darė pasilenkusi tarp plačiai pražergtų Glorijos kojų. Lorena pasijuto nereikalinga ir išėjo.

Tik dabar ji pajuto, kad yra labai pavargusi. Jau buvo vėlus vakaras, o didžiąją dienos dalį ji praleido Glorijos kambaryje. Lorena buvo nieko nevalgiusi nuo pat ryto, bet tuštumos jausmą jai sukėlė ne alkis. Ji priėjo prie garderobo, atidarė dureles ir išsiėmusi vienerius Džeredo marškinius prispaudė juos prie savęs. Lorena jau ilgiau kaip mėnesį nebuvo mačiusi vyro, o šios dienos įvykiai tik sustiprino ilgesį.

Ji atsigulė ant lovos, užsidengė vyro marškiniais ir užsimerkė. Jos akyse tuojau pat pasirodė Džeredo veidas,

meiliai ir švelniai žiūrintis į ją. Kur tu dabar, Džeredai? Ką veiki? Ar galvoji apie mane?

Lorena nusivilko palaidinukę, nusisegė sijoną, užsivilko per galvą Džeredo marškinius ir apkabinusi pagalvę užmigo.

* * *

Gimę dvyniai sutrikdė įprastą gyvenimo ritmą didžiajame name. Vaikai nuolat painiojosi po kojomis, stengdamiesi nors viena akimi žvilgtelėti į savo naujus broliuką ir sesutę. Lorena stebėjosi Glorijos kantrybe. Ji įsigudrino skirti dėmesio kiekvienam vaikui, nors rūpinimasis naujagimiais iš jos, atrodo, atėmė visą laiką.

Berniuką pavadino Bendžaminu, senelio iš tėvo pusės vardu, o mergytę — Lorena— tetos garbei; ši tuo buvo nepaprastai pamaloninta.

Bendžaminui ir Lorenai buvo dar tik savaitė, kai įvyko visus nepaprastai sujaudinęs įvykis. Rudis buvo namie ir pietavo. Nelauktai į virtuvę įėjo vienas iš vakerų ir pasakė, kad pas jį yra atvykėlių. Vakeras atrodė gana karingai, nors ir stengėsi nežiūrėti Rudžiui į akis.

Lorena paskui Rudį išėjo į prieangį ir pamatė angliadegį Vatą Dankeną ir jo seserį Džuną, sėdinčius ant menko arkliūkščio, tokio pat purvino, kaip ir jie.

Dankenas nulipo nuo arklio ir atėjo prie jų.

— Sveikas, senjore Medesai. Girdėjau, kad jums gimė dvynukai.

Dankenas, kaip įprasta, įžuliai šypsojosi. Jis buvo apsirengęs taip, kaip Lorena jį matė apsirengusį ir pirmą kartą, tik pečius rengė kažkoks skuduras, matyt, kad būtų šilčiau.

— Ką tu čia veiki, Dankenai? Juk tau žinoma, kad „Kipointas" nėra viena iš tų vietų, kur jums leidžiama būti? — šaltai paklausė Rudis.

— Na taip, aš atvykau tik jūsų pasveikinti. Atrodo, kad tik jūsų vaikai ir gimsta Loketų šeimoje. Juk Džeredas pametė savo jauną žmoną... ir visa kita, visa kita.

Dankenas gašliai apžvelgė Loreną ir plačiai nusišypsojo, privertęs ją krūptelėti. Lorena pasižiūrėjo į Džuną, iš-

šaukiančiai sėdinčią ant arklio, apžergusią jo šonus nuogomis, matyt, nejautriomis šalčiui gražiomis kojomis.

Džuna piktai žiūrėjo į Loreną ir sutikusi jos žvilgsnį apsilaižė sausas, suskilusias lūpas.

— Matyt, Džeredas išvyko į Ostiną žiemai pasiieškoti šiltos lovelės,— pro dantis iškošė ji, nutęsdama žodžius.

— Mano brolio reikalai su tavimi nesusiję,— atsikirto Rudis, akies krašteliu žvilgtelėjęs į Loreną. Jam kėlė nerimą, kad tie žmonės tiek daug žino apie tai, kas vyksta rančoje ir kur yra Džeredas.— Geležinkelio tiesimo darbai reikalauja, kad jis būtų Ostine, bet Džeredas nuolat palaiko su mumis ryšius. Dabar sakykite, ko jums reikia, ir dinkite.

Vatas Dankenas nutaisė meilikaujamą miną.

— Nereikia pykti, Rudi. Aš atėjau taikiai. Vandaiveris ir kai kas iš jo žmonių šniukštinėja viską, kas vyksta aplinkui, ir klausinėja. Man nusispjauti dėl tų meksikiečių, neįsižeiskite, kad aš taip pasakiau. Aš tik noriu, kad mano reikalai nenukentėtų. Supraskite, kad man rūpi mano reikalai, tik mano reikalai.

Rudžio veidas suakmenėjo ir dabar atrodė tarsi iškaltas iš granito. Lorena pastebėjo, kad jis glosto šešių užtaisų revolverio dėklą.

— Dink iš čia, Dankenai, ir daugiau nebesiartink prie šito namo arba aš tave pats nušausiu. O dėl tavo reikalų. tai jiems niekas negresia, kol Džeredas ir aš tave patikinu. Vandaiveris čia visai niekuo dėtas. O dabar marš iš čia.

— Gerai, gerai, aš dingstu, buvau atvykęs kaip kaimynas...

Dankenas nukibilkščiavo prie savo išdvėsusio kuino ir atsisėdo priešais seserį. Ji užkišo nykščius už jo kelnių diržo ir suburkavo:

— O su kuo dabar miega Rudis, su misis Loket? Juk jo žmona ką tik pagimdė.

Rudis sugriebė revolverį, bet Lorena įspėjamai padėjo ranką jam ant peties.

— Ne, Rudi,— sušnibždėjo ji pastebėjusi, kad Dankeno ranka siekė paimti prie balno pririštą šautuvą. Ji džiaugėsi, jog žinia apie porelės vizitą pasklido tarp vakerų ir

dabar daugelis jų buvo arti, buvo apsupę nesantaikos kėlėjus.

Mergina krestelėjo ilgus šviesius plaukus ir nusijuokė įsitikinusi, kad Rudis nešaus į jos brolį.

— Pasakykite Džeredui, kad aš klausinėjau apie jį. Džiaugsiuosi pamačiusi, kai jis grįš.

Ji pasižiūrėjo į Loreną ir prunkštelėjo. Dankenas paragino arklį ir šis neskubėdamas ėmė risnoti iš kiemo.

Vakerai ir Rudis žiūrėjo jiems iš paskos, kol atvykėliai dingo iš akių. Dėl visa ko Rudis pasiuntė du vakerus įsitikinti, ar jie tikrai nujojo į angliadegių stovyklą.

Lorena grįžo į svetainę, atsisėdo prie židinio ir nieko nematančiu žvilgsniu įsistebeilijo į ugnį. Ten ją ir surado Rudis. Atsitūpęs priešais ją, Rudis paėmė jos šaltas rankas.

— Lorena, Džeredas niekada nieko neturėjo su ta purvina paleistuve.

Lorena nusišypsojo, matydama užuojautą ir sielvartą Rudžio veide.

— Aš žinau, Rudi,— tarė nelinksmai šypsodamasi,— jis yra labai išrankus moterims, kad susidomėtų tokia, kaip ši. Tačiau ir manęs jis nemyli.

Marija ir Glorija, priėjusios prie Rudžio su Lorena, klausėsi jų pokalbio, jos buvo labai susijaudinusios.

— Man kelia nerimą,— tęsė Lorena,— tik Dankeno žodžiai apie Vandaiverį ir jo darbus Pueble.

— Taip, tai kelia nerimą ir man, bet labiausiai nepatinka, kad jis žino viską, kas dedasi mūsų namuose. Jis yra tarsi rakštis, kurią sunku ištraukti. Benas būtų jį nušovęs, jeigu būtų čia pamatęs, ir aš galiu tik gailėtis, kad taip nepasielgiau. Iš kur jis pažįsta tave?

Lorena jiems papasakojo apie tą dieną, kai ji su Džeredu buvo atjojusi prie Pekanų upelio ir grįžo per angliadegių stovyklą.

— Rudi, man baisu,— tarė Glorija.

Jis atsistojo ir apkabino žmoną, kuri tik vakar pirmą kartą po gimdymo atsikėlė iš lovos.

— Aš esu įsitikinęs, kad jis tik tikrina, ar kas nors rančoje pasikeitė po Beno mirties. Nėra pagrindo nerimauti. Mes su Džeredu tai aptarsime ir nuspręsime, ką

daryti. Man nepatinka, kad tos padugnės sukiojasi apie „Kipointą".

Pastarąsias dvi dienas netoli namo nuolat budėjo trys ar keturi vakerai, be to, ir pats Rudis stengėsi būti kur nors netoliese. Lorena suprato, kad jis nerimauja dėl Vato Dankeno vizito, nors ir tikina, kad nėra nieko baisaus.

Senbuvių prognozė pasitvirtino, ir šiltą sausio orą pakeitė akis žlibinančios vasario pūgos. Tokiu oru rančoje darbo buvo mažai ir Lorena užjautė vakerus, kurie eilės tvarka apjodinėjo didžiulius „Kipointo" žemės plotus. Jie pasiimdavo daug maisto, nes tekdavo po kelias dienas praleisti paribio lūšnelėse, kurios buvo tam tikslui ir suręstos.

Moterys rūpinosi vaikais, prižiūrėjo dvynukus, siuvo ir gamino valgį šeimai ir rančoje likusiems vakerams, besikankinantiems barake iš dyko buvimo.

Vieną tokį vakarą Lorena gana vėlai nuėjo į baraką: nunešė vakerams ką tik iškeptų kepenų. Krepšį su jos keptomis kepenimis jie priėmė labai džiaugsmingai ir Lorena jau ketino išsliūkinti atgal į namą, kai priešais ją iš tamsos išniro aukšta Torno figūra.

Lorena vos nesuriko iš netikėtumo.

Neatsiprašydamas ir nesiteisindamas komančis pasakė:

— Misis Loket, šį rytą aš prie vartų radau štai tą ryšulėlį.

Lorena pirmą kartą išgirdo indėno balsą, nes jis dar nė karto su ja nebuvo kalbėjęs. Torno balsas buvo žemas, krūtininis, netgi gražus. Ji pasižiūrėjo į nepermanomą indėno veidą, paskui nukreipė žvilgsnį į virvele surištą popierinį ryšulėlį. Ant rudo popieriaus vaikiška rašysena buvo iškeverzota:

„Miz Lokit".

— Kas tai? — paklausė Lorena ir vėl pasižiūrėjo į indėno veidą.

— Manau, kad kažkas, kas priklauso jums.

Lorena atrišo virvelę ir išvyniojo popierių. Šalto vėjo papūsta jos rankoje suplazdėjo ryškiaspalvė kaklaskarė, kuria Lorena buvo sutvarsčiusi Pamišėlio Džeko kulkšnį. Sulankstydama kaklaskarę Lorena ant jos nepastebėjo jo-

kio kraujo pėdsako. Ji vos pastebimai šyptelėjo. Kas galėjo pamanyti, kad tas atsiskyrėlis taip rūpestingai išplaus jos kaklaskarę! Įdomu, ar kas nors matė Pamišėlį Džeką, kai jis atnešė tą ryšulėlį? .

Staiga Lorena pajuto į ją atkreiptą įdėmų Torno žvilgsnį.

— Tikriausiai aš ją kažkur buvau pametusi,— mikčiodama burbtelėjo ji.— Manau, kad kažkas ją surado ir... grąžino. Dėkoju jums.

Indėno veidas tebebuvo nepermanomas, bet Lorena numanė, kad jis žino kur kas daugiau, negu nori parodyti. Tornas jai nieko neatsakė, bet staigiu linktelėjimu davė suprasti, kad jos padėka yra priimta. Lorena net nepastebėjo, kaip jis dingo vis tamsėjančioje prietemoje.

* * *

Trečioji vasario savaitė pasižymėjo tikra sniego pūga, prieš kurią pūtė šaltas šiaurės vėjas su smulkiu lietumi. Žemę padengė šlapias sniegas, susimaišęs su purvu.

Pradėjus temti, pūga dar labiau įsisiautėjo. Glorija, Marija ir Lorena tyliai sėdėjo prie židinio, mėgaudamosi šiluma ir jaukumu. Vaikai jau buvo paguldyti miegoti. Glorija liūliavo mažąją Loreną, vėliau atidavė ją bendravardei. Ši švelniai glostė tamsius plaukus ant mažytės galvutės, kuri gulėjo ant jos krūtinės. Glorija tuo metu žindė Bendžaminą, turintį labai gerą apetitą, o Rudis ir Marija su grauduliu žiūrėjo į jas.

Visi jie išgąstingai pašoko, išgirdę sunkius žingsnius prieangyje. Rudis tylėdamas pasiekė revolverio dėklą, kabėjusį ant židinio lentynos, išsitraukė revolverį ir jau ėjo prie durų, kai jos atsidarė ir į kambarį įsiveržė šaltas vėjas su sniegu.

21 SKYRIUS

Durys greitai užsidarė ir ant slenksčio liko aukšta apsimuturiavusi figūra. Įėjusysis lėtai atsisuko ir Lorenai užėmė kvapą. Džeredas į ją žiūrėjo išplėtęs akis. Jis pamatė žmonos reakciją ir nevalingai atsiduso. Lorena bu-

vo nepaprastai graži: židinio ugnies apšviesta, su ant pečių krintančiais plaukais, su naujagimiu, kurį glaudė prie savo krūtinės.

— Dieve Visagali, Džeredai, tu — siurprizų meistras! — linksmai nusijuokė Rudis, patapšnojęs broliui per nugarą.— Aš juk vos nenušoviau tavęs, kvailas šunsnuki. Tu pasirinkai grįžimui namo pačią tinkamiausią naktį, kai įsisiautėjo pirmoji šią žiemą tokia smarki pūga.

Džeredas krėstelėjo galvą tarsi norėdamas taip sukaupti savo mintis.

— Aš... aš nemaniau, kad oras pasidarys toks blogas, kol neatjojau pusės kelio.

— Mes džiaugiamės, kad tu grįžai, Džeredai.— Marija meiliai žiūrėjo į jį ir Džeredas labai maloniai jai nusišypsojo.

— Tai nėra pats protingiausias tavo poelgis gyvenime, bet aš džiaugiuosi tave matydama.

Glorija jau ėjo prie jo, plačiai išskėtusi rankas. Ji dar tebepyko ant Džeredo dėl Lorenos, bet nusprendė laikinai visa tai pamiršti.

— Ką gi, leisk pasižiūrėti į tave, sesute. Tu kuriam laikui vėl pasidarei grakšti. Leisk man tave apkabinti, kol Rudis vėl neprikimšo tavęs.

Nepaisydamas Glorijos protestų, Džeredas stipriai apkabino ją.

— Ateik pasižiūrėti, kas čia pas mus yra,— išsilaisvinusi iš Džeredo glėbio pakvietė Glorija.

Ji Bendžaminą buvo paguldžiusi į vieną iš dviejų lopšelių prie židinio, kur kūdikiai miegojo dieną, kai jiems leido jų broliukai ir sesutės. Džeredas pasilenkė viršum lopšio ir nedrąsiai paglostė kūdikio skruostelį.

— Kas tai? — paklausė jis pašnibždomis.

— Tai Bendžaminas,— išdidžiai atsakė Marija.

— O štai čia Lorena,— tarė Glorija rodydama į kūdikį, kurį dar vis tebelaikė ant rankų jo žmona.

Lorena buvo tiesiog priaugusi prie krėslo, negalėdama atitraukti žvilgsnio nuo savo vyro, kol jis sveikinosi su kitais šeimos nariais. Džeredė ėmė rengtis nebereikalingus drabužius. Jis nusirišo skepetą, kuria buvo perrišta skrybėlė, ir perbraukė ranka per ilgus, nepaklusnius, dar vis

drėgnus nuo sniego plaukus, nusimetė nuo pečių šiltą apsiaustą. Kai Džeredas buvo pasilenkęs viršum Bendžamino, Lorena pamanė, kad jis sublogo, veidas sulyso. Šeriai ant jo veido buvo ne mažiau kaip vienos paros.

Tačiau tai buvo Džeredas. Ir jis buvo čia.

Džeredas pritūpė šalia jos ir per kūdikio galvelę pasižiūrėjo į jos pilnas ašarų akis. Tarp jų prasidėjo pokalbis be žodžių, kur kas reikšmingesnis, negu jie būtų kalbėję garsiai.

— Lorena ją ir priėmė, todėl mes mergytę pavadinome Lorena,— pasakė Marija.

— Tu priėmei naujagimį? — tyliai ir nepatikliai paklausė Džeredas žmonos.

Lorena linktelėjo rodydama jam mažytį ryšulėlį. Džeredas paėmė mažytį kumštelį ir nusišypsojo, kai kūdikis lūpomis ėmė čiulpti orą.

Žiūrėdamas Lorenai į akis, Džeredas lėtai išsitiesė. Atsigręžęs į brolį, jis plačiai išskėtė rankas ir pakėlė akis į lubas.

— Na, ar bus tam galas? Dvynukai! — Plačiai šypsodamasis jis patapšnojo Rudžiui per nugarą.— Atrodo, kad aš turiu pretekstą išgerti.

— Nori tikėk, nori ne, bet aš dar kaip reikiant neatšvenčiau šito įvykio, vis laukiau tavęs.

— Tu alkanas, Džeredai? — paklausė Marija.

— Taip, bet iš pradžių man reikia sušilti. Taip šalta, kad galima viską nušalti... na, labai šalta,— negrabiai baigė jis ir visi ėmė juoktis.

Kol buvo kalbama apie rančos reikalus, Džeredas ir Rudis išgėrė po dvi taureles viskio.

Glorija su Lorena išnešė dvynukus į miegamąjį, kuriame laikinai miegojo ir tėvai. Marija, iš eilės pabučiavusi Rudį ir Džeredą, nuėjo į savo kambarį.

Po kurio laiko ir Glorija susiruošė juos palikti.

— Atleisk man, Džeredai, bet tu neįsivaizduoji, kaip nukamuoja dvynukai. Pasimatysime rytoj ir tu man papasakosi viską, kas dedasi Ostine.

Ji pasilenkė ir pabučiavo jam į skruostą. Džeredas garsiai plaukštelėjo jai per užpakalį.

— Džeredai Loketai, čia sėdi mano vyras,— pasipiktinusi pasakė Glorija.

— Iš tikrųjų! Na, padarykime ką nors tokio, kas priverstų Rudį iš tiesų pavyduliauti.

— Tu! Tu nepataisomas!

— Taip, bet tu vis dėlto myli mane.

Jis nusišypsojo pačia žavingiausia šypsena.

— Truputį,— pritarė stengdamasi nenusikvatoti Glorija.— Eime, Rudi?

— Tuojau pat,— atsiliepė Rudis ignoruodamas žmonos nepasitenkinimą.

— Aš esu alkanas, Lorena. Ar tu negalėtum paruošti man ko nors užkąsti?

Lorena suprato, kad vyrai nori pasilikti vieni. Neparodžiusi nuoskaudos, ji tyliai linktelėjo ir išėjo į virtuvę.

Lorena pašildė sriubos, kurios puodas tebestovėjo ant krosnies, storomis riekėmis priraikė ką tik šiandieną iškeptos duonos, pripylė puoduką garuojančios kavos ir šiek tiek pagalvojusi padėjo ant lėkštės didelį gabalą obuolinio pyrago, kurį neseniai buvo iškepusi.

Vyrai tyliai kalbėjosi, beveik susiliesdami vienas su kitu galvomis ir pasikeitę supratingais žvilgsniais tuojau pat nutilo, kai tik ji įėjo. Lorena numanė, kad jie, pasitaikius pirmai progai, pratęs pokalbį.

— Rudi,— pasigirdo graudus balsas iš miegamojo.— Prašom eiti į lovą. Man šalta.

Rudis atsistojo ir įmetęs cigarą į židinį pasirąžė visu kūnu, kartu pabrėžtinai plačiai nusišypsojo.

— Mažyliams vos sukako trys savaitės, o ta moteris jau manęs nebepaleidžia iš rankų.— Jis patraukė pečiais ir su apsimestinių bejėgiškumu atsiduso:— Na, ką čia gali padaryti toks vaikinas kaip aš?

Jis mirktelėjo Džeredui ir labai rimtai nusiteikęs nuėjo į miegamąjį pas jo laukiančią žmoną.

Džeredas kažką numykė ir ėmė valgyti. Lorena buvo pastačiusi padėklą ant mažo žemo staliuko prie židinio. Jeigu jis ir atkreipė dėmesį į perdėm garsų lėkščių skambtelėjimą, tai apsimetė, kad nieko nepastebėjo. Džeredas suvalgė kelis šaukštus deginančiai karštos sriubos, visai nekreipdamas dėmesio į žmoną. Jo tyčinio ir apsimestinio

abejingumo suerzinta Lorena ūm rūtinės, o jo ranka guli durų. gelbėdamasi nuo šal-

— Lorena! i buvo glaudžiai

Didelėmis pastangomis Lorena susivaldė iojo net kruste-siautėjusį pyktį ir atsigręžė į vyrą.

— Taip. Lorenos

Minutę jis tylėdamas spoksojo į žmoną. Visa jos vse. veido išraiška rodė pasiruošimą kovai, bet su savo vilno-niu chalatu ir šlepetėmis ji buvo gležna ir pažeidžiama. Ant tos gražios kovotojos pečių gulėjo vešlių juodų plaukų bangos.

— Kaip tu čia gyvenai?

Lorena sukryžiavo rankas ant krūtinės ir liūdnai nusijuokė.

— Nė vienai sekundei nepatikėsiu, kad tai tave iš tikrųjų domina, bet atsakysiu mandagiai, kaip esu išmokyta: aš čia jaučiuosi puikiai, o tu?

Nustebęs Džeredas pakėlė antakius.

— Aš jaučiuosi puikiai. Tačiau prašom nespręsti už mane. Aš tau nesu abejingas, visai ne.

— Tokiu atveju man belieka daryti prielaidą, kad visi tavo laiškai kažkur klaidžioja nepasiekę adresato.

Lorena pati neapkentė savęs dėl tokio sarkastiško tono, bet ji pyko ant vyro ir tam turėjo teisę.

— Tikiuosi, kad tavo reikalai Ostine klostosi gerai?

Jis skubiai nuleido akis į padėklą su valgiais.

— Taip, kai kas sekasi neblogai.

Dabar jau užpyko Džeredas ir Lorena tai suprato iš jo balso.

— Neabejoju, kad tu esi patenkintas. Manau, kad man laikas į lovą. Šiandieną mes vežiojome kieme vaikus rogutėmis ir aš pavargau.

— Tokiu atveju eik, aš pats nukraustysiu indus.

— Tikiu, kad Glorija tai įvertins. Labos nakties.

Jis kažką burbtelėjo nežiūrėdamas į žmoną. Nuo liepsnos žaismo židinyje ant Džeredo veido krito fantastiški atšvaitai, jis Lorenai staiga pasirodė senstelėjęs. Ryškios raukšlės tęsėsi nuo nosies sparnelių iki burnos kampučių, akys skendėjo tamsiuose ratiluose. Ji karštai panoro pri-

— Džeredai Loketai, ·̓ taip pasielgusi, ūmiai apsisuko nusi pasakė Glorija.

— Iš tikrųjų! Ŋ patogiai įsitaisiusi po antklode ir apverstų Rudį iš tı, jog atsidaro durys.

— Tu! Tı atsisėdo lovoje, iki smakro užsitempė ant-

— Ta pasipiktinimu įžiūrėjo vidury miegamojo sto-Ji žeredą.

— Ką tu čia sau leidi?

Net nepažvelgęs į žmoną, jis atsisėdo ant otomanės ir ėmė traukti nuo kojų aulinius batus.

— Jeigu aš gerai atsimenu, tai čia yra mano miegamasis mano namuose. Šiandieną labai šalta naktis ir aš neketinu kur nors kitur ieškoti sau nakvynės. Jeigu tavo jautrią širdelę įžeidžia perspektyva miegoti, aš pabrėžiu, miegoti su manimi vienoje lovoje, tai aš siūlau tau persikelti į bet kurį kitą kambarį. O šis — priklauso man.

Jis nusimovė puskojines, nusivilko marškinius ir jau atsisegė diržo sagtį.

Lorena įsikniaubė į pagalves, galvą užsiklojo antklode, susirietė lovos kamputyje ir atgręžė jam nugarą. Ji girdėjo, kaip į grindis trinktelėjo metalinė sagtis ir Džeredas nušlepsėjo prie židinio. Liepsnos liežuviai apšvietė kambarį, vadinasi, jis į židinį įmetė dar kelias plauskas. Žingsniai priartėjo prie lovos, sugirgždėjo atidaromos skrynios dangtis ir ji staiga pajuto, kad antklodė pasidarė sunkesnė.

Lorena truputį pramerkė akis. Viršum antklodės gulėjo didelis kailinis pledas.

— Tai Tornas man padarė. Po juo mes jausimės kaip skrebučiai ant keptuvės.

Džeredas kilstelėjo antklodę ir Loreną nukrėtė šaltis, bet vyras greitai atsigulė ir jai vėl pasidarė šilta.

— Labos nakties, Lorena,— pasakė jis.

Ji gulėjo labai tyliai ir neatsakė. Džeredas nusijuokė ir nusigręžė nuo jos stengdamasis patogiau įsitaisyti šiltame guolyje. Praėjo kelios minutės ir Lorena išgirdo jo lygų, ramų kvėpavimą.

Ji ilgai negalėjo užmigti. Tačiau pagaliau nuovargis paėmė viršų.

Lorena nubudo netikėtai ir iš karto neįstengė suvokti,

kodėl jos galva ilsisi ant vyro krūtinės, o jo ranka guli ant jos nugaros. Galbūt miegodama, gelbėdamasi nuo šalčio, ji prisiglaudė prie vyro? Jų kūnai buvo glaudžiai prisispaudę vienas prie kito ir Lorena bijojo net krustelėti, kad nepažadintų Džeredo.

Nuo jo iškvepiamo oro judėjo plaukai ant Lorenos pakaušio. Duslūs vyro širdies smūgiai aidėjo jos ausyse. Lorena gulėjo tylėdama, susižavėjusi apžiūrinėdama vyro pečių ir krūtinės raumenis. Ugnis židinyje jau buvo beveik užgęsusi, baigė degti tik viena mažytė pliauskelė, iš kurios kartkartėmis iššokdavo kibirkščių gūsiai, trumpai apšviečiantys miegamąjį. Smakru atsirėmusi į nuogą Džeredo krūtinę, Lorena truputį kilstelėjo galvą ir pirštu perbraukė per šilkinius plaukus, nuo raktikaulių besidriekiančius vėduokliškai ir siauru pleištu nusileidžiančius pilvo link. Jos ranka slinko žemyn tol, kol pasiekė tokią vietą, kurioje ir sustingo. Tik tada Lorena pajuto, kad kvėpavimas viršum jos galvos, kaip ir širdies plakimas, pasidarė nebe tokie ramūs ir ritmiški. Ji akimirksniu pakėlė galvą ir sutiko gintarinių akių, ryškiai blizgančių gęstančio židinio šviesoje, žvilgsnį.

— Ak, Lorena, Lorena,— tarsi prašneko, tarsi sudejavo Džeredas. Ir tuojau pat jų lūpos susiliėtė: jie tirpte ištirpo tame bučinyje. Jis bučiavo žmoną godžiai, aistringai, o rankos jau traukė nuo jos plonus naktinius marškinius, pašalindamas paskutinę kliūtį.

Žiūrėdamas į švytinčias pilkas akis Džeredas paėmė jos ranką ir pabučiavo į delną, paskui nenuleisdamas nuo žmonos akių pakišo po antklode ir padėjo ant savo sustangrėjusio ir pakilusio penio. Džeredas neįstengė numatyti žmonos reakcijos ir bijojo, kad ji atitrauks ranką. Lorena įsitempė ir nervingai liežuvio galiuku lyžtelėjo išdžiūvusias lūpas.

Nebijok mylėti šito vyro, sakė jai Marija, Nebijok. Jos ploni piršteliai apglėbė stangrų vyro penį ir atsargiai, tiriamai glostė švelnią odą, atlikdama nuostabius atradimus.

Džeredas refleksiškai išlenkė nugarą ir entuziastingai aiktelėjo. Švelnūs piršteliai nustojo judėti ir Džeredas kilstelėjo galvą stengdamasis įžiūrėti žmonos veidą.

— Liesk mane, Lorena. Liesk, glostyk, kol numirsiu iš pasitenkinimo. Tu privalai mane visą pažinti,— trūkčiojamai kuždėdamas prašė Džeredas.

To aistros kupino maldavimo padrąsinta, ji glostė tol, kol pajuto, kad vyro ietigalis pasidarė drėgnas nuo brangaus geidulio nektaro.

— Dieve,— suvaitojo Džeredas ir pasilenkęs ant žmonos įsisiurbė į jos lūpas. Jo rankos suspaudė Lorenos krūtis ir pradėjo glostyti jas tokiu pat ritmu, kokiu glostė ir ji. Džeredas švelniai perbraukė pirštais per jos sustangrėjusius spenelius, tikrindamas, kaip jie reaguoja.

Vieną po kitos pažindama savo vyro kūno paslaptis, Lorena jautėsi vis laisviau ir drąsiau. Instinktas jai teisingai pasufleravo, kaip geriausiai suteikti vyrui malonumą, ir Džeredas žmonai atsidėkojo entuziastingu kuždesiu. Lorenos rankos glostė stangrius vyro sėdmenų raumenis, šlaunis, tvirtą ir raumeningą nugarą. Dabar ji drąsiai lietė vyro kūną, tyrė jį, o jos bučiniai buvo kupini tikros mylinčios moters aistros.

Vyro burna ir pirštai skatino jos geidulį, kankindami ir teikdami malonumą. Jie be paliovos glostė Lorenos kaklą, krūtis, pilvą tol, kol ji ėmė silpnai aikčioti.

— Apkabink mano kaklą,— sukomandavo Džeredas, pasikeldamas žmoną ant savęs. Jo pirštai rado jos moteriškumo slenkstį — ten, drėgnoje gelmėje, viskas pulsavo. Švelnūs, šilti lapeliai, praleidę vyro pirštus, susiglaudė ir pirmas jų prisilietimas sukėlė tokią reakciją, tarsi ją būtų palietusi elektros srovė.

Lorenos akys plačiai atsimerkė iš nuostabos, o kūną pradėjo mėšlungiškai traukyti.

— Džeredai,— sušnibždėjo ji dusdama.

Tada vyras į tą drėgną olą įvedė savo stangrų penį, kuris susilietė su stebuklingiausia moters kūno vieta. Stengdamasi neprarasti kontakto, Lorena jautė, kad jos gelmėje kažkas pampsta, atsiveria ir susiglaudžia, trumpą akimirką miršta ir vėl atgimsta.

Džeredas, kuriam ir anksčiau kartais pavykdavo pasižymėti savo vyriškais sugebėjimais, tik dabar, su šita

moterimi, judančia nepaprastai sutartinai su juo, patyrė tikrą meilės esmę.

Tik pamatęs iš laimės švytintį žmonos veidą, kai ši pajuto didžiausią malonumą, kurį jis įstengė sužadinti, Džeredas patyrė duodančiojo džiaugsmą ir pasitenkinimą. Ir jis užpildė ją visą savimi, nepalikdamas vietos abejonėms ir baimei, kurie anksčiau juos skyrė.

Lorena nepaleido vyro iš savo glėbio, jos aistra buvo tokia pat galinga, kaip ir jo; vieną nuostabią akimirką jų saldus malonumas susiliejo į vieną, nustumdamas į šalį viską pasaulyje. Liūdesį pakeitė džiaugsmas, abejones — pasitikėjimas, jų susiliejimas nebepaliko vietos vienatvei ir neryžtingumui, amžiams sujungdamas juos pareigoms, kurių pagrindas buvo abipusė meilė.

Po liepsningo protrūkio, tebekrečiančio jų kūnus, Lorena ir Džeredas dar kurį laiką gulėjo apsikabinę. Vyras pasižiūrėjo į žmonos veidą ir švelniai ranka perbraukė per išsidraikiusias jos tamsių plaukų sruogas. Nuslinkęs nuo žmonos, jis padėjo galvą ant jos krūtinės ir liežuviu palietė jos rausvus, dar stangrius spenelius.

— Nuostabi, nuostabi moteris.

Džeredas jau buvo beveik užmigęs, kvėpčiodamas jos drėgno kūno aromatą, kai išgirdo meilų kuždesį, panašų į lengvo vėjelio judinamų lapų šnarėjimą:

— Džeredai, aš myliu tave.

Snigo iki kitos dienos vidurdienio. Sniego danga pasiekė šešių colių storį: tai buvo neįprasta toje Teksaso dalyje. Aplinkui „Kipointą" plytėjo pasaulis, užtiestas plačiu baltu užtiesalu, akinamai švariu ir minkštu.

Lorenos ir Džeredo miegamasis tapo draudžiama zona kitiems namo gyventojams. Kai jaunieji Loketai neatėjo pusryčiauti ir Glorija pamatė prie durų kabantį Džeredo apsiaustą, tai galėjo reikšti tik vieną dalyką — jis neišėjo nakvoti į baraką, todėl ją apėmė nepaprastas džiaugsmas. Glorija uždraudė Rudžiui ir vaikams net priartėti prie jų miegamojo durų. Rudį visa tai nepaprastai pralinksmino, o širdies gilumoje jis nuoširdžiai džiaugėsi, kad jo brolis, matyt, užmezgė gerus santykius su savo gražuole žmona.

Vėliau, kai šalia nebebus Glorijos, jis dar neatsisakys malonumo paerzinti brolį.

Šiedu, esantys užrakintame miegamajame, tikrų tikriausiai visiškai nesidomėjo kitų namo gyventojų nuomone. Tiesą sakant, jaunieji Loketai buvo tiek užsiėmę vienas kitu, kad tiesiog pamiršo, jog namuose dar kas nors yra. Trumpai numigę, jie ilgai šnekėjosi: Lorena papasakojo Džeredui apie savo vienatvišką vaikystę, apie santūrų, nebendraujantį su žmonėmis tėvą, o Džeredas — apie Beną ir kare žuvusį savo draugą Aleksą.

Per visus pažinties mėnesius jie nė karto nekalbėjo apie asmeninius dalykus, išskyrus trumpą pokalbį bibliotekoje Koronade. Dabar jie pasakojo vienas kitam apie tai, kas ką mėgsta valgyti, apie mėgstamus ir nemėgstamus dalykus, nuogąstavimus ir būgštavimus, gimimo dienas, atskleisdami tas savo asmens savybes, kuriomis kiekvienas žmogus išsiskiria iš kitų.

Įdienojus pasigirdo beldimas į duris. Du susiglaudę kūnai šiek tiek sujudėjo, aiškiai nenorėdami atsiskirti toliau negu per colį. Pagaliau Džeredas nepatenkintas burbtelėjo, išlindo iš po antklodės ir priėjo prie durų. Jis visai nesidrovėjo savo nuogumo, o Lorena taip pat ramiai žiūrėjo į vyrą, žavėdamasi jo grožiu.

— Kas yra? — paklausė jis stovėdamas prie durų.

Niekas neatsakė. Džeredas pravėrė duris ir pasižiūrėjo pro plyšį. Už durų nieko nebuvo. Staiga jis nusijuokė.

Lorena atsisėdo nesuprasdama, kas galėjo taip pralinksminti jos vyrą.

Pritūpęs Džeredas pakėlė nuo grindų padėklą su pusryčiais, koja uždarė duris ir nušlepsėjo prie lovos.

Lorena pamatė lėkštes su puikiai iškepta kiaušiniene, storus kumpio griežinius, biskvitų ir tortilją su lydytu sviestu, kavinuką su kava ir net ropinę viskio, be to, dar buvo padėtos servetėlės, stalo įrankiai ir taurės.

Jau anksčiau jie buvo atitraukę užuolaidas, kad galėtų pasigėrėti sniegu padengtomis kalvomis, o dabar Džeredas vėl jas užtraukė ir kambarys paskendo prieblandoje.

Saldžiai pasirąžęs kaip didelis plėšrus žvėris, jis plačiai nusižiovavo.

— Tau su manimi nuobodu? — šelmiškai paklausė Lorena, sukdama plaukų sruogą ant piršto.

Skubiai perbėgęs šaltomis grindimis Džeredas akimirksniu atsidūrė šalia lovos.

— Galimas dalykas. Ką tu dabar veiksi?

Išraudęs Lorenos veidas pasidarė rūstus.

— Nieko! — atsakė ji ir nusirito prie kito lovos krašto, suteikusi jam galimybę nekliudomai apžiūrinėti savo lygią nugarą, liekną liemenį, tolygiai pereinantį į apvalius klubus.

Džeredas nusijuokė, griuvo ant lovos ir užsivyniojęs ant rankos jos plaukų sruogą patraukė ją į save priversdamas Loreną atsigręžti. Ne visai suprasdama, kaip visa tai atsitiko, ji atsidūrė besėdinti ant vyro raita.

— Džeredai! — sušuko Lorena stengdamasi išsilaisvinti iš ją suspaudusių vyro rankų. Plačiai šypsodamasis jis prisitraukė prie savęs žmonos veidą ir privertė ją paklusti aistringam bučiniui.

Pagaliau Džeredas paleido ją ir neskubėdamas smiliumi apsuko ratą aplinkui vieną spenelį, paskui aplinkui kitą, dirgindamas ir jaudrindamas žmoną. Reakcija buvo labai staigi.

— Džeredai, aš... oi... ką aš darau... prašom.

— Daryk tai, ką jauti,— tarė jis pakeldamas galvą ir liežuviu liesdamas jos sustangrėjusius spenelius.

— Aš...

— Daryk tai, ką tau sako instinktas, Lorena.

Vyro rankos glostė jos šlaunis. Nykščiai įlindo į tarpukojį ir švelniai glostė jį. Nebepajėgdama priešintis ją apėmusiam geiduliui, Lorena pasikėlė ir leido peniui pasiekti jos gelmę.

— Dieve mano,— sukuždėjo Džeredas pro sukąstus dantis ir atsilošė ant pagalvės. Lorena judėjo ant jo tai aukštyn, tai žemyn, mėgaudamasi saldžiu malonumu jausti savo gelmėje stangrią vyro kūno dalį. Ji pirštais kedeno susivėlusius plaukus ant Džeredo krūtinės, dirgindama sustangrėjusius rudus spenelius. Pavargusi Lorena prigulė ant vyro krūtinės. Jos lūpos ieškojo jautrių veido ir kaklo vietų, lietė, bučiavo, kramsnojo.

Džeredo rankos stipriai suspaudė jos klubus. Jie nebepajėgė susilaikyti ir įvyko protrūkis. Vyras paleido visą sukauptą srovę, kuri, atrodo, nutekėjo moters gyslomis, apdegino kiekvieną nervą ir tai tęsėsi iki visiško jų nusilpimo.

Po kurio laiko Lorena klūpojo priešais vyrą ir šiltu drėgnu rankšluosčiu valė jo kūną nuo jų mylėjimosi pėdsakų.

Džeredas vėl nusižiovavo, kai ji numetė rankšluostį ant grindų. Švelniai lūpomis palietusi vyro lūpas Lorena sušnibždėjo.

— Vėl nuobodžiauji?

Džeredas nusišypsojo.

— Ne, aš tik mieguistas,— prisipažino jis.— Eikš arčiau prie manęs.

Jis patraukė žmoną į lovos vidurį, po antklode, ir įsitaisė šalia jos. Vyro krūtinės plaukai kuteno Lorenos nugarą, o ranka buvo apglėbusi jos liemenį. Ji pasislinko dar arčiau. Džeredas pabučiavo žmonos petį ir jie užmigo giliu miegu. Miegojo nesapnuodami.

Dabar sapnai nebeturėjo reikšmės.

Džeredas, klūpėdamas priešais židinį, mėtė į jį mažas pliauskeles, kol pagaliau jos užsidegė ryškia, linksma liepsna. Kad nesušaltų, jis buvo susisiautęs kailiniu pledu. Už užtrauktų storų užuolaidų viešpatavo tamsa. Jau buvo vėl naktis.

Lorena ant nuogo kūno užsimetė chalatėlį ir išlindo iš lovos. Šaltos grindys nutvilkė jos basas kojas, ji skubiai perbėgo per kambarį ir atsitupė šalia vyro.

— Ei, tu, sušalsi. Kodėl prireikė išlįsti iš lovos?

Džeredas apkabino žmonos pečius, norėdamas ją sušildyti.

— Dėl to, kad tu išlipai iš lovos,— nuoširdžiai atsakė Lorena.

Jos akyse blykčiojo liepsnos atšvaitai.

Džeredas stipriau prispaudė prie savęs žmoną ir jie abu ėmė tylėdami žiūrėti į ugnį.

Vyras susimąstęs pirštais kedeno jos plaukus.

— Džeredai?

— Hm!

— Tu negali įsivaizduoti, kaip išgąsdinai mane, kai aš pirmą kartą tave pamačiau.

Jis atsilošė.

— Išgąsdinau? — su apsimestiniu siaubu perklausė jis, žvaliai blizgančiomis akimis.

— Tu gulėjai kaip rąstas ant vežimo dugno. Aš anksčiau dar niekada nebuvau mačiusi nieko panašaus. Aš buvau suintriguota. Tavyje jaučiau kažkokią nežinomą jėgą, net... grėsmę... aš nežinau, kaip tiksliau pasakyti. O kai tu įsiveržei į mano kambarį, aš maniau, kad apalpsiu.

Jis tyliai nusijuokė.

— Tu mane irgi sudominai, nors aš gerai tavęs net neįžiūrėjau. Vėliau Pepė man pasakojo, kad begėdiškai nukritau ant tavęs.

Džeredas numykė ir stipriai apkabino žmoną.

— Aš norėjau, kad tu manęs bijotum, nes ir pats mačiau tavyje didelę grėsmę.

— Manyje? Grėsmę? Kaip tai?

Lorena nepatikliai žiūrėjo į vyrą.

Džeredas priėjo prie mažo staliuko, ant kurio išvakarėse buvo padėjęs viską, ką laikė kišenėse, ir pasiėmė cigarą. Brūkštelėjęs degtuką į židinį, jis užsidegė cigarą, lėtai užsitraukė ir išpūtė dūmus, nuplaukusius viršum jų galvų.

Dabar buvo pats laikas viską papasakoti.

— Aš buvau velniškai piktas ant tavęs, Lorena. Ne ant tavęs asmeniškai, bet iš principo ant kiekvienos moters, kurią man būtų taip atkakliai brukę, kaip bruko tave. Tą naktį, kai mirė Benas, mes susipykome. Aš nemanau, kad jis tada ketino man papasakoti apie savo planus dėl tavęs ir manęs. Jis tik pareiškė savo nepasitenkinimą mano neatsakingu elgesiu ir perspėjo, kad tai galiausiai mane atves į aklavietę.

„Tu dabar vyras, Džeredai,— kalbėjo jis,— tau laikas surimtėti ir elgtis kaip dera suaugusiam žmogui, o ne kaip laukiniam eržiliukui, pasiruošusiam nusisukti sprandą ir sunaikinti visa tai, ką aš ketinu tau palikti po mirties".

Džeredas vėl užsitraukė ir nukratė pelenus į židinį. Lorena tylėjo. Ji norėjo sužinoti, kas įvyko tą naktį, kodėl Džeredas neakivaizdžiai neapkentė jos.

— Tiesiog iš principo viskam prieštarauti aš nepritariau nė vienam jo siūlymui. Pagaliau jis nebesusitvardė ir pasakė tai, ko, galimas dalykas, iš anksto nenorėjo sakyti. Mergina, kurią aš turėjau pasitikti Ostine, buvo jo išrinkta man į žmonas. Jeigu aš pats nesiimsiu spręsti vedybų problemos, tai jis imsis tvarkyti šį reikalą. Benas tvirtino, kad tau apie jo planus nieko nežinoma. Aš nesusivaldžiau, išvadinau tave intrigante ir pavartojau dar kai kuriuos nepadorius epitetus.

Džeredas atitraukė žvilgsnį nuo židinyje liepsnojančios ugnies ir įdėmiai pasižiūrėjo į žmoną. Jo ranka buvo padėta ant Lorenos pakaušio, o nykščiu jis lietė jos pasmakrę.

— Matai, Lorena, visą gyvenimą tėvai mane naudojo kaip pėstininką savo žaidimuose, stengdamiesi su mano pagalba kuo daugiau įžeisti vienas kitą. Jeigu aš darydavau ką nors malonaus vienam, tai kitas įniršdavo. Jeigu aš išvykdavau į „Kipointą" kurį myliu, tai man, grįžusiam į Koronadą, motina kelias savaites priekaištaudavo. Vaikystė ir paauglystė man prisimena kaip viena ilga tėvų kova dėl įtakos man. Kuo vyresnis aš buvau, tuo mažiau mane tai jaudino. Aš stengiausi daryti tai, kas buvo man malonu, o į visa kita man buvo nusispjauti. Todėl man nesuteikė jokio džiaugsmo naujiena, kad jau išrinkta žmona. Be to, aš nežinojau, kokie buvo jos santykiai su mano tėvu.

Loreną apėmė meilė ir užuojauta tam sudėtingo gyvenimo žmogui, jos vyrui. Nenuostabu, kad jis sutiko ją susierzinęs ir su didžiule neapykanta.

— Suprantu, kodėl tave supykdė mano atvykimas,— pasakė Lorena ir su jį nustebinusiu įžvalgumu ramiai pridūrė:— Ar tu nori sužinoti, kodėl aš priėmiau Beno siūlymą, taip?

Džeredas neatsakė, bet iš jo tylėjimo Lorena suprato, kad taip iš tikrųjų ir yra.

Ji atsiduso ir pasižiūrėjo į savo rankas, kurios timpčiojo chalatėlio apačią.

— Džeredai, tarp jūsų tėvo ir manęs niekada nebuvo nieko neleistino. Mane patraukė jo energija, nepaprasta gyvenimo meilė. Jis man pasirodė esąs labai įdomus žmogus. Mergaitei, išaugusiai dvasininko šeimoje, su gerais, bet siauro akiračio žmonėmis, kurie domėjosi tik savo mažyčiu pasaulėliu, jis buvo tarsi jos mėgstamų knygų herojus. Žinoma, jo kvietimas atrodė visai neįgyvendinamas ir aš niekada jo nebūčiau priėmusi, jeigu ne vienas įvykis, kuris atsitiko praėjus kelioms dienoms po Beno išvykimo.— Lorenos lūpos truputį virptelėjo, kai ji prisiminė Viljamą.— Patikėk manimi... priežastis, dėl kurios aš pasiryžau taip pasielgti... tas sprendimas buvo pamatuotas.

Džeredas kilstelėjo jos galvą už smakro ir pasižiūrėjo žmonai tiesiai į akis.

— Kas gi įvyko, mieloji, kas privertė tave palikti tuos pastoriaus namus?

Lorena pamėgino nusigręžti, bet Džeredas jai neleido ir privertė žiūrėti tiesiai į jo skvarbias akis.

— Reikalas tas, kad aš... Nejaugi tai turi tokią didelę reikšmę? — liūdnai paklausė ji.

— Taip.

Lorena vėl pabandė paslėpti akis, bet vyras jai neleido to padaryti.

— Prašom, Džeredai, paleisk mane.

Jis lėtai paleido žmonos ranką. Lorena nusigręžė nuo jo ir įsistebeilijo į židinio ugnį.

— Buvo vienas vyras, Viljamas Keleris. Jis... Prateriai buvo nusprendę, kad mes turime susituokti. Aš jiems be galo daug kartų sakiau, kad nesutinku, bet...— Lorenos balsas nutrūko ir ji giliai atsiduso. Ar ji gali Džeredui viską papasakoti? O gal jis staiga su pasibjaurėjimu nusigręš nuo jos, pasmerks, kaip ir jos globėjai?

— Tęsk,— tarstelėjo Džeredas.

Mikčiodama Lorena jam papasakojo viską: apie Viljamo užpuolimą, apie tai, kad jis apgavo Praterius, apie nesugebėjimą įrodyti savo nekaltumą.

— Po to man teko išvykti.

Kambaryje įsiviešpatavo ilga, sunki tyla. Lorena pasitraukė kelius ir padėjo ant jų kaktą. Ji bijojo netekti Džeredo, bet nesigailėjo, kad jam papasakojo visą teisybę.

Džeredo judesys buvo toks staigus, kad Lorena net krūptelėjo. Ūmiai atsistojęs, jis griebė diržą su revolveriu ir ėmė sukioti užvertęs galvą, ieškodamas skrybėlės.

— Džeredai?.. Ką... ką tu darai?

Jis jau stovėjo prie durų laikydamasis už rankenos. Atgręžęs rūstų, kupiną ryžto veidą su pavojingu blizgesiu degančiomis akimis, Džeredas išdrožė:

— Aš ketinu nušauti tą šunsnukį.

Nepaisydama viso momento rimtumo, Lorena nusišypsojo ir iš visos širdies nusikvatojo.

— Štai kaip? — Dabar jos akyse švietė džiaugsmas. Vadinasi, Džeredas pyksta ne ant jos, o ant Viljamo.

Džeredas nustebęs įsistebeilijo į žmoną ir staiga suvokė, kad stovi nuogas, tik su odiniu diržu su įdėklu ir ant galvos užsimauta skrybėle. Jam neliko nieko kito, tik nusijuokti kartu su Lorena.

— Tu manai, kad jis yra vertas to, jog tu nuogas bėgtum į pūgą? — Jos akys juokėsi.— Jis apskritai nieko nevertas.

Džeredas akimirksniu nusisegė diržą, nusiėmė skrybėlę ir pačiupo žmoną į glėbį anksčiau, negu ši suspėjo suvokti, kas dedasi.

— Aš užmušiu kiekvieną, kas tave palies, prisiekiu.

Džeredas tai pasakė žmonai tiesiai į ausį, prispaudęs jos galvą prie savo krūtinės, ir jo balsas nuskambėjo kaip griaustinio griausmas.

Vyras pasilenkė ir pabučiavo žmoną apdegindamas jos lūpas, tarsi dėdamas savo įdagą. Jų lūpos susispaudė, liežuviai ieškojo vienas kito, susirado ir teikė abiem didžiulį malonumą.

Lorenos pirštai įsipainiojo į vešlius vyro plaukus. Prisispaudusi prie Džeredo, ji sušnibždėjo:

— Džeredai, patikėk, mūsų santykiuose su Benu nebuvo nieko seksualaus. Man jis buvo veikiau švelnus, mylintis tėvas, kokio aš niekada neturėjau. Nuo tos dienos, kai pamačiau tave savo kambario duryse, panašų į benamį valkatą, tu vienintelis buvai mano mintyse. Ar

prisimeni, kaip tu mane pabučiavai tą rytą, kai Olivija pasakė, kad mes turime susituokti? Iki to bučinio aš net neįsivaizdavau, kokius jausmus gali patirti moteris, bučiuodamasi su vyru.

Džeredas vėl suėmė rankomis žmonos galvą ir priartėjo prie jos lūpų. Lorenos lūpos prasivėrė švelniam, minkštam vyro bučiniui. Tačiau, kaip ir anksčiau, ramus šventumas užleido vietą aistrai, o kai Džeredas Loreną pasiguldė ant kailinio pledo priešais židinį, ji jau visa degte degė nuo geidulio. Juodi plaukai kaip vėduoklė išsidraikė aplinkui jos galvą.

Džeredo rankos įslinko į chalato skeltuką ir atidengė žmonos krūtis. Švelniai paglostęs kiekvieną krūtį, jis pridėjo lūpas prie vieno, po to prie kito spenelio, palietė liežuviu dirgindamas ir jaudrindamas Loreną. Jos speneliai pritvinko ir drėgni žvilgėjo židinio liepsnos apšviesti.

Lorena entuziastingai aiktelėjo ir ėmė glostyti iškilią vyro nugarą ir pečius.

Jo bučiniai degino odą ir ta karšta bučinių grandinėlė leidosi vis žemiau ir žemiau, tamsaus trikampio tarp jos klubų link.

— Džeredai.— Ji rankomis pridengė minkštą tamsių plaukų lizdelį.

Džeredas pakėlė į žmoną nuo aistros apsiblaususias gintarines akis.

— Lorena, tu turi žinoti, kad aš nepadarysiu nieko, kas tau būtų nemalonu. Pasitikėk manimi.

Ji tylėjo žiūrėdama į vyrą išsigandusiomis, maldaujančiomis pilkomis akimis ir jis pakartojo:

— Pasitikėk manimi.

Lorena lėtai linktelėjo ir nesipriešino, kai Džeredas pabučiavo jos ranką, saugančią įėjimą į drėgną gelmę. Vyro lūpos buvo šiltos, teikiančios malonumą, ir Lorena pajuto, kad jos kūnas atsiliepia į jo kvietimą. Džeredas dar kartą pabučiavo ranką ir atsargiai nukėlė ją, po to Lorena pajuto vyro lūpas tarp savo šlaunų. Ją nutvelkė karščio banga ir iš burnos išsprūdo džiugus riksmas. Malonumas buvo toks galingas, kad Lorena jau nebegalėjo galvoti apie nieką, išskyrus vyro lūpas ir liežuvį.

Malonumas plūdo bangomis, reikalaudamas kur nors išsiveržti. Lorena graudžiai ištarė vyro vardą, vildamasi ir visa esybe trokšdama geidžiamo protrūkio. Džeredas užgulė ją ir Lorena labai dėkinga priėmė jį. Stangrus ir karštas penis staigiai ir giliai užpildė jos gelmę, pasiekdamas paslaptingiausią moters kūno vietą. Netrukus jų aistra pasiekė epogėjų ir prasiveržė liepsningu viesulu, sudrebinusiu vienas prie kito prisiglaudusius jų kūnus. Dar nepalikęs moters gelmės ir trūkčiojamai, nelygiai kvėpuodamas, Džeredas pasikėlė ant alkūnių ir pasižiūrėjo į žmonos veidą. Paskui pabučiavo kaktą, akis, lūpas.

— Nejaugi įmanomi tokie dalykai? — tarstelėjo Lorena.

— Taip, taip,— kuždėjo jis beveik liesdamas žmonos lūpas.

Meilės kupinu žvilgsniu Džeredas žiūrėjo į po juo gulinčią moterį. Ji buvo tobula ir ji buvo jo žmona.

22 SKYRIUS

Kitą rytą visa šeima su nuostaba spoksojo į Džeredą ir Loreną, kartu atėjusius pusryčiauti. Nuo smalsių žvilgsnių Lorena buvo suglumusi ir išraudusi, o Džeredas atrodė taip, kaip ir visada.

— Kodėl mums nėra stalo įrankių? — ruščiai paklausė jis ir Glorija iš karto nubėgo į virtuvę.

Džeredas žmonai atitraukė kėdę ir Lorena atsisėdo. Šelmiškai žaibuodamas akimis Rudis paklausė:

— Ei, broleli, ar vertėjo rizikuoti gyvybe per tokią pūgą, kad po to praleistum visą parą uždarytas?

Džeredas paėmė iš Glorijos pilną lėkštę ir atsakė:

— Taip, senokai manęs čia nebuvo. Kai aš grįžau į Koronadą ir sužinojau, kad... Lor... aš supratau, jog pats laikas atvykti ir čia įvesti tvarką. Aš nerimavau dėl „Kipointo".

— Labai malonu,— tebeerzino jį Rudis,— bet man atrodo, kad tu nerimavai ne tiek dėl rančos, kiek dėl Lorenos.

— Rudi! Tu glumini Loreną,— įsiterpė Glorija.

Džeredas padėjo šakutę.

— O žinai? Galimas dalykas, kad tu teisus.

Jis ūmiai pasisuko į žmoną ir apėmęs rankomis jos liemenį stipriai pabučiavo į lūpas. Vaikai susižavėję suspiegė ir netrukus visa šeima nuoširdžiai kvatojosi, neslėpdama savo džiaugsmo. Marija meiliai žiūrėjo į juos.

Pagaliau Džeredas paleido Loreną, Glorija susodino vaikus prie stalo ir visi puolė valgyti.

Sugavęs Lorenos žvilgsnį, Džeredas linksmai mirktelėjo jai ir suspaudė po stalu jos kelį.

Nuo šiltos Teksaso saulės sniegas greitai tirpo. Kas rytą broliai apjodavo rančos ribas. Vakerai pagaliau rado sau darbo: atstatinėjo audros išverstas užtvaras ir ieškojo žuvusių gyvulių.

Kartą Lorena paprašė, kad Džeredas ir ją pasiimtų kartu. Maždaug už mylios nuo rančos jie aptiko vienos iš geriausių Loketų karvių skerdieną. Geriausi gabalai buvo išpjauti, o likusi skerdienos dalis — palikta pūti.

— Velniai griebtų! — nusikeikė Džeredas.— Kas, tegu būna prakeiktas, galėjo taip padaryti?

— Tai ne Pamišėlis Džekas. Jis niekada nepalieka nė kąsnelio mėsos,— atsakė Rudis.

— Ne, misteris Terneris nebūtų taip pasielgęs,— jam ramiai pritarė Lorena.

Nustebę vyrai pasižiūrėjo į ją ir Lorena jiems papasakojo, kaip buvo susitikusi su atsiskyrėliu ir išlaisvino jo koją iš spąstų.

— Laimė, aš prieš oro pabjurimą jam nugabenau šiek tiek maisto. Tačiau jis nieko panašaus nebūtų padaręs, net jeigu ir būtų buvęs labai alkanas.

— Tu nori pasakyti, kad matei Pamišėlį Džeką ir kalbėjai su juo? — nustebęs paklausė Rudis. Jam pačiam dar niekada nebuvo pavykę pamatyti Džeko Ternerio.

— Taip.

— Aš išsiaškinau, kad mano žmona labai sugeba kontaktuoti su įvairiais žmonėmis, ypač su valkatomis, nelaimingais ir nusivylusiais.

Džeredas kalbėjo pašaipiu tonu, bet jo žvilgsnyje buvo matyti pagarba. Grįžusiam į Koronadą sūnui Olivija

išūžė ausis apie Lorenos labdaringą veiklą Pueble. Ji nesuprato, kad visi tie pasakojimai tik dar labiau sustiprino jam Lorenos ilgesį ir vienišumo jausmą. Jis buvo suglumęs ir nusivylęs Lorenos išvykimu į „Kipointą". Dabar žiūrėdamas į žmoną šiltesniu žvilgsniu Džeredas pasakė:

— Jeigu jau kam ir buvo lemta įsigauti į Džeko Ternerio gyvenimą, tai, žinoma, tik Lorenai.

— Vis dėlto tai dar nepateikia atsakymo į klausimą, kas nugalabijo mūsų karvę,— garsiai svarstė Rudis.

— Galbūt kas nors iš Dankeno gaujos,— padarė prielaidą Džeredas.

— Tai visai panašu.

— Ar Lorena pasakojo, kad jie buvo pasirodę pas mus? — paklausė jo Rudis.

— Ką?

Rudis jam perteikė savo pokalbį su Dankenu, tik praleido įžeidžiančias pastabas, kurias Dankenas ir jo sesuo skyrė Lorenai. „Teisingai padarė,— pagalvojo ji,— Dievas žino, kaip visa tai būtų pasibaigę. Juk jis šoko nušauti Viljamo Kelerio, nuogas išlipęs iš lovos". Lorena nusišypsojo tai prisiminusi, bet garsus, piktas Džeredo balsas sugrąžino ją į tikrovę.

— Kodėl jūs man to nepasakėte anksčiau?

— Todėl, kad aš žinojau, jog tu būtent taip sureaguosi,— ramiai atsakė Rudis.— Manau, kad mums reikia būti atsargiems ir nenuleisti nuo jų akių. Tačiau aš nenorėčiau jų išprovokuoti dar didesnėms kvailystėms.

— Tiek to,— nenoriai pritarė Džeredas,— bet kitos vasaros pabaigoje jų nė kojos nebus mūsų žemėje. Kai bus nutiestas geležinkelis, vakerams nebereikės varyti gyvulių į Ostiną. Jie turės pakankamai darbo rančoje ir pirmiausia retins kedrų miškus. Mums nebereikės tų valkatų.

Jis dar kartą apžvelgė pusiau supuvusią skerdieną ir paleido šuoliais Čardžerį.

Kitą smūgį Vatas Dankenas smogė greitai ir garantuotai; tas smūgis buvo negailestingas. Pasakyti, kad jis atkreipė Loketų ir Mendesų dėmesį,— reiškia nieko nepasakyti. Visiems tapo aišku, kad turima reikalų su siaubingu ir klastingu priešu.

Lorena ir Marija susitarė susitikti anksti rytą arklidėje ir joti pasijodinėti. Jos jau seniai būtent tokiu laiku jodinėjo.

Lorena per kiemą nuėjo prie arklidžių. Ji buvo apsirengusi juodu zomšiniu jojikės sijonu ir striuke, apsiavusi juodos minkštos odos auliniais batais ir mūvėjo tokiomis pat pirštinėmis. Tas kostiumas buvo pavėluota Džeredo dovana Kalėdų proga. Ji užsimetė ant galvos ilgą vilnonę serapę *, kurią pasiskolino iš Glorijos ir, žinoma, užsirišo ant kaklo mėlyną šilkinę kaklaskarę. Rytas buvo šaltas ir Lorenai kvėpuojant iš jos burnos veržėsi garai. Arklidės durys buvo uždarytos.

„Keista,— pagalvojo ji,— galbūt Marija pridarė arklidės duris nuo vėjo. Tačiau vėjo nėra." Lorena pagreitino žingsnius.

Durys buvo sunkios ir jai prireikė kelis kartus visa jėga patempti už rankenos. Viduje buvo tamsu ir tylu, tik girdėjosi neramus arklių trepsėjimas.

— Marija! — Per Lorenos nugarą nubėgo šiurpuliai, neturintys nieko bendra su šaltu oru, ir jai staiga pasidarė baisu įeiti į arklidės vidų. Lorena nesąmoningai žvilgtelėjo į namą. Visur buvo ramu. Džeredą ji paliko miegantį. Elena su Karlosu dar nebuvo atvykę imtis savo įprastų darbų.

— Marija! — vėl pašaukė Lorena melsdama Dievą, kad jai atsilieptų pažįstamas švelnus balsas. Įveikusi baimę, Lorena peržengė arklidės slenkstį.

Marija gulėjo už kelių žingsnių nuo durų. Net tamsoje Lorena galėjo įžiūrėti ryškų kraujo klaną prie nejudančio kūno.

Jos riksmas perskrodė ryto tylą. Prispaudusi rankas prie burnos, ji stovėjo negalėdama pajudėti iš vietos. Nuo barako pusės, kur miegojo vakerai, pasigirdo balsai, prislopinti keiksmai, bėgančiųjų kojų trepsėjimas. Teberėkdama Lorena puolė pasitikti pusnuogių, mieguistų vyrų.

Ji tiesiog susidūrė su Rudžiu, kuris nustūmė ją į šalį ir puolė prie motinos. Stiprios rankos apglėbė Loreną už pečių.

— Nežiūrėk ten! — sušuko Džeredas.

* Serapė — vilnonė antklodė arba ryškiaspalvis šalikas.

Rudis atsiklaupė ir atsargiai pavertė Marijos kūną. Džeredas pavėlavo perspėti. Lorena pamatė perpjautą Marijos gerklę, iš kurios pulsuodamas tekėjo kraujas.

Ji vėl suritko. Džeredas prispaudė jos veidą prie savo nuogos krūtinės, nutraukdamas beviltišką žmonos riksmą. Prilaikydamas jos krintantį suglebusį kūną, Džeredas nuvedė Loreną nuo arklidės, o jiems iš paskos sklido žemas, širdį veriantis gyvuliškas Rudžio riksmas.

Glorija ir užsimiegoję vaikai susimetė į krūvą prieangyje. Glorijos lūpos buvo baltos, plačiai atmerktos akys — klausiamai sustingusios.

— Marija,— tik tiek tepasakė Džeredas.

Glorija stipriai užsimerkė iš karto suvokusi, kad girdi širdį veriančią vyro raudą.

— Vaikai, eikime į vidų,— tarė ji ir kreipdamasi į Džeredą pridūrė:— Aš išvirsiu kavos.

Jis trumpai linktelėjo, tempdamas Loreną į vidų. Ji tylėdama sustojo tarpduryje ir laukė, kol Džeredas apsirengs. Jie abu įėjo į svetainę ir Džeredas atsiklaupęs priešais židinį ėmė kurti ugnį.

Lorena krūptelėjo iš netikėtumo, kai didžiulė Rudžio figūra pasirodė tarpduryje, užstodama silpną auštančios dienos šviesą.

Ašarų ant jo veido nebebuvo. Šaltose, rūsčiose akyse kunkuliavo nesutramdoma neapykanta. Jis numetė ant grindų kažkokį daiktą ir Lorena su siaubu atšoko jau įspėdama, kas tai yra. Džeredas pasuko galvą ir pasižiūrėjo į grindis. Ten gulėjo apnešiota taukuota skrybėlė, kuri puošė Vato Dankeno galvą.

— Eini su manimi? — paklausė Rudis brolio.

— Einu,— ramiai atsakė Džeredas.

Netarę daugiau nė žodžio, jie nuėjo per vestibiulį prie savo miegamųjų durų. Iš virtuvės pasirodė Glorija su kavinuku ir trimis alaviniais puodukais. Įbedusi žvilgsnį į gulinčią ant grindų skrybėlę, ji padėjo kavinuką bei puodukus ant pietų stalo ir atsigręžė į stovą su šautuvais.

Lorena nustebusi stebėjo, kaip Glorija kruopščiai vieną po kito patikrino šautuvus, užtaisė juos ir vėl pastatė į vietą.

Svetainėje pasirodę Džeredas su Rudžiu prisidėjo prie Glorijos ir jie darė savo darbą tyliai, kaip gerai apmokyti kariai, besiruošiantys kautynėms.

Kai viskas buvo paruošta, Rudis prisitraukė Gloriją prie savęs ir stipriai apkabino.

— Ją atneš vakerai, kai mes išvyksime... Pasirūpink ja.

Jis skubiai pabučiavo žmoną į lūpas ir išėjo iš kambario.

Džeredas atgręžė Loreną veidu į save. Jo bučinyje susiliejo skausmas, meilė ir įtūžis. Jis beveik atstūmė ją nuo savęs ir išėjo paskui brolį. Lorena puolė paskui juos.

Kieme būriavosi vakerai. Tornas, kurio ereliškas profilis dar labiau išryškino griežtus veido bruožus, laikė paruoštus žirgus. Čardžeris koja trynė suplūktą kiemo žemę. Rudis ir Džeredas vienu metu įsėdo į balnus. Komančis užšoko ant žirgo nesinaudodamas balnakilpėmis. Rudis nežymiu linktelėjimu davė ženklą savo mažai kariuomenei, staigiai timptelėjo pavadį ir šuoliais nulėkė prie vartų. Iš abiejų jo pusių jojo Tornas ir Džeredas, o iš paskos — vakerai.

Lorena ūmiai pasisuko ir atsidūrė akis į akį su Glorija, ką tik išėjusia iš prieangio.

— Glorija, tu gi neleisi...

— Jie privalo taip pasielgti, Lorena,— pasakė ši ramiai ir santūriai.— Eime, mes irgi turime reikalų.

Laikrodis tiksėjo lėtai ir monotoniškai. Siaubą, kurį patyrė Lorena, pamačiusi Mariją kraujo klane, nustelbė suvokimas to, kad ji, galimas dalykas, nebepamatys Džeredo gyvo. Broliai buvo kupini keršto troškimo ir ji žinojo, kad bus kruvinas mūšis. Ne, Dieve mano, ne, mintyse meldėsi ji, mechaniškai vykdydama visus Glorijos nurodymus.

Vienas iš seniausių vakerų atnešė Marijos kūną į namą. Ją paguldė ant lovos, kurioje kadaise ji miegodavo su Benu. Glorija ruošė Mariją šarvojimui. Lorena bijojo vėl pamatyti Mariją, bet žinojo, kad negali įžeisti Glorijos. Kartu su vaikais, atėjusiais atsisveikinti su senele, ji įėjo į kambarį.

Lorena buvo apstulbinta. Ji nesuprato, kaip Glorijai pavyko taip padaryti, kad lovoje Marija gulėjo tokia, kokia buvo gyva. Aukšta suknelės apykaklė buvo uždengusi žaizdą, plaukai sušukuoti ir susukti į didelį kuodą ant viršugalvio. Ramiame veide buvo sustingusi taiki mina, lūpos tarsi šiek tiek šypsojosi. Jos rankos, gražios ir švelnios, buvo sudėtos ant krūtinės, o ploni piršteliai laikė rožinį.

Tas pats vakeras, kuris atnešė Mariją į namą, sukalė ir karstą. Lorena išvedė iš kambario vaikus, kai jis atėjo perkelti Marijos kūno į karstą.

Likusią dienos dalį Lorena ir Elena bandė nuraminti vyresniuosius vaikus, o Glorija rūpinosi dvynukais. Pagaliau visi vaikai buvo pavalgydinti ir suguldyti į lovas, o moterys susėdo svetainėje laukti sugrįžtančių vyrų.

Jau leidosi saulė, kai jos išgirdo kanopų trepsėjimą ir išbėgo į prieangį. Blankioje besibaigiančios dienos šviesoje buvo sunku įžiūrėti raitelių veidus, bet jiems priartėjus abi pažino savo vyrus ir su palengvėjimu atsikvėpė.

Nuvargę Rudis ir Džeredas nulipo nuo žirgų, numetė pavadžius vakerams, kurie ėmė rūpintis pavargusiais gyvuliais.

Glorija tylėdama nulipo nuo laiptų ir apkabino Rudį. Jis taip stipriai prispaudė prie savo krūtinės žmoną, tarsi norėtų perimti visas jos jėgas. Kai ji pakėlė galvą ir pasižiūrėjo vyrui į akis, jis pasakė:

— Nieko. Jokių pėdsakų.

Jie visi suėjo į namą ir vyrai sudribo į krėslus. Glorija su Lorena sukruto dengti stalą. Valgis visą laiką buvo laikomas ant mažos ugnies, kad neatvėstų. Elena nunešė į vakerų baraką didelį puodą aromatingo ragu. Paskui ji su Karlosu išėjo į savo lūšnelę.

Ištuštinęs lėkštę Rudis servetėle nusišluostė burną ir atsilošė ant kėdės atkaltės. Džeredas pasisodino Loreną ant kelių ir įkniaubė galvą į jos krūtinę. Pagaliau Rudis prašneko:

— Iš pradžių mes nuvykome į jų stovyklą. Ten nieko neradome. Nė vieno žmogaus, tik jų paliktas šiukšles. Mes visą dieną krėtėme kalvas, apžiūrėjome kiekvieną krūme-

lį, kiekvieną plyšį, kiekvieną olą ir neradome jokių pėdsakų.

Jis patylėjo, atsigėrė gurkšnį viskio, kurio jam buvo įpylusi Glorija, ir tęsė:

— Mes susidūrėme su vienu nuomininku, puspročiu seniu. Jis pasakė, kad matė Dankeną ir dar kelis žmones prie upės, truputį aukščiau kelio į Frederiksburgą. Senis mano, kad tai buvo užvakar. Dankenas kalbėjosi su kažkokiu išsičiustijusiu dabita.

— Su Vandaiveriu? — paklausė Glorija, o Lorenai staiga užėmė kvapą.

— Tikriausiai,— atsakė Džeredas.

Visi nutilo, paskendę savo mintyse. Tylą nutraukė Rudis:

— Aš jį surasiu. Prakeiktas žmogžudys ir šunsnukis. Aš jį tikrai surasiu.

Baisu buvo klausytis jo lygaus, negyvo balso. Jis pakėlė akis į Gloriją.

— Kur ji?

— Savo kambaryje.

Rudis linktelėjo ir įsistebeilijo į dujų degiklio liepsną.

— Vienas vaikinas pasisiūlė rytoj rytą nuvykti į Pueblą ir atvežti dvasininką. Tada mes ją ir palaidosime.— Rudis patylėjo, po to pridūrė:— Šiandieną aš pagalvojau, kad ji niekada nebūtų atsipeikėjusi po Beno netekties. Nuo jo mirties dienos ji nė minutės nebuvo laiminga... Galbūt... galbūt... dabar ji bus laiminga...

Jo balsas sudrebėjo. Glorija pripuolė prie vyro ir apkabinusi jį nusivedė į miegamąjį.

— Džeredai, tai neįmanoma! Net jeigu jūs ir rastumėte juos, kiek gyvybių būtų prarasta, kiek turto sunaikinta. Kaip tu gali dalyvauti?

— Ar aš turiu išeitį? Pabandyk atsidurti mano vietoje.

Loreną pasiekė sujaudinti besiginčijančių vyrų balsai. Pietūs buvo pasibaigę ir broliai išėję į galeriją. Glorija kuitėsi su dvynukais. Lorena skaitė svetainėje.

Buvo praėjusi visa savaitė po Marijos laidotuvių. Kas rytą Rudis ir Džeredas su vakerais išjodavo ieškoti Vato

Dankeno. Kas vakarą jie grįždavo nusivylę, neradę jokių angliadegių pėdsakų. Marijos mirtis sukrėtė visus, Džeredą irgi, bet, Lorenos laimei, jis dabar visada buvo toks, koks atvyko tą baisią pūgos naktį. Kur dingo tas amžinai susierzinęs, sarkastiškas vyras, kokį ji prisiminė Džeredą Koronade. Dabar Džeredas kasnakt miegojo su ja, buvo švelnus ir aistringas, jie mylėjosi plačioje lovoje, kur jis miegojo nuo pat vaikystės. Džeredas papasakojo jai apie savo planą pasistatyti nuosavą namą Pekanų giraitėje, apie savo draugo Alekso mirtį Kuboje. Kankinamas prisiminimų apie karo baisumus ir žiaurumus, kuriuos jis išgyvendavo kaskart iš naujo, Džeredas ieškojo nusiraminimo bendraudamas su Lorena. Už apsimestinio pasipūtimo Lorena išmoko matyti tikrąjį Džeredą ir būtent tokį ji mylėjo. Lorenos meilė vyrui buvo karšta, aistringa ir kartu šiek tiek motiniška. Džeredas buvo stiprus, drąsus, atkaklus ir išdidus vyras, bet Lorena žinojo, jog jis yra ir pažeidžiamas, dėl to jį mylėjo dar stipriau.

Lorena labai norėjo supažindinti Džeredą su savo veiklos Pueble vaisiais. Pepė nuolat atveždavo jai paskutines naujienas. Viskas klojosi gerai. Dvi dienas per savaitę dirbo klinika. Buvo statomi ir kiti visuomeniniai pastatai, o pavasarį statybos turėjo dar labiau išplisti. Vargšams buvo dalijami šilti drabužiai. Pepė nuveždavo smulkius nurodymus damų labdaros komitetui ir jos asmeniškai rašytus padėkos laiškus.

Lorena norėjo apie viską papasakoti Džeredui, bet tylėjo, nes bijojo suerzinti jį nemaloniais prisiminimais. Juk pokalbis būtinai nukryps ir apie geležinkelį, o tada reikės paminėti Vandaiverius. Tą temą, matyt, iškėlė Rudis.

— Žinau, kad tu nori tai baigti, Džeredai, bet juk turėtų būti ir kita išeitis,— įtikinėjo jis.

— Nematau jokios kitos išeities. Aš ištyriau visus to plano aspektus: jeigu jo neįvykdysiu, viskas bus veltui.

— Viskas bus veltui, jeigu tu jį įvykdysi,— atkakliai spyriojosi Rudis.

Kurį laiką viešpatavo tyla. Lorena nė nekrustelėjo. Vadinasi, Džeredas dar vis neatsisakė idėjos išprovokuoti maištą Pueble. Jis parsidavė Vandaiveriams ir motinai už geležinkelį.

— Bent pažadėk man,— ramiai tarė Rudis,— kad nieko nedarysi manęs neįspėjęs. Aš pagalvosiu, ką dar galima padaryti.

— Tiek to, Rudi, pažadu. Tačiau aš nežinau, ar ilgai galėsiu juos sulaikyti. Jie jau pasiruošė veikti. Gavęs pirmą signalą, aš privalėsiu ten vykti. Tu tai supranti?

— Taip,— po nedidelės pauzės atsakė Rudis.

Lorena buvo pritrenkta. Kaip jis galėjo sutikti? Galbūt vis dėlto jis taip nepasielgs? Gal jis sugebės juos įtikinti nesunaikinti gyvenvietės. Lorena išgirdo, kad jų batai nutrepsėjo prie paradinių durų ir prisivertė nutaisyti malonią miną.

Džeredas sustojo šalia jos ir ramiai pasakė:

— Lorena, rytą man reikės vykti į Koronadą. Tu pasiliksi čia ir lauksi manęs. Aš atvyksiu tavęs išsivežti vėliau.

— Ne, aš noriu vykti su tavimi.

Nors balsas sudrebėjo, bet ji sulaikė jau besiveržiančias ašaras. Džeredas vėl ketina pabėgti nuo jos!

— Aš... aš būsiu labai užsiėmęs geležinkelio tiesimo reikalais ir tau vienai bus nuobodu mieste. Čia šalia tavęs yra Glorija, tu prižiūri vaikus.

Lorena maldaujamą žvilgsnį nukreipė į Rudį vildamasi jo pagalbos, bet šis visą dėmesį buvo sutelkęs į cigarą ir labai stengėsi vengti jos žvilgsnio. Lorena atsigręžė į Džeredą.

— Aš grįžtu su tavimi, Džeredai. Nesvarbu, kad tu būsi užimtas. Jeigu tu nepasiimsi manęs, tai atvyksiu vieną.

Ji kilstelėjo smakrą ir Džeredas pilkai mėlynose žmonos akyse pamatė nepaprastą ryžtą.

— Velniai griebtų! — nesusivaldė jis ir taip, kaip pirma Lorena, atsigręžė į brolį pagalbos, bet šis buvo tiesiog burte užburtas cigaro.

— Tiek to. Kraukis daiktus,— rūgščiai pasakė jis.

Lorena džiaugėsi galėdama pamatyti Pepę, Rožą, savo rojalį. Štai, tiesą sakant, ir viskas, kas jai buvo brangu šituose namuose. Loketų namas buvo vienas gražiausių

Koronade, bet Olivija, nepaisant jos skonio, nesugebėjo sukurti jaukumo šitame puikiame, bet šaltame name.

Anyta pasisveikino mandagiai, gal net šiltai. Karsonas pažėrė komlimentų žydėte žydinčiai Lorenai. Jį apkabindama Lorena pajuto įdėmų žalių Olivijos akių žvilgsnį ir pamanė, kad ši tikriausiai žino, kodėl ji žydėte žydi. Juk būtent po pirmos nakties su Džeredu Olivija išprovokavo jų barnį, kuris baigėsi santykių nutraukimu.

Lorena suprato, kad Olivija padarys viską, kad įvarytų pleištą tarp jos ir Džeredo. Stengdamasi įvykdyti savo planą ji buvo pasiruošusi pastatyti ant kortos net sūnaus laimę. Galimas dalykas, kad Olivija savaip mylėjo sūnų, bet tai buvo pavydžios, savanaudiškos moters meilė.

Olivija Loket buvo despotė, reikalaujanti tik paklusnumo. Galbūt dėl to jos santuoka su Benu ir buvo nelaiminga. Benas buvo ne iš tų vyrų, kuriuos būtų galima laikyti paklusniais. Dabar Olivija susidūrė su dar viena, jai nauja Džeredo charakterio savybe: pasirodė, kad juo manipuliuoti darosi vis sunkiau ir sunkiau. Tai buvo ne Karsonas Velsas.

— Ačiū jums, Karsonai; jums visada pavyksta ką nors pasakyti, kad aš jaučiuosi graži, net jeigu esu visa padengta kelio dulkių.

Lorena nusijuokė ir vėl apkabino storulį. Jis sukėlė Lorenai gailestį, kurio priežasties ji nesuprato.

Kelios savaitės praėjo be ypatingų įvykių. Olivija kasdien vaikščiojo į banką. Džeredas buvo užsiėmęs savo reikalais, kartais vykdavo pasižiūrėti, kaip tiesiamas geležinkelis. Jis vis labiau artėjo prie Koronado. Jeigu pavasaris bus gražus, nelabai lietingas, tai rudeniop galima tikėtis, kad geležinkelis bus baigtas tiesti.

Lorena valandų valandas sėdėjo prie rojalio.

Ji ilgėjosi Elenos labiau, negu tikėjosi. Šituose niūriuose namuose nebuvo girdėti linksmo vaikų juoko. Lorenai stigo jų išdaigų, kurios linksmai paįvairindavo rimtą suaugusių žmonių pasaulį. Nebuvo Marijos su jos aiškiu, kupinu meilės požiūriu į gyvenimą... Marija. Jos draugė. Vienintelė Beno mylimoji. Galbūt Rudis buvo teisus ir mirtis geraširdiškai sujungė jų mylinčias širdis.

Pueblo niekas neprisiminė. Lorena jau pradėjo abejoti, ar iš viso egzistavo tas siaubingas planas dėl Pueblo. Nejaugi Olivijja iš tikrųjų jo atsisakė.

,Kartą dieną kovo pradžioje Lorena sėdėjo Beno kabinete prie mažo staliuko, kurdama padėkos laišką damoms — vienos labdaros draugijos narėms, atsiuntusioms penkiasdešimt svarų kukurūzų miltų vargstantiems Pueblo gyventojams.

Ji pažino Džeredo pentinų žvangėjimą vestibiulyje anksčiau negu jis pasirodė tarpduryje. Vyro pasirodymas visada ją veikė vienodai — širdis imdavo dažniau plakti. Niekas niekada stipriau nemylėjo, kaip ji; tuo Lorena buvo tvirtai įsitikinusi.

Vyras buvo apsirengęs tais pačiais kaubojiškais drabužiais, su kuriais ji pamatė pirmą kartą. Lorena padėjo plunksną ir atsistojo pasitikti.

— Ne, pasilik savo vietoje.

Lorena atsisėdo ir nusigandusi stebėjo, kaip jis rakina kambario duris.

— Džeredai,— nusijuokė ji,— ką tu darai?

— Žinai, šitas vaizdas mane gundyte gundo. Aš vos neišprotėjau nuo tavo perdėm oficialios išvaizdos ir gerų manierų, nuo tų akinių ant nosies ir tos tavo tiesios, nejudančios, į mane atgręžtos nugaros. Aš tiesiog svajojau sutaršyti tavo plaukus, sunaikinti tą neprieinamą gerai išauklėtos mergaitės įvaizdį.

Džeredas numetė ant kėdės savo juodą skrybėlę. Tyčia labai lėtai priėjo prie didelių panoraminių langų ir užtraukė sunkias užuolaidas; kambaryje pasidarė prieblanda.

Kaip plėšrūnas, sėlinantis grobį, jis priėjo prie Lorenos ir ištraukė ją iš krėslo. Po sekundės ji jau sėdėjo ant vyro kelių.

— Dabar aš sudraskysiu tave, misis Loket. Aš labai to siekiau, sekiau tave, slapta įsibraudavau į tavo kambarį, todėl dabar manęs jau niekas nebesulaikys.

Džeredas ėmė bučiuoti jos pakaušį, paskui ausies spenelį, kaklą, liesdamas juos liežuviu.

— Ir tai.

Džeredo ranka palietė prie žmonos krūtinės prisegtą laikrodėlį. Jis paglostė Lorenos krūtis, paskui nuleido rankas ant juosmens ir iš už aukšto korsažo ištraukė palaidinukę.

— Paskui aš ketinu padaryti štai taip.

Lorena pajuto, kad vyro rankos atsega palaidinukės sagas ant nugaros, paleidžia sijono korsažą. Štai jo pirštai palietė virpančias krūtis, dar pridengtas plonais apatiniais marškiniais. Apgraibomis, kankinamai lėtai jis atseginėjo vieną po kitos mažytes marškinių sagas, kol jos krūtys atsidūrė vyro delnuose.

Lorena neištarė nė žodžio, tik atsilošė atgal, atsirėmė į jo galingą krūtinę ir aiktelėjo iš pasitenkinimo, atiduodama krūtis vyro pirštams, kurie jų spenelius pavertė stangriais žiedpumpuriais.

— Pasakyk man, kada ramybė visiškai apleis tave,— provokuojamai sukuždėjo Džeredas jai į ausį.

Vyro kvėpavimas vis labiau trūkčiojo, lūpos, tebebučiuojančios jos kaklą, darėsi vis reiklesnės, bučiniai — aistringesni, liežuvis — išradingesnis.

Džeredo rankos irgi nustojo ją dirginti ir pradėjo maldauti.

— Tavo oda, Lorena, nepaprasta,— kuždėjo jis kimiai, tebeglostydamas žmonos kūną.— Šilkas... ne, atlasas. Vėsus ir švelnus. Dieve, aš jau nebežinau, ką kalbu,— aikčiojo Džeredas.

Vyro ranka apgraibomis skynėsi kelią pro daugybę kliūčių: kojinių šilką, juosmens nėrinius ir raiščius, permatomą apatinuko audinį — ir pagaliau drebančiu klubu nuslydo žemyn įsitikindama, kad moteris jau pasiruošusi mylėtis.

— O Dieve,— aiktelėjo jis.

Viena ranka Džeredas nuleido nuo pečių palaidinukę ir ištraukė segtukus iš vešlių plaukų, kurie nukrito ant jo galvos, priglaustos prie Lorenos krūtinės.

Lėtai atgręžęs žmoną į save, jis su pasitenkinimu pasižiūrėjo į jos suveltą galvą ir suglamžytus drabužius.

— Štai būtent tokią aš tave ir įsivaizdavau. Nuostabu,— kimiai sušnibždėjo vyras.

Lorena pakėlė ranką, ketindama nusiimti akinius, bet Džeredas ją sulaikė.

— Ne,— nusijuokė jis,— tai mano fantazijos dalis.

Iš pradžių Džeredas pabučiavo vieną krūtį, paskui kitą, jo lūpos nutvėrė rožinį spenelį ir palietė jį liežuviu. Lorena atsilošė, įsikibdama į vešlias vyro garbanas ir aiktelėjo.

Ji ėmė skubiai atseginėti vyro marškinių sagas. Pagaliau Lorena nutraukė juos ir pradėjo pirštais glostyti jo nuogą raumeningą krūtinę. Lengvai slystelėjusi ant grindų, ji priglaudė skruostą prie vyro kelių ir sukuždėjo.

— Aš irgi turiu šiokios tokios fantazijos, misteri Loketai.

Lorena mikliai nurengė vyrą ir pagaliau Džeredas pajuto, kad švelnūs piršteliai suėmė jo stangrų, ištroškusį penį, o netrukus entuziastingai krūptelėjo, pajutęs jos lūpų ir liežuvio prisilietimą...

Jie gulėjo ant kilimo priešais židinį: Džeredas — ant nugaros, pasidėjęs rankas po galva, Lorena — susirietusi į kamuoliuką prie vyro šono. Abu žiūrėjo į židinyje plevenančią liepsną ir tylėjo.

— Tu kažkodėl labai tyli, Lorena. Ar kas ne taip?

Lorenai buvo malonu, kad vyras nėra abejingas jos nuotaikai, bet ji nedrįso išsakyti savo nerimo. Lorena pajuto, kad Džeredas atsigręžė ir įdėmiai žiūri į ją.

— Kas yra? Pasakyk man...

Ji prašneko taip tyliai, kad vyras labai sunkiai suprato, ką sako žmona.

— Man patinka tai, ką mes darome, Džeredai... tai yra nuostabu, bet...— Ji sumišusi nutilo. Džeredas laukė.— Aš manau, kad ledi nederėtų taip elgtis... Bijau, kad tu mane palaikysi pasileidėle, jeigu aš...

Vyro juokas jai pasirodė kurtinantis. Jis prisitraukė žmoną prie savęs ir tarp juoko protrūkių apibėrė jos veidą ūmiais, lengvais bučiniais. Pagaliau iki valiai prisijuokęs, Džeredas meiliai prašneko:

— Lorena, tu visada liksi ledi. Tu jokiu būdu negali būti kitokia. Visai nesvarbu, kaip ir kiek dažnai mes mylimės. Vis tiek tu išlaikai nepasiekiamą nekaltybės aurą,

kuri ir patraukė mane prie tavęs. Tu visiškai ypatinga, nepanaši į jokią kitą moterį.

Džeredas atsargiai paglostė iškilusius žmonos skruostikaulius.

— Pasileidusi? Pasileidėlė? Aš esu nustebęs, kad tu supranti tų žodžių reikšmę.

Jis vėl nusikvatojo.

Jų bučinys buvo karštas, ilgas ir daug ką pasakantis.

— Tačiau...— Džeredas atvertė ją aukštelninką ir pirštu perbraukė nuo kaklo žemyn — tarp iškilių krūtų, per lygią pilvo odą, bambą ir garbanotą pakylą.— Jeigu jau mes prašnekome apie pasileidimą...

Vyro pirštas dingo tarp Lorenos šlaunų ir jos kūnas tuojau pat atsiliepė į tą prisilietimą.

Lorena mėšlungiškai atsiduso.

— Aš nesu geresnė už paprasčiausią prostitutę...

— Taip, taip ir yra,— nusišypsojo Džeredas bučiuodamas žmoną,— tik man tu esi geresnė.

Lorena norėjo kaip nors sureaguoti į tuos vyro žodžius, bet jis ūmiai ir ryžtingai pasiekė jos gelmę... ji jau nieko nebepajėgė pasakyti.

23 SKYRIUS

Iš kabineto jie išėjo kartu ir tuojau pat susitiko Oliviją. Jai pakako vieno žvilgsnio į tą porą, kad teisingai įvertintų padėtį.

— Tu šiandieną anksti grįžai, Džeredai.

— Taip, mama. Galima manyti, kad man šiandieną yra poilsio diena.

Olivija nusprendė nepastebėti jo ironiško tono, kaip ir rankų, apglėbusių Lorenos liemenį. Anyta jautė, kad jos valdžia sūnui baigiasi, tai, žinoma, ją pykdė ir baugino.

— Jums yra laiškas, Lorena,— pasakė Olivija įtemptu balsu.

Lorena klausiamai pasižiūrėjo į anytą ir paėmė jai ištiestą baltą voką. Pamačiusi atgalinį adresą, ji atsiduso.

— Tai iš Praterių, mano globėjų,— paaiškino Lorena Džeredui, smalsiai per jos petį žiūrinčiam į voką. Ji pakėlė akis ir reikšmingai pasižiūrėjo į vyrą. Jis žinojo, kodėl Lorena bėgo iš Šiaurės Karolinos, ir suprato, kodėl ji nustebo gavusi šį laišką.

— Atplėšk jį.

Lorena pakišo pirštą po voko atlanku ir ištraukė du balto popieriaus lapus. Jai buvo gerai pažįstama tvarkinga, aiški Abelio rašysena. Lorenos akys greitai bėgiojo laiško eilutėmis.

— Jie nežino, kad mirė Benas. Siunčia jam linkėjimų.

— O! — Lorenos ranka pakilo prie burnos.— Mirė Viljamas Keleris.

— Puiku. O kas jam nutiko? — griežtai paklausė Džeredas.

Skaitydama toliau, ji atpasakojo vyrui laiško turinį:

— Ten įvyko didelis skandalas. Jį nušovė... vienos moters vyras jį nušovė. Ji prisipažino vyrui, kad jie buvo meilužiai.

Lorena neatitraukdama akių nuo popieriaus nutilo.

— Jis... jie apgailestauja, kad tada manimi nepatikėjo,— pridūrė ji verksmingu balsu. Lorena sulankstė laišką ir pasižiūrėjo į Džeredą.— Globėjai prašo manęs jiems atleisti ir rašo, kad visada su džiaugsmu priimsią mane į savo namus, jeigu kada nors panorėsiu sugrįžti.

Džeredas žiūrėjo į žmoną, bet nesiklausė, ką ji sakė jam. Džeredas galvojo apie Viljamą Keleri.

— Niekšas! Aš jį pats būčiau nušovęs!

— Kalbate apie ką nors iš Lorenos pažįstamų,— suburkavo Olivija, stebėjusi visą tą sceną su vis didėjančiu įdomumu. Jai niekas neatsakė.

Lorena sugriebė Džeredą už rankos ir krestelėjo.

— Prašom taip nekalbėti.

Džeredas atsipeikėjo ir pasižiūrėjo į Loreną meiliu žvilgsniu.

— Tam tikra prasme aš turėčiau būti dėkingas tam misteriui Keleriui, tiesa?

Ji suglumusi nusišypsojo, kai suprato vyro užuominą, ir tarstelėjo:

— Galbūt ir man.

Vėliau Lorena dažnai prisimindavo tą dieną ir vakarą, brangino kiekvieną valandą, praleistą kartu su Džeredu, ir saugojo tuos prisiminimus kaip brangenybę, nes kitą dieną viskas pasikeitė.

Džeredas išvyko anksti rytą ir grįžo vėlai vakare. Tuo metu Olivija ir Lorena buvo baigusios labai įtemptą, bet tylią bendrą vakarienę.

Pažvelgusi į vyrą, Lorena iš karto suprato, kad jo nuotaika yra labai bloga. Roza jam padavė vakarienę, bet Džeredas valgė mažai, užtat be perstojo gėrė. Lorenai visai nelaukiant, atvyko svečių. Olivija užsiminė, kad jai būtų geriau eiti į savo kambarį. Lorena pasižiūrėjo į Džeredą laukdama, kad jis įsikiš, bet ji pamatė tik vyro nugarą: prie baro jis pylėsi dar vieną porciją viskio.

Iš savo kambario lango, išeinančio į sodą, Lorena galėjo matyti atvykstančius svečius, kurių vis daugėjo. Jie rinkosi būreliais, po du, po tris, bet visi turėjo kažką bendra — iš pirmo žvilgsnio tie žmonės kėlė pasibjaurėjimą ir nepalankumą. Lorena suvokė, tai ir yra tie samdiniai, kurie buvo pasamdyti Olivijos planui įgyvendinti.

Iš apačios girdėjosi garsūs balsai, nešvankūs pokštai ir juokas. Lorena pastebėjo Parkerį ir Kurtą Vandaiverius, kuriems posirodžius pasigirdo sveikinimo šūksmai.

Tai buvo pirmas ir vienintelis atvejis, kai vsi samdiniai susirinko kartu. Kitomis savaitėmis beveik kasnakt į namą ateidavo kažkokios įtartinos asmenybės ir klausinėjo Džeredo. Dažniausiai jis išvykdavo su jomis, grįždavo tik paryčiais ir tuojau pat eidavo į savo kambarį. Kartais jis išjodavo vienas ir praeidavo daug valandų, kol kieme pasigirsdavo Čardžerio kanopų trepsėjimas. Nejaugi Džeredas susitiknėja su tais vyrais, planuodamas Pueblo užpuolimą?

Norėdama nuslopinti vis didėjantį nerimą ir rasti kokį nors darbą, Lorena ėmė dar aktyviau dalyvauti damų labdaros komiteto veikloje. Ji tapo dažna viešnia Pueble ir netrukus gyvenvietės gyventojai nustojo stebėtis, pamatę Pepės vadeliojamą jos vežimą. Lorena jau pradėjo gauti dovanų — amatininkų dirbinių, kuriuos priimdavo su dideliu dėkingumu. Jeigu Olivija arba Džeredas ir ži-

nojo apie jos lankymąsi meksikiečių gyvenvietėje, tai nieko nesakė.

Kartą auštant ją pažadino sunkūs Džeredo žingsniai vestibiulyje. Lorenos širdis ėmė smarkiai plakti iš džiaugsmo ir ji atsisėdo lovoje laukdama vyro. Žingsniai nutilo prie jos kambario durų, Lorenai net pasirodė, kad rankena pasisuko, bet šiek tiek pastovėjęs Džeredas nuėjo į savo kambarį.

Nusimetusi antklodę, Lorena iššoko iš lovos, užsivilko chalatą ir atidarė duris.

— Džeredai,— tyliai pašaukė ji. Aukšta vyro figūra apmirė. Jis lėtai tarsi nuvargęs atsigręžė į žmoną.

— Atleisk, kad pažadinau tave, Lorena. Eik miegoti.

Lorena taip stipriai įsitvėrė durų, kad net pirštų kauliukai išbalo.

— Tu... tu... nieko nenori? Tau nieko nereikia?

Lorena neapkentė savęs dėl to maldaujamo tono, bet ji troško vyro artumo, jo meilės...

— Ne,— griežtai atsakė Džeredas,— eik į lovą.

— Džeredai! — Ji sukaupė visas jėgas, kad priverstų savo balsą nedrebėti.— Pasakyk man, ką tu veiki, kai išvyksti iš namų? Juk tu negali turėti nieko bendra su...

— Lorena! — Jo balsas nuaidėjo per visą tylų namą. Nusitraukęs nuo galvos skrybėlę, jis stipriai trenkė ja per savo šlaunį. Lorena atšoko. Džeredas stovėjo priešais ją, nuleidęs galvą, stengdamasis susitvardyti. Kai jis prašneko, balsas skambėjo jau beveik ramiai:

— Tu esi mano žmona, bet nesitikėk, kad aš tau duočiau ataskaitą. Į kai kuriuos dalykus geriau nekreipti dėmesio... arba sutikti su jais tokiais, kokie yra, ir pasitikėti. Supranti?

Pasitikėti? Ar ji gali pasitikėti Džeredu? Ji labai to norėtų! Norėtų tikėti, kad jis nepalaikys Olivijos, nedalyvaus, kai bus įgyvendinami jos planai.

— Taip,— atsakė ji tyliai,— suprantu.

Lorena mintyse maldavo jį: „Prieik prie manęs".

— Tad daugiau apie tai nebekalbėk.— Džeredas pasisuko, įėjo į savo kambarį ir užsidarė duris.

Nuo to momento Džeredas pradėjo aiškiai vengti Lorenos. Jeigu jie atsitiktinai ir susitikdavo, tai jis tik man-

dagiai paklausdavo, kaip ji jaučiasi. Ir viskas. Džeredas niekada nebeužeidavo į jos kambarį ir nebekviesdavo pas save. Galima buvo pagalvoti, kad jų meilė — tik jos vaizduotės padarinys. Su vyro abejingumu buvo sunku susitaikyti, kaip ir jį suprasti.

Olivija švytėte švytėjo iš džiaugsmo. Jos skruostai buvo išraudę, akys blizgėjo iš įsiaudrinimo. Atrodė, kad ji net pajaunėjo. Veide dingo ryškios raukšlės. Dabar Olivija jautėsi stipri ir pasitikinti savimi.

Karsonas visą laiką buvo namie. Labai nervinosi.

Tačiau sunkiausia Lorenai buvo pakęsti Vandaiverius. Tai buvo tiesiog nepakeliama. Jie tris kartus, o kartais ir dažniau, pietaudavo su Loketais ir Karsonu. Lorenai tie bendri pietūs būdavo sunkus išbandymas. Džeredas beveik neprisiliesdavo prie valgio, užtat labai daug gėrė, nemaloniai išsišiepdamas, kai Kurtas imdavo per daug skirti dėmesio Lorenai. Jeigu kas kreipdavosi į jį, tai atsakydavo „taip" arba „ne" ir tai aiškiai nenoriai.

Kurtas, jausdamas priešiškumą Džeredui, provokavo jį pasitaikius kiekvienai patogiai progai. Su Lorena jis buvo apsimestinai mandagus. Kiekvieną kartą, kai jo ranka paliesdavo Lorenos alkūnę, ji sunkiai valdėsi, kad neatitrauktų savo rankos. Lorena bijojo, kad vieną kartą Džeredas ištesės savo pažadą ir nužudys Kurtą. Atrodo, kad jaunasis Vandaiveris irgi nebuvo pamiršęs į jo veidą atkreipto Džeredo revolverio.

Lorena instinktyviai jautė, kad Kurtas buvo pagyrūnas ir bijojo Džeredo. Niūrūs žvilgsniai, kuriuos Džeredas svaidė į jį, buvo per daug iškalbingi, kad būtų galima juos ignoruoti.

Vieną vakarą Džeredas buvo iškviestas į vieną „slaptų pasitarimų"; taip Lorena pavadino jo išvykas. Olivija pakvietė svečius į svetainę, kur buvo pateikta kava. Lorena nusivylusi žiūrėjo į išeinantį vyrą, kuris atsainiai linktelėjo jai atsisveikindamas.

Užuot ėjusi su visais, Lorena atsiprašė ir nuėjo į biblioteką. Ji mėgo tą kambarį ir dažnai ten ieškojo prieglobsčio, nes, be jos, ten beveik niekas neužeidavo.

Lorena maždaug dvidešimt minučių skaitė, patogiai įsitaisiusi krėsle. Jos dėmesį patraukė atidaromų durų

girgždesys. Lorena pakėlė galvą ir pamatė įeinantį Kurtą. Vien tik jo riebaus, sunkaus kūno ir įžūlaus raudono veido vaizdas jai kėlė pasibjaurėjimą.

— Lorena, kodėl jūs mums nesuteikėte malonumo mėgautis jūsų draugija? Nejaugi aš ir mano tėvas esame jums tokie nemalonūs?

Lorena žinojo, kad jis tyčia erzina ją, ir nemanė dalyvauti Kurto siūlomame žaidime.

— Oi ne, misteri Vandaiveri. Aš tik esu nepaprastai pavargusi ir supratau, kad šiandieną būsiu prasta pašnekovė.

— Man gaila, kad jūs blogai jaučiatės.

Kurtas priėjo taip arti prie Lorenos, kad beveik palietė jos kelius. Lorena staigiai atsilošė ant krėslo atkaltės, bet tai visai nesuglumino jaunojo Vandaiverio. Atrodo, kad Kurtui patiko gluminti ją. Ir vėl Lorena pajuto, kad už to vyro mandagių manierų slypi žiauri asmenybė.

— Jūsų vyrui nederėtų taip nevertinti jūsų. Per daug pavojinga ilgam palikti vieną tokią gražią žmonelę.

— Džeredas greitai grįš,— skubiai tarė ji suprasdama, kad negali nuo jo paslėpti savo nerimo.

Kurtas nusijuokė.

— Aš visai atsitiktinai sužinojau, kad jo nebus didžiąją dalį nakties, Lorena.— Kurtas įsmeigė į ją niūrų žvilgsnį, nuo kurio norėjosi šokti iš krėslo ir bėgti.

— Atleiskite man, misteri Vandaiveri, aš...

Lorena atsistojo, bet Kurtas pagriebė ją už rankos ir prisitraukė prie savęs.

— Jūs nelabai dėmesinga savo vyro verslo partneriui. Argi jūs nieko neišmokote iš savo anytos? Ji visada tokia maloni su Karsonu, kuris daug metų buvo Beno verslo partneris.

Kurtas nusijuokė pasibjaurėjimą keliančiu juoku. Tik dabar Lorena suprato, kokie yra Olivijos ir Karsono santykiai. Reikėjo būti visiška kvaile, kad to nesuprastumei. Kurtas aiškiai stengėsi įžeisti Beną, jo atminimą ir Lorenai norėjosi jam trenkti antausį, bet Vandaiveris buvo stipriai, iki skausmo, suspaudęs jos alkūnę.

19 — 843

— Na, žinoma, Benas ir Marija Mendes. Ta moteris užsitraukė gėdą, tiesa? — pašaipiai tarė Kurtas, duodamas aiškiai suprasti, kad čia nemato nieko gėdingo.

Lorena sustingo iš netikėtumo ir nustebusi žiūrėjo į jo šaltas mėlynas akis.

— Ką jūs žinote apie Mariją? Kaip jūs sužinojote?..

— Aš užsibrėžiau tikslą išsiaiškinti visas Loketų paslaptis. Ką jūs manote apie tragišką Marijos mirtį? — Neleidęs Lorenai atsakyti, jis tęsė:— Matote, kas atsitinka paleistuvėms, kurios pigiai parsiduoda pirmam pasitaikiusiam pirkėjui?

— Paleiskite mane,— suriko Lorena, iš visų jėgų stengdamasi ištrūkti.

— Būkite meili su manimi, misis Loket, aš jumis pasirūpinsiu. Tada jūs nebaigsite savo gyvenimo taip, kaip ta meksikietė paleistuvė.

Storos Kurto lūpos buvo tik per kelis colius nuo Lorenos burnos ir ji jau buvo pasiruošusi vėl surikti, bet vestibiulyje pasigirdo kurtinantis Parkerio balsas:

— Kurtai! Eime, aš pavargau ir man reikia eiti miegoti kuo anksčiau.

Kurtas tyliai nusikeikė ir jo rankos dar stipriau suspaudė Lorenos alkūnę.

— Pažadu jums, Lorena, kad ateis diena, kai nei jūsų vyras kaubojus, nei kas nors kitas man nesutrukdys. Esu įsitikinęs, kad nenusivilsiu.

— Kurtai!

— Einu! — atsiliepė Kurtas ir vėl sušvelninęs balsą sušnibždėjo Lorenai tiesiai į veidą:— Jūs irgi nesigailėsite, nes jums dar neteko matyti didesnio instrumento už manąjį. Jis įeis į jus kaip siendaužis. Kai viskas bus baigta, jūs dar paprašysite.

Norėdamas patvirtinti savo šlykštų pažadą, jis stipriai prisispaudė prie Lorenos pilvo.

— Kurtai,— vėl sugriaudėjo galingas balsas vestibiulyje.

Bjauriai nusikeikęs Kurtas paleido ją ir dingo už durų.

Lorena bejėgiškai prisiglaudė prie krėslo atkaltės, galva svaigo, keliai drebėjo ir linko.

Trinktelėjo laukujos durys. Lorena žvigtelėjo į vestibiulį ir įsitikinusi, kad svečiai pagaliau išėjo, laikydamasi už laiptų turėklų, užlipo į savo kambarį.

Pasiekusi vonią, Lorena pasilenkė ant praustuvo, stiprių vėmimo priepuolių krečiama. Nuo vakaro ji nieko nebuvo valgiusi ir skausmingi spazmai rieste rietė tuščią skrandį, versdami traukytis visą jos kūną. Pagaliau spazmai nurimo ir Lorena sunkiai nuėjo iki lovos ir įsitaisė po antklode.

Lorena nusprendė, kad tai reakcija į pokalbį su Kurtu. Tačiau naktį priepuolis pasikartojo ir rytą ji pamanė, kad tikriausiai kuo nors apsinuodijo.

Paskutiniu metu Lorena apskritai jautėsi blogai. Analizuodama savo būseną, ji tik dabar suvokė, kad yra labai nusilpusi. Rytais ji sunkiai atsikeldavo, jusdavo stingulį visame kūne. Apsirengti, susišukuoti, nulipt laiptais — visa tai, kas buvo įprasta, jai sunkiai sekėsi. Kas rytą pradėdama valyti dantis, gerklėje pajusdavo kartumą, o nuo maisto kvapo darėsi bloga. Nors Lorena valgė labai mažai, jai atrodė, kad skrandis perpildytas, ir tas jausmas neišnykdavo net tada, kai ji būdavo alkana.

Lorena nuolatos nervinosi dėl to, kad santykiai su Džeredu nebuvo geri. Ją slėgė tai, kad Olivijos sukurtas ir Parkerio Vandaiverio palaikomas šlykštus planas bus greitai įgyvendintas, todėl savo fizinį negalavimą Lorena teisino sunkia dvasine būsena.

Roza dabar dažnokai žvalgėsi į Loreną su nerimu apvaliame tamsaus gymio veide. Štai ir šį rytą ji susirūpinusi paklausė:

— Ar senjora nekaip jaučiatės?

Roza nubraukė plaukus nuo jos išbalusio veido.

— Taip, aš šiek tiek negaluoju,— atsakė Lorena, nepajėgdama pakelti galvos nuo pagalvės.— Nuo valgymo man bloga ir net mintis apie jį man nemaloni. Visą laiką jaučiu, tarsi man pūstų pilvą...

Roza susimąsčiusi žiūrėjo į Loreną.

— Kada paskutinį kartą jums buvo mėnesinės? — tyliai paklausė ji.

Lorena nepaprastai išraudo, bet stengėsi prisiminti.

— Aš... aš neprisimenu. Atrodo, kai buvau dar „Kipointe". Tai buvo tikriausiai sausio pabaigoje. Taip, taip, Glorija tuo metu gimdė dvynukus ir ji, ir aš...

— Senjora, nejaugi jūs nesuprantate? — entuziastingai paklausė Roza.— Praėjo daugiau kaip du mėnesiai. Jūs laukiatės kūdikio.

Lorena buvo apstulbusi. Nervinis spazmas užspaudė jai gerklę, vėl pasidarė bloga. Kūdikis! Bet tai neįmanomas dalykas. Ji pabandė atsisėsti tarsi mesdama iššūkį silpnumui, paneigdama jo priežastį.

— Ne, Roza. To negali būti. Aš esu tikra, kad čia yra kas kita.

Lorena viltingai pasižiūrėjo į Rozą, laukdama kad ši patvirtintų jos žodžius, bet pamatė tik žavingą, linksmą šypseną. Lorena liūdnai nuleido galvą, nes dabar žinojo, kad ateis diena, kai ji turės palikti Džeredą. Ašaros pabiro jos skruostais ir Lorena pravirko įkniaubusi veidą į didžiulę virėjos krūtinę.

Kai ašaros pagaliau išseko, Lorenai pasidarė nepatogu, kad nesusitvardė.

— Atleisk, Roza, bet aš nieko neįstengiau padaryti.

— Tai dar kartą pasitvirtino jūsų būsena, senjora. Bet dabar jums pasidarys lengviau. Gal norite, kad atneščiau arbatos?

— Taip, tai būtų puiku,— atsainiai tarstelėjo ji, pakildama iš lovos, ir nuėjo prie lango.

Roza jau buvo prie pat durų, kai Lorena pašaukė ją.

— Niekam nesakyk... apie kūdikį... kol kas nesakyk. Labai prašau,— tyliai pasakė ji neatsigręždama nuo lango.

— Supratau, senjora Lorena.

Roza dingo už durų ir uždarė jas.

Lorena saugojo savo paslaptį. Tik Glorijai ji dar galėtų viską papasakoti, bet jos čia nebuvo. Lorena ilgai vaikštinėjo po sodą net tada, kai visiškai nesinorėjo, bet jos veidas liko išblyškęs ir rodė nuovargį. Po akimis atsirado tamsūs ratilai. Galbūt Džeredas, retai pasirodydamas namuose, ir pastebėjo žmonos būseną, bet nieko neklausinėjo. Olivija elgėsi taip, tarsi marčios čia visai nebūtų.

Kai Lorena pamatė Džeredą po to, kai sužinojo, jog yra nėščia, jos širdis suplazdėjo nuo meilės antplūdžio jam, bet tai tęsėsi tik kelias minutes, kol dvasią vėl apgaubė tamsą. Lorena beveik neprisimindavo jų „susitarimo" nuo to laiko, kai santuoka tapo tikra. Dabar Lorena vėl buvo priversta apie tai pagalvoti.

Džeredas sakė, kad geležinkelis bus baigtas tiesti vasaros pabaigoje arba rudens pradžioje. Kūdikis, jeigu ji neklysta, turėtų gimti pirmosiomis lapkričio dienomis. Taigi jai nepavyks išlaikyti paslaptyje savo nėštumo, kol bus baigtas tiesti geležinkelis, po to išvykti, kaip numatyta pagal sandorio sąlygas. Vadinasi, kai jai reikės išvykti, kūdikis jau gims, o rasti darbo su kūdikiu ant rankų kur kas sunkiau. Už tuos dvidešimt tūkstančių dolerių, kuriuos pažadėjo Olivija, ji galės gyventi kelerius metus, jeigu bus taupi, o kas toliau?

Prateriai ją įtikinėjo grįžti pas juos. Atsakomajame laiške Lorena pranešė apie Beno mirtį, savo santuoką su Džeredu, bet nepaminėjo draugų ir giminaičių, gyvenančių „Kipointo" rančoje. Lorenos laiškas buvo lipšnus ir kupinas meilės, bet ji suvokė, kad niekada nebegalės grįžti į ankstesnį ramų ir nuobodų gyvenimą. Kur ji gyvens su savo kūdikiu?

Be to, Lorenai nedavė ramybės mintis, kad jai neleis pasiimti kūdikio. Juk ji turi pamigdyti Loketų verslo įpėdinį. Lorena dar kol kas neįsivaizdavo, kaip Džeredas ir Olivija pasielgs sužinoję, kad ji yra nėščia. Lorena buvo tvirtai įsitikinusi tik vienu dalyku: jokia jėga nepajėgs jos atskirti nuo kūdikio. Ji jau mylėjo jį, jautė atsakomybę už jį, nes, galimas dalykas, tik kūdikis primins jai Džeredą, kai bus įgyvendinti Loketų planai ir Lorena jiems jau bus nebereikalinga.

Anksčiau Lorena dar turėjo vilties kibirkštėlę, nors Džeredas nė karto nekalbėjo su ja apie meilę. Kartais ji pastebėdavo lipšnumą vyro akyse. Žinoma, jis buvo prie jos prisirišęs. Ne itin stipriai, kiek ji norėtų.

Dabar, kai jie susitikinėjo tik atsitiktinai, vyro veidas buvo nepermanomas ir svetimas, todėl Lorena nebeteko vilties.

* * *

Namuose įtampa stiprėjo. Praraja tarp Džeredo ir jo žmonos didėjo. Jo naktinės išvykos tapo beveik įprastinėmis. Nuolat įtemptas veidas, nenusakoma akių išraiška, sugniaužti kumščiai — visa tai rodė, kad jame bręsta pyktis, gresiantis arba išsiveržti į laisvę, arba sunaikinti jį patį iš vidaus. Jis buvo šiurkštus, net grubus su Lorena ir ji nedrįso prieiti prie vyro. Džeredas prašė tikėti juo. Tačiau dabar, prisiminusi jų pokalbį tą ankstų rytą, Lorena abejojo, ar jo prašymas buvo nuoširdus.

Vieną rytą Lorena nusprendė nueiti į arklidę. Įėjusi į vidų ji aptiko prie sienos sukrautas dėžes su šautuvais ir šoviniais. Ten buvo visas ginklų arsenalas. Iš baimės jai suspaudė širdį. Pirmą kartą Lorena suvokė, kad pavojus gresia ne tik jai svetimiems žmonėms, bet ir jos vyrui — jį galėjo sužeisti ar net nušauti. Ji labai meldėsi, kad įvyktų stebuklas, kuris sutrukdytų įvykdyti tą planą.

Tačiau jokio stebuklo neįvyko.

Lorena nebegalėjo taikstytis su savo neveiklumu. Jeigu jau ji nepajėgė užkirsti kelio tragedijai, tai nors pagal savo jėgas privalo sudaryti kokias nors kliūtis tiems, kurie nori tos tragedijos. Vėlų vakarą, kai Džeredas išvyko iš namų, Lorena išėjo pro paradines duris ir patraukė prie arklidės. Pepė žibinto šviesoje taisė žąslus.

— Senjora Lorena,— nustebęs pasakė jis, kai įėjusi Lorena skubiai uždarė duris.

— Pepe, tu žinai, kas yra šitose dėžėse? Kodėl jos čia guli?

Jis nervingai apsilaižė lūpas ir skubiai nusuko akis į šalį.

— Taip, bet senjoras Džeredas man liepė niekam nesakyti.

— Tačiau mes privalome tai sutrukdyti, Pepe. Juk aš ir tu galime kai ką padaryti, kad nors kuriam laikui sustabdytume to plano įgyvendinimą.

— Bet, senjora Loket, bet...

— Kaip padaryti, kad šautuvai negalėtų šaudyti, Pepe? — paklausė Lorena, nekreipdama dėmesio į jo bandymą jai kažką paaiškinti.

— Senjora, šautuvai...

— Tu teisus. Mes negalime paslėpti visų šautuvų, jie iš karto tai pastebės. Ką gi daryti?

— Šoviniai. Štai kas! Be šovinių šautuvai visai nenaudingi. Tiesa? — Ji kalbėjo tankiai, galvodama garsiai: — Mes paslėpsime šovinius. Žinoma, jie gali patys atsinešti šovinių, kai susirinks pulti, bet nors šitų negaus.

— Jūs norite paslėpti šovinius? — sušuko Pepė, nepatikliai žiūrėdamas į ją plačiai išplėstomis akimis.

Lorena, stengdamasi jį nuraminti, padėjo Pepei ant peties ranką:

— Nesijaudink, Pepe, aš imuosi visą atsakomybę, jeigu Džeredas arba kas nors kitas pastebės, kad dingo šoviniai.— Ji prašneko griežtu, įsakomu tonu, norėdama labiau įtikinti Pepę: — Kur kastuvai, Pepe? Tas dėžes mes užkasime štai ten.— Lorena parodė ranka į arklidės vidų.— Na, paskubėkime. Negalima gaišti nė minutės.

— Senjora?

— Prašom, Pepe,— nekantraudama tarė Lorena.— Nejaugi tu bijai bausmės? Nejaugi nenori padėti savo žmonėms?

Pepė nusigręžė nuo jos, kažką burbėdamas ispaniškai ir linguodamas galvą, bet padarė viską, kas buvo nurodyta. Jie nutempė sunkias dėžes prie užpakalinės arklidės sienos, iškasė duobes ir, dideliam Lorenos pasitenkinimui, dėžes užpylė žemėmis. Kai darbas buvo baigtas, ji pasijuto nepaprastai pavargusi, labai skaudėjo nugarą.

— Aš pasistengsiu sužinoti puolimo dieną. Ar tu sugebėsi perspėti Pueblo gyventojus?

— Si,— tarstelėjo Pepė kaip pavargęs ir abejingas žmogus, pasiruošęs bet kam pritarti.

— Nuvyk į Pueblą ir pranešk žmonėms, kam tik galėsi. Jiems pasakyk, jog pabėgtų, pasislėptų — darytų viską, kas tik įmanoma, kad tik išsigelbėtų.

— Aš tai padarysiu, senjora Loket.

— Ačiū tau, Pepe. Be tavęs aš nieko nepajėgčiau padaryti. Tu būsi savo tautos didvyris.

Lorena jam nusišypsojo ir išėjo iš aklidės. Niekaš nepastebėjo, kai ji lipo laiptais į viršų. Lorena apsiprausė

ir nusivilko purvinus drabužius. Kai pavargusi pagaliau nugriuvo į lovą, jos rankos ir kojos skaudėjo taip, kaip ir širdį.

* * *

Kitą dieną ėmė lyti. Lijo kelias dienas ir Lorena pagalvojo, kad su Pepe labai laiku atliko savo darbą. Iš dangaus žliaugte žliaugė vanduo, lietaus lašai buvo sunkūs, dideli kaip grankulkės. Drėgmės prisisunkęs, tirštas, sunkus oras dar labiau pablogino Lorenos nuotaiką. Ji jautėsi kur kas blogiau negu prieš lietų.

Negalėdama niekur išeiti iš namų, Lorena vaikščiojo po kambarį nuo lovos iki lango ir atgal, negalėdama nei skaityti, nei siūti, nei galvoti apie ką nors, išskyrus savo ir kūdikio nežinomą ateitį.

Pagaliau nustojo lyti. Dangus buvo aptrauktas žemais, sunkiais debesimis, oras — tirštas ir drėgnas, bet užtat nors nebelijo.

Tą naktį į Loketų namus ėmė rinktis samdiniai.

Sunkius auliniais batais apautų kojų žingsnius Lorena išgirdo, sėdėdama prie pietų stalo su Olivija, Džeredu, Karsonu ir Vandaiveriais. Ji knaibė šakute lėkštėje valgį, kartkartėmis įsidėdama jo mažytį kąsnelį ir melsdama Dievą, kad neišvemtų.

Dabar ji mirtinai bijojo Kurto Vandaiverio. Po jų pokalbio bibliotekoje jai darėsi bloga vien tik jį pamačius.

Prieangyje pasigirdę žingsniai privertė visus sėdinčius prie stalo suklusti ir pasikeisti skubiais, neramiais žvilgsniais. Kurtas pakilo iš savo vietos ir šoko prie durų anksčiau, negu į jas pasibeldė; beldimas nuaidėjo per visą tylų namą.

Kurtas išėjo į prieangį ir Loreną pasiekė keli balsai. Po kurio laiko jaunasis Vandaiveris uždarė duris ir sugrįžo prie stalo.

— Aš jiems pasakiau, kad palauktų arklidėje... Būkite pasiruošę.

Patenkintas Parkeris linktelėjo. Jo šaltos mėlynos akys sublizgėjo kaip plėšrūno, kuris jau mėgaujasi būsimu laimikiu. Nors buvo labai tvanku, Loreną kratė šaltis.

Ji žvilgtelėjo į vyrą. Jis buvo apsirengęs kaip vakeras. Kaklas buvo aprištas ta pačia raudona kaklaskare, kaip ir tą dieną, kai jis pabučiavo ją pirmą kartą. Toks apdaras — visai nebūdingas per iškilmingus pietus Koronade, bet Lorena buvo taip paskendusi savo mintyse, kad pirma net nepastebėjo tos keistenybės. Džeredas pajuto žmonos žvilgsnį, bet stengėsi nesutikti jos akių.

Visada turintis gerą apetitą Karsonas dabar sėdėjo prie beveik nepaliestos lėkštės, mažais gurkšneliais siurbčiodamas viskį. Olivija valgė ramiai, tarsi nebūtų nieko įvykę. Kurtas, tingiai atsilošęs ant kėdės atkaltės, nenuleido akių nuo Lorenos. Atrodė, kad prie stalo atsiradusi įtampa jo visai nepalietė.

— Kiek... praeis laiko, kol mes ką nors sužinosime, Džeredai? Aš norėjau paklausti, kiek laiko tai užtruks? — nerimaudamas paklausė Karsonas.

Džeredas patraukė pečiais ir atsigėrė didelį gurkšnį viskio.

— Mūsų laukia ilga naktis, Džeredai. Jumis dėtas aš viskį palikčiau rytui,— tarstelėjo Parkeris.

Džeredas įbedė į jį savo gintarinių akių žvilgsnį ir vėl pakėlė taurę prie lūpų. Parkerio veidą iš pykčio išpylė raudonis ir ant jo nosies bei skruostų pasirodė smulkių krajaugyslių rezginys.

— Atsiųsk man žinutę, kai viskas prasidės. Aš ir Karsonas norime kuo greičiau sužinoti, kas ten vyksta,— švytinčiu veidu prašneko Olivija, tarsi kalbėtų apie puotą Mardi Gra * proga.

Loreną šokiravo toks atviras džiaugsmas, kurio Olivija net nemėgino nuslėpti.

— Tiek to, kaip sakoma, nieko nereikia atidėti rytojui, ką galime padaryti šiandieną, ar kažkas panašaus,— pašaipiai pasakė Kurtas, pakildamas nuo stalo ir eidamas prie lango.— Atrodo, kad jie jau visi čia. Loketai, gerai, kad tu gyveni ne miesto centre. Žmones galėtų sudominti tokia gauja.

Parkeris, Olivija ir Karsonas atsistojo ir nuėjo prie durų. Išskyrus Loreną, paskutinis nuo stalo pakilo Džeredas. Jis tai padarė tyčia labai lėtai. Jo klubą puošė

* Mardi Gra (isp.) — paskutinė užgavėnių diena, karnavalas.

dėklas su revolveriu, kurį tvirtai laikė odinis diržas. Dabar jis ruošėsi ne nekaltoms šaudymo varžyboms. Ginklas buvo užtaisytas koviniais šoviniais ir slėpė mirtiną grėsmę.

Akimirksniu Lorena atsidūrė tarp Džeredo ir durų. Dusdama iš susijaudinimo, ji plonais, ilgais pirštais įsikibo į vyro petį: stengėsi jį sulaikyti.

— Džeredai, prašau tavęs ten nedalyvauti. Labai prašau.

Vyras žiūrėjo į ją šaltomis, nieko nematančiomis akimis ir tylėjo.

— Pagalvok, Džeredai! Pagalvok apie Rudį ir jo šeimą!

— Rudis yra kvailys,— griežtai pasakė Džeredas.— Jis mano, kad viską galima išspręsti taikiai. Taip kalbėjo ir Benas, bet tai visai nereiškia, kad jis buvo teisus. Aš tikrai žinau, kad jis klydo — dėl manęs ir tavęs, dėl mūsų didelės meilės.

Vyro žodžių žiaurumas pribloškė Loreną, bet ji tebesilaikė įsikibusi į jį, nekreipdama dėmesio, kad kambaryje buvo stebėjusiųjų tą sceną.

— Aš tikiu tavimi, Džeredai. Vos tik prieš kelias savaites, tu prašei manęs, kad aš tikėčiau tavimi...

— Tu išgirdai tai, ką norėjai išgirsti. Aš pakankamai aiškiai tau pasakiau, kad kai kuriuos dalykus reikia vertinti taip, kokie jie yra, ir nekurti jokių nerealių iliuzijų. Labai gaila, kad tu manęs nesupratai. Man nusispauti, ar tu pritari mano poelgiams, ar ne. Aš darau tai, ką noriu.

Ji buvo pasiruošusi rėkti iš sielvarto ir apmaudo.

— Ar tu supranti, kad, galimas dalykas, rizikuoji savo ateitimi, mūsų ateitimi.

Džeredas žvilgtelėjo į atsisiktinius jų pokalbio stebėtojus ir jo lūpos pašaipiai šyptelėjo.

— Apie kokią ateitį tu kalbi? Mes neturime ateities, Lorena. Argi tu pamiršai mūsų santuokos sąlygas? Tu įvykdysi savąją susitarimo dalį ir paliksi mus, tiesa, tapusi kur kas turtingesnė. Tikriausiai tu manai, kad sulygai per daug pigiai? Tai ko tu nori? Dar pinigų?

Lorena pajuto, kad jai trūksta oro. Įveikdama artėjantį pykinimą ji sunkiai ištarė.

— „Kipointe"... tu buvai... visai kitoks.

Džeredas nusijuokė:

— Tu manai: jeigu aš gulėjau su tavimi, tai mūsų santykiai jau pasikeitė? Kad aš prie tavęs prisirišau? — Jis paniekinamai prunkštelėjo.— Tu buvai gana pakenčiama meilužė, kai išmokai kai ko. Ko tu tikėjaisi iš manęs? Tu visą laiką buvai netoliese. Per žiemos šalčius man patiko jausti šalia savęs tavo šiltą kūną. Jeigu tu suteikei per daug reikšmės tam, kad mes atsidūrėme vienoje lovoje, tai esi kvailesnė, negu aš maniau.

Lorena tarsi atsipeikėjo, akimirksniu ją suėmė pyktis.

— Aš nesu tokia kvaila, kad nesuprasčiau, kas tu esi iš tikrųjų. Aš per daug pasitikėjau tavimi, Džeredai Loketai. Aš maniau, kad tu pasikeitei, tapai vertas Beno, savo tėvo, sūnaus vardo, ir kad būsi vyras, apie kurį aš svajojau.— Ji nutilo, kad įkvėptų į krūtinę oro.— Dabar aš matau, kad tu toks pat gobšus ir žiaurus, kaip ir jie... Džeredai, aš...— Lorena norėjo pasakyti, kad myli jį, bet, užuot tai pasakiusi, sušuko:— Jeigu tu ten dalyvausi, aš prakeiksiu tave ir tu žūsi!

— Na, ką gi, man tiesiausias kelias į pragarą.— Jis vėl nusijuokė, atstūmė ją ir, atsigręžęs į Kurtą su Parkeriu, tarstelėjo:— Eime!

Lorena tiesiog sustingo vietoje. Iš kažkur toli ją pasiekė vyrų balsai ir kanopų trepsėjimas. Ji visa susikaupė ties dideliu skausmu širdyje, kuris neleido jai įkvėpti oro.

Karsonas priėjo prie Lorenos iš užpakalio ir švelniai patraukė ją už peties.

— Džeredas dabar labai susinervinęs, Lorena, jis ir pats nesupranta, ką kalba. Iš tikrųjų tai jis taip nemano.

Lorena su dėkingumu pasižiūrėjo į storulį. Keista, bet ji nejautė nei pažeminimo, nei suglumimo dėl to, kad visi girdėjo baisius Džeredo žodžius. Lorenos žaizda buvo tokia gili, kad tokia smulkmena negalėjo priversti jos dar labiau skaudėti.

Ji jautė tik didelę tuštumą ir vienišumą. Ja su Džeredu siejo kažkas labai gražaus ir to saito stebuklas dabar buvo po jos krūtine. Lorena palietė savo pilvą, tarsi norėdama įsitikinti, ar pikti žodžiai nepakenkė kūdikiui.

Staiga karštos ašaros papliupo Lorenos skruostais, ją apėmė širdį gniuždanti neviltis.

Eidama pro Oliviją ji sugavo patenkintos savimi, triumfuojančios anytos žvilgsnį. Olivija šventė pergalę. Kokia stipri turėjo būti ją graužianti neapykanta, jeigu ši moteris stengėsi sunaikinti net tuos, kuriuos, atrodo, privalėjo mylėti. Vieną kartą Marija Oliviją pavadino liūdna, vieniša moterimi. Dabar Lorena pagalvojo, kad ji buvo teisi taip sakydama. Nepaisydama savo pasišlykštėjimo Olivija, Lorena kartais jausdavo jai gailestį. Ši moteris nepajėgė ko nors tikrai pamilti, jai trukdė viską naikinantis egoizmas.

Tikriausiai Olivija suprato Lorenos mintis, nes jos smaragdinės akys susiaurėjo iš neapykantos. Tai buvo Lorenos pergalė, nors ir mažytė. Kilstelėjusi galvą ji išėjo iš svetainės ir skubiai užlipo laiptais aukštyn į savo kambarį.

Laikas slinko nepakeliamai lėtai. Roza tylėdama nukraustė stalą. Karsonas ir Olivija sėdėjo kabinete — ji savo įprastoje vietoje už didelio rašomojo stalo, jis — šalia ant kėdės. Kalbėjosi mažai.

Ar Džeredas pastebėjo, kad dingo šoviniai? Žinoma. Tačiau tai samdinių nesulaikė. Ar suskubo Pepė perspėti Pueblo gyventojus? Šis klausimas labiausiai kamavo Loreną, bet atsakymo į jį kol kas nebuvo.

Ji gulėjo lovoje, mintyse svarstydama šio vakaro įvykius. Džeredas su ja elgėsi žiauriai, bet Lorena dabar galvojo ne apie tai. Jos vaizduotė kūrė baisų vaizdą: Džeredas, sužeistas, visas kruvinas, apsuptas priešų minios, žiūri į ją šaltomis akimis, panašiomis į jo motinos akis. Tačiau Lorena neįstengė pamiršti ir kito vaizdo — švelnaus ir mylinčio Džeredo, tik šis buvo miglotas ir neaiškus.

Jos dėmesį patraukė tolimas kanopų kaukšėjimas. Lorena sulaikė kvėpavimą ir klausėsi. Į kiemą įjojo vienišas raitelis. Po kurio laiko jis pasibeldė į paradines duris.

Lorena pašoko iš lovos ir nubėgo laiptais žemyn. Karsonas tuo metu atidarė duris ir į namą įsiveržė Kurtas Vandaiveris šaukdamas:

— Džeredą peršovė!

— Blogi reikalai,— tarė jis nusigandusiam Karsonui.— O kur yra Lorena?

Ji stovėjo taip įsikibusi į laiptų turėklus, kad jos pirštų kauliukai buvo tokie balti, kaip ir veidas.

Kurtas skubiai priėjo prie Lorenos.

— Ar jūs galite greitai apsirengti kuo nors, kas tinka jojimui? Jis nori jus pamatyti.

Lorena jam nieko neatsakė ir kaip vėsulas nurūko į savo kambarį.

Olivija priėjo prie Karsono ir atsistojo šalia.

— Tie niekšai laukė mūsų. Jie kažkaip suuodė mūsų planą. Buvo baisus šaudymas. Net nežinau, kiek mūsiškių nušauta ir kiek jų sužeista.

— Kurtai, ar Džeredas sunkiai sužeistas? — paklausė sunerimęs Karsonas.

Jaunasis Vandaiveris žvilgtelėjo į Oliviją ir atsakė:

— Kos kas sunku pasakyti, bet aš manau, kad jo žmonai reikėtų būti šalia jo.

Olivijos veidas liko ramus. Ji nieko neklausinėjo. Karsonas visada žavėjosi jos tvirtumu ir dabar jis tik raminamai paglostė jos ranką.

Lorena jau lėkė laiptais žemyn. Ji buvo užsisegusi sijoną su skeltukais, apsiavusi aulinius batus ir užsivilkusi nertinę palaidinukę, su kuria pietavo. Iš vonios kambario ji pasiėmė visą tvarstomąją medžiagą bei pirmosios medicinos pagalbos reikmenis ir susidėjo juos į nedidelį audininį krepšį.

— Aš jau pasiruošusi,— tarstelėjo ji, lėkdama prie paradinių durų ir nepažvelgdama į Karsoną su Olivija.

— Aš liepiau pabalnoti jūsų arklį. Aš ji atvesiu,— sušuko Kurtas, nuskubėdamas paskui Loreną.

Skubiai nubėgęs per kiemą jis dingo už namo. Lorena stovėjo, prispaudusi rankas prie krūtinės, įsistebeilijusi į dangų, kurį dažnai nušviesdavo žaibo blyksniai, tyliai meldėsi. Viešpatie, neleisk jam numirti, prašyte prašau, neleisk jam numirti!

Džudis atvedė jai arklį ir pasirengė padėti įsėsti į balną. Ar tai nepakenks kūdikiui, dingtelėjo jai į galvą min-

tis. Tačiau Lorena tuojau nuvijo ją šalin ir užšoko ant arklio. Ji privalo padėti Džeredui.

— Kur jis? Kur mes jojame?

Kurtas, stengdamasis perrėkti dviejų arklių kanopų trepsėjimą, jai atsakė:

— Sunkiai sužeistas. Mes jį nugabenome į olą, kurią žinojo kai kas iš mūsų žmonių. Aš manau, kad jie jau surado gydytoją. Jį pavojinga vežti į miestą, nes neteko daug kraujo.

Lorena įsikibo į pavadį ir akimirką užmerkė akis. Sunkiai sužeistas! Neteko daug kraujo! O Dieve!

* * *

Karsonas niekada nenustojo stebėtis Olivijos ramumu. Ji sėdėjo atsimerkusi, atlošusi galvą ant aukštos odinio krėslo atkaltės. Praėjo maždaug valanda nuo to laiko, kai atjojo Kurtas, atnešęs žinią apie Džeredo sužeidimą. Netrukus atjojo Parkeris ir kaip viesulas įlėkė į kabinetą. Jis visas drebėjo iš įtūžio.

— Visas tas reikalas mūsų akyse nuėjo šuniui ant uodegos. Jie visi pasislėpė namuose kaip žvėrys olose, mes nežinojome net kur šaudyti. Jie gi šaudė mūsų žmones vieną po kito. Jie iš anksto žinojo apie mūsų puolimą. Jie žinojo!

— Parkeri, prašom nusiraminti. Dabar mes nieko nebegalime padaryti.— Olivijos balsas skambėjo visiškai abejingai. Jeigu gerai pasisektų, mes pralaimėjimą galėtume paversti laimėjimu. Pavyzdžiui, pasakyti, kad Pueble meksikiečiai persigėrė ir nusprendė pasilinksminti. Jie nušovė kelis kaubojus, kurie vakare buvo atvykę į gyvenvietę. Arba galime dar ką nors sugalvoti.

— Būtų geriau, jeigu pasisektų. Aš jau pradedu pavargti nuo viso to mėšlo.

— Mes viską aptarsime, Parkeri,— tarė Karsonas, stengdamasis savo balsui suteikti tvirtumo, kurio iš tikrųjų nejautė.

— Na jau, velniai griebtų, geriau jums ką nors sugalvoti.

Jis garsiai spragtelėjo mėsingais, panašiais į dešreles, pirštais ir pasukęs savo galingą kūną nuėjo prie durų.

Net po tokio nemalonaus susikirtimo Olivija liko rami. Karsonas vaikščiojo kabinetu pirmyn ir atgal neatitraukdamas akių nuo kilimo, tarsi vyrą būtų užhipnotizavęs raštas.

Staiga nuo prieangio pasigirdo skubūs žingsniai ir pentinų žvangėjimas, atsidarė paradinės durys ir žingsniai pasigirdo vestibiulyje.

— Galbūt atvyko kas nors su žinia iš Džeredo,— tarė Karsonas skubėdamas į vestibiulį ir sustojo tarsi įbęstas. Džeredas energingais žingsniais įėjo į kabinetą. Jis ne tik nebuvo sužeistas, bet Karsonui, atrodo, dar niekada neteko matyti jo tokio linksmai nusiteikusio. Už jo ėjo Rudis Mendesas, plačiai šypsodamasis, rodydamas baltus dantis tamsiame veide; jo akyse žaidė linksmos kibirkštėlės. Kaip ir visada, Karsoną nustebino jų panašumas. Tarpduryje Karsonas pamatė komančį Torną, berniukų vaikystės draugą ir jų tėvo patikimiausią žmogų.

— Kas...— buvo bepraredąs kalbėti Karsonas, bet Džeredas jį nutraukė:

— Karsonai, jūs atrodote taip, tarsi būtumėte pamatęs vaiduoklį. Manau, kad jūs pažįstate mano brolį ir Torną.— Džeredas praėjo pro apstulbusį Karsoną prie rašomojo stalo, už kurio sėdėjo Olivija.— Nieko neišėjo, mama. Tavo draugai iš Ostino pabėgo iškėlę uodegas. Viskas baigta.

Išbalusi kaip drobė Olivija nenuleido akių nuo Rudžio.

— Ką jis veikia mano namuose? — paklausė ji. Olivijos balsas nutrūko ir po to ji beveik suriko:— Išvesk iš čia tą išsigimėlį!

— Rudis — mano brolis,— ramiai atsakė Džeredas,— ir jis čia pasiliks.

Jis žiūrėjo motinai tiesiai į akis tarsi mesdamas jai iššūkį.

Atidžiai įsižiūrėjusi į sūnaus veidą, Olivija staiga viską suprato.

— Tai tu? Tu mus išdavei? Tu viską sugadinai?

— Ne, mama, aš nieko neišdaviau. Laimė, man pavyko išgelbėti žmones ir jų turtą.

— Tu kalbi taip, kaip ir tavo tėvas,— sušvokštė ji.— Jis buvo kupinas to kvailo geraširdiškumo. Tu visada

buvai prieš mane. Nejaugi tu, Džeredai, nesupranti, kad per tave meš nusiritome keeleriais metais atgal. Per tavo beprotišką kilnumą.

Džeredas papurtė galvą.

— Ne. Nieko blogo aš nepadariau. Mes turėsime savo geležinkelį, bet be kraujo ir prievartos. Ir be Vandaiverio ir jo gaujos.— Džeredas atsigręžė į apsulbusį vyrą, stovintį už jo nugaros:— Karsonai, ar jūs suprantate, kodėl aš buvau prieš jus, suprantate, ar ne? Mumis manipuliavo. Todėl aš buvau priverstas imti šį reikalą į savo rankas. Manau, kad aš pasielgiau taip, kaip būtų pasielgęs Benas.

Atrodė, kad Karsonas per minutę paseno keleriais metais. Jis geraširdiškai nusišypsojo priešais jį stovintiems jaunuoliams. Jie abu buvo geri žmonės. Sąžiningi. Stiprūs. Abu buvo Beno sūnūs. Jis didžiavosi savo geriausiu draugu, jų tėvu.

— Taip, Džeredai, manau, kad pasielgei teisingai,— tarė jis tapšnodamas jam per petį.

Du vyrai ilgai, neatitraukdami akių žiūrėjo vienas į kitą. Pagaliau jaunesnysis nusigręžė, jausdamasis nejaukiai ir suglumęs. Tie jausmai buvo jam visai nežinomi ir Džeredas stengėsi nuslėpti jį apėmusį jaudulį.

— Rudi, čia palauk minutę. Aš tik viską papasakosiu Lorenai ir mes tau su Tornu parūpinsime nakvynę. Aš žinau, kad jūs abu virstate iš kojų nuo nuovargio.

Džeredas jau buvo beeinąs prie durų, kai jį sustabdė lygus, ramus Olivijos balsas:

— Lorenos ten nėra, Džeredai.

Dėl nesuprantamos priežasties jos ramumas sukėlė Džeredui baisų nerimą. Jam suspaudė širdį nuo blogos nuojautos.

Jis lėtai atsigręžė į motiną ir pasižiūrėjo jai į veidą.

— Nėra? Kurgi ji?

— Ji išvyko su Kurtu Vandaiveriu. Jie išjojo maždaug prieš valandą.

— Ji negalėjo niekur išjoti su Kurtu Vandaiveriu. Ką tu, motin, po velnių, kalbi?

Jame jau virte virė pyktis.

Olivija saldžiai nusišypsojo sūnui.

— Džeredai, argi tu pamiršai savo pirmą įspūdį apie mis Loreną Holbruk? Tada tu nusprendei, kad ji yra paleistuvė ir avantiūristė. Manau, kad nuojauta tavęs neapgavo.

Karsonas neiškentė ir įsikišo į pokalbį:

— Olivija, pasakyk berniukui, kodėl ji išjojo. Pasakyk jam.

Jis išplėstomis akimis žiūrėjo į moterį, kurią dievino dvidešimt metų, tarsi būtų pirmą kartą matydamas.

— Tai ne tavo reikalas, Karsonai,— spygtelėjo ji.

Džeredas staigai pasisuko į Karsoną.

— Kur ji? — kimiai paklausė jis.

— Nežinau, Džeredai,— sąžiningai atsakė Karsonas.— Maždaug prieš valandą atjojo Kurtas ir pasakė, kad tu esi rimtai sužeistas ir kad Lorena turi joti su juo. Jis davė suprasti: jeigu Lorena nepasiskubins, tai, galimas dalykas, neberas tavęs gyvo.

Staiga Karsono veidą iškreipė skausmas. Jis ūmiai priėjo prie Olivijos, kuri dar vis tebesėdėjo savo krėsle už rašomojo stalo.

— Tai tu žinojai, kad Džeredas nesužeistas?

Jo balse skambėjo veikiau tvirtinimas negu klausimas.

Džeredas nustūmė Karsoną ir pasilenkęs per stalą beveik prikišo savo veidą prie motinos veido.

— Kodėl tu jai leidai išvykti su tuo šunsnukiu? Kodėl, kad tave velniai griebtų?

Jis taip stipriai trenkė kumščiu į stalą, kad duslus aidas nuskambėjo per visą namą. Olivija net krūptelėjo.

— Lorena atliko savo vaidmenį,— tarė ji nepakeldama balso.— Šiandieną jai buvo lemta tapti auka. Jeigu nepasiseks, niekas mūsų neįtars, nes ir mūsų šeima bus nukentėjusi. Dabar būtent taip ir atsitiko — Loreną pagrobė.— Ji piktdžiugiškai pasižiūrėjo į Rudį.— Tiesa, jis irgi turėjo įrodyti, kad mes čia niekuo dėti. Ko tik neatsitinka per sąmyšį?

Džeredas visomis jėgomis stengėsi išlikti ramus. Baisus šaltis, kilęs pilvo apačioje, ėmė sklisti per visą kūną, artindamasis prie širdies.

— Kur jis nugabeno ją? — pro sukąstus dantis iškošė Džeredas.

— Nežinau.

— Kur? — rėkė jis.

— Nežinau! — pakartojo Olivija neįprastai skardžiu balsu.

Rudis, netaręs nė vieno žodžio nuo to laiko, kai įėjo į namą, tvirtai paėmė Džeredą už rankos.

— Eime. Mes gaištame brangų laiką. Tornas gali juos susekti, bet jie išjoję jau prieš valandą, be to, lyja. Mums reikia skubėti.

Džeredas tebežiūrėjo tiesiai į motiną, sugalvodamas šimtus įžeidžiamų žodžių, kuriuos galėtų jai pasakyti. Bet ji buvo net jų neverta. Ji pralaimėjo ir dabar tai žinojo. Ta moteris jam davė gyvybę, bet niekada jo nemylėjo. Tai suvokus, Džeredo širdį apėmė sielvartas, užimdamas jam kvapą. Kaip kaleidoskope mirgėjo jo atmintyje daugybė atvejų, kai motina įžeidinėdavo sūnų ir atstumdavo jį. Visi jo mėginimai įsiteikti jai, išsikovoti jos meilę buvo pasmerkti žlugti. Džeredas niekada neatitiko jos įsivaizduojamo gero sūnaus, visada apvildavo jos lūkesčius. Jis buvo svetimas savo motinai — tai buvo Džeredo gyvenimo drama, daugiausia dėl to jis buvo piktas ant viso pasaulio. Jeigu jau jo nemylėjo, tai, Dievas mato, ir jis niekada nieko nemylės!

Tačiau tai buvo lengviau pasakyti, negu padaryti. Jis mylėjo Beną. Taip. Dabar Džeredas buvo pasiruošęs tai pripažinti. Jis mylėjo tėvą ir Beno mirtis sukrėtė sūnų, sugniuždė jį. Žinoma, visi žinojo, kad Beno širdis yra silpna, bet būtent jis, Džeredas, buvo jų ginčo, sukėlusio paskutinį širdies priepuolį, kaltininkas. Džeredas neįstengė atsikratyti kaltės jausmo. Jis mylėjo Beną. Myli Rudį, Gloriją, mylėjo Mariją. Ir Loreną myli.

Lorena! Džeredas tarsi atsipeikėjo, kai Rudžio ranka palietė jo petį. Jis paskutinį kartą priekaištaujamai pažvelgė į motiną ir paskui brolį išbėgo iš kabineto.

— Tornai, mums reikia surasti prieš valandą iš čia išjojusių dviejų raitelių pėdsakus. Vandaiveris pagrobė mano žmoną.

Džeredas kalbėjo, bėgdamas su Rudžiu ir Tornu per kiemą į arklides.

— Mums reikės paskubėti. Greitai lietus nuplaus visus pėdsakus,— abejingai tarstelėjo Tornas, bandydamas įžiūrėti silpnus kanopų atspaudus ant minkštos žemės.

Lorena lipte prilipo prie balno, sustingusiais nepaklusniais pirštais įsikibusi į pavadį ir bandydama valdyti žirgą ant slidaus molingo šlaito. Lietus stiprėjo ir nebuvo panašu, kad greitai nustos lyti. Lorena taip skubėjo, kad net nepasirūpino pasiimti skrybėlės, o juo labiau striukės arba apsiausto. Šalti sunkūs lašai jai krito ant galvos kaip švininiai šratai. Šlapi plaukai išsidraikė ir dabar sunkiai slėgė jos nugarą, traukdami atgal galvą. Lorena sušlapo iki siūlo galo ir drebėjo nuo šalčio. Šviesūs žaibo blyksniai gąsdino arklius, versdami juos šokinėti į šalis. Griaustinio pliūpsniai drebino dangų, atsiliepdami aidu plokščiose kalvose, tarsi kažkas būtų ritinęs didžiulius rutulius akmeniniais šlaitais.

Lorena sušalo, permirko ir baisiai pavargo, bet atkakliai stengėsi veržtis į priekį, kartodama tylią maldą: Dieve, neleisk Džeredui numirti! Išgelbėk jį!

Lorenai atrodė, kad jie joja be galo ilgai, o kelio galo dar vis nebuvo matyti. Jie jojo į priešingą pusę nuo Pueblo jau ne mažiau kaip dvi valandas. Tačiau ji gerai nežinojo, kiek laiko jojo — Lorenai laikas sustojo tuo momentu, kai ji sužinojo, kad vyro gyvybei gresia pavojus.

Pagaliau kelias paplatėjo ir Lorena pasivijo Kurtą. Dabar jie jojo šalia vienas kito.

— Kur jūs palikote jį, Kurtai? Mes jau gana toli nujojome nuo Pueblo, o jūs sakėte, kad Džeredą gabenti pavojinga.

— Reikalas tas, kad mes Džeredą norėjome nugabenti kuo toliau nuo mūšio,— atsakė Kurtas, labai stengdamasis išvengti jos žvilgsnio. Ta ola mums pasirodė esanti ideali slėptuvė. Ją mažai kas žino.

Kurto aiškinimas neatrodė Lorenai labai įtikinantis, bet ji daugiau nebeklausinėjo. Lorena troško kuo greičiau atsidurti šalia Džeredo.

Ryškus žaibo blyksnis nušvietė tamsą ir Lorena suspėjo pamatyti, kad upė yra už kokių penkiasdešimties pėdų nuo jų. Paprastai tylus ir ramus, dabar Kabalas visas

kunkuliavo ir virė, vanduo grėsimingai riaumodamas ritosi per didžiulius kalkakmenius

— Prijojęs prie upės, Kurtas garsiai nusikeikė.

— Mums teks perplaukti ją, Lorena,— sušuko jis, stengdamasis perrėkti vandens triukšmą ir griaustinio trenksmą. Net dieną tai padaryti buvo pavojinga, o tamsoje, smarkiai lyjant lietui, buvo tolygu savižudybei.

— Ar nėra kito kelio? Arkliai jos negalės perplaukti. Tačiau net jeigu ir sugebėtų, tai juos nuneštų ant akmenų ir užmuštų. Be to, pasižiūrėkite, kas čia darosi?

Lorena parodė ranka į upę, kuria didžiuliu greičiu plaukė rąstai, vežimų ratai ir kiti įvairiausi daiktai, įsisiautėjusio vandens nešami.

— Jūs norite pasiekti Džeredą ar ne? — paklausė Kurtas.

— Vargu ar jie galėjo jį pergabenti per upę, kai jos srovė tokia didelė,— paprieštaravo Lorena.

— Jie persikėlė prieš kelias valandas. Tada nebuvo tokio smarkaus lietaus, koks yra dabar, ir upė buvo kur kas ramesnė.

Kurtas buvo teisus ir ji tai žinojo. Upė pilnėjo palaipsniui. Dirva jau nebepajėgė sugerti vandens ir upeliai, tekantys iš gretimų kalvų, įsiliejo į Kabalą, kaip į vandentiekį.

Lorena linktelėjo Kurtui ir dar tvirčiau įsikibo į pavadį.

— Jokite priekyje, o aš josiu šalia,— sušuko jis.— Stenkintės priversti arklį plaukti pasroviui, tada, galimas dalykas, mums pavyks persikelti į kitą upės krantą. Gerai?

Lorena vėl linktelėjo ir sudavė kojomis arkliui į šonus, versdama jį įlipti į vandenį. Išsigandęs arklys trypčiojo vietoje. bet Lorena jį niūksėjo tol, kol įprotis klausyti raitelio privertė gyvulį atsistoti ant slidaus upės dugno. Tačiau arklys nenuėjo nė keturių pėdų, kai galinga srovė pagriebė jį ir nunešė į upės vidurį.

Lorena kovojo už savo gyvybę, netikėtai suvokusi: jeigu žus ji, žus ir Džeredo kūdikis. „Kodėl aš nepasakiau Džeredui, kad jau nešioju jo kūdikį?" — mintyse barė ji save. Iš visų jėgų keliais suspaudusi arklio šonus, Lore-

na skubiai apsidairė aplinkui ir pamatė, kad Kurtas bando savo arklį priversti įlipti į vandenį.

Jie plaukė visiškoje tamsoje, bet, netikėtai blykstelėjus žaibui, Lorena pamatė, kad prie jos didžiuliu greičiu artėja rąstas. O Dieve! Ne! Sukaupusi visas jėgas ji pabandė apgręžti arklį, kad išvengtų susidūrimo su rąstu, nors ir suprato, kad jos veiksmai yra visiškai nenaudingi.

Lorenai pasirodė, kad rąstas praplaukė pro šalį, bet staiga arklys trūktelėjo ir ji vos išsilaikė balne. Lorena stipriau įsitvėrė balno gugos, bet pirštai nuslydo lygia oda. Arklys beviltiškai sužvengė ir Lorena suprato, kad rąstas tikriausiai jam sulaužė kojas. Srovė sunkų rąstą sukiojo kaip skiedrą ir susidūrimas buvo neišvengiamas. Iš skausmo ir išgąsčio apkvaišęs arklys atsistojo piestu ir Lorena paniro į šaltą purviną vandenį.

Kuriam laikui ji buvo išmesta vandens į paviršių ir ėmė mėšlungiškai burna gaudyti orą, bet po to srovė ją vėl įtraukė po vandeniu. Iš visų jėgų kapstydamasi rankomis ir kojomis, Lorena stengėsi išnirti iš vandens. Pagalau jai tai pavyko, bet kai tik atsidūrė vandens paviršiuje, kažkas sunkus tvojo Lorenai per galvą. Ją nutvelkė aštrus skausmas ir Lorena tik bejėgiškai kapstėsi, netekdama paskutinių jėgų. Krepšys su medikamentais, kurio ji dar nebuvo paleidusi iš rankų, patraukė ją į dugną.

Lorena atsipeikėjo pajutusi, kad kažkas iš pašaknų peša jos plaukus. Mėšlungiškai rydama orą ji suvokė, kad tai Kurtas tempia ją už plaukų, ir įsikibo į jo ranką, stengdamasi neprarasti sąmonės.

Per kažkokį stebuklą Kurto arkliui pavyko nusigauti į kitą upės krantą. Kurtas atsargiai paguldė Loreną ant žemės ir ji kurį laiką gulėjo dusdama ir spjaudydamasi. Kurtas nulipo nuo arklio, padėjo jai atsistoti ir prispaudė prie savęs jos bejėgį kūną.

— Ar jūs nesužeista? — paklausė jis, truputį purtydamas Loreną.

Praėjo šiek tiek laiko, kol ji rado jėgų atsakyti Kurtui.

— Taip, taip, manau, kad nesužeista.

— Mums reikia pasiekti kalvos viršūnę, štai ten. Eime, tai netoli.— Kurtas užkėlė Loreną ant arklio ir grei-

tai atsisėdo už jos, suskubęs dar prilaikyti ją. Jeigu Kurtas nebūtų prilaikęs Lorenos, ji būtų nukritusi, nepajėgdama įveikti ją apėmusio silpnumo.

Lorena tikriausiai buvo praradusi sąmonę, nes atsigavusi pamatė, kad arklys stovi, o Kurtas bando ją nutraukti nuo balno. Jis atsuko Loreną veidu į didžiulę monolitinę uolą, šitoje vietoje sudarančią tarsi sieną. Kai jie prisiartino prie uolos, Lorena pamatė nedidelę skylę, beveik uždengtą apie ją augančių krūmų. Kurtas praskleidė krūmus ir stumtelėjo Loreną prie uolos angos. Jai teko pasilenkti, kad įlįstų į žemą ir siaurą angą. Lorena, galima sakyti, įšliaužė į olą, stingdama iš baimės, nes nežinojo, kas jos laukia oloje.

Pagaliau priekyje pasirodė šviesa ir Lorena nuskubėjo žinodama, kad ten gali būti Džeredas. Blausią šviesą skleidė oloje kabantis nedidelis žibintas. Pagaliau Lorena galėjo išsitiesti visu ūgiu ir apsidairyti. Į ją žiūrėjo sunkių vokų pusiau pridengtos šaltos Vato Dankeno akys. Už jo stovėjo Džuna. Jos šviesūs plaukai, iš užpakalio blankios žibinto šviesos apšviesti, supo veidą kaip oro aureolė. Lorenos akys akimirksniu apžvelgė visus olos kampelius, bet Džeredo čia nebuvo.

Sustingusi iš nelaimės nuojautos Lorena atsigręžė atgal ieškodama Kurto ir pamatė jį, stovintį už nugaros.

— Na, miz Lokit, aš džiaugiuosi, kad jūs prisidėjote prie mūsų nedidelės draugijos, nors ši naktis nėra pati geriausia plaukimui,— Dankenas įžūliai šypsojosi, apžiūrinėdamas jos kūną.

Lorena ūmiai atsisuko į Kurtą.

— Kur mano vyras? Jūs sakėte, kad nugabensite mane pas vyrą!

Ji sugniaužė kumščius ir ėmė mušti jo galingą krūtinę. Kurtas ramiai sugriebė Lorenos rankas ir lengvai atstumė ją nuo savęs.

— Man reikėjo kaip nors jus čia atsivilioti. Ir mano planas visai pavyko.

Nustėrusi Lorena žiūrėjo į Kurtą.

— Bet kam? Kam jums to prireikė? — pagaliau įstengė ištarti ji, per daug sukrėsta įvykių eiga, kad galėtų

kaip reikiant nusigąsti. Ją baimė apims vėliau, kol kas Lorena buvo tik nustebusi ir supykusi.

— Nemanau, kad jums reikia ką nors aiškinti. Nejaugi jūs pati nenumanote?

Kurto žvilgsnis slankiojo jos kūnu, pamažu leisdamasis nuo veido prie krūtinės ir žemiau. Lorena krūptelėjo, bet ne nuo šalčio. Ji staiga suvokė, kad prie kūno prilipę šlapi drabužiai ją glaudžiai aptempė kaip pirštinė ranką.

— Mes padarėme viską, ką jūs sakėte, misteri Vandaiveri. Aš suradau žibintą ir šiek tiek maisto. Jums viskas paruošta.

Dankenas kalbėjo savo įprastu meilikaujamu tonu ir Lorena numanė, kad jam buvo pažadėta už tai gerai atsilyginti.

— Viskas puiku, bet ką ji čia veikia? — paklausė Kurtas, ranka parodydamas į Džuną.

— Mano ir Džunos interesai bei tikslai yra bendri. Vienas iš jų yra, jūs gi žinote, čia atvilioti Džeredą Loketą.

Paminėjus vyro vardą, Lorena krūptelėjo ir pažvelgė į Džuną, kuri žiūrėjo į ją pasitikinčiai ir išdidžiai.

— Be to,— tęsė Dankenas,— ji yra tarsi neabejinga jums, misteri Vandaiveri, ir norėjo vėl jus pamatyti.

Kurtas šlykštokai šyptelėjo ir vertinamai žvilgtelėjo iš po pusiau nuleistų vokų. Džuna stovėjo išžergusi kojas, įrėmusi rankas į klubus, begėdiškai demonstruodama savo moteriškus privalumus. Ji lėtai apsilaižė apatinę lūpą ir reikšmingai pasižiūrėjo į Kurtą. Pasibjaurėjusi Lorena nusigręžė.

— Jūs neprasta, mis Džuna,— tarė Kurtas, prieidamas beveik prie pat merginos.— Taip, visai neprasta. Po poros minučių aš imsiuos jūsų. Tačiau iš pradžių man reikia paskirti dėmesio misis Loket.

Džuna nukreipė į Loreną pavydžios neapykantos ir pykčio kupiną žvilgsnį, bet ši jo nematė. Palyginti su Kurtu Vandaiveriu, Džuna jai nebuvo tokia pavojinga.

— Kodėl jūs taip pasielgėte, Olivija. Juk visai to nereikėjo. Kam statyti į pavojų mergaitės gyvybę?

Karsonas dar nebuvo atsipeikėjęs. Jis neįstengė patikėti, kad Olivija galėjo išduoti savo sūnų.

Karsonas tikėjosi, kad Džeredas suras Loreną ir Vandaiveris nesuspės jai nieko blogo padaryti. Jis stovėjo priešais moterį, kurią tiek daug metų mylėjo. Karsonas neatitraukė akių nuo jos tamsių plaukų su žvilgančiomis sidabrinėmis sruogomis viršum aristokratiškos kaktos. Jis visą laiką manė, kad jos plaukai yra labai gražūs.

Iš visko sprendžiant, Olivijos visai nesujaudino tai, kas atsitiko vos prieš kelias minutes. Kiek bežiūrėjo Karsonas į jos veidą, nepajėgė pastebėti jokių jaudinimosi pėdsakų.

— Olivija, atsakyk man, prašau tavęs. Kodėl tu visa tai padarei?

Dabar Karsonas buvo pakėlęs balsą ir pirmą kartą per visus tuos metus, kai ji pažinojo šį vyrą, jo balse nuskambėjo nepritarimas.

— Iš tiesų, Karsonai, mane stebina ir slegia tas netikėtas tavo sąžinės prabudimas. Tau labiau, negu bet kam kitam, turi būti žinoma, kad versle naudojami įvairūs būdai ir ne visi jie yra patrauklūs.

— Taip, aš daug ką dariau manipuliuodamas žmonėmis. Tačiau, kiek tik prisimenu, aš niekada nepaaukojau niekuo nekaltos jaunos moters, kuri man nebuvo padariusi nieko blogo. Ir dar kam? Tokiam bjauriam niekšui kaip Kurtas Vandaiveris.

— Niekuo nekaltą? Cha! Jūs vyrai visi esate vienodi,— nusišaipė Olivija.— Jai pavyko nuteikti Džeredą prieš mane ir aš to nepavadinčiau nekaltu poelgiu. Tokiam dalykui reikia tvirto charakterio.

— Lorena nėra atsakinga už Džeredo įsitikinimus, tu tai gerai žinai. Jis iš pat pradžių nepasitikėjo Vandaiveriais, jautė, kad iš jų kyla grėsmė viskam, ką jam testamente užrašė Benas. Jis gynė savo turtą taip, kaip manė esant reikalinga. O Lorena, tai ji, man atrodo, labai tinka jam. Lorena privertė Džeredą rimtai pasižiūrėti į savo gyvenimą, susimąstyti apie ateitį.

Olivija rankomis stipriai trenkė į stalą, lygiai taip, kaip anksčiau Džeredas.

— Nenoriu nieko girdėti apie Loreną ir jos užtarėjus. Mane verčia vemti nuo tų visų jos privalumų.

Karsonas įdėmiai stebėjo Oliviją. Jos žalios akys svaidė žaibus, nosies šnervės išsipūtė, ji kvėpavo tankiai ir sunkiai. Pagaliau jis suprato.

— Tu pavydi Džeredui tos merginos, tiesa, Olivija? Ji atsistojo tarp tavęs ir sūnaus. Be to, Lorena patinka man, patiko ir Benui.

Paminėjus Beno vardą, Olivija, atrodo, visiškai nebeteko pusiausvyros.

— Benas! Jis tiek metų įžeidinėjo mane santykiais su ta savo paleistuve. Žmonės juokėsi ir šnibždėjosi už mano nugaros dėl to, kad mano vyras vietoj manęs pasirinko tą meksikietę palestuvę. Jis mylėjo tos paleistuvės sūnų taip, kaip ir manąjį. Jam buvo nusispjauti į mano jausmus. Į mano jausmus! — Olivija stipriai trenkė sau į krūtinę.— Aš buvau pirmoji Naujojo Orleano gražuolė. Aš priklausiau pačiai garbingiausiai, turtingiausiai ir įtakingiausiai to miesto šeimai per visą jo istoriją. Jis atvežė mane į tą barbarišką, Dievo pamirštą vietą ir norėjo, kad aš gyvenčiau taip, kaip gyvena Meksikos peonai. *

Jos skruostais riedėjo ašaros. Pirmą kartą per visus tuos metus Karsonas matė verkiančią Oliviją Loket.

— Ir jis nemylėjo manęs,— graudžiai pasakė ji,— jis niekada nemylėjo manęs, Karsonai.

Olivija nuleido galvą, o kai ją vėl pakėlė, moters veidas buvo šaltas ir ramus, koks buvo ir anksčiau.

— Bet aš neketinu savo namuose pakęsti tos jo paskutinės mylimosios.

— Olivija,— švelniai tarė Karsonas,— juk tu žinai, kad Benas čia pakvietė Loreną vildamasis, jog ji ir Džeredas. . .

Olivija griežtai nutraukė jį:

— Taip, tai jo versija. Bet tu girdėjai, ką jis sakė apie ją. Lorena ir graži, ir gera, ir nekalta. O kokia ji švelni ir elegantiška! — Olivija rankomis užsidengė veidą ir dus-

* Peonas — nuskurdęs valstietis ar kumetis Lotynų Amerikos šalyse ir pietinėse JAV valstijose.

liai kartojo:— Kodėl jis nemylėjo manęs? Kodėl jis nemylėjo manęs? Kodėl?

Karsonui atrodė, kad Olivija kvaištelėjo ir jo širdį suspaudė stiprus skausmas. Prieš savo valią jis paklausė:

— O tu visą tą laiką mylėjai Beną, taip?

— Ne! — suriko ji.— Aš jo neapkenčiau!

Ji vėl kumščiu stipriai trinktelėjo į stalą.

— Taip,— ramiai pasakė Karsonas,— tu jį mylėjai.

Olivija į jį pasižiūrėjo taip, tarsi būtų ką tik pamačiusi. Jos drėgnų blakstienų apsuptos akys buvo pilnos ašarų ir dėl to atrodė beveik juodos.

— Tu! — paniekinamai sušuko ji.— Nejaugi tu nesupranti, kad panaudojau tave tik tam, kad įskaudinčiau Beną? Aš pradėjau ir visus tuos metus tęsiau tą apgailėtiną romaniūkštį su geriausiu savo vyro draugu ir verslo partneriu tik tam, kad atkeršyčiau už pažeminimą ir gėdą, kuriuos jis man užtraukė.

Olivija karčiai ir nelinksmai nusijuokė.

— Tačiau jis tik nusisuko nuo manęs, priversdamas mane visus tuos metus kentėti. Laukiu nesulaukiu, kol bus baigtas tiesti geležinkelis, tada aš galėsiu išmesti tave iš savo namų, iš savo gyvenimo ir niekada nebeleisiu vėl sugrįžti. Nejaugi tu niekada neklausei savęs: kodėl aš, tokia moteris, vietoj savo vyro, stipraus, vyriško Beno Loketo, pasirinkau riebų, pliktelėjusį neūžaugą, kuris mylisi taip, kaip geltonsnapis paauglys? Tu kvailys!

Karsonas jau nebegirdėjo jos. Jis galvojo apie tai, kad geriausius savo gyvenimo metus atidavė piktai ir egoistiškai moteriai, atsisakė sukurti savo šeimą, suteršė savo geriausio draugo garbę ir visa tai darė iš meilės, kuri pasirodė esanti tik iliuzija, neįvykdoma svajonė.

Karsonas nebegerbė ir pats savęs: juk jis buvo tik šešėlis, svetimos valios, svetimų norų vykdytojas. Dabar jis buvo niekas. Olivijos žodžiai nebeskaudino jo. Vyras nebeturėjo jausmų, kuriuos paveiktų tie žodžiai.

Olivija sėdėjo, žiūrėdama priešais save stiklinėmis akimis. Ji nepastebėjo, kaip Karsonas iš kišenės išsitraukė pistoletą. Jis pakėlė ginklą prie moters galvos ir tik tada Olivija pamatė pistoletą. Moteris atsilošė ir ėmė juoktis.

Olivija kvatojo, o iš jos akių riedėjo ašaros. Karsonas nuspaudė gaiduką, moteris krūptelėjo visu kūnu ir palinko į priekį, trenkdama galvą į stalą.

Prisidėjęs pistoleto vamzdį prie smilkinio Karsonas tebežiūrėjo į Oliviją. Ji buvo graži. Labai graži.

25 SKYRIUS

Smarkus lietus nepalengvino jų užduoties. Jeigu ne Tornas, tai Džeredas būtų dar labiau nusivylęs. Kai Džeredas ir Rudis dar buvo berniūkščiai, Tornas juos mokė pėdsekio paslapčių; nors jie buvo ir sumanūs mokiniai, bet jų įgūdžių aiškiai nepakako, kad surastų pėdsakus ant tirštu moliu padengto kelio. Be to, tamsa ir lietus tą užduotį padarė beveik neįvykdomą.

Jie jojo jau apie pusantros valandos, kai indėnas staiga įtempė savo arklio pavadį.

— Jie pasuko prie upės,— pasakė jis.

Nors tuo metu smarkiai griaudė, bet Džeredas išgirdo jo žodžius.

— Gerai, jojame ten. .

Tačiau, jo nuostabai, Tornas nepajudėjo iš vietos.

— Džeredai, žinai į ką dabar panašus Kabalas? — įsiterpė Rudis.— Upė įsisiautėjusi. Nemanau, kad jiems pavyko persikelti į kitą krantą, o jeigu ir pasisekė, tai iki ryto mes nerasime jų pėdsakų. Galbūt vertėtų palaukti „Kipointe", kol nurims audra. Auštant mes vėl išvyktume jų ieškoti.

— Ne, velniai griebtų! — Džeredas taip suriaumojo, kad net perrėkė griaustinį.— Jeigu jūs nejosite su manimi, aš josiu vienas. Neįsivaizduoju, ką sumanė tas niekšas. Be to, Lorena bijo jo. Aš žinau.

Džeredo tėvai buvo tvirto charakterio žmonės, todėl visai suprantama, kad jis savo sprendimo nepakeis. Rudis ir Tornas susižvalgė. Rudis buvo susierzinęs. Tornas laikėsi taip, tarsi nieko ypatingo nebūtų atsitikę. Netardamas nė žodžio, jis pasuko savo arklį prie upės ir visą dėmesį sutelkė į vos vos pastebimus arklių kanopų pėdsakus.

— Nežinau, kaip mes persikelsime per tą velnio upę, kai pagaliau pasieksime ją,— burbtelėjo Rudis.

Jis nustebo, kai Džeredas jam atsakė, nes manė, kad audros ūžesys užgožė jo žodžius.

— Aš irgi nežinau, bet mes privalome judėti į priekį. Aš privalau ją surasti. Mūsų vienintelis tikslas — vykdyti Torno planą.

Toliau visi trys jojo tylėdami.

Lorenos galvą skelte skėlė stiprus tvinkčiojantis skausmas. Matyt, rąsto smūgis po vandeniu buvo kur kas stipresnis, negu iš pradžių ji manė. Jai buvo bloga ir Lorena nuogąstavo, kad pradės vemti. Ji iš visų jėgų stengėsi įveikti blogumą, kad kuo mažiau dėmesio atkreiptų į save. Kurtas, Dankenas ir Džuna užsiėmė viskio buteliu, taigi ji gavo progą apsvarstyti savo padėtį. Dabar didžiausias Lorenos rūpestis buvo kūdikis. Ji mažai teišmanė apie nėštumą, bet neabejojo, kad varginantis jojimas, kritimas į siautėjančią upę ir stiprus smūgis į galvą negalėjo būti kūdikiui į naudą. Lorena karštai meldėsi, kad tik nebūtų nukentėjęs kūdikis.

Ko iš jos reikia Kurtui ir Vatui Dankenui? Jeigu ne didžiulis galvos skausmas, Lorena, žinoma, būtų jautusi kur kas didesnę baimę. Dabar ji susiklosčiusią padėtį sutiko kažkaip ramiai ir nuolankiai. Lorena nepajėgė kovoti su jais, tam ji neturėjo nei jėgų, nei galimybių. Be to, ji negalėjo niekur nuo jų pabėgti. Kur ji eis naktį per baisią audrą be vadovo? Lorena tegalėjo galvoti apie vieną dalyką — apie kūdikį: kad tik jis nenukentėtų, kartojo ji mintyse. Tiesa, dar buvo likusi menka viltis, kad Džeredas ją suras ir išgelbės.

Kurtas jo neminėjo, o Lorena bijojo klausinėti. Džeredo oloje nėra, vadinasi, Kurtas ją apgavo, be to, jos vyras nesužeistas. O gal vis dėlto sužeistas arba... nušautas. Ne! Nereikia net galvoti apie tai. Jis privalo būti gyvas ir dabar tikriausiai ieško jos. Tegu ir ne meilė veda jį. Šį vakarą jis savo jausmus išreiškė pakankamai aiškiai. Bet Džeredas jos ieškos išdidumo vedamas. Džeredas Loketas niekada neleis Kurtui Vandaiveriui ką nors iš jo

atimti. Lorena iš visų jėgų stengėsi laikytis įsikibusi tos minties.

Nuo visų tų minčių Lorenai dar labiau ėmė skaudėti sumuštą galvą.

Netikėtai jos dėmesį patraukė garsūs vyrų balsai. Lorena sėdėjo olos kampe ant senos antklodės. Nors ir labai prisimerkusi ji negalėjo įžiūrėti, kas vyksta tarp Dankeno ir Vandaiverio. .

— Sakau jums, mes greitosiomis sutvarkome šitą reikaliuką, misteri Vandaiveri,— sakė Dankenas.

Jis stovėjo priešais Kurtą, kuris buvo kur kas aukštesnis, ir iššaukiamai žiūrėjo į Vandaiverio veidą iš apačios.

— Aš ir Džuna ilgai to laukėme, seniai ketinome atkeršyti Džeredui Loketui. Ir jūs mums už viską turite būti labai dėkingi. Mes padarėme viską, ko jūs norėjote. Argi ne mes sutvarkėme tą bobšę Mendes?

Kurtas pasilenkė į priekį ir sušvokštė:

— Man vis tiek, ką jūs jai padarysite. Tačiau tik po to, kai aš gausiu, kas man priklauso, todėl kol kas nedrįskite prie jos prisiliesti. Nešdinkitės. Aš jus pakviesiu, kai man būsite reikalingi.

Kurtas aiškiai neįvertino Dankeno. Po vos pastebimo Vato ženklo Džuna kaip katė užšoko Kurtui ant nugaros ir parvertė jį ant žemės. Po sekundės ji jau gulėjo ant vyro nugaros, nepaprastai stipriai prispaudusi jį prie žemės.

Dankenas raitėsi iš juoko.

— Tai išmokys jus, misteri Vandaiveri, kad reikia gerbti Dankeną,— paniekinamai mestelėjo jis Kurtui.— Palaikyk jį, Džuna, kol aš aptarnausiu miz Lokit. O tu žiūrėk, Vandaiveri. Gal ko nors ir išmoksi.

Džuna tyliai, gundomai nusijuokė Kurtui į ausį ir patrynė šlaunis į jo sėdmenis. Kurtas gulėjo visiškai nejudėdamas, susierzinęs iš apmaudo, kad tie, jo nuomone, prasčiokai nugalėjo jį.

— O dabar, miz, aš ketinu tau parodyti, kas yra tikras vyras.

Lorena iš siaubo išplėstomis akimis žiūrėjo į prie jos artėjantį Vatą Dankeną. Jo lūposе pasirodė gašli, bjauri šypsena, apnuoginusi išpuvusius dantis. Juodos akys ap-

žiūrinėjo Lorenos kūną ir ji atšoko, glaudžiai prisispausdama prie drėgnos akmeninės sienos. Dankenas apsilaižė, atsiklaupė priešais Loreną ir ištiesęs ranką ėmė atseginėti jos palaidinukės sagas.

Lorena bandė atitraukti jo ranką, bet neįstengė. Dankenas stipriai patraukė žemyn jos apatinių marškinių apykaklę ir apnuogino krūtis, kurios dabar, kai ji tapo nėščia, buvo dar didesnės.

— Pasižiūrėk, Džuna,— tarė švilptelėjęs Dankenas.— Ar tu kada nors matei gražesnes krūtis? Greitai aš baigsiu ir tu galėsi su jomis pažaisti, jeigu panorėsi.

Lorena neketino to laukti — kažkur jos gilumoje atsiradęs ir iš plačiai pravertos burnos išsiveržęs klyksmas perskrodė tamsios olos erdvę. Nuo to baisaus klyksmo Džuna nevalingai kilstelėjo, tuo pasinaudojęs Kurtas sekundę išsilaisvino iš jį prislėgusio kūno ir išsitraukė iš dėklo revolverį. Jis ginklą nukreipė į Dankeno nugarą ir nuspaudė gaiduką. Lorena pajuto, kaip kulka įsmigo į jo kūną. Jai atrodė, kad kulka be kliūčių praėjo per Dankeno kūną ir sužeidė ją. Dankenas nuvirto į priekį tiesiai ant Lorenos, jo bjauriame veide sustingo nuostaba. Ant lūpų pasirodė kraujo pūslelės. Lorena vėl suklykė, stengdamasi nustumti nuo savęs sunkų vyro kūną.

Jai pavyko šiek tiek kilstelėti lavoną ir iššliaužti iš po jo. Pamačiusi kraują ant savo drabužių, ji beveik apalpo.

Džuna nustėrusi žiūrėjo į savo brolį, kurio kraujas liejosi oloje. Jai išsprūdo panašus į raudą riksmas ir mergina puolė ant Kurto, kuris dar tebegulėjo ant žemės. Jie raičiojosi, įnirtingai daužydami vienas kitą rankomis ir kojomis. Džuna energingai grūmėsi su Kurtu, bandydama atimti iš jo revolverį. Olos skliautus sudrebino dar vienas šūvis. Lorena, sulaikiusi kvėpavimą, žiūrėjo į du nejudančius, vienas prie kito prisispaudusius kūnus.

Pagaliau Kurtas sujudėjo, mėgindamas atpėšti nuo savęs Džuną, mirtinoje dvikovoje įsikibusią į jo marškinių apykaklę. Jis pasišlykštėdamas atmetė nuo savęs jį apkabinusias mirusios merginos rankas bei kojas ir nušliaužė prie Dankeno paruoštų maisto atsargų. Radęs butelį viskio, atkimšo jį ir prisidėjo prie lūpų, dar vis nenuleisdamas akių nuo Lorenos.

Kurtas gėrė ilgai, paskui pastatė butelį ir plaštakos viršumi nusišluostė burną. Jo skruostai buvo labai apdraskyti. Džuna pasistengė palikti savo ženklą ant negailestingo žmogžudžio veido.

Loreną apėmė kažkokia keista apatija. Šūvių apsvaiginta ji su nuostaba žiūrėjo į siūbuojančias olos sienas, mėgindama į ką nors sutelkti savo žvilgsnį.

— Velniai griebtų, jūs turite būti to verta,— suriaumojo Kurtas, pakibęs viršum Lorenos ir šlykščiu ritmu linguodamas į šalis. Jo didžiulės, panašios į kumpius rankos išsitiesė į priekį ir netikėtai stipriai sučiupo Loreną už pečių. Galvos skausmas tapo nebepakenčiamas, skroste skrodė smegenis ir Lorena, kovodama su svaiguliu, užsimerkė.

— Aš ilgai laukiau,— gergždžiančiu balsu pasakė Kurtas, akimis rausdamasis po visą moters kūną. Atrodė, kad jis nepastebėjo nustėrusio Lorenos žvilgsnio ir to, jog ji vos vos laikėsi ant kojų. iVena ranka jis sučiupo Loreną už krūties ir šiurkščiai suspaudė spenelį, o kita — pradėjo skubiai atsiseginėti kelnes.

Lorena atšoko ir pabandė nustumti jį.

— Tai gerai, Lorena, priešinkitės. Man labai nepatinka nuolankios moterys.

Akies kraštelių Lorena pastebėjo kažkokį judantį šešėlį, po to šautuvo buožė trenkė į Kurto galvą. Vandaiverio akys ėmė lįsti iš kaktos ir jis nuvirto ant žemės, kartu nusitempdamas ir Loreną.

— Miz Lokit?

Lorena sunkiai atsimerkė ir pamatė viršum jos palinkusį subjaurotą Pamišėlio Džeko veidą.

— Velniai griebtų, ką jūs čia veikiate. Kur jūsų vyras?

Akimirką Lorena pajuto pašėlusį norą nusikvatoti. Reikia gi tokiu laiku ir tokiomis aplinkybėmis pateikti būtent šį klausimą!

— Misteri Terneri,— kimiai prašneko Lorena, vos apversdama liežuvį, kuris jai pasirodė didžiulis ir sunkiai judantis.— Padėkite man. Kur aš?

— Jūs esate užpaklinėje mano namo dalyje. Aš net neįtariau, kad dar kas nors, be manęs, žino apie antrą

angą į olą. Aš išgirdau riksmus, šūvius ir tuneliu atėjau sužinoti, kas čia dedasi.

Jis apžvelgė ant žemės gulinčius nejudančius kūnus.

— Kas bebūtų nušovęs tuos žmones, tikrai nusipelno ordino,— be jokių emocijų pasakė Džekas.

Lorena suprato, kad uola kaip dantis iškilusi viršum upės turėjo angą, kuri ir buvo antras įėjimas į Pamišėlio Džeko olą. Jo subjaurotas veidas, palinkęs viršum Lorenos, skleidė gerumą, nors atsiskyrėlis nesistengė žiūrėti į ją. Lorena pabandė prisidengti kraujuotais skudurais, kuriais buvo virtę jos drabužiai, ir nors ką paaiškinti Terneriui. Tačiau jos karščiuojančiose smegenyse nebuvo nė vienos aiškios minties. Jis, matyt, tai suprato ir švelniai tarė:

— Kraustykimės iš čia, kol...

Pamišėlis Džekas nebaigė sakinio: oras švilpdamas išsprūdo iš atsiskyrėlio krūtinės, kai sunkus Kurto aulinis batas įsmigo į jo pilvą. Džekas nuvirto ant žemės ir tuojau pat nusivoliojo į tą pusę, kur gulėjo šautuvas ir pabandė jį pasiekti. Tačiau Kurtas buvo greitesnis: jis pakėlė revolverį ir iššovė. Lorenos riksmas susiliejo su šūvio garsu. Ji žiūrėjo į nejudantį Ternerio kūną: iš jo krūtinės pasruvo kraujas.

— O Dieve,— suvaitojo Lorena.

Kurtas paspyrė Džeką.

— Dieve Gailestingasis! Niekada nebuvau matęs tokio išsigimėlio. Aš buvau girdėjęs apie tą subjauruotą atsiskyrėlį, bet maniau, kad visa tai yra tik pasakos, kuriomis motinos gąsdina nepaklusnius vaikus. Žinoma, mano brangioji, jūs negalite norėti bendrauti su juo, o ne su manimi,— pridūrė Kurtas pastebėjęs, kad Lorena, graudžiai dejuodama, stengiasi nušliaužti toliau nuo Džeko.— Eikite čia...

— Jeigu tu prisiliesi prie jos, mirsi.

Pasigirdo žodžiai iš tolimensio olos kampo, kuriame buvo jos anga.

Lorena iš karto pažino Džeredo balsą. Kurtas ūmiai atsigręžė ir apmirė, išsižiojęs iš nuostabos bei baimės.

Kurto link slinko dvi visiškai vienodos tamsios figūros su žemai užsmauktomis skrybėlėmis, nuo kurių kraštų var-

vėjo vanduo, ir kaklaskarėmis uždengtais veidais. Blankiai blykčiojantys revolveriai buvo nukreipti į jo krūtinę.

Kurto širdis pradėjo pašėlusiai plakti ir tarsi iššoko aukštyn, kažkur prie gerklės. Jis kaip užhipnotizuotas žiūrėjo į juos nusprendęs, kad dvejinasi akyse.

Vyrai slinko vis arčiau ir arčiau; Kurtas pagaliau suprato, kad tai yra Džeredas ir jo netikras brolis, bet jie buvo tokie panašūs, kad jis negalėjo pasakyti, kuris iš jų yra Loketas.

— Tuojau pat atsitraukite nuo jos, nes kitaip, prisiekiu Dievu, aš nušausiu tave, Vandaiveri.

Džeredas kalbėjo taip ramiai ir tyliai, kad jo veidą pridengianti kaklaskarė net nekrustelėjo.

— Tau liko tik trys kulkos, jeigu nepanaudojai dar vienos, kurios mes nežinome, todėl tavo padėtis pakankamai kebli. Mes turime dvylika užtaisytų šovinių. Vadinasi, kaip beišsisukinėtumei, tu mirsi. Pasitrauk šalin nuo Lorenos.

Lorenai viskas plaukiojo prieš akis ir dabar ji matė ne du, o keturis Džeredus. Jos vyro balsas sklido iš kažkur toli, bet Lorena suprato, kad Džeredas yra čia, kad nepaisant visų jo pasakytų baisių žodžių vis dėlto atėjo jos gelbėti nuo Kurto Vandaiverio. Kai Džeredas ištarė jos vardą, Lorena krustelėjo ir taip atkreipė į save Kurto dėmesį. Jis nepaprastai greitai nukreipė savo revolverio vamzdį į prie savo kojų susirietusią moters figūrėlę.

— Tu nešausi, Loketai, jeigu nenorėsi, kad mirtų tavo žmona. Gali neabejoti, kad aš pataikysiu. Todėl aš siūlau tau ir tavo išsigimėliui broliui numesti ginklus ir nutraukti šį maskaradą.

Pamatęs, kad broliai susižvalgė, Kurtas nusijuokė.

— Na! Greičiau!

Du revolveriai su trenksmu nukrito ant žemės. Kurtas paėjėjo kelis žingsnius jų link, nuspyrė į olos gilumą revolverius ir skubiai atsitraukė atgal.

Kurtas norėjo nutraukti kaklaskares nuo jų veidų, bet jam pritrūko drąsos priartėti prie brolių.

— Velniai rautų, kuris iš jūsų — Džeredas.

Broliai net nekrustelėjo.

— Kuris iš jūsų — Džeredas,— isteriškai suspiegė Kurtas.

Dvi nejudančios figūros stovėjo tarsi statulos.

— Tokiu atveju, man teks nušauti jus abu. Nelabai malonu prievartauti moterį, kai kas nors kvėpuoja į pakaušį. Aš gi ketinu skubiai imtis šio malonaus darbelio. Jis nutilo vildamasis, kad šie žodžiai privers Džeredą išsiduoti, bet broliai labai gerai perprato Kurto ketinimą, be to, jie žinojo, jog Tornas laukia tinkamo momento.

Kurtas Vandaiveris šiek tiek atsipalaidavo, atkreipęs revolverio vamzdį į Beno Loketo sūnus. Jis žinojo, kad niekas jam nesutrukdys jų nušauti, ir nusprendė pasilinksminti.

— Įdomu, ar iš tikrųjų tokia karšta buvo bobšė Mendes? Reikėjo būti gera paleistuve, kad tiek laiko patenkintų Beną, tokį eržilą. Manau, jog Dankenas ketino pats tuo įsitikinti. Tačiau Lorena per daug anksti išėjo iš namo ir sutrukdė jam. Ar iš tiesų jis taip perpjovė jai gerklę, kaip vėliau gyrėsi?

Lorenai pasidarė bloga ir ji vos neužduso. Tačiau dviejų, vyrų, atrodo, visai nepaveikė Kurto pašaipos.

— Na, tiek to,— tarė jis,— suteikiu jums abiem šansą numirti vyriškai.

Jis kruopščiai nusitaikė, Lorena sulaikė kvėpavimą. Ji dar vis manė, kad Kurtas juokauja. Jis, bijodamas keršto, niekada neišdrįstų pakelti rankos prieš Loketą. Juk jis buvo didelis bailys.

Šūvio trenksmas užpildė visą olą. Lorena žiūrėjo į brolius, prispaudusi ranką prie burnos, kad nesurėktų. Nė vienas iš jų nepajudėjo. Staiga ji pamatė, kad ant vieno vyro krūtinės pasirodė tamsi dėmė ir jis nukrito atgal, ant akmeninės olos sienos.

Jos vyrą arba jo brolį nušovė. Tai buvo per daug baisu, bet būtų galima išvengti arba net suprasti. Lorenos galvoje ūžė, olos sienos pašėlusiai šokinėjo jos akyse. Buvo neįmanoma patikėti, kad Džeredas gulėjo čia, netoli jos kojų, kruvinas, nejudantis, bejausmis. . . miręs.

Kažkas sunkus stuktelėjo jai į kelį. Lorena su apmaudu atsitraukė. Ji nenorėjo nieko galvoti, niekur žiūrėti, buvo kažkokioje keistoje nustėrimo būsenoje. Tačiau

stuktelėjo dar kartą. Lorena prisivertė atitraukti akis nuo nejudančio kūno ir pasižiūrėti žemyn. Į jos kelį rėmėsi šautuvo vamzdžio žiotys.

Šautuvas negali pats judėti, sunkiai suvokė ji. Skausmingai įtempusi akis Lorena įsižiūrėjo į tamsą, kur tęsėsi šautuvo vamzdis, ir pamatė gumbuotas Džeko Ternerio rankas, įsikibusias į šautuvo buožę ir stumiančias šautuvą jos link. Vadinasi, Pamišėlis Džekas yra gyvas! Lorena pamatė kupinas skausmo jo akis, kuriose tarsi šmėkščiojo kažkokia mintis. Ji pasižiūrėjo į galingą Kurto nugarą, kuris stovėjo atsigręžęs į Rudį arba Džeredą — Lorena nežinojo, kuris iš jų liko gyvas.

Lorena sumetė, ko iš jos nori Džekas, bet ji negalėjo to padaryti. Viskas, ko ją mokė, visi jos gyvenimo principai neleido Lorenai taip pasielgti. Net jeigu ir turėtų fizinių jėgų, dvasios tvirtumo, Lorena negalėtų to padaryti. Tai būtų neteisinga. To nebūtų galima pateisinti. Niekuo pateisinti.

O Džeredas? Jos kūdikis? Kur yra riba tarp gėrio ir blogio, tarp teisingumo ir neteisybės?

Staiga drėgnos, niūrios olos sienos nustojo suktis. Skausmas tarsi lankas suspaudė Lorenos galvą, sukeldamas skausmingus skrandžio traukulius.

„Ar visa tai ištvers kūdikis? Viešpatie, tegu jam nieko bloga neatsitinka, Viešpatie",— meldėsi ji. O jos vyras? Nejaugi ji neteko savo vyro? „Ne! Džeredai!" — mintyse šaukė Lorena.

Pasigirdo duslus metalinis spragtelėjimas — Kurtas Vandaiveris atitraukė revolverio gaiduką.

„Dieve, prašau Tavęs, nereikalauk to iš manęs,— melėsi Lorena.— Ką, o jeigu aš nepataikysiu ir vietoj Kurto nušausiu tą, kurį myliu? Juk aš nemoku šaudyti. Viešpatie, prašau, surask kitą išeitį".

Tačiau jau buvo per vėlu. Kurtas kruopščiai nusitaikė. Lorena sugriebė šautuvą ir skubiai prisitraukė jį prie savęs. Dingo galvos svaigulys ir migla akyse. Ji nusitaikė į plačią Kurto nugarą ir nuspaudė gaiduką. Vienu metu driokstelėjo du šūviai.

Atatranka buvo tokia sipri, kad Lorena neišsilaikė ir nukrito ant nugaros, apkurtinta olą užpildžiusio trenksmo.

Paskui pasigirdo dar vienas šūvis — jos galvoje. Akyse pasirodė raudona migla, ant olos sienų pradėjo šokinėti ryškios geltonos liepsnos, po to viskas dingo migloje ir Lorena atsidavė palaimingai užmarščiai.

26 SKYRIUS

Ramybė. Rimtis. Tyla. Palaiminga užmarštis.

Sapnai.

Praterių svetainė. Lorena prie fortepijono. Ji skambina, nors nė vieno muzikos garso negirdėti. Ji apsirengusi akinamai balta nėrinių suknele.

Marija stovi greta besišypsančio Beno. Jis didžiulis ir du kartus tvirtesnis negu buvo. Benas žiūri į Mariją iš viršaus ir švelniai glosto jos ranką. Karsonas Velsas irgi yra čia pat, šypsosi Lorenai savo gera, liūdna šypsena. Ką jie visi veikia čia, Praterių svetainėje?

Lorena ieško akimis dar vieno žmogaus ir nustojo skambinti. Ji bergždžiai stengiasi pamatyti tamsaus gymio liesoką veidą. Ko ji ieško? Lorena neprisimena, ko ieško. Ji žino tik vieną dalyką: tą veidą ji norėtų matyti labiau, negu bet kurį kitą. Jai jis labai svarbus. Bet kodėl? Kodėl? Vaizdai pamažu nugrimzta į miglą ir Lorena vėl lieka viena.

Ji skriste skrenda ilgu koridoriumi. Abiejose jo pusėse stovi kolonos. Lorenos plaukai labai ilgi, tokie ilgi, kad apsivyniotų apie kolonas, jeigu ji mėgintų tarp jų praskristi, ir jos nepaleistų. Plaukai driekiasi paskui ją, o ji vis skrenda tuo begaliniu koridoriumi. Jo gale Lorena pamato moterį su vestuvine suknele. Nėrinių veliumo apsuptas veidas labai panašus į jos, bet tai ne ji, ne Lorena. Tai jos motina.

— Mama! — be garso šaukia Lorena.— Mama, aš skrendu.

Lorena priskrenda vis arčiau ir arčiau, mato puikų veidą, kuris jai atrodo beveik permatomas, bet vis dėlto gyvas. Akys, tokios pat kaip ir Lorenos, meiliai žiūri į ją ir Lorena jaučia, kaip visas jos kūnas prisipildo džiaugsmo.

Besišypsančios lūpos be garso kažką šnibžda, bet Lorena supranta, kad kalba jos motina.

— Lorena, tu tapai nuostabia moterimi ir aš didžiuojuosi tavimi. Aš mylėjau tave, kai tu buvai maža. Naktimis ateidavau į tavo kambarį prie tavo lovos, kai tu miegodavai, bučiavau ir glamonėjau tave stebėdamasi, kad esi tokia maža ir gležna, aš meldžiausi, kad Dievas tau duotų laimės. Tu visą laiką buvai labai meilus vaikas, niekada niekam nepridarei jokių nemalonumų. Labai gaila, kad man teko tave palikti. Aš norėjau būti šalia tavęs, matyti, kaip tu augi. Man buvo labai skaudu, Lorena. Prašom suprasti, kodėl aš buvau priversta tave palikti.

— Mama, mama, aš mylėjau tave. Ar aš tau kada nors tai sakiau, mama? Ar sakiau?

— Žinoma, mano brangioji. Daug daug kartų sakei. Aš žinojau, kad tu mane labai myli.

— Mama, aš ant krūtinės, prie pat savo širdies, nešioju tavo laikrodį. Jis visą laiką su manimi. Aš vis žiūriu į tavo ir tėčio vestuvinę nuotrauką.

Lorena kalba skubėdama, stengdamasi atsigriebti už daug praleistų metų. Ji vis kalba, o motina pradeda trauktis nuo dukters. Lorenai norisi pavyti motiną, sugriebti ir nebepaleisti.

— Mama, prašom nepalikti manęs, man reikia tavęs.

— Ne, Lorena, dabar tu turi kuo rūpintis. Mes dar turėsime laiko pasikalbėti. Aš tavęs lauksiu, o dabar man jau laikas.

Motina vis tolsta ir tolsta nuo jos. Lorena nenori atsilikti nuo motinos. Juk ji tiek ilgai svajojo pamatyti motiną, pasikalbėti su ja.

Lorena tiesia į motiną rankas, bet kažkokia jėga sulaiko jas. Lorena priešinasi, bet negali įveikti tos nematomos galingos jėgos.

— Mama! — šaukia ji, bet graži moteris dingsta.

Vieną dieną Lorena pamėgino atsimerkti, bet taip skaudėjo, kad ji nepajėgė pramerkti akių. Ji girdėjo prislopintus balsus, bet nesuprato žodžių. Jai buvo nepaprastai sunku susikaupti.

Kažkas Loreną ėmė už rankos. Vėsios lūpos švelniai bučiavo jos kaktą. Pirštai lietė Lorenos delną. Jai buvo malonu, bet Lorena dar neturėjo jėgų, kad pajėgtų visa tai ištverti. Ji vėl pateko į fantazijų pasaulį.

Tačiau dabar sapnai buvo nemalonūs. Ji mato ir iš karto pažįsta Džeredą, nors jis atrodo kitoks, nepažįstamas. Džeredas stovi, akinančios šviesos apšviestas, visas jo kūnas skleidžia auksinę šviesą. Jis nuogas, tik su sandalais, o raumeningos kojos iki kelių apvyniotos odiniais dirželiais. Jos vyras rankose laiko kardą ir nedidelį apskritą skydą. Džeredas panašus į Spartos karį. Jo veidas tarsi nulietas, bruožai — griežti. Džeredo vyriškumo simbolis pakilęs ir stangrus, tik jis ir teatrodo tarsi gyvas. Vyras stovi nejudėdamas. Lorena droviai priartėja prie Džeredo, beveik išsigandusi jo rūstaus veido.

Koks jis gražus. Džeredas ištiesia ranką, ketindamas ją paliesti, bet iš siaubo atšoka. Jis netikras, negyvas, tai ne žmogus. Tai statula, iškalta iš akmens, kurios puikus veidas atspindi aplinkui tvyrančią akinančią šviesą.

Už Lorenos pasigirsta siaubingas juokas, nuo kurio jai pasišiaušia plaukai ant pakaušio ir per visą kūną nubėga šiurpuliai. Ji atsigręžia ir mato Oliviją. Jos plaukai styro į visas puses ir juda kaip gorgonos Medūzos *. Olivijos veidas griežtas, negražus. Lorena rėkia, bet Olivija, plačiai išsižiojusi, tik dar smarkiau juokiasi.

Ji vėl surinka, gindamasi rankomis nuo kažko, kas nori ją nutverti. Lorena sukioja galvą iš vienos pusės į kitą, stengdamasi nežiūrėti į ją persekiojančią kraupią būtybę.

Ir vėl Lorena įgarma į tamsą.

* * *

Iškilti į paviršių buvo sunku, bet pradėjusi kilti Lorena jau nebepajėgė sustoti. Ten, kitoje durų pusėje, buvo gyvenimas, su kuriuo ji išsiskyrė gulėdama oloje. Dabar viskas grįš. Jai tereikia atidaryti duris ir prisiminti viską, ką Lorena labai norėjo pamiršti. Tai buvo neįmanoma. Ji dar nebuvo pakankamai sustiprėjusi. Tačiau vis dėlto jai

---

* Gorgona Medūza — mirtinga senovės graikų mitų būtybė — sparnuota moteris pabaisa.

reikia grįžti į gyvenimą. Tuojau pat. Lorena atidarė duris.

Ji pamatė Džeredo kambario „Kipointe" lubas. Sunkios langų užuolaidos buvo užtrauktos, kad apsaugotų jos akis nuo per daug ryškios šviesos — Lorena tai suprato, tarp užuolaidų pamačiusi auksinį švytintį plyšį. Prie kitos sienos stovėjo didelė drabužių spinta. Lorena lėtai pasuko galvą. Atsilošęs į krėslo atkaltę, prie jos lovos sėdėjo Džeredas.

Vadinasi, jis nenumirė! Jis gyvas! Lorena norėjo sušukti iš džiaugsmo. Tačiau tuojau pat ją apėmė kaltės jausmas — jos laimė reiškė kitų žmonių nelaimę. Vadinasi, tada Kurtas nušovė Rudį. Glorija! Vaikai!

Vis dėlto Lorena neįstengė nukreipti kupino meilės ir nuostabos žvilgsnio nuo to, kieno žmona ji buvo. Džeredas miegojo, nuleidęs rankas nuo krėslo ranktūrių. Kažkas pažįstamo... Taip, tikrai, per Beno laidotuves. Džeredas važiavo paskui katafalką karietoje, atsainiai iškišęs iš jos nuleistą ranką, ir tada Lorena pagalvojo, kad tikriausiai ta ranka yra labai stipri ir patikima. Kaip seniai tai buvo. Lorena pakėlė akis į vyro veidą ir širdį suspaudė nerimas. Džeredas atrodė sulysęs ir išvargęs. Jo skruostai buvo įkritę, kakta — perrėžta gilių raukšlių, tokios pat raukšlės tęsėsi nuo nosies sparnelių iki geidulingos burnos kampų. Po akimis buvo dideli tamsūs ratilai, skruostai ir smakras — apaugę daug dienų neskustais šeriais. Jis vilkėjo suglamžytais ir išteptais drabužiais. Kas jam atsitiko?

Lorena panoro ištiesti ranką ir nubraukti nuo kaktos prilipusias plaukų sruogas, kuriose blizgėjo sidabrinės gijos.

Durys lėtai atsidarė, į kambarį įėjo Glorija su arbatos padėklu. Ji uždarė duris, žvilgtelėjo į Loreną ir džiaugsmingai sušuko:

— Gracias a Dios! * Ačiū Dievui! Lorena, tu atgavai sąmonę!

Džeredas iššoko iš krėslo, stengdamasis nuvyti šalin miegą. Svirduliuodamas jis priėjo prie lovos ir atsiklaupė šalia jos, su nerimu įsižiūrėdamas į žmonos vedą.

---

* Gracias a Dios (isp.) — ačiū Dievui.

— Džeredai,— tarstelėjo ji.

— Brangioji.— Jis stipriai suspaudė Lorenos rankas tarsi ketindamas niekada jų nepaleisti.— Kaip tu jautiesi?

— Kaip, tavo ńuomone, ji gali jaustis? — įsiterpė Glorija.— Ji alkana, silpna ir tikriausiai jai dar tebeskauda galvą.

Lorena savo žvilgsnį nuo Džeredo nukreipė į Gloriją.

— Rudis? — su nerimu paklausė ji. Iš Lorenos akių ištryško ašarėlės ir nuriedėjo per išbalusius skruostus.

— Jis yra beveik toks pat invalidas, kai ir tu,— žvaliai atsakė Glorija.— Skirtumas tarp jūsų tik tas, kad jis nemiega, o visą laiką verkšlena, skundžiasi ir bando pabėgti.

— Tai jis gyvas?

Lorena buvo ir nudžiugusi, ir suglumusi. Nejaugi? Nejaugi jai pasivaideno visi tie baisumai oloje? Juk jai labai skaudėjo galvą.

— Taip, jis gyvas. Norint nušauti Rudį, nepakanka tik sužeisti petį,— ramiai atsakė Džeredas, nubraukdamas prie Lorenos skruostų prilipusias plaukų sruogas.

— Bet aš mačiau, kaip jis merdėjo.

Lorena apsiverkė suvokusi, kad viskas buvo tiesa ir jai nepavyks pamiršti to košmaro oloje.

Džeredas apkabino žmoną, stengdamasis ją nuraminti.

— Viskas gerai, Lorena. Viskas baigta. Neverk. Mes visi esame gyvi. Ššš.

Lorena prisiglaudė prie jo plačios, stiprios krūtinės, tarsi norėdama dalį vyro jėgų perimti į savo nusilpusį kūną. Netikėtai ją persmelkė baisi mintis. Kūdikis! Ji atsitraukė nuo Džeredo ir klausiamai pažvelgė į jį.

— O mano kūdikis? Ar jam viskas gerai?

Nustebęs Džeredas išplėtė akis, paskui meiliai ir nuolaidžiai nusišypsojo.

— Brangioji, tu daug dienų kliedėjai ir sapnavai kažkokius keistus, nerimą keliančius sapnus. Tikriausiai tai yra vienas iš jų.

— Visai ne,— vėl įsiterpė Glorija.— Gydytojas Gremas man sakė, kad Lorena yra nėščia. Bet aš... aš pagalvojau, kad tau, Džeredai, ir taip labai daug rūpesčių, todėl

nieko ir nesakiau. Lorena, tavo kūdikiui nieko bloga neatsitiko.

Džeredas apstulbęs išsprogino akis į savo brolienę, paskui nukreipė žvilgsnį į Loreną.

— Tu turėsi kūdikį? Tu laukiesi kūdikio? — nepatikliai paklausė jis žmonos.— Kodėl tu nieko nesakei man?

Lorenos lūpos virptelėjo ir ji vėl pravirko prisiminusi, ką išgyveno per kelias savaites prieš tą siaubingą naktį. Net dabar ji girdėjo griežtą Džeredo balsą, matė jo šaltą veidą, kai vyras atstūmė ją Olivijos ir Vandaiverių akivaizdoje.

Iš sielvarto iškreipto Lorenos veido Džeredas suprato, kad labai žiauriai ją įžeidė, ir pats vos susivaldė nepravirkęs. Rankomis užsidengęs veidą jis sušnabždėjo.

— Tai štai kodėl?

Jis švelniai perbraukė delnu per žmonos skruostus, nušluostydamas riedančias ašaras, pažvelgė į pilnas didžiulio skausmo, gilias, pilkas akis.

— Lorena, ar tu galėsi man kada nors atleisti? Ar galėsi, Lorena?

Jo balse skambėjo maldavimas ir neviltis. Glorija tyliai išėjo iš kambario ir uždarė duris, palikdama tuos du kalbėti apie tai, kas jiems buvo svarbiausia.

Maždaug po valandos Džeredas išėjo iš kambario. Išeidamas jis dar kartą per petį žvilgtelėjo į lovą, norėdamas įsitikinti, ar Lorena dar tebeguli ten. Jis paliko žmoną neilgam, ji buvo saugi, bet Džeredas nebuvo linkęs rizikuoti.

Jis Gloriją rado miegamajame su vyru, kurį ji stengėsi dar nors vieną dieną sulaikyti lovoje. Rudžio petys buvo sutvarstytas, bet jis atrodė neblogai. Džeredui įėjus, abu Mendesai klausiamai pasižiūrėjo į jį.

— Ji vėl užmigo, bet dabar miega ramiai,— atsakė jis į jų nebylų klausimą.

— Viešpatie, kaip aš pavargau!

Džeredas dribtelėjo į artimiausią krėslą ir rankomis užsidengė veidą.

— Jai labai daug ką teko išgyventi, Džeredai. Mes dar vis nežinome, kas jai atsitiko, kol mes pasiekėme

olą. Tik ji viena gali mums viską papasakoti, bet jos skubinti neverta. Prireiks laiko, kol ji visiškai atsipeikės.

Rudis gerai žinojo, kokios sunkios buvo jo broliui dienos, praleistos prie Lorenos lovos.

Rudis atgavo sąmonę kaip tik tuo momentu, kai driokstelėjo šūvis ir Kurtas Vandaiveris nuvirto veidu į žemę. Džeredas puolė prie Lorenos, rėkė, šaukė ją kimiu, kupinu nevilties balsu. Tornas įėjo į olą ir kaip visada laikėsi stoiškai ramiai. Kaip ir buvo sutarta, jis laukė tunelyje prie pat olos angos.

Būtent jis pasiūlė brolius padaryti kiek galima panašesnius. Jo indėniškas kraujas pasufleravo, kad psichologinė ataka prieš priešą gali atlikti svarbiausią vaidmenį. Priversti priešą išsigąsti, susinervinti — tai vienas būdų pergalei pasiekti. Tornas privalėjo pasilikti už olos angos ir laukti tokio atvejo, kai Rudžiui su Džeredu prireiks pagalbos, ir neišleisti gyvo Kurto. Jis suprato Džeredo troškimą pačiam atkeršyti ir nieko neklausinėjo.

Tornas įėjo į olą ir iš karto įvertino padėtį. Jis pasilenkė ant Rudžio ir apžiūrėjo jį. Laimė, žaizda pasirodė nelabai pavojinga. Indėnas niekam nesakė: jeigu kulka būtų įsimigusi coliu žemiau, tai būtų užkliudžiusi plaučius. Po to Tornas pažvelgė į Vato Dankeno ir Džunos kūnus — to pakako, kad suprastų, jog jiems jau nieko nebereikia. Pagaliau jis priėjo prie Pamišėlio Džeko ir įsitikinęs, kad šis dar gyvas, suteikė atsiskyrėliui pirmąją medicinos pagalbą. Jo žaizda buvo pavojingesnė negu Rudžio.

Džeredas prisimerkė ir ėmė pasakoti:

— Aš Lorenai papasakojau viską, kas įvyko po to, kai mes palikome olą,— aš su ja ant Čardžerio, o Pamiš... o Džekas su Tornu ant indėno arklio. Ji išsigando, kai pasakiau, kad tu, Rudi, vos nepraradai sąmonės ir nenuvirtai nuo arklio, kai kėlėmės per upę.

Džeredo veidas sušvelnėjo nuo šypsenos, o Rudis niūriai pasižiūrėjo į brolį.

— Pasižiūrėsime, ką tu pasakysi, kai aš pagaliau pasveiksiu ir atsigausiu.

Rudis suprato, kad brolis jį erzina, ir abu pasikeitė abipusės meilės kupinais žvilgsniais.

— Lorena nerimauja dėl Džeko — juk Tomas neišėmė kulkos iš jo krūtinės,— tęsė Džeredas.— Bet aš jai pasakiau, kad kulka įsmigo labai giliai ir per daug arti gyvybei svarbių organų.

— Manau, kad Džekas pasveiks, jeigu jau jį slaugo Tomas,— tarstelėjo Glorija.

— Būtent aš taip ir pasakiau Lorenai,— atsiliepė Džeredas.— Ji labai džiaugiasi, kad mes jį atidavėme Elenai globoti.

Elena pasiėmė senuką į savo lūšnelę ir slaugė jį kaip mylinti motina. Blykčiodama juodomis akimis, ji pareiškė:

— Jis niekada nebegrįš į savo olą. Aš daviau tokius įžadus ant savo dukters kapo.

Lorena linksmai nusijuokė, kad Džeredas jai papasakojo apie Elenos priesaiką.

Tačiau Džeredas nepasakojo žmonai, kaip jis sielvartavo dėl jos. Kai jie atgabeno Loreną, visą sumuštą, į „Kipointą", Džeredas buvo kaip nesavas.

Suplėšyti drabužiai ir kraujo dėmės ant veido bei kūno aiškiai rodė apie Lorenos išgyventą siaubą. Jokių išorinių sužeidimų nebuvo, bet moteris visą laiką vėmė, net ir būdama be sąmonės. Buvo iškviestas gydytojas Gremas, bet jis atvyko tik per pietus. Gydytojas nustatė smegenų sukrėtimą ir ant Lorenos galvos po plaukais rado didžiulį gumbą. Be to, jis paaiškino, kad Lorena yra nėščia, bet vos kartą žvilgtelėjęs į nuvargusio Džeredo veidą, tą naujieną pranešė tik Glorijai. Be visų kitų nelaimių, žinia apie motinos mirtį galėjo labai sukrėsti jauną vyrą, todėl gydytojas nuogąstavo dėl jo dvasinės būsenos.

Tačiau Džeredas visus nustebino, liūdną žinią apie motinos mirtį sutikęs niūriu abejingumu aplinkai. Šokas, kurį jis patyrė pamatęs Loreną, ir nerimas dėl jos gyvybės, sušvelnino tą motinos netekties smūgį.

Po kuklių Olivijos ir Karsono laidotuvių Koronado gydytojas Gremas su Džeredu atvyko į „Kipointą". Jam kėlė nerimą tai, kad Lorena ilgai neatgauna sąmonės, bet jis pažadėjo padaryti viską, kas tik įmanoma, jos gyvybei išgelbėti.

— Ji turi atgauti sąmonę pati ir reikiamu laiku. Aš vis dėlto tikiuosi, kad jai viskas bus gerai, nors smūgis į galvą buvo labai stiprus.

Nusprendęs, kad tie žodžiai yra pankama paguoda, gydytojas išvyko. Tai buvo prieš penkias dienas.

Nuo to laiko Džeredas beveik neišeidavo iš Lorenos kambario, blaškėsi po jį kaip uždarytas į narvą žvėris ir atsikirtinėjo kiekvienam, kas siūlydavo jam pailsėti.

Dabar, kai jis sėdėjo čia, priglaudęs galvą prie kelių, Glorija ir Rudis jautė Džeredui didelę užuojautą. Juk jis vos vos neteko moters, kurią — tai Džeredas visai neseniai suvokė — aistringai mylėjo.

Jis tebepasakojo tyliu, nuvargusiu balsu:

— Lorena prisimena, kaip nušovė Kurtą, tai jai yra baisiausias prisiminimas. Ji jaučiasi nepaprastai kalta.

Džeredas nedrįso pakelti akių į Gloriją ir Rudį.

— Lorena sakė, kad jis nieko... nepadarė jai... tik buvo prisilietęs. O Dankenas... Dieve! Ar ji galės visiškai pasitaisyti?

Džeredas atlošė galvą ir, kamuojamas savo kaltės žmonai, sukando dantis.

— Tu jai pasakei apie Oliviją ir Karsoną? — paklausė Glorija Džeredo.

Jis sunkiai atsiduso.

— Taip, aš nenorėjau jai papasakoti visų smulkmenų, bet Lorena privertė mane tai padaryti...

Džeredą dar vis stebino tai, kad Lorena, nepaisydama savo kančių, visa širdimi užjautė jį. Išbalusiais piršteliais ji palietė vyro lūpas, kai jis ėmė pasakoti, kokį baisų vaizdą pamatė Roza Olivijos kabinete.

— O žinote, ką ji pasakė? Lorena pasakė, kad mano motinos reikėtų pagailėti. Kaip ji gali būti tokia kilniaširdė po viso to, ką Olivija jai prikalbėjo ir ką padarė? — Džeredas palingavo galvą ir dusliai pridūrė: — Ji pasakė, kad motina mane mylėjo vieninteliu jai įmanomu būdu ir kad ne jos charakteriui buvo mylėti pasiaukojama meile.

Glorija buvo sujaudinta Džeredo bandymo tuo patikėti.

— Galbūt Lorena ir teisi, Džeredai,— pasakė ji.

— Galbūt.

Džeredas išsitiesė ir atsikrenkštė stengdamasis nuslėpti jį apėmusius prieštaringus jausmus.

— Loreną sukrėtė žinia apie Parkerio pabėgimą iš Ostino, kai jis sužinojo, jog Kurtas žuvo. Tada aš Lorenai paaiškinau, kad jis tvarkė savo reikalus per pažįstamus valdininkus iš geležinkelių valdybos — na, davė kyšius ir taip toliau. Ji net neįtarė, kad visus tuos tris mėnesius aš sekiau Vandaiverį bei jo patikimus žmones ir stengiausi, aplenkdamas juos, pasiekti tarplygumінių geležinkelių valdybos vadovus ir kad man pavyko su jais susitarti. Vos tik perkirtęs Oklahomos valstijos sieną, Vandaiveris buvo suimtas. Tačiau mano reikalai su juo dar nėra baigti.

— O kaip geležinkelis? — paklausė Glorija.

— O, jis bus nutiestas.— Džeredas nusišypsojo.— Aš pasakiau Lorenai, kad bankas subsidijuos Kendriką ir padės jam išplėsti savo elektrinę bei jos veikimo spindulį; taigi nebus grėsmės, kai nutrūks vandens tiekimas kai kurioms teritorijoms. Aš netgi pažadėjau padaryti kai kurių naujovių Pueblo gyventojams. Jaučiuosi tarsi būčiau Gelbėjimo armija,— nusijuokė Džeredas.

— Na, ir asilas gi tu, Džeredai! Kodėl tu iš karto nepaaiškinai Lorenai, kad neini išvien su Vandaiveriais? Kodėl tu leidai jai manyti, kad esi su jais kartu?

Rudis buvo nuoširdžiai pasipiktinęs brolio poelgiu.

— Todėl, kad mano ir Lorenos artumas būtų iš karto privertęs suklusti motiną ir Vandaiverius. Po to, kai aš... — jis išraudo, o tai Džeredui atsitikdavo retai,— pamilau Loreną, man teko nuo jos nusigręžti. Kitaip jie būtų supratę, kad aš nesu jų pusėje. Lorena išgirdo mano pokalbį su tavimi prieangyje tą naktį ir pamanė, kad kalbama apie Pueblo puolimą.

— Jai nė į galvą nedingtelėjo mintis, kad tu ketini surinkti visą armiją vakerų bei fermerių ir šturmuoti Vandaiverių kontorą Ostine. Ačiū Dievui, kad aš atkalbėjau tave!

— Lorena manė, kad aš naktimis susitikinėju su Vandaivesių žmogžudžiais, o ne su vyrais, kuriuos mes pasamdėme, kad suruoštume jiems pasalą Pueble.— Džere-

das vos pastebimai nusišypsojo.— Ji netgi privertė vargšą Pepę užkasti dėžes su šoviniais manydama, kad tie šoviniai yra skirti samdiniams. Kai tik ji įėjo į namą, jam teko vėl jas atkasti.

Jis patylėjo žiūrėdamas į grindis, po to pakėlė akis į Rudį ir Gloriją. .

— Aš tikiuosi, kad man ir Lorenai pavyks sutvarkyti savo santykius po viso to, kas įvyko.

— Lorena yra stipri, Džeredai. Ji tai įrodė jau vien tuo, kad tiek laiko pakentė tave ir tavo elgesį,— tarstelėjo Glorija apkabindama dieverį.— O dabar eik pailsėti ir nusimaudyk vonioje. Aš tave pažadinsiu.

Džeredas pasižiūrėjo į Gloriją, po to į brolį, sėdintį lovoje ir nugara atsirėmusį į pagalvę, paskui laimingas nusišypsojo.

— Ar Rudis žino apie kūdikį?

— Taip,— aš jam pasakiau,— atsakė Glorija ir stuktelėjo Džeredui į nugarą, išvarydama jį iš kambario.

Glorija, pasirūpinusi Lorena, išaesėjo duotą žodį ir pažadino Džeredą. Tačiau, kol jis apsirengė ir atėjo į miegamąjį, Lorena jau buvo vėl užmigusi. Džeredui neužteko drąsos jos pažadinti: jis tyliai sėdėjo krėsle prie lovos ir žiūrėjo į miegančią žmoną.

Kitą rytą Lorena nubudo jausdamasi jau kur kas geriau. Galva nebesvaigo ir beveik nebeskaudėjo. Ji jautė jėgų antplūdį ir turėjo gerą apetitą.

— Na, tai visai nenuostabu,— tarstelėjo Glorija, kai Lorena jai apie tai pasakė.— Tu beveik visą savaitę išgyvenai tik truputį pasaldinta arbata.

Rudis atėjo jos aplankyti. Lorena buvo tokia laiminga jį matydama, kad vos vos nepravirko. Rudis tik paminėjo savo žaizdą, kad nesužadintų Lorenos prisiminimų apie tuos baisumus, kuriuos ji patyrė Pamišėlio Džeko oloje.

Lorena laukė Džeredo, bet jis neatėjo. Išdidumas neleido jai pasiklausti apie vyrą. Be to, Lorenai jau reikėjo priprasti prie to, kad jis visam laikui paliks ją.

Glorija įtūžo sužinojusi, kad dieveris anksti rytą išjojo pasijodinėti. Ji stengėsi nepastebėti nerimo Lorenos akyse.

Lorena snaudė, kai namo tyloje pasigirdo švarūs ir skardūs rojalio garsai, nesvarbu, kad vaikai bet kaip spaudinėjo klavišus.

— Mano rojalis! — sušuko ji.

— Taip,— patvirtino Glorija.— Džeredas jį čia atvežė. Jis laikinai uždarė namus Koronade žinodamas, kad tu būtum to norėjusi. Roza dabar gyvena su Elena, padeda jai slaugyti Džeką. Arklides dabar prižiūri Pepė. Džeredas tau turi paruošęs dar vieną siurprizą, bet tegul jis pats apie tai papasakos.

Lorena užsimerkė ir Glorija tyliai paklausė:

— O kaip tu iš tikrųjų jautiesi?

— Man gera. Tikrai gera. Aš tik jaudinuosi dėl kūdikio.

— Aš tau jau tūkstantį kartų sakiau, kad jaudintis nėra jokios priežasties. Po poros savaičių atvyks gydytojas tavęs apžiūrėti ir įsitikinti, ar kūdikis normaliai auga. Prašom patikėti manimi. Aš tavęs niekada neapgaudinėjau!

Lorena paėmė Glorijos ranką.

— Tikiu, kad neapgaudinėji. Aš tik labai nuogąstavau dėl jo.— Nuleidusi galvą ir timpčiodama užtiesalą, Lorena pridūrė:— Galimas dalykas, kad kūdikis — tai viskas, kas man liko.

Džeredas grįžo vėlai. Nuvedęs Čardžerį į arklidę, paliko jį Pepei, kad šis pasirūpintų. Paskui nuėjo į vakerų baraką, nusiprausė ir persirengė. Džeredas buvo visą laiką praleidęs balne ir labai apdulkėjęs.

Įėjęs į namą jis trumpai pasisveikino su Rudžiu ir Glorija, kurie sėdėjo svetainėje savo vaikų apsupti, ir nuėjo tiesiai pas Loreną.

Kambaryje buvo prieblanda, degė tik viena lempa ant tualetinio staliuko. Lorena gulėjo lovoje ant naujų, Glorijos patiestų paklodžių.

Ji buvo sušukuota, baltut baltutėliai naktiniai marškiniai su didele apskrita iškirpte paryškino gražią moters krūtinę. Po vonios truputį talku papudruota oda blausiai žvilgėjo.

Džeredas atsargiai uždarė duris ir, bijodamas prižadinti žmoną, jeigu ji miega, ant pirštų galų priėjo prie lovos. Tačiau Lorena nemiegojo ir žiūrėjo į jį plačiai atmerktomis akimis.

— Sveikas, Džeredai,— tyliai tarė Lorena ir nutilo.

— Lorena.

Antakių judesiu jis paprašė žmonos leidimo atsisėsti ir Lorena truputį pasislinko, kad jam būtų vietos. Džeredas atsargiai atsisėdo ant lovos krašto, įdėmiai įžiūrėdamas į jos puikų veidą. Lorena dar niekada nebuvo mačiusi tokio meilumo vyro akyse. Net apimtas aistros, Džeredas taip meiliai nežiūrėjo į ją.

— Šiandieną aš buvau nujojęs prie Pekanų upesio ir išrinkau vietą namui, Rudžio šeima taip greitai daugėja, kad greitai mus išstums iš čia.— Džeredas paėmė jos ranką.— Aš nesu tikras, ar suspėsiu pastatyti, kol gims kūdikis, bet vis tiek mūsų sūnus arba duktė turės gimtuosius namus. Aš jau turiu parengęs būsimo namo planą ir tuojau pat galiu pradėti jį statyti.

Lorenos veide pasirodė tokia nuostaba, kad jis skubiai paklausė:

— Jeigu tu nori pamatyti namo ir vietos planą, tai štai jis.

Ji neryžtingai tarstelėjo:

— Taip, žinoma, bet ar tu iš tikrųjų nori, kad aš pasilikčiau su tavimi?

— Ar noriu, kad tu pasiliktum? — nuoširdžiai nusistebėjo Džeredas.— Ką tu, velniai rautų, kalbi?

— Na, tu niekada... Juk mūsų sutartis dėl santuokos ir...

— Lorena, brangioji, kai aš maniau, kad neteksiu tavęs, tai vos neišprotėjau. Aš niekada tau nesakiau, kaip myliu tave. Jeigu tu būtum numirusi, taip ir nesužinojusi, kas tu man esi... aš...

Jis bejėgiškai patraukė pečiais. Lorena tylėjo.

Švelniai braukydamas pirštu per skruostą, Džeredas šypsojosi ir pridūrė:

— Žinoma, tokiu atveju tu negausi dvidešimties tūkstančių dolerių. Kaip manai, ar aš esu vertas tokios aukos?

— Kol kas aš nekomentuosiu. Tikriausiai man prireiks keturiasdešimties ar penkiasdešimties metų, kad tai sužinočiau.

Džeredas švelniai sužnybo žmonos ausies spenelį.

— Manau, kad aš tave pamilau tuo momentu, kai išdidžiai išėjai iš namo, apsivilkusi savo puošnų jojikės kostiumą.

Ji linksmai nusijuokė prisiminusi, kas po to įvyko.

— Aš visą laiką galvojau apie tave. Neabejoju: jeigu motina nebūtų mūsų taip skubiai sutuokusi, aš vis tiek būčiau vedęs tave, kad galėčiau įsitempti į lovą. Viskas įvyko taip, kaip norėjo Benas. Jis gerai žinojo mane.

— Bet tada tu būtum mylėjęs tik mano kūną.

— Na, tai būtų buvusi gera pradžia,— atsakė Džeredas šelmiškai blykčiodamas akimis, paskui pasilenkė ir švelniai pabučiavo žmonos lūpas.

— Ačiū, kad atvežei man rojalį,— pasakė Lorena, švelniai pirštu liesdama vyro antakius.

— Visada pasirengęs tarnauti.

— O kur kita dovana man?

Jis kilstelėjo ką tik paglostytus antakius.

— Matau, kad Glorija gerai moka saugoti paslaptis.

Lorena nusijuokė.

— Tikuosi, kad tau patiks kumelė, kurią tau nupirkau. Medaus spalvos su baltais karčiais ir uodega, didelėmis rudomis akimis. Čardžeris nerimsta iš meilės jai. Tiesa,— numykė Džeredas,— gerai pagalvojus, aš nesu įsitikinęs, kad tau galima patikėti dar vieną arklį.

— Oi, Džeredai,— su kartėliu atsiduso Lorena ir jis iš karto pasigailėjo pasakęs tuos žodžius.

— Aš tik paerzinau tave. Tiesą sakant, tu nesi kalta dėl tų dviejų nelaimingų įvykių.— Jis pirštu palietė mėlynas gyslas ant žmonos rankos.

— Dėl Ugninės, Lorena, aš...

— Nereikia apie tai kalbėti.— Ir ji delnu uždengė vyrui burną.— Dabar aš suprantu, kad kitaip nebuvo galima pasielgti.

— Tą naktį, kai aš tau trenkiau, vos nunumiriau. Aš...

— Aš viską žinau, Džeredai.

Jie žiūrėjo vienas į kitą nuo ašarų šlapiomis akimis.

— Tu esi nuostabi,— sukuždėjo Džeredas.

Jis atsargiai nuleido žemyn žmonos naktinių marškinių perpetėles ir apnuogino krūtinę. Džeredas iš karto pastebėjo, kad nėštumas pakeitė jos krūtis, tai jam sukėlė pagarbų džiaugsmą. Džeredas apkabino jos liekną liemenį ir pridėjo galvą prie pilvo. Lorena švelniai kedeno jo nepaklusnius plaukus.

— Mano kūdikis! — sušnibždėjo Džeredas ir pabučiavo jos pilvą jausmingiau, negu bučiuodavo apimtas geidulio.

— Aš myliu tave, Džeredai.— sukuždėjo Lorena.

Vyras pakėlė į ją akis ir liūdnai nusišypsojo.

— Tu man tuos žodžius sakei ir prieš kelis mėnesius, bet aš jų neišgirdau. Tačiau dabar aš juos girdžiu.

— Tai eik pas mane.

— Tu esi tikra? Dankenas ir Vandaiveris ten, oloje...

— Tai buvo visai kas kita. Aš noriu tavęs.

Džeredas pašoko ir skubiai nusirengė. Atsidūręs šalia žmonos po anklode, jis prisitraukė ją prie savęs ir aistringai pabučiavo. Vyro rankos glamonėjo Lorenos kūną, vėl atpažindamos jo išlinkimus, švelnią odą, viską, ko jis taip ilgai ilgėjosi.

Lorena padėjo ranką ant vyro krūtinės, ketindama jį perspėti.

— Džeredai, ar tai nepakenks kūdikiui? Gal mums reikėtų palūkėti...

— Jokiu būdu. Jokiu būdu,— tarstelėjo Džeredas, prispausdamas žmoną prie pagalvių ir stengdamasis sugauti jos lūpas.

— Džeredai!

Jis pakėlė galvą ir atsiduso.

— Argi aš anksčiau tau nesakiau, kad niekada nepadarysiu žalos? Nejaugi aš meluočiau kalbėdamas apie kūdikį? Savo kūdikį?

Lorena šelmiškai šyptelėjo.

— Atleisk, bet aš nuogąstauju, kad dabar, šią minutę, tavo protas jau yra šiek tiek aptemęs.

Ji abiem rankomis apkabino vyro kaklą ir jų lūpos susilietė. Lorenos pirštai glostė vyro nugarą, pečius, o Džeredas glamonėjo žmonos krūtis.

— Tavo toks nuostabus skonis, medaus skonis,— kuždėjo Džeredas, liesdamas liežuviu jos sustangrėjusius spenelius.— Mūsų kūdikis bus storiausias visoje apygardoje — jis negalės atsitraukti nuo tavo spenelio. Aš labai geidžiau tavęs, Lorena. Bet dėl tavo saugumo man reikėjo laikytis toliau nuo tavęs.

Džeredas pakėlė galvą ir iš vyro veido Lorena suprato, kad jis kalba labai nuoširdžiai.

Užuot atsakiusi, Lorena dar stipriau prisispaudė prie vyro.

— Laikyk mane stipriai, Džeredai.

— Nepaleisk manęs, Lorena. Aš privalau tave jausti visą.

Smarki meilės srovė nusinešė juos abu ir, pasiekdama aistros apogėjų, Lorena išgirdo:

— Dėkoju tau už tai, kad myli mane.

Sandra Braun

PASLĖPTA MEILĖS LIEPSNA

Romanas

Vertė Antanas Stebeikis

SL 1329. 1997 03 18. 10,75 apsk. l., l. Užsakymas 843. Išleido Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Kaina sutartinė

Knygynuose ieškokite
ir skaitykite

SANDRA BRAUN

ŠILKINIS VORATINKLIS

l iš visų pasaulio moterų tik ji viena privertė jį ti, blaškytis be miego?! Niekada nė į galvą neatei-d meilė gali viską užgožti.
užplūdo pasitenkinimas, ir jie nuplaukė malonaus) bangomis...

DANIELĖ STYL

VERPETAS

ıno veiksmas vyksta Niujorke. Iš Marielos Pater-mbaus verslininko žmonos, pagrobė sūnų. Įtaria-ęs Marielos vyras — Čarlzas Delonis. Prieš kele-tus Marielos ir Čarlzo santuoka baigėsi tragiš-ıvo jų vaikai, Mariela atsidūrė psichiatrinėje kli-Dėl įvykusios tragedijos Čarlzas kaltino žmoną. łabar Čarlzas, ištroškęs keršto, nusprendė sugriau-savo buvusios žmonos laimę?